

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI
PENN COLE

SONSUZ
ALEVİN
KIVILCIMI

BYOU

ATALARIN LANETİ EFSANESİ · BİRİNCİ KİTAP

KADİM SIRLAR ALEV ALDIĞINDA, BİLDİĞİ HER ŞEY KÜLE DÖNECEK.

Tanrıların sömürgeleştirdiği ölümlüler dünyasına, onların acımasız çocukları olan Soydanlar büyü güçleriyle hükmediyordu. Diem Bellator ise yoksul köyünün izole yaşamından kaçmak için can atıyordu.

Annesinin aniden ortadan kayboluşu -ve onun geçmişine dair tehlikeli bir sırrı keşfetmesi- Diem'e, Soydan asilzadelerinin karanlık dünyasına girme ve annesinin geride bıraktığı gizemler ağını çözme fırsatı sundu.

Bu sırada, ölüm döşeğindeki Kral'ın yakışıklı ve gizemli vârisi her hamlesini izliyordu. Gaddar bir isyancılar ittifakı, onu da aralarına alarak gitgide büyüyen bir iç savaşa ortak ettiler.

Ailesini ve ölümlüler ırkını Soydanların zulmünden kurtarmak isteyen Diem, artık aşkın, gücün ve politikanın yazılı olmayan kuralları arasında doğru yolu bulmak zorundaydı.

Sonsuz Alevin Kıvılcımı

Kitabın özgün adı: *Spark of the Everflame*

1. baskı: Şubat 2026

ISBN: 978-625-423-993-9

Yayın kordinatörü: Ünal Üzümlü

Telif hakları sorumlusu: Emrah Babal

Çeviren: Deniz Başkaya

Editör: Sibel Doğru

Son okuma: Seyra Faralyalı Erdaloğlu

Kapak tasarımı: Maria Spada

Harita: Paulina Czaplínska

Grafik tasarımı: Sidem Zelal Edin

Baskı ve cilt: Matsis Matbaa A.Ş.

Sertifika no: 75309

Tevfik Bey Mahallesi, Dr. Ali Demir Cd. No: 51,

34295 Küçükçekmece/İstanbul

Tel: (0212) 624 21 11 Faks: (0212) 624 21 17

www.matsisprint.com

Copyright © Penn Cole

All rights reserved.

Türkçe yayım hakları Kayı ajans aracılığıyla alınmıştır.

Türkçe yayım hakları Beta Basım Yayım Dağıtım A.Ş.'ye aittir.

Beta Basım Yayım Dağıtım A.Ş.

Sertifika no: 49286

İkitelli OSB Altıntaş İş Merkezi Eski Turgut Özal Caddesi

D Blok No:8 Kapı No: 405 İkitelli/Başakşehir/İSTANBUL

Tel: (0212) 511 54 32 Faks: (0212) 513 87 05

www.betayayincilik.com

Yayın hakları ve izinler ile ilgili her türlü soru için:

bilgi@betayayincilik.com

Tüm hakları saklıdır. Tamamının ya da herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılması yasaktır.

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI
PENN COLE

SONSUZ ALEVİN KIVILCIMI

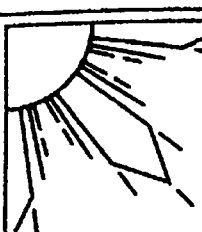
ATALARIN LANETİ EFSANESİ - BİRİNCİ KİTAP

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Ninova

EMARION DIYARLARI

EMARION DİYARLARI

LUMNOS, IŞIK VE GÖLGE DİYARI

*Gölgeler ısırırken yanan bir ışık
Mavi gözleri gündüze de geceye de musallat olur*

FORTOS, GÜÇ VE YİĞİTLİK DİYARI

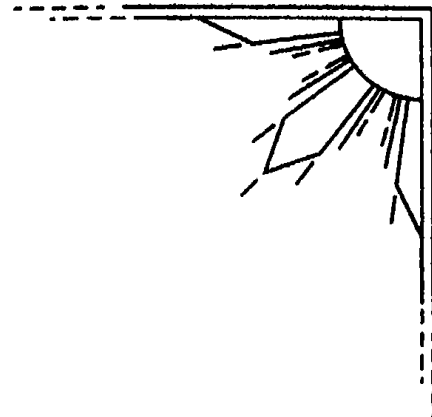
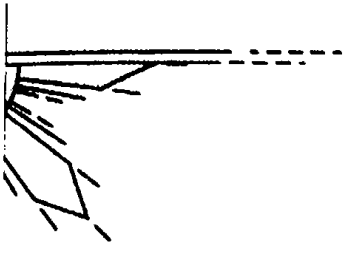
*Kızıla bürünmüş gözleri ve kılıçlarıyla
Seni ya iyi eder ya da öldürürler*

FAUNOS, HAYVANLAR VE YABANİLER DİYARI

*Kürkler ve tüyler, sürünen hayvanlar
Sarı gözleri hepsini yönetir*

ARBOROS, KÖKLER VE DİKENLER DİYARI

*Yosundan gözleri doğanın küçümsemesini getirir
En güzel çiçeklerin zehirli dikenleri vardır*

IGNIOS, KUM VE ALEV DİYARI

*Ruhta alev, görünürde alev
Çöl onların ateşli kudretini barındırır*

UMBROS, ZİHİN VE SIRLAR DİYARI

*İrisleri kadar yürekleri de kara
Bir öpücükle alıverirler aklını*

MEROS, DENİZ VE GÖKYÜZÜ DİYARI

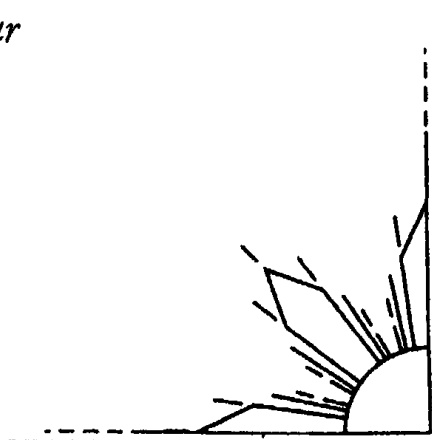
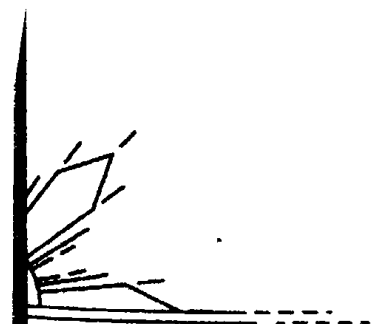
*Kinci denizlere yaraşır bir bakış
Derin sulara boğarlar yakarışlarını*

SOPHOS, DÜŞÜNCE VE KIVILCIMLAR DİYARI

*Gerçek bilgelğin kurnaz kıvılcımı
Gül gözler ölümün olur*

MONTIOS, TAŞ VE BUZ DİYARI

*Gözlerinin renginde menekşe rengi taşlar
Gün batımında buzlarından sakın*

*Kıvılcımının ışığı söndürölmek istenen herkes
ve onları tam da bu yüzden sevenler için.*

ÖN SÖZ

Bu bir lütuf muydu yoksa lanet mi, şu an bile büyük bir tartışma konusu★

O gün, o karanlık sokağa adım atıp yüzünde yara izi olan yakışıklı yabancınn annemin kulağına fısıldadığı sözleri işitecek cesaretim olsaydı belki de birimiz çok daha erken ölecekti, ya da hepimiz.

Kim bilir, belki de sadece birkaç dakika erken gelseydim ve annemin elinden tutarak onu kasabadan çıkıp orman yolundan bataklıkta küçük evimize kadar peşimden gelmeye ikna etseydim, sırları ve benim adıma sakladığı sırlar, sonsuza kadar Emarion toprağında gömülü kalacak ve birçok hayat onların yerini almak zorunda kalmayacaktı.

Kesin olan tek bir şey var: Annemin o sıcak, lanetli ikindide ortadan kaybolması öylesine beklenmedik, öylesine geniş kapsamlı bir tepkiler zinciri başlattı ki tanrılar bile, sonrasında ortaya çıkacak sonuçları tahmin edemezlerdi.

İşte, benim hikâyem de tam o noktada başlıyor.

BİRİNCİ

BÖLÜM

Ölen hastalar, sarhoş adamlar ve kanlı güneş derken günüm pek de iyi başlamamıştı.

Ölümlüler Şehri'nin tozlu sokaklarında ayyaş alemciler tökezleyerek yürüyordu. Sözlü tacizleri ve geveledikleri anlaşılmaz laflar eve dönüş yolumda nahoş bir nakarata dönüşmüştü. Uzanan ellerinden uzak durmama rağmen, beni ilgiyle takip eden kızarmış, göz kapakları düşük gözlerden kaçamıyordum.

Kanlı güneş de cabasıydı. Şafak vakti gökyüzünü kaplayan yoğun sis, şehri ürkütücü bir kızılığa bürümüştü. Güneş gün ortasında zirveye yükseldikçe yazın ilk günlerinin sıcaklığını daha da sıcak, daha da yoğun, daha da *öfkeli* hâle getiriyor gibiydi.

“Böyle günlerden nefret ediyorum,” diye mırıldandı Maura.

Yanımda duran kısa boylu, kırmızı yüzlü, yaşlı kadına baktım. Durup bastonuna yaslandı. Bal rengi gözleri gökyüzüne çevrildi ve dudaklarının köşeleri suratını asmasıyla aşağı kıvrıldı.

“Tav Günü bu cehennem sıcaklığı olmadan da yeterince kötü,” dedi.

Onunla hemfikir olduğumu ima eden bir mırıltı çıkardım. Yükselen sıcaklıklar yükselen öfkeleri de beraberinde getiriyordu ve bu da daha fazla kaza, daha fazla yaralanma ve daha fazla hasta demekti.

“Şifacılar merkezi bu akşam tam bir tımarhane olacak,” dedim. “İstersen ben de seninle gelebilirim. Eminim çırak şifacılar yardım aldıkları için minnettar olurlar.”

“Annen ve ben günün geri kalanında işleri halledebiliriz. Sen eve gidip dinlen. Zor bir sabah vardiyası geçirdin.”

O sabahı anımsamamla irkildim.

Maura yaşlılıktan yıpranmış elini koluma koyup kolumu sıktı. “Senin hatan değildi Diem.”

“Biliyorum,” dedim. Bu bir yalandı.

Sorumluluğum altındaki bir hasta ölmüştü.

Gençti. Yıpranmış yüz hatlarının düşündürdüğünden çok daha gençti; yetim kalmıştı ve Ölümlüler Şehri’nin kenar mahalleleri yutmuştu onu. Açlıktan ölmek üzereyken bir satıcının arabasından kızarmış ördek aşırı mayaya çalışmış ve karşılığında kaburgalarının arasına bir bıçak yemişti. Oraya vardığımda çok fazla kan kaybetmişti, akciğeri söndüğü için kesik kesik, hırıltılı nefesler alıyordu.

Elini tutmaktan ve kutsal Sonlar Duası’nı mırıldanmaktan başka bir şey yapamamıştım. Etrafımızdaki eğlence kesintisiz devam ederken keçi boynuzu rengi gözlerindeki hayat sönmüştü. Kimse taziye de bulunmamıştı. Toplayabildiğim yapraklardan oluşan bir örtünün altında huzur içinde çürüyüp, sonsuza dek uyuyabilsin diye cesedini köyümüzü çevreleyen ormana taşımaya çalışırken bile.

Bu gereksiz zalimlik öfkemi alevlendirmişti. Her hastanın ölümü ruhuma ağır gelse de bu çocuk o kadar gençti ve ölümü o kadar önlenebilirdi ki ağırlığını omuzlarımda hissetmemek elimde değildi. İçimde bir kıvılcım, görmezden gelmeye çalıştığım bir adalet ihtiyacı çıkmıştı.

Konuyu değiştirme hevesiyle, “Tav Günü’nde kanlı bir güneşin olması tuhaf,” dedim. Beyaz saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Saçlarımdan doğal olmayan tonu güneşten sırlıklam olmuş tenimin koyu bronz renginin fonunda daha da belirginleşmişti. Dikkatimi bize öfkeyle bakan kızıl küreye verdim. “Bana kötüye alametmiş gibi geliyor.”

Eski ölümlü dinlerinde kanlı güneşin tanrılardan gelen bir uyarı, büyük bir kargaşanın habercisi olduğu söylenirdi. Nesiller önce bir iç savaşın –günümüzde o güneşin şerefine Kan Savaşı adını verdiğimiz çatışmanın– arifesinde ortaya çıkması, meşum ününü pekiştirmişti. Şimdi, üstelik Tav Günü’nde yeniden belirmesi söylentileri alevlendirecekti.

“Saçmalık,” dedi Maura elini sallayarak. “Aptalca bir batıl inanç, başka bir şey değil. Yirmi yıl önce de böyle bir güneş çıkmıştı ve hiçbir zarar getirmedi.”

“Sevgili küçük kardeşim seninle aynı fikirde olmayabilir,” dedim. “O kanlı güneş çıktığında doğdum ben.”

Kaşları kalktı. “Gerçekten mi?”

Başımı salladım. “En büyük eğlencesi her fırsatta bana bunu hatırlatmak.”

Tanrılar bile senin baş belası olacağını biliyormuş, derdi Teller sırtarak, sonra da benden kaçardı.

Bu hatıra beni gülümsetse de düşüncelerimi giderek artan bir tedirginlik kapladı. Maura bile, her ne kadar duruma kayıtsız mış gibi görünse de, benimle birlikte gökyüzüne bakarken alnında beliren derin kırışıklığı gizleyemiyordu.

“Sen ve Henri kutlama için bir şeyler yapacak mısınız?” diye sordu.

Yanaklarım kızardı. Henri benim en eski, en sevdiğim arkadaşımı ve son zamanlarda daha ötesine dönüşmüştü.

“Prensip olarak Tav Günü’nü kutlamayı reddediyor,” dedim iç çekerek. “Yılın en depresif günü olduğunu söylüyor.”

“Kendini bedava şaraba boğma ve başının derde girmeyeceğini bilerek şehirde gönlünce eğlenme şansını geri çeviren nadir genç adamlardan.”

“İnan bana Maura, şarap ölümlü elinden çıksaydı *gönlünce eğlenen* ilk kişi Henri olurdu. Ölümlüler Şehri’nin gönlünce eğlenmediği bir köşesi kalmazdı. Çalılar, arka sokaklar, kıyafetleri gönlünce içtiği şaraptan nasibini alırdı.”

Maura hafifçe burnundan güldü. “Soydanların şarabına karşı mı?”

“*Soydanlara* karşı.”

“En azından Tav Günü’nü neden bunaltıcı bulduğunu açıklıyor bu.”

“Kesinlikle.”

Tav Günü en gürültülü bayramımız olsa da çoğu ölümlünün sıcak baktığı bir gün değildi. Binlerce yıl önce bugün, Atalar olarak bilinen dokuz ölümsüz kardeş, kendi dünyalarının yerle bir olmasının ardından dünyamıza sığınıp büyümlü bir antlaşma –Tav– yapmıştı. Ataların her biri ulusumuz Emarion’un bir vatandaşına âşık olmuştu. Sevdiklerinin yaşlanıp ölmesini izlemektense, Atalar ebedî gençliklerini terk etmeyi ve hayatlarını ölümlü sevgililerine bağlamayı kabul etmişlerdi.

Tav büyümlü sayesinde Emarion, dokuz diyara bölünmüştü. Diyarların her biri bir Ata’nın adını taşıyordu ve koruyucu tanrı veya tanrıçasının büyümlüyle aşılarmıştı.

Atalar, birleşmelerinden doğan ve şimdi Soydanlar olarak adlandırdığımız ırkın, bu diyarlara hükmetmesini ve iki ırkın da uyum içinde birlikte yaşadığı bir barış ve refah çağını başlatmasını amaçlamışlardı. Tav Günü’nün amacı bize –hem ölümlülere hem de Soydanlara– bu yüce hedefi hatırlatmaktı.

Bir ebeveynin çocukları için kurduğu umut dolu hayallerinin başına sıklıkla geldiği gibi işler tam olarak planlandığı gibi gitmemiştir.

Çatıların ötesine bakarak, “Acaba Soydanlar kutlama için ne yapıyorlar?” diye düşündüm. Uzakta, kraliyet sarayının heybetli kulelerinin belli belirsiz parıldayan silüetini seçebiliyordum.

“Kuzenim oradaki ihtişamlı evlerden birinde çalışıyor ve kutlamaların görülmeye değer olduğunu söylüyor. Gündüzleri serpantinler hazırlamakla ve kır çiçeği tarlalarında meyve yemekle, akşamları da Tav Balosu’nda elbiseler ve mücevherler içinde dans ederek geçiriliyormuş. Göz alabildiğine uzanan büfeler ve gün batımından şafağa kadar çalan müzisyenler.”

Sözcükleri uzatarak, “Öyle de olmalı,” dedim. “Ne de olsa onların günü.”

Dünyamızın kontrolünün miras yoluyla onlara geçtiği gün; ilahi büyükleri tarafından miras bırakılan pek çok hediyeden biri. Ölümlü büyüklerimiz ise bize karşı o kadar cömert olmamıştı.

“Bana sorarsan bu utanç verici,” dedi Maura. “Bugün Soydanlar ile ölümlülerin bir araya gelmesi gerekirdi ama onlar bizi dışlamak için yapmadıklarını bırakmıyorlar.”

Yalandan bir ciddiyetle, “Bu gerçek bir şok,” dedim. “Oysa normalde çok nazik ve sıcakkanlılar.”

Tüm alaycılığım bir yana, aslında ben bir Soydan’la hiç tanışmamıştım. Krallığımızın zengin başkenti ve seçkin yönetici sınıfının yuvası olan Lumnos Şehri’ne yürüyüş mesafesinde büyümüşsem de bir dünya uzakta yaşıyor gibiydim. Çocukken annem onlarla herhangi bir etkileşimde bulunmamı yasaklamıştı: Onların yemekleri yenmeyecek, şarapları içilmeyecekti. Lumnos Şehri’ne gidilmeyecekti. Bir şifacı olarak işimi yaparken bile Soydan hastaları tedavi etmeme izin yoktu.

Annem beni sadece Ölümlüler Şehri’nin sokaklarında devriye

gezen Kraliyet Muhafızlarının gaddar ve acımasız askerleriyle ara sıra karşılaşmaktan koruyamamıştı. Ancak bugün onların yokluğu bile bariz bir şekilde hissediliyordu. Sabahları bedava şarap dağıtarak bizi yatıştıran Kral, muhafızlarını geri çekmiş ve bizi kendi hâlimize bırakmıştı.

“Şifacılar merkezine gidiyorum.” Tanıdık bir kavşağa yaklaştığımızda Maura durdu. Bacağını ovuşturdu ve kalabalık caddelere göz gezdirdi. Kaşları endişeyle çatıldı. “Eve tek başına gidebilecek misin?”

“Sen git, bana bir şey olmaz.” Belimdeki ikiz hançerleri okşadım. “Başımın çaresine bakarım. Ayrıca pek çok kişinin kudretli Andrei Bellator’un kızına sarkıntılık ederek onun gazabına uğrama riskini göze alacağını sanmıyorum.”

Yüzü bir gülümsemeyle ısındı. “Baban iyi bir adam. Emekli olması Emarion Ordusu için büyük bir kayıp oldu.”

Göz kırpıp, “Bana her gün söylediği şey,” dedim.

Maura güldü ve bana hızlıca el sallayıp arkasına döndü. “Tav Günü’n kutlu olsun Diem!”

Ben de ona el sallayarak karşılık verdim ve çizmelerimin topukları üzerinde dönerek yüzümü şehrin daha tehlikeli olan güney kısmına çevirdim. Maura’nın varlığı dikkatimi dağıtmadığı için artık ortamın ne kadar gerginleştiğinin farkındaydım.

Bunaltıcı sıcağa rağmen pelerinimi omuzlarıma daha sıkı sardım. Dudaklarımı büken asık suratım kadar bu da bir savunma mekanizmasıydı.

Ailemin evinin güvenli ortamına geri dönmeyi arzuluyordum. Sokaklarda dolaşan saldırgan ayyaşlar yeni bir şey değildi ama o gün... Bir şeyler farklıydı. Ölümlüler Şehri patlamaya hazır bomba gibiydi.

Kraliyet Muhafızları’nın getirdiği Soydanlar şarabına, içenleri satlerce keyifli tutacak bir sihir karıştırılmıştı. Bir ölümlü üzerindeki

etkisi daha da güçlüydü. Ölümlüler Şehri'nin kadınlarının huzur ve sükûneti için bu bir talihsizlikti çünkü bu adamlardan bazıları günlerce ayılamayacaktı.

Dahası onlardan çok vardı. Hem de çok. O kadar çoklardı ki her kavşakta toplanan kalabalık grupların arasından geçmem gerekiyor, artıkları laflar flörtözlükten zamparalığa ve düpedüz şiddete kadar uzanıyordu.

Onları görmezden gelsem de ellerimi rahat bir tavırla kalçamın her hareketinde bir alçalıp bir yükselen hançerlerimin kabzalarında tutuyordum. Sessiz bir uyarıydı bu.

Kepenkli pencerelerin ve çekilmiş perdelerin ardında, akıllılık edip günü kendilerini eve kapatarak geçirmeyi seçmiş kadınların gergin bakışlarını görüyordum.

Omzumun üzerinden biri bana, "Amma güzelsin be," diye laf attı.

İki adam tökezleyerek bana doğru yürüdü. Nefeslerindeki keskin alkol kokusunu alabileceğim kadar yakındılar. Ellerindeki içki maşrapalarından kehribar rengi sıvı akıyordu.

Fısıltıyla küfrettim. Yaklaştıklarını fark edemeyecek kadar düşüncelere dalmıştım. Babam görse hayal kırıklığına uğrardı. Beni gardımı düşürmemem gerektiğini bilecek şekilde eğitmişti. Özellikle de suç dolu bu ara sokaklarda.

Sana öldürücü darbeyi indirecek olan asla doğrudan saldıran düşman değildir. Bunu öğretmişti bana. Gölgeler arasında gizlenip bekleyendir. Nihayet sen gözlerini başka yere çevirdiğinde saldıran. Korkulması gereken gerçek yırtıcılar bunlardır.

Bu adi heriflerin yırtıcıdan çok baş belası olduklarından eminim ama yine de ellerimi hançerlerime götürdüm.

Uzun boylu olan çenesini hançerlerime doğru sallayıp, "Sanırım cesur birine çattık," dedi.

“Karşılık vermeleri hoşuma gidiyor,” diye alay etti kısa boylu olan. Şarabından bir yudum alıp dilini kirli dişlerinde gezdirdiğinde, neredeyse öğle yemeğim midemi terk edecekti.

Uzun boylu olan bir dövüş bıçağı çıkardı ve avucunda döndürdü. “Epey ağır bıçaklar. Senin gibi bir küçük hanımın kullanamayacağı kadar ağır. Bence o bıçakları bize vermelisin.”

“Üzerindeki sikkelerle birlikte,” diye ekledi kısa boylu olan. Arkadaşından ayrılıp arkamdan dolanmaya başladı.

Yolunu kesmek için yana adım attım. Ancak bu hareketim sırtımın gölgeli bir sokağa dönmesine neden oldu ve bu durum epey canımı sıktı. “Sizin evlerine giden kadınları taciz etmekten başka yapacak işiniz yok mu?”

“Taciz etmek mi?” Kısa boylu olan yalandan bir alınganlıkla elini göğsüne götürdü. “Biz sadece bu hoş Tav Günü’nü kutluyoruz.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Kutsal Lumnos Ana’nın bu tür bir kutlamayı onaylayacağından şüpheliyim.”

Adam yüzünü ekşitti. “O zaman *Kutsal Lumnos Ana* diğer akrabalarıyla birlikte cehennemin buzullarında donmaya gidebilir.”

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Atalara küfretmenin cezası ölümdü ve Soydanlar kendi türlerine sırt çevirip kâfirleri ihbar eden ölümlülere cömertçe paralar ödüyorlardı. Eğer bu adam karşımda Tanrıça Lumnos’a bu kadar küstahça hakaret edebiliyorsa belli ki çekip gitmeme izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Bu da benim oradan defolup gitmem gerektiği anlamına geliyordu.

Geriye doğru birkaç adım daha attım ve omzumun üzerinden şöyle bir bakmaya cesaret ettim. Geri geri gittiğim sokağın uzun bir tuğla duvarla sonlandığını çok geç fark ettim.

Uzun boylu olan adam kaşlarını çatıp öne eğildi. “Gözlerinin nesi var kızım?”

Gözlerimi kısarak gizlemeye çalışsam da olan olmuştu.

“Fortos’un taşakları, *onlardan* biri bu.”

Kısa boylu olan, “Sen bir Soydan mısın?” diye tısladı. Bıçağını çekmek için uzansa da vazgeçip olduğu yerde donakaldı.

Gözlerimi devirdim. “Bir Soydan olsaydım bu bok çukurunda yaşar mıydım sence?”

Uzun boylu olan bana bir adım daha yaklaştı. “O zaman neden gözlerin kahverengi değil?”

Ölümlülerin sadece kahverengi gözleri olabilirdi. Tav büyüsünün bir başka sonucuydu bu. Doğal olarak, Soydanlar Emarion’daki diğer pek çok güzel şeyde olduğu gibi, gökkuşağının daha hoş renklerini kendilerine ayırmışlardı. Her diyarın Soydanlarının kendine has bir göz rengi vardı. Lumnos Soydanlarının hepsinin gözleri mavinin çeşitli tonlarını sergiliyordu. Yine de güçleri ve kusursuz güzellikleri yüzünden, kimsenin göz renkleri ne olursa olsun bir Soydan’ı ölümlüyle karıştırabileceğini hayal edemezdim.

Bu özelliğim beni kurtarmıştı. Doğuştan gelen kahverengi gözlerim ve kumral saçlarım ergenliğin başlangıcında beklenmedik bir şekilde renksizleştğinde herkesi kılık değiştirmiş bir Soydan çocuk olmadığımı ikna eden şey sade yüzüm, çelimsiz vücudum ve genel vasatlığım olmuştu.

“Göz rengimi bir çocukluk hastalığında kaybettim,” dedim çabucak. “Şimdi izin verirsiniz...” Onlara doğru bir adım atacak oldum. Fakat yolumdan çekilmediler.

“Eğer bir Soydan değilsen kanıtlı.” Kısa boylu olan bıçağını kınından çıkardı ve bana doğru uzattı. “Bize kanının akabildiğini göster.”

Sinirimi bozacak kadar zekice bir meydan okumaydı bu. Yetişkin Soydanların çelik gibi güçlü derileri vardı. Ölümlü silahlarından etkilenmiyorlardı. Onlardan biriysen bıçağı bana zarar vermezdi. Fakat bir ölümlüysem...

Bana doğru yaklaşıp bıçağın keskin ucunu havada bir şeye saplar

gibi savurdu. Metal bana kenarını kaplayan kurumuş kanı görebileceğim kadar yakındı.

“Haydi kızım. Ellerini uzat.” Sırıttı. “Canını çok yakmayacağım.”

Parmaklarım hançerlerimi çekme isteğiyle seğirdi. Babamın verdiği eğitimi kullanabilir, bildiklerimi ellerini, yanaklarını, kasıklarını kesmek için kullanabilirdim. Böylece kimse ölmeden kolayca kaçabilirdim.

Gelgelelim bunu yaparsam kendilerini kaçınılmaz olarak şifacılar merkezinde bulacaklardı. *Benim* şifacılar merkezimde.

Genç çıraklarımızı bu vahşilere maruz bırakma düşüncesi mide mi kaldırdı. Bir stajyer olarak kendi Tav Günlerimin çoğunu savrulan yumruklardan ve sarkıntılık eden ellerden kaçarak geçirmiştım.

Düşüncelerimin bir köşesinde soğuk bir tür duygusuzluk pusuda bekliyordu. Onlarda biraz daha derin kesikler açabilir, tam doğru damarı hedefleyebilirdim. Bu karanlık sokaktan ya da başka bir sokaktan bir daha asla çıkmamalarını sağlayabilirdim. Belki böylece dünya daha iyi bir yer olurdu.

Daha önce hiç can almamıştım. Bir şifacı olarak zarar vermeye değil, yardım etmeye yemin etmişim. Ve bir iskambil destesinden kart dağıtır gibi ölüm dağıtırken tanrıyı oynayan zalim Soydanlar gibi olmak istemiyordum.

Yine de söz konusu olan kendi hayatımsa...

Hayatta kal. Babamın sözleri kulaklarımda yankılandı. *Ne pahasına olursa olsun, sonu ne olursa olsun. Önce hayatta kal, sonuçlarını sonra dert edersin.*

Her şey neredeyse görülemeyecek kadar hızlıca olup bitti. Bir an adam üzerime atılıyordu. Hançerinin ucu tuniğime saplanıp, kumaşta bir delik açarken kaburgalarımı serin bir hava sıyırdı. Hemen ardından uzuvlarım bedenimin zorlanmadan söyleyebileceği koreografik bir savaş ilahisiyle hareketlendi.

Adamların kontrolsüzce savrulan uzuvlarını, içkinin etkisi altındaki hamlelerini savuşturmak ve bu sırada kendi darbelerimi indirmek benim için çok kolaydı. Kasıklara bir diz darbesi. Boğazlarına elimin ayasıyla indirdiğim darbeler. Gözlerine fırlattığım birer avuç toprak. Her saldırı onları ancak *yeterince* etkisiz hâle getirmeyi hedefliyordu.

Uzun boylu ciyaklayıp dizlerinin üzerine çöktü. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken kırdığı gözleri tozlu kalıntıları temizlemek için çabaladı.

Yanındaki arkadaşı sırtüstü yatmış boğazını tutuyordu ve nefes nefese kalmıştı. “Sen öldün! *Öldün!*”

“Karşı koymamı istediğini söylemiştin.” Kıvranan bedenlerinin üzerinden aşip düşen bıçaklarını ve bellerindeki kılıçları aldım. Onları öldürecek cesaretim olmayabilirdi ama en azından öfkelerini karşılarına çıkan bir sonraki kadından çıkarmalarını engelleyebilirdim.

Gözlerine biraz daha toprak atmamla yine feryat ettiler. “Bir dahaki sefere rastgele bir kadına saldırmayı düşündüğünüzde bunu unutmayın.”

“Bunu ödeyeceksin!”

“Seni bulduğumda...”

“Kutsal Tav!” dedim tatlılıkla. Ben ara sokaktan çıkıp daha geniş olan ana yola geri dönerken bir dizi ağır küfür beni takip etti.

Arbede yüzünden gözler üzerime çevrilmeye başlamıştı. Başlar kim olduğumu ve ne yaptığımı görmek için dönmüştü. Dört silahlı adamdan oluşan bir grup bana doğru yürümeye başladı.

“Sen, kadın,” diye seslendi içlerinden biri. “Neler oluyor?”

Harika. Bıçaklı iki öfkeli adamın beni sorgulamasından beteri varsa o da bıçaklı *altı* öfkeli adamın beni sorgulamasıydı.

Yakınlarda, çok tanıdık bir dizi ara sokağa çıkan bir geçit gördüm. Kukuletamı başımın üzerine çekip o tarafa yürüdüm.

“Sen, oradaki,” diye tekrar seslendi adam. Adımları hızlandı.
“Olduğun yerde kal.”

“O kaltak bana saldırdı ve silahlarımı çaldı!”

Yüzümü buruşturdum. *Kahretsin!*

Uzun boylu olan, ara sokaktan sendeleyerek çıktı ve parmağını bana doğru uzattı. Gözlerinde kor gibi bir öfke parlıyordu. “Durdurun onu!”

Adrenalin damarlarımda alev alev yanarken ara sokağa doğru fırladım.

Bu yolları iyi tanıyordum. Burası Ölümlüler Şehri’nin en fakir bölgesi değildi ama en sefih mahallesiydi, her türlü günahı kovalayabileceğiniz türden bir yerdi. Buraya Cennet Sokağı derlerdi. Ne aradığınıza bağlı olarak ismini ironik ya da uygun bulmanız mümkündü.

Bir şifacı olarak, her zaman en savunmasız hastalara ilgi duymuştum: müşterisi tarafından kanlı bir şekilde dövülen bir eskort, aşırı doz büyümlü uyuşturucu alan çaresiz bir bağımlı, yanlış kişiden para çalarken elini kaybeden aç bir yankesici. Ne kadar tehlikeli veya tatsız olursa olsun her çağrıyı kabul etme isteğim, beni Cennet Sokağı’nın karanlık labirentinin müdavimi yapmıştı.

Haykırıışlar arkamda yankılanıyor, uzaktan gelse de yaklaşıyordu. Çok yavaşım. Çalıntı bıçaklar yüzünden hızlı koşamıyordum. Rastgele yan yollara daldım –sola, sonra sağa, sonra tekrar sola– ve açık bir kapıya yaslanmış bir kadın gördüm, eteklerini yukarı kaldırmış, yakasını açmıştı.

Nefes nefese ona doğru koşarken, “Bedava silahlar,” dedim. “İster misin?”

Gözleri beni kuşkuyla süzdü. “Buralarda hiçbir şey bedava değildir.”

Kalabalığın sesleri daha da yükseldi.

“Peki.” Çenemle omzumun üzerini gösterdim. “Karşılığında beni gördüğünü onlara söylemeyeceksin.”

Hızlıca omuz silkip bıçakları ellerimden aldı ve açık kapısının hemen ardında duran tahta sandığa attı.

“Onlara bıçakları da gösterme,” dedim. “Görünüşe göre, sarhoş erkekler bir kadın tarafından silahsız bırakılmaktan hoşlanmıyorlar.”

Bilgiççe sıırttı. Sonra başıyla sol taraftaki bir sokağa işaret etti. “Şu taraftan git.”

Ona minnettar bir gülümsemeyle baktım ve işaret ettiği yöne doğru koşmaya başladım. Arkamdan bir kadının haykırışı geldi: “*O velet benim bıçaklarımı da aldı! Şuradan sağa döndü. Onu yakalayın ve buraya geri getirin, ben de size bir ödül vereyim beyler.*”

Hakkında ne dersiniz deyin, Cennet Sokağı’nın kadınları kesinlikle sadıktı.

Ben patikaların derinliklerine doğru ilerlerken karanlık etrafımı sardı ve kızıl güneş ışığı yırtık pırtık tentelerin oluşturduğu sayvanın ardında kayboldu. Gölge kapı aralıklarından beni izleyen, süzen meraklı gözlerin ağırlığını hissedebiliyordum. Harap binalardan bazıları geçmiş ziyaretlerimin anılarını tetikliyordu ama en ufak bir tanıma belirtisi göstermeye cesaret edemedim.

Yolun aşağısından gelen sesler çoğaldı. Birkaç benekli ışık huzmesinden kaçınmak için bedenimi duvara yasladım. Çocukken gölgelerin elle tutulur bir şey, dünyadan saklanmak için etrafıma sara-bileceğim büyük bir battaniye olduğunu hayal ederdim. Şimdi de kendimi aynı şeyi yaparken, eski dostum karanlığa beni örtmesi için sessizce yalvarırken bulmuştum.

Kırmızı bir parıltı gözüme çarptı. Tanıdığım bir kırmızıydı; parlak, bakırımsı, dökülmüş ipek gibi akışkan. Her zaman olduğu gibi ensesinde bir düğümle bağlanmıştı.

Annemin kendine özgü saçlarını binlerce kişilik bir kalabalıkta bile fark edebilirdim ama bu ara sokakta, kahverengiler ve grilerden oluşan bulanık bir denizde böylesine canlı bir dalgayı gözden kaçırmak daha da zordu.

Sırtı bana dönüktü. Yüzü görünmüyordu. İnce omuzlarından tanıdık bir pelerin sarkıyordu. Pelerinin yırtıkları ve lekeleri çocukluğumun öykü kitabıydı; aile ocağımızdan kalma küçük yanıklar, küçük Teller'in dut suyu bulaşmış ellerinden kalma bir leke, ürkmüş bir atın onu babamın koruyucu kollarına doğru savurduğu zamandan kalma, yamanmış bir yırtık.

Olduğum yerde donup kaldım. Hayret dolu bir nida boğazımda düğümlendi.

Cennet Sokağı'ndan gelen hastaları tedavi ettiği için annemi orada görmek o kadar da şaşırtıcı değildi. Donakalmama neden olan annemin karşısındaki adamdı.

Onun zıddı bir adamdı bu. Annem minyon ve mütevazıyken, basit kumaşlarla giyinmişken bu adam gösterişli giysiler içinde bir yarı tanrıydı.

Uzaktan bile giysilerinin en iyi kumaşlardan dikildiği belliydi. Karmaşık nakışlar ve altın ipliklerle süslenmiş, yere kadar inen brokar siyah paltosu bulanık ışığa rağmen parıldıyordu. Paltonun şık hatları, son derece kaslı bedeninin her bir şişliğine mükemmelen oturacak şekilde dikilmişti. Botları ayna gibi cilalanmıştı ve sahip olduğum her şeye yapışan Ölümlüler Şehri'nin kirini sanki tutmuyordu.

Boyu annemden en az otuz santimetre daha uzundu. Bu özelliğini annemin üzerinde çekilmiş ve saldırmayı bekleyen bir silah gibi kullanıyordu. Benden birkaç yaş büyük görünüyordu ve yüz hatları köşeli ve sert olsa da çarpıcı derecede yakışıklıydı. Kuzguni saçları sıkı bir şekilde ensesinde toplanmış ve zeytin rengi derisini kesen yara izi ile daha da çekici hâle gelmişti. Yara izinin soluk, zikzaklı çizgileri yakasından yukarıya, dolgun dudaklarına ve kısık gözlerine doğru bir şimşek gibi uzanıyordu.

Soğuk, duygusuz gözler. Gri mavi gözler.

Soydan gözleri.

Annem neden burada, *onun* yanındaydı? Soydan hastaları tedavi etse de bunu asla Ölümlüler Şehri'nde yapmazdı. Kraliyet Muhafızları dışında onların türü buralara asla uğramazdı. Tabii bela aramaya gelmedikleri sürece. Annemin peşine mi düşmüştü? Yoksa annem görmemesi gereken bir şey mi görmüştü?

Annemin başı belada mıydı?

Babamın eğitimi bir kez daha kendisini gösterdi. Olası tehditler için adamı süzdüm. Yüz hatları gergindi. Ciddi olsa da öfkeli değildi. Kalın, gergin kollarını son derece geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Görünürde ne muhafızları ne de adama eşlik eden birileri vardı. Tek silahı sırtına oldukça özensizce bağlanmış, mücevherli kabzası omzunun üstünden görünen bir kılıçtı. Böylesine gösterişli bir şeyi, mücevher olarak takılması daha yerinde olacak bir şeyi, ancak Soydanlar takardı; kas ve kemiği biçmeye yazgılı bir alet için fazla süslüydü.

Göğümdeki gerginlik hafifledi. Belki de –büyüsü dışında– adam bir tehdit değildi. Soydanlar söz konusu olduğunda bundan emin olmak mümkün değildi. Kimisi büyüyle bir kıvılcımı bile zar zor çakabilirken kimisi tüm diyarı karanlığa boğabilirdi.

İkisi tartışıyordu. Sözcükleri çıkaramasam da annemin beden dilini yeterince iyi biliyordum. Annemin adama doğrulttuğu parmağın karşısında birçok kez bulunmuştum. İkimiz ailemizin erkeklerinde olmayan bir şeyi paylaşıyorduk: kışkırtıldığında alevlenebilen bir öfke.

Sırtımı duvara yaslayıp cesaret edebildiğim kadar yaklaştım. Sonra bir tahta kasa yığınının arkasına saklandım. Tartışmaları şiddetlendikçe sesleri yükseliyor ve sokağın öbür ucuna kadar taşınıyordu.

“Söz konusu bile olamaz,” diye gürledi adam, pes ve derinden. Sesi içimde bir şeylerin kıpırdanmasına neden oldu. Uykusundan uyanıp esneyen bir ejderha gibi.

“Bu bir rica değildi,” diye cevap verdi annem.

“*Ben senden emir almam Auralie.*”

“Bir sözümle tüm diyarın her şeyi bileceğini hatırlatmama gerek var mı? Senin nasıl...”

“Hayır,” diye çıkıştı adam. “Bana yaptığın şantajın bedelini zaten on kat fazlasıyla ödedim.”

“Ve hayatlar artık tehlikede olmayana kadar ödemeye devam edeceksin.”

Şantaj mı? Annemin elinde bir Soydan’ı isteklerine boyun eğdirecek ne olabilirdi ki? Onları yıllardır tedavi ediyordu ama şifacı ile hasta arasındaki gizlilik kutsaldı ve annem Lumnoş’taki tüm şifacıların örnek aldığı biriydi. Elbette o asla böyle bir şey...

Cesaret edebildiğim kadar öne eğildim ve kasalardaki çatlakların arasından gözlerimi kısarak baktım. Adam kavuşturduğu kollarını açtı ve eğilip yüzünü annemin yüzüne yaklaştırdı.

“Seni olduğun yerde öldürüp tüm bunlara son vermemem için bana iyi bir neden söyle.”

Yüreğim ağzıma geldi ama annem adamın sözlerini umursamamıştı bile. Bariz bir meydan okumayla çenesini kaldırdı. “Ben ölürsem, herkes sırrını öğrenecek. Bunun için gerekli olan her şeyi yaptım.”

Adamın yüzündeki soğukkanlılık maskesi yerinde kalsa da soluk irisleri –bir nebze çeliğe çalan bir kayrak mavisi– buz gibi bir öfkeyle parlıyordu. Ürperdim ve hançerimi yeniden kavradım.

Annem tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. “Ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki işler daha da kötüye gidiyor. Bunu durdurmanın tek yolunun bana yardım etmek olduğunu da biliyorsun.”

Uzun bir süre sessiz kaldılar. Dudağının yara izi olan köşesi yüzünü asmasıyla seğirdi. “Eğer bunu yapacaksam, bu gece yapmalıyım.

Başka bir şansımız olmayacak. O gün gelmeden...” Adam etrafına bakınıp, sesini alçalttı.

Boynumu eğip kısık sesle konuştuklarını duyabilmek için çabaladım. Keşke biraz daha yaklaşabilseydim...

“Ölümün başkalarını gizlice dinlemekten olacak çocuk.”

Beklenmedik sesle irkildim. Döndüğümde karşımda yaşlı bir kadının buruşuk, sırttan yüzünü buldum. Yakındaki bir kapının çerçevesine rahat bir tavırla yaslanmıştı. Gözleri o kadar koyu renkteydi ki simsiyah görünüyordu. Omuzları yaşlılıktan çökmüştü. Mücevher tonlarında paçavralara bürünmüştü; zümrüt ve lal rengindeki yıpranmış kumaş şeritleri, omzumun ardını işaret ederken sallanıyordu.

“Kulak kabartacaksan en azından diğer tarafını kimsenin izlediğinden emin ol.” Sesi rahat bir tonda yükselip alçalıyor, aksanını çıkaramıyordum.

Aklım yetişmeden ağzım hareket etmeye başladı. “Ben... yani, benim niyetim...”

“Bana yalan söylemenin gereği yok.” Göz kırpmasıyla gözlerinin etrafında kırıksıklıklar belirdi. “Casusluk yapma nedenlerin bilinmeye değerse o sebepleri zaten biliyorum.”

“Cennet Sokağı’ndaki insanların soru sormadıklarını sanıyordum.”

Omuz silkti. “Soru sormanın yanlış bir tarafı yok. Seni ele verecek olan cevaplardır.” Kuru, kâğıt gibi kahkahası duvarlardan sekip her karanlık köşeyi doldurdu.

Sesin anneme ve gizemli yabancıya ulaşacağını bildiğim için irkildim. Kaçamak bir bakış bunu doğruladı. Gözden kaybolmuşlardı.

“İşte cevaplarım gitti,” diye mırıldandım.

Kadının gözlerinin mürekkep karası derinliklerinde bir pırıltı belirdi. “İhtiyacın olan cevaplar bunlar değil. En azından henüz değil.

Fakat senin için başka cevaplarım var. Hiçbir ölümlüde ya da Soydan'da bulamayacağın cevaplar.”

“Bir bedel karşılığında, eminim.” Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Pazarda onun gibi üçkâğıtçılar görmüştüm. Şimdi ödenecek küçük bir servet karşılığında gelecekte büyük bir servet vadediyorlardı. Ayrıca akşam meyhanede bira içerken saf müşterilerine güldüklerini de duymuştum. “Dur tahmin edeyim, gerçek aşkımla çoktan tanıştım; bir ahır dolusu çocuğum olacak ve ölmeden önce uzun, mutlu bir hayat yaşayacağım.”

“Hayır, çocuğum. Korkarım bunların hiçbiri sana kısmet olmayacak.” Ses tonunda keder, yüz hatlarında insanın içine huzursuzluk tohumu eken bir acıma vardı.

Sessizce kendimi azarladım. *Aptal olma. Bu bir numara ve sen de kanmak üzeresin.*

“Bunu aklımda tutacağım.”

Ayrılmak için dönerken kadına gergince gülümsedim. “Tav Güünü’n kutlu olsun.”

“O gözler babandan bir armağan, değil mi? *Gerçek* babandan.”
Donup kaldım.

“Ve sana verdiği tek şey bu değil, değil mi?”

Başım tekrar kadına çevrildi. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Annen bunu herkesten gizleyebileceğini düşündü. O küçük tozuyla bunu *senden* gizleyebileceğini düşündü. Fakat öyle sırlar sonsuza dek saklı kalamaz.” Dikkatini gökyüzüne çevirip kanlı güneşin etrafımızı çevreleyen dağınık ışınlarını gözledi. “Ve görünüşe göre Atalar daha fazla beklemeyecekler.”

Kafamın içinde alarm çanları çalmaya başladı. Tozu ve kullanma nedenimi bilmesine imkân yoktu. Ailem dışında hiç kimse bilmiyordu ve ailemdeki hiç kimse de bunu paylaşmaya cesaret edemezdi. Tabii...

Tabii bu kadın dünyaya gelmeme sebep olan adamı tanımıyorsa.

Oysaki bu da aynı derecede imkânsızdı. Annem ben doğmadan önce, annemin hamile olduğunu bile öğrenmeden önce öldüğünü söylemişti. Şimdi babam dediğim adam bile onun adını bilmiyordu.

Çocukken daha fazla yanıt alabilmek için yalvarırdım. Kendimi acınası ve önemsiz hissedey, uzak bir krallığın uzun süredir kayıp vârisi olarak hayal ederdim. Fakat annem bir sır saklamaya karar verdiğinde, kararlılığı Fortos çeliğinden bir duvar gibi olurdu.

Yaşlı kocakarı düşüncelerimi okumuş gibi bana neşeli bir bakış attı. “Baban senden haberdar. Seni bekliyor.”

Sıktığım dişlerimin arasından, “Babam değil, dünyaya gelmeme sebep olan adam,” diye düzelttim. “Ve o öldü.”

“Ölmüş olmalıydı. Fakat sağ kaldı.” Kıkırdadı. “Sanırım sana miras kalan bir başka özelliği.”

Hançerim yumuşak bir tıslamayla kınından çıktı. Silahı ona doğrulttum ve aramızdaki mesafeyi kapatırken elimin titrememesini diledim. “Kimsin sen?”

Cık cık ederek beni kınadı.

“Bu üzgün hâlinle seni okumak çok kolay. Kontrol etmek de çok kolay. Seni şimdi kaçırıp sahiplenebilirim.” Kansız dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı ve başı hafifçe yana eğildi. “Benimkilerden biri olmaya ne dersin çocuğum? Birlikte çok korkunç şeyler yapabiliriz, sen ve ben. Kutsanmış Ataların gazabını göze almaya bile değebilir bu.” Boğumlu parmağı elmacık kemiğimi okşamak için kalktı. “Ah Diem Bellator, seninle neler yapmam ki!”

İtiraz etmeye, elini tokatlayarak uzaklaştırmaya ve geri çekilerek soğuk dokunuşundan kaçmaya çalıştım. Fakat tek yapabildiğim dehşet içinde açılmış gözlerle ona bakmak oldu.

Bedenim artık benim kontrolümde değildi.

Şimdi o kadar cesur değilsin, değil mi? Sesi kafamın içinde yankı-

landı. Sadece artık bir şekilde farklıydı, daha rafineydi. Erimiş platin gibi pürüzsüzdü ve güç saçıyordu.

Zihnimin içinde, beni kavramasına haykırarak karşılık verdim; debelenip pençeler savurdum ama mücadelem boşunaydı. Tamamen onun insafına kalmış, karanlık emriyle kendi kafamın içine hapsedilmiştim.

Sivri uçlu tırnağı çenemden aşağıya, boynum boyunca, köprücük kemiğimin çizgisini takip ederek indi. *Baştan çıkarıcı, çok baştan çıkarıcı*, diye mırıldandı.

Sırtım dokunuşuyla istemsizce kamburlaştı. Nefesim bile ona bağlı kaldı; her nefes alışımında onun sözcüklere dökmediği rızasını bekliyordum.

Tekrar kısmen görünen kızıl gökyüzüne baktı. Sonra derin bir iç çekti ve gözlerini devirdikten sonra gözlerime çevirdi. *Tekrar karşılaştığımızda bu anı hatırla çocuğum. Sana nasıl diz çöktürebileceğimi. Seni nasıl yalvartabileceğimi.*

Cılız bileğini oynatmasıyla, üzerimdeki kontrolünün soğuk parmakları damarlarımdan çözülüp kemiklerimden ayrıldı. Titreyen bedenim nihayet bana geri döndü.

Geriye sıçrayıp boğazımı tuttum. “Kimsin sen? Bunu nasıl yaptın?”

“Beni dinle ve dikkatle dinle Unutulmuşların Kızı.” Öne eğilip omzumu dürttü. “Kim olduğundan kaçmayı bırak. Gizlenmeyi bırak.”

“Hiçbir şeyden gizlendiğim...”

“Ve o lanetli alevkökü tozunu almayı bırak.”

Yine kilitlenip kaldım. Bunu bilmemeliydi. *Bilemezdi.* O...

Bu düşünceleri kafamdan atmak için başımı iki yana salladım. Bunun bir önemi yoktu. Annemin benden sandığımdan çok daha fazlasını gizlediği acı verici bir şekilde ortadaydı. Buradan kurtulup onu bulmam ve sırlarına bir son vermem gerekiyordu.

Geriye sendeleyip kaçmak için döndüğümde kadının şakıyan alaycı sesi beni ara sokakta kovaladı.

“Kalp taşına unutulmuş kanı düştüğünde kırılacak zincirler,” diye mırıldandı. *“Cana karşılık can, eski borcun gereği, yoksa boyunduruğu olur ebedî.”*

Kadının asap bozucu varlığından kaçarken arkama bakmaya cesaret edemedim.

“Tav Günü’n kutlu olsun Diem Bellator!” diye bağırdı. “Umalım da bu son olmasın.”

SAATLER GEÇTİ ama annem eve gelmedi.

Babama ve kardeşime o gün olanlardan hiç bahsetmedim. Sadece annemi düşünüyordum ve ona soracağım sorularım her kalp atışında çoğalıyordu. Kulübemizin ön sahanlığında oturdum ve yüzünün orman yolunda belirmesini bekledim, açgözlü merakımla üzerine atılmayı bekledim.

Ne var ki, o gelmedi.

Onu hangi masum sebebin alıkoymuş olabileceğini tartışırken kendimizi gülümsemeye zorlayarak, her gıcırtda başımızı kapıya çevirerek şöminenin başında sessiz bir akşam yemeği yedik.

Gece çöktüğünde evimizin yanındaki ormanda dolaşp ona seslendik. Babam ormanın daha yabani bölgelerini ararken kardeşim şifacıların merkezine giden yolu tekrar tekrar aradı. Ben kıyı şeridini gözden geçirdim ve birlikte sık sık şifalı karışımlar için çiçek topladığımız alanlarda durakladım.

Gözlerim uzaklara, bir tekneden sarkan fenerin parıltısına takıldı. Yaklaştıkça ışık daha da parlaklaşıyor, belli ki tekne Lumnos

kıyılarına geri dönüyordu. Tav Günü'nde Kutsal Deniz'den geçişin yasak olduğu düşünülürse tuhaftı bu. Fakat Kraliyet Muhafızları sarayda boğulurcasına tıkınırken her türden çirkin karakter o gün yasaların gevşemesinden faydalanıyor olabilirdi.

Boş bir eve döndüğümde bu düşünce taş gibi mideme oturmuştu. Nihayet babam ve ağabeyim de bana katıldı. Onları sadece benim ayağa kalkarak karşıladığımı gördüklerinde yüzleri düştü.

Ve annem hâlâ eve gelmedi.

Ertesi gün tüm arkadaşlarımıza ve komşularımıza haber verdik. İçlerinden birinin onu geceyi geçirmesi için evine almış olmasını umduk. Tedavi ettiği hastaları tekrar ziyaret ettik. Hiçbiri bir terslik olduğunu düşünmemiştii. Beyhude bir çabayla, annemin eşyalarını didik didik arayıp uzaklara gitmeyi planladığına dair bir ipucu aradık. Ölümlüler Şehri'nin sokaklarını arşınladık ve —ölü ya da diri— ona dair herhangi bir iz ararken birbirimizin ellerini sıktık.

Cevapsız günler geçti.

Ardından haftalar.

Ardından aylar.

Ve o hâlâ eve gelmedi.

İKİNCİ BÖLÜM

ALTI AY SONRA

“**D**iem.”
Bu, bir isimden çok emirdi... Kusursuz itaatten başka hiçbir şeye yer bırakmayan sert bir çağrı.

Omuzlarım gerildi. Tanıdığım nazik adamın, zor bir günün ardından şefkat dolu gözleri ve nasırlı elleriyle beni sımsıkı kucaklayan adamın sesi değildi bu. Kan bağımız olmamasına rağmen, bana daha iyisini hayal edemeyeceğim kadar iyi bir baba olan adamın sesi değildi.

Ondan önceki adamın sesiydi.

Emarion Ordusu'nun saflarında savaşarak yükselmiş, hem savaş alanındaki cesareti hem de savaş alanının dışındaki liderliğiyle bir ölümlüye verilen en yüksek rütbeyi kazanmış askerin. Beş parasız genç bir anne ve onun haşarı bebeğiyle sakin bir hayat sürmek için hepsini bırakmamış olsaydı, adı efsanelere geçecek olan savaşçının.

Bu, Komutan'ın sesiydi ve asla iyiye işaret olmazdı.

Teller kitabından başını kaldırdı ve küçük kardeşlere has o sinir bozucu tavırla sırtıttı. “Yine ne yaptın?”

Çizmelerimin bağcıklarını bağlarken gözlerimi devirdim. “Her ne ise bir şekilde senin suçun olduğuna eminim.”

Gülümsemesi daha da yayvanlaştı. Yalan söylediğimi biliyordu. Kardeşim babamızın en itaatkâr askeri idi. Teller, Komutan tarafından azarlandıysa, bunun tek nedeni bana acıyıp bir kez daha azar ıstırmeyeyim diye suçu üstlenmiş olmasıydı.

“Di-em,” diye tekrar gürlledi ses. İki hece tehditkâr bir ağıda dönüşmüştü. “Buraya gel, *hemen*.”

Teller bana, “İdama yürüyen kız,” diye takıldı.

“Keyiflendiğini bu kadar belli etmemeye çalış, olmaz mı?” Belime kadar uzanan beyaz dalgalarımı özensiz bir örgü yaptım. Ardından silah kemerimi belime doladım. Pirinç tokayı bir *çıt* sesiyle sabitlediğimde hançerlerimin deri kılıfları usulca bacaklarıma çarptı. “Acele et, bu sabah erkenden Maura’yla buluşmam gerekiyor.”

Kısa koridordan küçük evimizin ortak odası olarak kullanılan, şömineyle ısınan ahşap odaya doğru hızla ilerledim. Her köşedeki yıkılacak gibi duran kitap yığınlarının arasından geçerken, zihnimde son birkaç gün neler olduğunu gözden geçirip, bu kez ne yapıp azarlanmayı hak ettiğimi tahmin etmeye çalışsam da kesin bir sebep bulamadım.

Açıkçası, sayılamayacak kadar çok olasılık vardı.

Babamın önünde durdum ve en inandırıcı masum gülümsememi takındım. Yumruğumu göğsüme vurarak yalandan selam verdim. “Buradayım Komutan.”

Eski unvanını kullanmam karşısında gözleri kısıldı. Bu sevgi ifadesi onu yatıştırabileceği gibi öfkesini körükleyebilirdi de. O gün şansım pek iyi görünmüyordu.

“Alevkökü tozunu alıyor musun?”

Yüzümü buruşturma dürtümle savaştım.

“Evet,” dedim yavaşça ve dikkatlice.

“Her gün mü?”

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Bu iş çirkinleşecekti.

“Ben... birkaç gün aksatmış olabilirim.”

“Kaç gün?”

“İşler çok yoğundu. Burada yapmam gereken çok şey var, merkez darmadağınık ve...”

“Kaç gün Diem?” Bu bir soru değil, emirdi.

İç çektim. Sonra omuz silktim. “Emin değilim.”

Kaşlarını iyice çatıp kollarını kavuşturdu. Yüz hatlarını saran kırışıklıklara rağmen bir yanı hâlâ o korku veren savaşçı gibi görünüyordu: Emarion güneşi altında geçen yılların bronzlaştırdığı teni; kaslı, kalın omuzları. “Eh, ben *gayet* eminim. Peki, nasıl bu kadar emin olduğumu biliyor musun?”

Gıcık bir yanıt vermemek için kendimi tuttum. Bunun yerine gözlerimi gözlerine dikmeyi başararak başımı iki yana salladım.

“Çünkü bunu buldum.” İçinde taze karın üzerine düşmüş sıcak kan renginde bir toz bulunan hilal şeklindeki küçük kavanozu havaya kaldırdı. “Bu balıkçı kutumun içindeydi. On gün önce suya açıldığımdan beri hiç açılmamış olan kutunun.”

Kısa bir süre için tartışmanın kalanı kafamın içindeki tiyatrodan sahnelendi. Tozu almaktan bıktığımdan, beynimi bulanıklaştırdığından ve duygularımı körelttiğinden şikâyet edecektim. O da bunların gerekli yan etkiler olduğunu, alevkökünün önlediği –öz babamdan bana miras kalan ve on yaşındayken gözlerimi griye, saçlarımı beyaza çeviren hastalığın belirtisi– halüsinasyonların bulanık bir zihinden çok daha tehlikeli olacağını söyleyecekti. Alevkökünü almayı aslında haftalar önce bıraktığımı, ancak imgelemlerin geri gelmediğini neredeyse ağzımdan kaçıracaktım. Bana pervasız ve çocukça davrandığımı, bu hâlimi görse annemin hayal kırıklığına uğrayacağını söyleyecekti.

Annemin.

İçine düşmek istemediğim bir örümcek ağıydı bu.

Tecrübelerim bana daha da batmadan pes etmemi söylüyordu. Fakat başımı eğip tövbekâr bir ifade takınırken bile içimin derinliklerinden ısrarlı bir ses haykırdı... Yanan öfkemin çağrısı.

Mücadele et.

"Teşekkür ederim," dedim elimden geldiğince özür dileyen bir tonda. "Her yerde bunu arıyordum." Tozu elinden almak için uzandım ama diğer elini bileğime doladı.

"Diem, sana güvenebilmem gerekiyor."

Utanç ve kızgınlık dalgaları serbest kalmak için savaşıyordu. Gözlerimi kaçırarak ikisini de bastırdım.

"O günden beri hayatın senin için zorlaştığını biliyorum. Yani annen..." Sustu. Doğru sözcükleri seçmekte zorlandığını biliyordum. *Kaybolduğunda mı? Gittiğinde mi? Kaçırıldığında mı?*

Onun için cenaze töreni yapmamıştık. Ölmüş olabileceğini kabullenmemiştik.

İnkârdan, saflıktan ya da sadece aptalca, kör bir umuttan dolayı kendimizi onun sadece *uzaklarda* olduğuna ikna etmiştik. Bahsetmeyi unuttuğu bir seyahate çıkmıştı. Belki de umduğundan daha fazla yardıma ihtiyacı olan uzaktaki bir hastayı ziyaret ediyordu. Her an ondan bizden bolca özür dileyen ve durumu açıklayan bir mektup alabilirdik. Her an kapıdan içeri girebilirdi.

İlk birkaç hafta buna neredeyse inanmıştım. Fakat şimdi, bu kadar uzun zaman geçtikten sonra...

Artık bu konuda konuşmuyorduk. Aylarca süren sessizlikle şişip büyüyen gerçek, dokunulamayacak kadar acı verici hâle gelmişti.

"Onun yokluğu hepimiz için zor oldu," dedi.

Mücadele et.

İşte yine, bana musallat olan o ses. Zihnimde sert bir yanıt şekillendi ve o yanıtı içimde tutmak için dişlerimi sıktım.

Babamın yüz ifadesi yumuşadı. “Evde yardımcı olmak için çok didindin ve Maura bana merkezde verdiğin emeğin ne kadar kıymetli olduğunu söyledi. Çabanı görüyorum ve takdir ediyorum.”

Komutan iş başındayken böyle oluyordu işte. Askerin öfkесinin patlamak üzere olduğunu görüp nazik sözlerle ve takdirle onu kendine getiren adama dönüşüyordu.

Normalde, egoları kolayca dizginlemesi ilham vericiydi. Şimdi ise bunu bana karşı bu kadar kusursuz bir şekilde kullanmasını izlemek sinirlerimi daha da gerdi.

“Ben sadece senin sağlığın için endişeleniyorum tatlım. Hastalık geri gelirse...”

“Ben iyiyim,” diye kestirip attım. “Özür dilerim. Bugün bir doz alacağım.”

“Bir süredir almamanın bir nedeni var mı?”

Aklıma karanlık bir sokaktaki siyah gözlü bir kadın geldi.

“Ben sadece... Kafam şu ara çok meşguldü.”

“O kavanoz benim balıkçı kutuma nasıl girdi ki?”

Çünkü cesaretimi topladığımda, sandalımızı alıp o kavanozu Kut-sal Deniz’in dibine bırakmayı planlıyorum.

“Kutuyu geçen hafta getirmiştım. Kavanoz o ara içine düşmüş olmalı.” Rahat bir tavır takınıp gülümsedim. “Gerçekten gitmem gerek yoksa Teller ve ben geç kalacağız.”

Verdiği uzun nefes, sergilediğim performansa kanmadığını belli etse de bileğimi bıraktı.

Sesi tekrar çınladığında neredeyse kapıya varmıştım.

“Diem?”

Yüzümü buruşturdum ve kaşlarımı kaldırarak omzumun üzerinden baktım.

“Seni seviyorum.”

Nazik sözleri karşısında öfkem dağıldı. Yıllar önce benim ve an-

nem için her şeyden vazgeçmiş olan bu cömert, düşünceli adam öfkemin gerçek nedeni değildi. Bunu kendime hatırlatmak için umutsuzca çabaladım.

“Ben de seni seviyorum.” Duraksadım. Sonra göz kırparak, “Efendim,” diye ekledim.

Gürleyen bir kahkaha attı ve beni kışkırladı. Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden çantamı kaptığım gibi ön kapıdan dışarı fırladım.

Evimiz Emarion mercan adasının ortasında, denizden batıya doğru kıvrılan bataklık bir koya sıkışmış basit, küçük bir yapıydı. Kasabanın meraklı gözlerinden yeterince uzakta, sakın bir yuva isteyen babam onu sıfırdan inşa etmişti. Bataklık bitki örtüsünü temizlemek aylar sürmüştü ama zaman içinde annemle birlikte evi şimdiki sakın vahaya, çamur birikintisi içinde pırıl pırıl parlayan bir elmasa dönüştürmüşlerdi.

Bu ev her zaman benim güvenli limanım olmuştu; annemle verandada oturup tentür yaptığımız, babamla suda balık tuttuğumuz ve etrafımızı koruyucu kalkan gibi saran ormanda Teller’ı kovaladığım anılarla doluydu.

Ne var ki son birkaç aydır, bu duvarlar içi boş, eksik hissettirmeye başlamıştı.

“Sonunda tozu almayı bıraktığını anladı demek. Ne kadar oldu, bir ay mı?”

Kardeşime susmasını işaret edip gergin bir şekilde babamın bizi işitemeyeceği kadar uzaklaştığımızdan emin oldum. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Teller gözlerini devirip orman yolunda bana katıldı.

Ona ihtiyatla baktım. “Biliyor muydun?”

“Tabii ki biliyordum. Bıraktığından beri farklı bir insan oldun.”

“Öyle mi?”

“Evet,” dedi. Ses tonu bu sözcüğün çok hafif kaldığını gösteriyordu. “Fark etmesinin bu kadar uzun zaman almasına şaşırdım.”

Düşen dalların ve ölü sonbahar yapraklarının çizmelerimizin altında çıkardığı çıtırtıları dinleyerek birkaç dakika sessizce yürüdük. Sonra yeniden konuşmaya başladım.

“Nasıl farklı?”

“Gerçeği söylersem, bunun için bana kızmayacağına söz verir misin?”

“Hayır.”

Homurtuyla güldü. “İşte mükemmel bir yanıt.”

Durdum ve ters ters bakarak ona doğru döndüm. “Açıkla.”

“Kızgınsın. Aksisin. Etrafta tepiniyor, basit sorular karşısında sinirleniyor, herkese düşman gibi davranıyorsun.”

Haksız değildi. Son zamanlarda giderek büyüyen bir öfkenin kızgın bir demir gibi beni dürttüğünü hissediyordum. Sinirlerimin fitili endişe verici derecede kısalmıştı.

İlk başta bunu annemin yokluğuna bağlamıştım ama o gideli aylar olmuştu.

Alevkökünü bir daha kullanmayacağıma yemin ettikten sonraki haftalarda işler gerçekten değişmişti. Zihnim artık açık, duygularım körelmemiş olduğundan dünyadaki adaletsizlikler görmezden gelemeceğim bir şekilde canımı sıkıyordu.

Teller’ın sınıf arkadaşlarının küçümseyici lafları. Kasaba halkının fısıltılı dedikoduları. Soydan muhafızların duygusuzlukları ve uyguladıkları şiddet.

Hayatım boyunca başkalarının ne düşündüğünü ya da ne yaptığını umursamadığıma kendimi inandırmaya çalışmışım ama sisin dağılmasıyla birlikte bunu çok önemsedığimi fark etmeye başlıyordum. Önemsemiyormuşum rolü yapmaktan da bıkmıştım.

Aşınmış patikada birbirimize ayak uydurarak yürümeye başla-

dığımızda kaşlarımı çattım. “Şimdi de bana bu konuda nutuk mu atacaksın? Yeniden sessiz, itaatkâr Diem olmamı mı istiyorsun?”

“Hayatında bir gün bile sessiz ya da itaatkâr olmadın.” Omzuyla böğrümü dürttü. “Ve senin muhakemene güveniyorum. Bu diyardaki en iyi şifacılarından birisin. Annem seni iyi yetiştirdi. Alevköküne ihtiyacın olmadığını düşünüyorsan bunun için haklı bir sebebin vardır.”

Sözleri içimi ısıtsa da homurdandım. “Hiç olmazsa ailemden bir kişi bana güveniyor.”

“Babam sana güveniyor. Sadece senin için endişeleniyor. İkimiz de endişeleniyoruz.”

“Ben iyiyim, yemin ederim. Semptomlar geri gelirse tozu tekrar kullanmaya başlayacağım.” İç çektim ve bir kolumu koluna dolayarak onu kendime çektim. “Ayrıca haklısın. Son zamanlarda daha sinirli biri oldum. Gerçi emin olmadığım şey, bunun sebebi alevkökü mü yoksa...” Bir elimi belli belirsiz etrafımda sallayarak ötedeki dünyaya işaret ettim. “Her şey mi?”

“Biliyorum.” Sesi alçaldı. “Sence annemizi bir daha görebilecek miyiz?”

Evet demek istiyordum. Onu her şeyin yoluna gireceğine ve bunun sıkıcı hayatlarımızdaki kısa süreli bir aksilik olduğuna ikna etmek istiyordum.

Daha da ötesi, buna kendim de inanmak istiyordum.

Fakat Teller her zaman, gerçek katlanılamayacak kadar acı verici olsa bile, asla yalan söyleyemediğim tek kişi olmuştu.

“Bilmiyorum,” dedim dürüstçe. “Gerçekten ölse bunu bir şekilde yüreğimde hissedeceğimi düşünürdüm. Babam da onun hâlâ bir yerlerde sağ olduğuna ikna olmuş gibi. Fakat bir veda bile etmeden ya da bir mektup bile göndermeden ortadan kaybolması...” Düşüncelerime sızan dehşeti savuşturmak için gözlerimi sımsıkı yumdum. “Her zaman sırları vardı ama bu onun için bile alışılmadık bir durum.”

“Ve soruşturmandan bir şey çıkmadı mı?”

Kaskatı kesildim. “*Hiçbir şey* denemez. Kaybolmadan önceki hafta saraya daha sık gittiğini öğrendim. Kraliyet ailesinden biri hastaydı ve onu neredeyse her gün çağırıyorlardı. O zamandan beri onun yerine Maura gidiyor ama olağan dışı bir şey görmediğine ya da duymadığına yemin ediyor.”

“Peki ya onu konuşurken gördüğün şu Soydan erkeği?”

Zihnimde bir anı canlandı... Yara iziyle kesilmiş esmer yüz hatları, delici gözler, o büyüleyici ses. Gözlerimi her kapattığımda adamın yüzünü görüyor, kafamı toparlayamadığım anlarda kulağıma fısıldadığı alçak tınıyı duyuyordum. O zamandan bu yana geçen aylar boyunca, belki annemi bulmama yardımcı olabilecek bir şeyler bildiğini umarak adama dair bir iz aramıştım.

Kasaba halkından birkaçına sorma hatasına düşmüştüm ama annemin yakışıklı bir Soydan erkeğinin peşinden Cennet Sokağı'na gittiğini söylediğimde gözlerindeki küçümsemeyi görmüştüm. Kısa süre sonra, evlilik dışı gebe kaldığı ve utancından kaçtığı söylentileri hızla yayıldı.

Bunu anımsamak öfkemi tekrar yüzeye çıkardı. Ölümlüler Şehri'nde pek çok ölümlü, saf kadın, etkileyici Soydan erkeklerin büyüüne kapılmış ancak sonunda kalpleri kırılmış ve ele güne rezil olmuşlardı. Fakat bu asla ama asla annemin başına gelemezdi. Binlerce nedenden ötürü.

Gergince, “Hâlâ o adamı arıyorum,” diye yanıt verdim. “Fakat pes etmeyeceğim. Onu bulacağım Teller.”

“Sana güveniyorum. Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin.”

Yine sessizlik içinde yürüdük. Annemin yokluğunun ezici ağırlığı etrafımızdaki havayı da ağırlaştırıyor, nefes almayı zorlaştırıyordu.

“Benimle okula kadar yürümek zorunda değilsin, biliyorsun.” Teller'in normalde yumuşak olan sesine sert bir ton yerleşince, yeni keşfettiğim asabiliğimin ona bulaşmış olabileceğini düşündüm.

“Ben çocuk değilim. Diğer ölümlülerle birlikte olsaydım, artık okulda bile olmazdım.”

“Eğer en sevdiğim kardeşimi...”

“Tek kardeşini.”

“...*en zeki* kardeşimi aslanın inine tek başına gönderirsem nasıl bir abla olurum ki? Soydanlar okulundaki tek ölümlü olman zaten yeterince kötüyken bir de o mavi gözlü veletlerin hepsinden on kat daha zekisin. Üstelik bunu biliyorlar. Birazcık akılları varsa gelecek yıl mezun olduktan sonra seni alıp denizin ötesine, Sophos’taki o havalı araştırma enstitülerine gönderirler.”

“Bitirmeme izin verirlerse tabii,” diye mırıldandı.

“Neden vermesinler ki?”

Benden gözlerini kaçırdı. Kolundan tutup onu yüzüme bakmaya zorladım. “Teller, neler oluyor?”

Ofladı. “Hadi ama D,” dedi. “Anlaşmayı biliyorsun. Annem saray şifacısı olarak krallığa hizmet ediyor ve ben de Soydanlar okuluna gidiyorum.”

“Yani?”

“Yani o artık krallığa hizmet etmiyor.”

“Maura onun yerini aldı. Hâlâ şifacıları var. Kim olduğu neden umurlarında olsun ki?”

Omuz silkti. Koyu kahverengi gözlerini ufka dikti. “Belki umursamıyorlar. Fakat Maura saraya para almadan hizmet etmekten memnun mu bakalım? Bakması gereken kendi karısı ve ailesi var Diem. Ondan bunu benim için yapmasını isteyemem.”

Omuzlarım çöktü. Kendime acımaya ve öfkeme o kadar kapılmışım ki Maura’nın cömertliğinin nasıl bir etki yaratacağını düşünmemiştim bile.

Teller sonunda bakışlarıma karşılık verdi. Yüz hatları kararlılıkla

sertleşmişti. “Belki de en iyisi budur. Zaten oradan nefret ediyorum ve annem de gittiğine göre çalışmalıyım ki...”

“Hayır,” diye araya girdim. “Geri dönerse... *Geri döndüğünde* okulu bırakmana izin verdiğimi işitirse canıma okur.”

“Fakat...”

“Sadece bir yılın kaldı. Bırak o zamana kadar bunu ben dert edeyim.”

“Diem...”

“Bu lağım çukurundan kurtulma şansını kaçırmama izin veremeyeceğim Tel.”

“Diem, *dinle...*”

Neşeli bir ses tartışmamızı böldü. “Yüce Diem Bellator’un karşısında tartışma kazanamayacağını şimdiye dek öğrenmedin mi?”

Sırttım. Teller homurdandı.

Bize doğru kasıla kasıla yürüyen dağınık saçlı adama, “Teşekkürler Henri, bunu ona *yıllardır* söylüyorum,” dedim.

Henri bir kolunu omuzuma atıp Teller’a sırttı. “Konu her neyse, tavsiyemi dinle ve yenilgiyi kabul et. O amansızdır... Özellikle de konu sen olunca evlat.”

Teller kızdı. “Ben çocuk değilim. Ve bu seni hiç ilgilendirmez.”

Kolumu Henri’nin beline dolayıp geri çekilmesi için sessiz bir yalvarışla böğrünü sıktım.

Teller çocukluk ile erkeklığe geçiş arasındaki eşikteydi ve bu durum giderek daha da hassas bir noktaya dönüşüyordu. Ölümlüler on dört yaşında okulu bitirir ve kısa süre sonra kendilerine bir yol çizerlerdi. Ben de aynısını yapmış, altı yıl önce annemle birlikte şifacı olarak çalışmaya başlamıştım. Fakat Teller’ın katıldığı prestijli Soydanlar akademisi on sekiz yaşında sona erer ve özellikle zeki olanlar yirmili yaşlarına kadar öğrenimlerine devam etmek üzere Sophos’a, Düşünce ve Kıvılcımlar Diyarı’na davet edilirdi.

Teller’ın on yedi yaşındaki ölümlü yaşlıları, yetişkin hayatlarına

çoktan adım atmışlardı. Fakat Soydan sınıf arkadaşları henüz kendi hayatlarına başlamamışlardı. Her iki dünyada da bir ayağı olan Teller, çocuk olmasa da henüz bir erkek de değildi ve yerini bulmakta zorlandığını biliyordum.

Henri'nin bitmez tükenmez sataşmalarının faydası olduğu da söylenemezdi. Kendi kardeşi olmayan Henri, kendini evlat edinilmiş bir ağabey olarak görüyordu; Teller'ın hiçbir zaman tam olarak ısınmadığı bir teklifti bu.

Henri boştaki elini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı. "Özür dilerim. Aile meselesi. Çenemi kapalı tutacağım."

"İmkânsız," diye takılsam da Ölümlüler Şehri'ne giden ana yola döndüğümüzde ona takdir dolu bir bakış attım.

Teller'a, "Okul nasıl gidiyor?" diye sordu. "Büyülü efendilerimiz sana nezaket ve saygıyla davranıyor mu?"

Teller, Henri'nin alaycı sözleri karşısında yüzünü buruşturdu. "Tek konuştukları, Kral öldüğünde yönetimi kimin devralacağı. Bunun için bahis bile oynuyorlar. Adam ölüm döşeginde ve akbabalar gibi etrafında dönüyorlar."

"Ölüm döşeginde mi?" Kaşlarımı çattım. "Kral ölüyor mu?"

"Duymadın mı?" Teller'ın dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Diem, Kral aylardır hasta. Artık neredeyse ölmek üzere olduğunu söylüyorlar. Yatağına uzanmış tavana bakıyor ve sonunu bekliyormuş."

Tedavi ettiğim benzer durumlardaki birçok hastayı düşünerek, "Ne kadar üzücü," diye mırıldandım. Teller hâlâ yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. Tek kaşımı kaldırdım. "Ne?"

"Gerçekten bilmiyor muydun?"

"Nereden bilebilirdim ki?"

"Çünkü annem onu tedavi ediyordu."

"*Annemiz* mi?" Gözlerimi hayretle kırıştırdım. "Kral Ulther'i mi tedavi ediyordu?"

Henri'nin yüzünde de kardeşimin yüzündeki o aynı, tuhaf ifade vardı. "Her gün sarayda ne yaptığını sanıyordun?"

Başımı iki yana salladım. "Bu hiç mantıklı değil. Durumu o kadar ciddiye neden Fortos'tan bir Soydan çağırıyorlar? Şifa büyüleriyse ölümlü bir şifacının yapabileceğinden çok daha fazlasını yapabilirler."

Teller, "Biliyorsun, Soydanlar kendi diyarlarının dışındayken büyülerini kullanamazlar," dedi.

"Ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Kraliyet ailesi mensupları istedikleri her kuralı aşabilirler," diye karşılık verdim. Henri yüksek sesli bir homurtuyla bana onay verdi.

Teller omuz silkti. "Belki de büyülü bir şifacının düzeltebileceği bir şey değildir. Kraliyet Hukuku profesörüm, genç ve sağlıklı olsalar bile bazen Tav büyüsünün tacın el değiştirme zamanının geldiğine karar vereceğini söylüyor."

"Durum buysa, neden onu öylece öldürmüyorlar?" diye sordum. "Adamın aylarca yavaş yavaş ölmesine izin vermek gereksiz bir zulümmüş gibi geliyor bana."

"Belki de büyü, onu kullanan insanlar kadar yozlaşmış ve ruhsuzdur," diye mırıldandı Henri. Sesindeki soğukluk karşısında ürperdim. Bana daha sıkı sarılıp omzumu sıktı.

Henri Soydanlardan sadece hazzetmemekle kalmıyor, aynı zamanda onlardan *nefret ediyordu*. Bazı geceler suyun kenarında uzanıp yıldızlara bakardık ve bana Emarion'un bir gün Soydanlardan ve onların büyülerinden kurtulup, çok uzun zaman önce olduğu gibi tek bir ulus olarak birleşeceği hayalini anlatırdı. Bunu her zaman bir fantezi olarak görmüş üzerinde durmamıştım, fakat son zamanlarda bu konudan bahsederken gözlerinde bir kıvılcım vardı. O günün geleceğine ve bunu görecektik kadar yaşayacağımıza dair kesin bir inanç.

"Soydanların gerçekten de tacın sıradaki vârisinin kim olacağına dair hiçbir fikri yok mu?" diye sordum.

“Yok,” diye yanıtladı Teller. “Teoride büyü en güçlü Soydan’ı seçer ama onların gücünü ölçmek bilimden çok sanattır. Bazıları, gösterişli numaralar yapabiliyor ama güçleri çabuk tükeniyor. Diğerleri, sadece küçük şeyler yapabiliyor fakat bunu sonsuza kadar sürdürebiliyorlar. Uyurken bile.”

“Bahislerin favorisi kim?”

“Kral’ın yeğeni Prens Luther. Nasıl ölçersen ölç, inanılmaz derecede güçlü. Hem ışık büyüsunü hem de gölge büyüsunü kullanabilen tek Lumnos Soydan’ı.”

Henri’nin yanımda gerildiğini, yürüyüşünün aksadığını hissetsem de hiçbir şey söylemedi. Ona sorgulayan bir bakış attım. “Onunla hiç karşılaştın mı?”

Dudakları gergin bir çizgiye döndü. “Ara sıra kasabaya gelir. Etrafta sinsice dolaşıp bilgi toplamayı sever. Bana sorarsan bir Umbros casusundan çok da farklı değil.”

Kardeşıme baktım. “Peki *sen* onunla hiç karşılaştın mı?”

“Hayır, ama kız kardeşi Lily benim sınıfımda. Prenses Lilian yani. O... gerçekten hoş biri.” Al al olan yanaklarından anlaşılmıyordu dahi, kızın lakabını rahat bir tavırla kullanması ele verirdi.

Ona, “Gerçekten hoş, ha?” diye takıldım. “Peki Lily gerçekten... güzel mi?” Suçlayıcı sırtışım bir kulağımdan diğerine yayıldı.

Teller bana ters ters baktı. “O bir Soydan. Onların *hepsi* gerçekten güzel.”

“İzin ver, başka şekilde ifade edeyim. Küçük kardeşimin kalbini kırarsa Lily’yi bulup sabah çayına gülboğan katmakla tehdit etmem gerekiyor mu?”

“Alevler adına,” diye tısladı Teller. Birilerinin sohbetimize kulak misafiri olup olmadığına bakmak için başını sağa sola çevirdi. “Ölmek mi istiyorsun sen? Ulu orta kraliyet ailesinin üyelerini öldürmekten söz edemezsin.”

“Onu öldüreceğimi söylemedim.” Umursamazca omuz silktim. “Doğru dozda alındığında gülboğan seni geçici olarak birazcık delirtir.”

“Bu daha iyi değil Diem!”

“Ne? Eskiden ona *tanrıların boynuzu* derlerdi çünkü onu alıp sağ çıkanlar doğrudan tanrılarla konuşabildiklerini iddia ederlerdi.” Kardeşimin öfkeli homurtusu karşısında sıırtmama engel olamadım. “Düşünsene, güzel Lily büyük büyükannesi Lumnos’la bizzat hoş bir sohbet edebilir.”

“Siz ikiniz beni idam ettirmeden önce gitmem gerek.” Teller yanımdan ayrılıp Soydanlar Akademisi’nin süslü, ferforje kapısına yöneldi. “Bir daha herkesin içinde kraliyet suikastları planlamamaya çalışın lütfen.”

“Bunu dikkate alacağız,” dedim neşeyle ve el sallayıp onunla vedalaştım.

Henri sıırttı. “Söz veremem.”

ÜÇÜNCÜ

BÖLÜM

Kardeşimin muhafızlarla sohbetini ve ardından sarmaşıklarla dolu duvarların ardında kayboluşunu izlerken içim burkuldu.

Soydanlar Akademisi'ne kabulü buruk olmuştu. Zekâsı, Lumnos'taki çoğu ölümlü erkeğin katlanmak zorunda kaldığı ağır işçilik hayatında solup gitmeyecek kadar özeldi. Fakat Soydanların yanında o kadar çok zaman geçirmesinin, onlarla bu kadar ilişki kurmasının sonu iyi olmayacak gibi görünüyordu.

Ana vatanımız Işık ve Gölge Diyarı Lumnos, Emarion'un dokuz diyarı arasında en ölümlü dostu olanlardan biriye de, burada bile Teller'in seçenekleri her zaman sınırlı olacaktı. Soydanlar okulu kardeşime bu kadarını söylemiş, üst seviye bir eğitimin kaderini anlamlı bir şekilde değiştirmesinin pek mümkün olmayacağı konusunda onu uyarmıştı.

Ve tanrılar korusun, âşık olursa işimiz zordu. Bu tür cilveleşmeler tam anlamıyla yasaklanmamış olsa da, ölümlüler ile Lumnos Soydanları'nın birbirleriyle evlenmeleri yasaktı ve iki ırk arasındaki

hamilelikler zorla sonlandırılıyor, ölümlü ebeveyn diyardan kalıcı olarak sürülüyordu. Bu sert politika yüzyıllar önce, yeni ölümlü soy-ların üremesiyle Lumnos büyüsünün seyrelmesini engellemek için uygulamaya konmuştu. Ölümcül Kan Savaşı'ndan sonra, Soydanla-rın büyülerinin zayıflayarak sönmesine izin vermenin sonuçlarının farkına varan diyarların çoğu, benzer soy yasalarını yürürlüğe koy-muştu.

Bir Soydan böyle bir ilişkiyi kabul etse bile, ölümlü eşleri göz açıp kapayıncaya kadar yaşlanıp ölürken kendi uzun ömürleri çoğu zaman yüzyıllar sürüyor, bazıları ise bin yıl veya daha fazla yaşıyor-du. Teller'in hoşlandığı kişi kraliyet ailesinin bir üyesiyse kısa süreli, çocuksuz bir kaçamak bile söz konusu olamazdı.

Henri'nin düşünceleri de benimkileri yansıtıyor olmalıydı çünkü akademi kapılarına dikilen gözleri fırtınalıydı.

“Bir prensesle yakalanırsa...”

“Biliyorum,” dedim iç çekerek. “Fakat Teller akıllıdır. Sonuçları-nın ne olacağını biliyor.”

Henri'nin kolu omuzlarımdan belime doğru kaydı ve beni ken-disine doğru çekti. “Konu gönül meseleleri olduğunda akıllı adam-lar bile pervasız kararlar alabilir. Tehlikeli kararlar.” Sözleri ciddiymi ama karamel gözleri dudaklarıma inerken başka bir şeyle parlıyordu.

İnce giysilerinin arasından sızan sıcaklığı kanımı ısıttı ve nabzımı hızlandırdı. Ona doğru eğilmemle burunlarımız birbirine sürterken, “Şimdiye kadar öğrenmişsinizdir sanıyordum,” diye mırıldandım. “Pervasız ve tehlikeli olmak Bellator ailesinin düsturudur.”

Beni daha sıkı kavradı. “Tehlikeli kararlardan bahsetmişken...” Durakladı. Başparmağının ucu çenemde gezinip tenimin üzerinde bir çizgi çizdi. “Yarın Fortos'a bir teslimat yapmam gerekiyor. Belki sen de bana katılabilirsin?”

Duraklayıp yere baktım. “O kadar uzun süre evden uzak kala-

mayacağımı biliyorsun. Maura'nın bana ihtiyacı var. Babamın bana ihtiyacı var."

Çenemi yukarı itip gözlerini gözlerimle buluşturdu. "Baban boş zamanlarında vahşi hayvanları avlayan bir ordu komutanı. Yetişkin kızının dadılığına ihtiyacı yok. Maura'ya gelince..." Omuz silkti. Yarım gülümsemesi sevimliydi. "Peki, onun sana ihtiyacı olabilir."

Bir kahkaha atıp, uzaklaşmak için hamle yaptım ama kolları beni sıkıca kavradı.

"Fakat benim de öyle," diye ekledi. İki eliyle yüzümü kavradı. "Aylardır canını dişine takarak çalışıyorsun, bir molayı hak ettin. Sadece iki geceliğine gideceğiz. Eminim Maura sana o kadar zaman tanıyabilir."

Mantıklı yanım beni uyarıyor, hayır dememi istiyordu. Maura'nın zaten işi başından aşkındı ve Henri'yle kendimizi ailemizin ve kasabanın dedikoducularının meraklı gözlerinden uzakta, yolda yalnız bulursak neler olacağını çok iyi biliyordum. Bedenim Henri'nin dokunuşunu ne kadar arzulasa da kederli kalbimin kendini tekrar açmaya hazır olduğundan emin değildim.

Yine de... Fortos'a gitmek annemin kayboluşunu daha derinlemesine araştırmak için bir şans olabilirdi. Hayatının büyük bir kısmını Emarion Ordusu'nda şifacı olarak geçirmişti ve oradaki eski meslektaşlarından bazılarıyla hâlâ yakındı. Lumnos'un dışından birilerinin annemin planları hakkında bilgisi varsa, bu da onlar olurdu.

"Sadece Maura'yla konuş," diye ısrar etti Henri. Ağzını hafifçe ağzıma sürttü ve nefeslerimiz dudaklarımızın üzerinde birbirine karıştı. "Sormaktan zarar gelmez, değil mi?"

Kaynayan kanım soğusun diye derin bir nefes aldım. Avuçlarım göğsüne doğru kaydılar ve sıcaklığının yerini sabah ayazı alana dek onu yavaşça ittim. "Denerim."

Bana gülümsedi ve gözlerindeki şehvi vaat içimi kavurdu.

Birlikte yürümeye devam ettik. Henri teslimatçı olarak yaptığı işle ilgili son haberler hakkında gevezelik ediyordu. Hem başkentin hem de Ölümlüler Şehri'nin posta işlerini yürüten babasının izinden gitmişti.

Henri'nin babası saray kuryesi olarak hizmet etme onuruna bile erişmişti. Ölümlülerin kraliyet ailesinin iç işleyişinde görev almasına nadiren izin verilirdi. Fakat Soydanlar, kendi diyarlarının dışına çıktıklarında yaşadıkları geçici büyü kaybından o kadar korkuyorlardı ki en hassas diyarlar arası mesajlar dışında her şeyi iletme için ölümlülere bel bağlıyorlardı.

Henri bu gezilerden her zaman köyümüzün dışındaki hayatla ilgili büyüleyici hikâyelerle döner, bu da içimi kıskançlıkla doldururdu. Ara sıra ailemle yaptığım seyahatler dışında kendi hayatım beni Ölümlüler Şehri'ne mihliyordu. Benim için çizilen yolun beni daha heyecan verici bir yere götürmesi pek muhtemel değildi.

Nihayet sonbahar ağaçlarının kırmızı ve altın rengi sayvanları yerini binalara bıraktı ve geniş bir alana yayılan şehir önümüzde belirdi.

Ölümlüler Şehri. Bu ismin saçmalığı karşısında kendi kendime sııttım. Ormanlarla çevrili zavallı köyümüzün şehir denecek yanı yoktu. Yıkık dökük tuğla evler ve teneke çatılı kulübelere kenar mahalle demek daha uygun kaçardı.

Ölümlülere ait tüm yerleşim alanları için, büyüklüklerine veya karakterlerine bakılmaksızın aynı lakabın kullanmasında ısrar edenler Soydanlardı. Topluluklarımızın bir zamanlar kendilerine ait gururlu ve anlamlı isimler taşımasının onlar için pek önemi yoktu. Büyük reislerin ve hükümdarların, kudretli klanların veya sevilen figürlerin isimleri, bir zamanlar kurtuluş için başvurduğumuz Eski Tanrılar... Bu isimlerin hepsi ölümlü kültürümüzün geri kalanıyla birlikte sökülüp atılmış, ortak derimiz yüzülmüştü.

Her zamanki gibi Soydanlar bu isimleri silmenin bizim çıkarımıza olduğunu, iki ırkı asimile etmek için “sembolik bir birleşme” olduğunu iddia etmişti. Ben ise bunun aslında, tıpkı kültürümüze yaptıkları gibi, bizi de o amansız kararlılıkla yok edebileceklerine dair kalıcı bir tehdit işlevi gördüğünden şüpheleniyordum.

Henri’yle vedalaşınca şifacıların merkezi olarak kullanılan mütevazı, taş binaya yöneldim. Maura çoktan içeriye girmiş, cam şişelerin ve taş aletlerin tıngırtıları arasında mırıldanarak malzeme dolabımızı düzenliyordu.

Çantamı yakındaki bir masaya bırakıp, “Günaydın Maura,” diye cıvıladım. “Bugün ne gibi maceralar yaşayacağız?”

“Günaydın canım.” Maura gözlerini önündeki işten ayırmadan bana el salladı. “Barnes ailesinin küçük çocuğunu kontrol etmemiz gerekiyor. Belki sonra stajyerlere bulut nefesi merheminin nasıl hazırlandığını gösterebilirsin?”

“Elbette.” Kalçama buruşuk keten bir önlük sardım ve olağan sabah işlerini yapmaya koyuldum.

Bataklıkta kulübe kadar, bu bina da benim için bir yuvaydı. İnatçı bir gölge gibi annemin kalçasına yapışarak burada büyümüş-tüm. On yaşıma geldiğimde, raflardaki tentürlerin çoğunu yapabili-yordum. Çoğu stajyer, hastaları tek başına tedavi etmeden önce yıllarca çıraklık yapardı ama ben okulu bitirdikten kısa bir süre sonra tam şifacı statüsüne erişmiştim. Maura ve annemin vesayeti altında, yaşma rağmen diyardaki herhangi bir şifacı kadar yetenekli hâle gel-miştim.

Uzmanlığında küçük ama çok önemli bir eksiklik vardı: Soydanları iyileştirmek.

Tüm Soydanlar, çoğu hastalıktan ve yaralanmadan etkilenmemelerini sağlayan hızlı iyileşme yeteneklerine sahipti. Ciddi rahatsızlıklar için Emarion Ordusu’nda görev yapan güçlü büyülü şifacıları

ziyaret etmek üzere Güç ve Cesaret Diyarı Fortos'a seyahat edebilirlerdi. Sonuç olarak Soydanlar, ölümlü şifacıların yardımına nadiren başvuruyorlardı.

Yine de birkaç istisna vardı. Şifa güçleri sihirlerinin geri kalanıyla birlikte ergenlik çağında gelişen çocuklar ve ayrıntılarını öğrenmemin yasak olduğu bir avuç nadir zehir. Annem, daha sonra inceleyemem için hasta ziyaretlerine dair notlarını bile kilitleyip saklamıştı.

Hiçbir itirazımın annemin beni Soydanlar dünyasından uzak tutma kararından caydırmayacağını erkenden öğrenmiştim. Teller'ı akademiye sokmak için kurnazca pazarlık yaptığı düşünüldüğünde tuhaf bir çelişkiydi bu. Bunun çifte standart olduğunu ne kadar hararetle dile getirsem de tüm gözyaşlarım, çığlıklarım ve çarpılan kapılar bir işe yaramamıştı.

Bana güvenmek zorundasın benim küçük savaşçım. Annem beni böyle teskin etmişti. *Ne yaptığımı biliyorum.*

Bu anı içimi burktu. Altı ay; onun sesini son duyduğumdan beri geçen altı uzun, yalnız ay.

Maura onun yokluğunda Soydan hastaların bakımını üstlenmişti. Fakat annemin endişeleri her ne idiyse Maura'nın bunları paylaşmadığı açıktı. Annem ağzını sıkı tutarken Maura saraya ya da Lumnos Şehri'nin geniş malikânelerine yaptığı ziyaretlerden döndüğünde, her fantastik ayrıntıyı nefes nefese anlatıyordu ve ben de bunları açlıktan kırıntı arayan biri gibi yalayıp yutuyordum.

Çalı süpürgesini taş döşemenin üzerinde gezdirirken alçak sesle, "Henri yarın Fortos'a bir ziyarette bulunacak," dedim. "Benim de gelip gelemeyeceğimi sordu."

"Ya, demek öyle?" Maura sahte kayıtsızlığını hemen fark etmişti. Çillerle kaplı yüzünde hımsır bir sırıtiş belirirken kaşları oynadı. "Bu gezide yanınızda erişkin refakatçiler olacak mı peki?"

“Bana öyle bakma Maura.”

“Bu gezide refakatçilere *gerek* var mı?”

“Maura!”

Kalçamı dürtüp kıkırdadı. “Siz muhabbet kuşları biraz yalnız mı kalmak istiyorsunuz?”

Elmacık kemiklerime pembe bir kızarıklık yayıldı. “Göreceğiz bakalım.”

“Naz yapma bana. Seni bebekliğinden beri tanıyorum, buralarda bezinle dolaştığın zamanlardan beri. Neredeyse o günlerden beri, o oğlanla aranızdan su sızıyor. Sadece tanrılar ikinizi âşık olmaktan alıkoyabilir.”

Boğazım kurudu. “Aşk büyük bir kelime. Şimdilik ağırdan alıyoruz.”

“Bunu bir de her öğleden sonra vardiyalı bitene kadar sana hayran hayran bakan, sana sırlıslıkla âşık budalaya anlat.”

“Ah, o aşk değil, sadece beni bezle dolaşırken hayal ediyor.”

Nihayet kendimi tutmayıp sııttım. Onun benim feci aşk hayatımla dalga geçmesine epeydir alıştım. Hiçbir zaman bağlılık arzulayan biri olmamıştım. Ne zaman bir oğlan bana şehvetten daha derin bir şeyle bakmaya başlasa, hızla olabildiğince uzağa kaçırdım.

“Sensiz birkaç gün idare edip edemeyeceğimi soruyorsan, yanıttım evet. Siz ikiniz gidip eğlenmenize bakın.” Maura saklama dolabına eğildi ve içinde yeşilimsi bir sıvı olan küçük bir şişe çıkardı. Sonra şişeyi avucuma bastırdı. “Sadece önce onun doğum kontrol toniğini içtiğinden emin ol.”

Yüzüm kızardı ve süpürgeyi bacaklarına doğru savurdum. Bir kahkaha atarak sıçradı. Karşılığında ona ters ters baksam da toniği sessizce cebime attım.

Çok geçmeden sabah vardiyası için birkaç çırak şifacı geldi. Onlarla sohbet ediyordum ki merkezin kapısı iyiye alamet olmayan bir takırtıyla, çarpılarak açıldı.

SONSUZ ALEVİN KIVILCIMI

Uzun boylu, genç bir adam odaya daldı. Üzerinde narin gümüş kıvrımlarla işlenmiş koyu mor kadifeden bir pardösü vardı ve parmak eklemleri boyunca mücevherli yüzükler parlıyordu. Çocuksu yüzü solgundu. Korku dolu gözlerini odada gezdirirken yüz hatları gergindi.

Mavi gözler.

Bir Soydan.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Auralie... Auralie Bellator’ı arıyorum,” diye hırıldadı. Göğsü nefes almak için inip kalkıyordu. “Nerede o?”

Annemin adını duymak, içimde keskin bir keder dalgası yarattı. “O... müsait değil.”

“Bana Auralie Bellator’ı getirmem söylendi. Çok acil... Acele etmelisiniz!”

Elleri titriyordu, gözleri öyle açılmıştı ki parlak kobalt rengi irislerini çevreleyen beyazları seçebiliyordum.

“O burada değil ama eminim biz yardım edebiliriz. Bana neler olduğunu anlatabilir misin?”

“Sarayda... bir kaza oldu, çocuklar yaralandı. Birçok çocuk. Lütfen, lütfen benimle gelin.”

Eğitimimin devreye girmesiyle sakın bir tavır takındım. “Kaç çocuk var?” diye sordum. “Yaşları? Ne tür yaraları var? Yaraları ne kadar ağır?”

“Üç çocuk. İki küçük... Sanırım on yaşından küçük. Diğerleri daha büyük, belki on altı yaşında. Taş çatı çöktü. Lütfen, *acele edin!*”

Gözlerim hemen Maura'yı buldu. Yıllardır yan yana çalışmaktan doğan, söze gerek bırakmayan bir anlayış geçti aramızdan. Sessizce başımızı salladık ve ikimiz birer çantaya uzanıp içlerine gazlı bez, atel ve çeşitli karışımlardan oluşan kavanozlar doldurduk.

“Sen burada kal,” dedi Maura. “Ben yanıma birkaç stajyer alırım.”

“Ben de seninle geliyorum,” diye araya girdim. “Üç yaralı çocuğu tek başına tedavi edemezsin.”

“Diem, orası saray.”

“Onlar *çocuk* Maura.”

Tereddüt etti. Bana endişeyle baktı. “Fakat annen...”

“O burada değil.” Sözcükler niyetlendiğimden daha buruk çıkmıştı. “Döndüğünde meseleyi onunla tartışabilirsin.”

Maura dudaklarını büzse de başka bir şey söylemedi.

Her an midesindekileri boşaltacakmış gibi görünen Soydan oğlana dönerek, “Adın ne?” diye sordum. Henüz kendisi de çocuk gibi görünüyordu.

“El... Elric.”

“Elric, ben Diem. Bu, Maura. Lana da bizimle gelecek.” Durakladım ve daha deneyimli stajyerlerden birine, yaşça bana yakın olan ama henüz tam şifacı statüsüne yükselmemiş minyon bir sarışına işaret ettim. Oğlanın yanına gidip elimi omzuna koydum. “Her şey yoluna girecek.”

İlk kez bir Soydan’a dokunduğumu irkilerek fark ettim. Kesinlikle onlardan birine en yakın olduğum andı bu. Elimin altında vücudunun sıcaklığını, hızla atan nabzının gümbürtüsünü hissetmek...

Onlardan o kadar sakınılmıştım ki algılarım efsanelerden ve dedikodulardan oluşan katı bir diyetle beslenmiş, bu yüzden onları korkunç bir şey olarak hayal etmiştim. Soğukkanlı, ruhsuz, hipnotik. Uhrevi bir güzellik ve özlerine yerleşmiş bir kötülük.

Fakat yüzü kireç kesilen ve korkudan titreyen bu oğlan son derece... *normal* görünüyordu.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. Yüz hatlarındaki gerginlik dokunuşumla kısmen gevşedi.

Malzemeleri toplamayı bitirdik ve dördümüz dışarı koşuşturup hızla kraliyet sarayına giden uzun toprak yola çıktık. Biz yürürken Elric’in kasları seğiriyordu ve bizi son sürat koşturmamak için kendini zapt etmeye çalıştığı belliydi. Gözleri sürekli Maura’nın bastonuna takılıyor, Maura’nın her yavaş ve aksak adımında yüzü buruşuyordu.

Benden başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle, “Benim hatamdı,” diye fısıldadı. “Çocuklara büyümüyü gösteriyordum ve büyüm tavana çarpıp...” Sesi titredi.

Elini tutup hafifçe sıktım. “Kazalar olur Elric.”

Başını sallasa da yüzünde umutsuzluk okunuyordu.

“Kardeşimle ben küçükken,” dedim, “onun çantasına hayvan leşi koymuştum. Sadece kokusuyla onu kızdırmak istemiştım ama okula giderken bir yaban domuzu kokuyu alıp ona saldırdı. Bir dişini uyluğuna sapladı. Yapayalnızdık ve aptalca bir şaka yüzünden gözümün önünde öleceğini sandım.” Yardım için çığlık atarken kardeşimin kanlar içindeki bedeninin kollarımda olduğunu hatırlamamla yüreğim sıkıştı. “Sonra hayatta kalsa bile benden sonsuza dek nefret edeceğinden korktum. Annemle babamın da her hâlükârda beni asla affetmeyeceğinden emindim.”

Elric’in ıstırapı dikkatinin bir an için dağılmasıyla azalmıştı. “Hayatta kaldı mı?”

“Evet.”

“Seni affetti mi?”

Homurdandım. “Haftalarca okula gitmedi ve istediği bütün şekerleri yedi. Hayatının en güzel zamanlarıydı. Bana *teşekkür* etti.”

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Peki ya annenle baban?”

“Elbette ki olanları hoş karşılamadılar. Fakat kötü niyetli olmadığımı biliyorlardı. Kardeşimi asla bilerek incitmeyeceğimi biliyorlardı.” Elini tekrar sıktım. “İşte aile böyle bir şeydir. En kötü hataları yaptığınızda bile birbirinizin yanında durmaktır.”

Hiçbir şey söylemese de yüz ifadesindeki fırtına dindi. Suçluluğun kara bulutlarını yarıp geçen belli belirsiz bir umut belirdi.

Sonunda, yolda herhangi bir tabelanın bulunmadığı bir dönemece vardık. Elric endişeyle ağaçların arasına baktı. Sonra dönüp üçümüzü inceledi ve dile getirilmemiş bir ikilemi çözmeye çalışır gibi görünürken dudağını ısırды. “Şifacılar gördükleri hakkında hiçbir şey söyleyemezler, değil mi? Bu sizin kuralınız, değil mi?”

Maura başını salladı. “Doğru canım. Her şey gizlidir.”

Oğlan derin bir nefes verdi. “Bizi oraya daha çabuk ulaştıracak bir kestirme yol biliyorum. Fakat bundan kimseye bahsedemezsiniz... Asla.”

Yanıtımızı beklemeden patikadan ormana doğru fırladı. Maura, Lana ve ben şaşkın bir ifadeyle birbirimize bakıp, telaşla oğlanın arkasından gittik.

Kıvrımlı köklerin üzerinden aşmakla ve sarkan dalların altından eğilerek ilerlemekle geçen birkaç dakikanın ardından, yapraklı sarmaşıklarla kaplı devasa bir duvar görüldü. Çevresindeki bitki örtüsüyle o kadar kusursuz kamufle edilmişti ki gece olsaydı duvara çarpabilirdim.

Elric duvarı yokladı ve arayışı boyunca kendi kendine sessizce bir şeyler mırıldandı. Sonra da başarıya ulaştığını haykırdı. “Bu tarafa! Beni takip edin, çabuk.”

Yaprakları iki yana ayırıp, içinden ancak geçilebilecek büyüklükte bir deliği ortaya çıkardı. Açıklıktan içeri baktı ve devam etmemizi işaret etmeden önce etrafına göz gezdirdi.

Elric, Maura'yı taşımak için kollarını uzattı. Maura kaşlarını sertçe çatıp oğlanın eline bir şaplak indirince gülümsememek için kendimi tutmak zorunda kaldım. Doğuştan bir bacağı ciddi şekilde çarpık olan Maura, bunun kendisini engellemesine asla izin vermemişti ve onca yıldan sonra, şimdi de kesinlikle vermeyecekti.

Delikten sırayla geçtik. Yere sürtünen çantalarımız şingirdadı. Kabarık, şimşir çitlerden oluşan bir başka iç duvar görüşümüzü engellese de çiçeklerin ve taze otların tatlı kokusunu içime çekmemle büyük bir bahçeye girdiğimizi fark ettim.

Dev bir granit kütleli yan devrilmişti. Elric taş bloğu havadan daha ağır değilmiş gibi tek eliyle kaldırıp, ip gibi sarmaşıklardan oluşan perdeyi yana çektikten sonra taşı yeniden yerine yerleştirdi.

Neredeyse nefesim kesilecekti. Taş benden iki kat daha ağır olmalıydı. Soydanların güçlerinin ve hızlarının ölümlülerden üstün olduğunu biliyordum ama böyle bir gösteriyi daha önce hiç görmemiştim.

Elric ilerlememiz için el etti. Duvar boyunca yan yan yürüyüp çalı çitlere yakın durdu. Arada sırada fark edilip edilmediğimizi görmek için yukarı bakıyordu. Bir köşeden döndük ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Ölümlüler Şehri'nden kraliyet sarayını sadece belli belirsiz görmüştüm; ağaçların üzerinde yükselen, bizi uzaktan gözetleyen kulelerden oluşan bir taç. Onu her zaman heybetli bir taş kale, Soydanların kendileri kadar korkunç ve aşılmaz bir korunak olarak hayal etmiştim.

Karşımda duran ise tamamen başka bir şeydi.

Taştan ya da tahtadan değil, ışığın kendisinden yapılmış gibi görünüyordu. Yapısı keskin, narin dalgalar hâlinde yükselip alçalıyor, duvarları yıldız ışığına fiziksel form verilmiş gibi ruhani bir ışıltı yayıyordu. Yüksek külahlı kulelerden oluşan kütle gökyüzünde kayboluyor, yalnızca binanın kapladığı devasa alanı bir bütün ola-

rak kavramayı zorlaştıran soluk, yansıyan mavi bir perdah sayesinde görülebiliyordu. Bulutlar sabah güneşinin üzerinden geçerken, parıldayan cephe Kutsal Deniz'in bir yansıması gibi hafifçe dalgalanıyordu. Ürkütücü ya da heybetli olmaktan ziyade, gördüğüm en güzel şeydi.

"Diem!" Maura'nın sesi uzaklardan geliyordu.

Gözlerimi ayırdığımda sersemlediğim için geride kaldığımı fark ettim. İleride, Lana ve Maura, Elric'in peşi sıra bahçeden ayrılıp mermer basamaklardan çıkarak devasa, kemerli kapılara varmışlardı.

"Yakınımda dur," diye tısladı Maura. Koşarak yanlarına vardığımda beni kolumdan yakaladı. "Ölümlüler etrafta olduğunda çok ürkekler. Sakın bir yerlere kaybolma, anladın mı?"

Sadece başımı sallayabildim. Etrafımı çeviren ihtişam karşısında hâlâ şaşkındım.

Eşiği geçtiğimde ihtişam sona ermemişti.

Ölümlüler Şehri kasvetli bir taş ve toprak dizisiyse burası bir ressamın paletiydi. Tereyağı sarıları, alevli kırmızılar ve turuncular, sulu maviler, yosunlu yeşiller... Akla gelebilecek her renk, evimden daha büyük görünen ve kenarları püsküllü, lüks yer ve duvar halılarına dokunarak içeriye boyamıştı. Yıldızlı çerçeveler içindeki gerçekçi tablolar duvarları süslüyor, her biri havada asılı duran soluk mavi bir ışık küresiyle aydınlatılıyordu.

Biz Elric'i el oyması, tonozlu ahşap kirişlerle kaplı uzun bir koridorda takip ederken Maura beni tutup yanına çekti.

Acı çeken genç seslerin feryatları kirişlerde yankılanıyordu. Üzerlerinde göz kamaştırıcı bir kaleydoskop gibi renkli ipekler olan bir grup Soydan koridorun sonunda toplanmıştı. Birkaçı bakışlarını bize çevirdi. Yüzlerinde temkinli bir ifade vardı.

Kalabalığı yararak ilerleyen Elric, "Şifacıları getirdim," diye bağırdı. "Çekilin! Çekilin!"

Kalabalığın iki yana açılmasıyla bir yol oluştu ve molozlarla dolu, havadar, cam duvarlı bir güneş odası ortaya çıktı.

Çok sayıda uzun masa; meyveler, hamur işleri ve aromaları oda-ya yayılan, dumanı tüten yemeklerle dolup taşıyordu. Ortadaki bir masa paramparça olmuştu. Düşen molozlarla ikiye ayrılan kenarlarından sivri kıymıklar çıkıyordu. Tavanda açılan delik ise yukarıdaki kata uzanıyordu.

Alevler adına. Kimsenin ölmemiş olması bir mucizeydi.

“Durumu en kritik olan çocuk hangisi?” diye sordu Maura.

Elric, yüzü kurumuş gözyaşlarıyla lekelenmiş, altın saçlı, güzel bir kadına el etti. Onunla bir süre konuştuktan sonra bize döndü.

“En küçükleri.” Titreyen eliyle yakınlarda hareketsiz yatan küçük bir çocuğa işaret etti. Maura hiç vakit kaybetmeden beni ve Lana’yı geride bırakarak çocuğa doğru koşmaya başladı. “En büyükleri, o da kötü yaralanmış.”

Lana’ya doğru döndüm. “Ben onunla ilgilenirim. Sen diğerini kontrol et, sonra da Maura’ya yardım et.” Başını salladı ve aceleyle uzaklaştı.

Elric bana yolu gösterirken odadaki havayla ilgili bir şey fark ettim; tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey. Hava bana tuhaf bir şekilde canlıymış gibi geliyor; sanki ağırlığı tenime baskı yapıyor, beni keşfediyor, *ölçüyordu*.

Elric’e, “Bunu hissediyor musun?” diye sordum.

Sözlerimi duymadı. Dikkatini ayaklarının dibinde inleyen kıza vermişti.

Kız enkazın ortasında diz çökmüş bir adamın kollarının arasındaydı; adamın uzun, parlak siyah saçları bağından kurtulmuş, yüz hatlarını gizliyordu. Adam kızın yanağım hafifçe okşarken ona kısık ve yatıştırıcı bir ses tonuyla bir şeyler mırıldanıyordu.

Kız adama baktı. Yüz ifadesi acıyla çarpılmıştı. Şakağı kanla kap-

lıydı ve kolu doğal olmayan bir açıyla göğsünün üzerinde duruyordu. Başının tepesinde küçük örgülerden oluşan bir labirent şeklinde örülmüş esmer saçları, kanla keçeleşmiş ve parçalanmış taş tozlarıyla kaplanmıştı.

Kızın yanında diz çöktüm. Koluna nazikçe dokunduğumda irkildi. O anda adamın yakıcı bakışlarını yüzümde hissettim.

Defalarca üzerinde çalıştığım sakın tavrıma başvurarak kıza usulca, “Merhaba,” dedim. “Ben şifacıyım ve sana yardım etmek için buradayım. Bana nerenin acıdığını söyleyebilir misin?”

“Belli değil mi?” diye homurdandı adam. Ona aldırış etmedim. Gözlerim hastama kilitlenmişti.

“Kolum,” diye cevap verdi kız. Sesi alçak ama berrak, gözleri parlaktı ve nefes alıp veriş düzenliydi. Tüm bunlar iyiye işaretti.

“Oynatabiliyor musun?” diye sordum.

Adam onun adına, “Hayır,” diye karşılık verdi. “Belli ki kırılmış.”

Sanki havada hissettiğim varlık onun etrafını tamamen sarmıştı ve öfkesinin her alevlenişinde nabız gibi atıyordu. Bu baş döndürücü aura kaburgalarımın altında bir şeylerin titremesine neden olsa da dikkatimin dağılmasına izin vermedim. Hastalarımın zorba tavırlı yakınlarının yanında çalışma konusunda yılların deneyimine sahiptim. Bu seferki bir Soydan –öfkeli, kaslı ve asil bir Soydan– diye işimi yapmaktan sakınacak hâlim yoktu.

Yeniden, “Kolunu oynatabiliyor musun?” diye sordum.

Kız başını hâlsizce iki yana salladı. Verdiği çabayla yüzü buruştu.

Yaşına bakarak, iyileşme yeteneklerinin çoktan geliştiğini ve yarayı yakında onarabileceğimi tahmin ettim ama doğru şekilde iyileştikten emin olmak için önce kemiği yerine oturtmam gerekebileceğini düşündüm.

Çantamı karıştırdım ve kapaklı, büyükçe bir cam şişe çıkardım.

“Acını dindirmek için sana bir şey vereceğim. Bana adını söyleyebilir misin?”

“Be-ben Lily,” diye kekeledi.

“Ona Prenses Lilian diyebilirsin,” diye düzeltti adam. Delici bakışları hâlâ üzerimdeydi.

Bir anda kafama dank etti. Lily... *Prenses Lilian*. Bahsi geçtiğinde kardeşimin kızardığı kızın ta kendisi.

Onu yeni bir gözle süzerken başımı hafif yana eğdim.

İmalı bir tonda, “Tanıştığımıza memnun oldum *Lily*,” dedim. Adamın boğazından alçak bir hırıltı yükseldi. “Benim adım Diem. Şundan benim için koca bir yudum alır mısın?”

Şişeyi inceleyen Lily’nin kaşları çatıldı. “Nedir bu?”

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Bir yabancının verdiği gizemli sıvıyı sorguluyordu... Zeki kızdı. Teller’in ondan hoşlanmasına şaşmamak gerekirdi.

“Gümüş solucan. Kıyıya yakın yerlerde yetişen güzel, beyaz bir çiçekten yapılıyor.” Yüzümü onunkine yaklaştırıp göz kırptım. “Merak etme, içinde gerçekten solucan yok.”

Bana küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi ve adamın gergin bedeni gevşedi. O şişeyi dudaklarına götürürken, minyon vücudunun geri kalanında yara olup olmadığına baktım ve sadece başında pıhtılaşmaya başlayan bir kesik gördüm.

Yüzüne düşen bir tutam saçı geriye attım. “Yakında kendini çok daha iyi hissedeceksin Lily. Gümüş solucanın etkisini göstermesi için birkaç dakika geçmeli. Fakat o zamana kadar yanında bekleyeceğim, tamam mı?”

Lily tekrar başını salladı. Gece mavisi gözlerinden süzülen bir damla yaş tozla kaplanmış yanağında ıslak bir iz bıraktı. Alt dudağı titremeye başladı. Yüzünü, kolları hâlâ onu sımsıkı tutan adama çe-

virdi. “Ö-özür dilerim. Tavan çökmeden önce ço-çocukları altından çekebileceğimi düşünmüştüm.”

Adam bir elini Lily’nin yüzüne götürüp başparmağıyla kızın göz-yasını sildi. “Başkaları uğruna cesurca bir iş yaptın. Bunun için asla özür dileme. Seninle gurur duyuyorum.”

Adamın nazik ve yatıştırıcı sesi bana karşı kullandığı sert ton-dan çok farklıydı. Nihayet gözlerimi kaldırıp yüzünü incelemeye cesaret edebildim.

Bir anda bütün düşünceler kafamdan uçup gitti.

Yanık ten. Gri mavi gözler. Uzun, zikzaklı yara izi.

O.

Bu *oydu*.

AYLARCA, annemin kaybolduğu gün onunla tartıştığını gördüğüm Soydan erkeğine beni götürebilecek ipuçları bulmak için Ölümlüler Şehri’ni didik didik etmiştim. Ve şimdi aradığım yanıtlara sahip tek kişi, işte karşımda, birkaç santim ötemdeydi. Annemin sırlarını ona karşı kullandığı adam.

O sırların ortaya çıkmaması için annemi öldürmüş olabilen adam.

Gözlerim omzunun üzerinde yükselen mücevherli kabzaya kaydı. Kılıç o gün ara sokakta taktığının aynısıydı. Birkaç kez gözlerimi kırptırıp başımı iki yana salladım. Bu hareket tüm bunların feci bir yanılsama olduğunu ortaya çıkarabilir gibi.

O *buradaydı*. Gerçektir. Yakın... Çok yakındı.

Aval aval baktığımı fark etmiş olmalıydı ki dikkati uyandı ve gözlerini gözlerime çevirdi.

Belki de bu *gerçekten* bir yanılsamaydı. Fakat kısacık bir an için

yüzünde beni tanıdığını belli eden bir ifade belirdi; gözleri hafifçe açılırken burun delikleri kısa bir an için şişip indi.

O ifade bir saniye içinde kaybolup taş gibi bir maskenin ardına kilitlendi.

Hemen gözlerimi kaçırıp ellerimi çantama soktum.

“Tanışıyor muyuz?” diye sordu. Sesine yine o sert ton yerleşmişti.

“Hayır,” dedim çabucak. Fazla çabuk.

“Adının Diem olduğunu mu söylemiştin?” diye sordu Lily. “Teller’in kız kardeşi misin sen?”

Gerildim. Sonra başımı salladım.

“Aynı okuldayız. Bana senden bahsetmişti.”

Birazdan söyleyeceklerim yüzünden Teller’in bana ölümlerden ölüm beğendireceğini düşündüm. “O da bana senden bahsetti.”

Lily’nin yanakları kıpkırmızı oldu. “Bahsetti demek?”

“Ona karşı çok nazik olduğunu söyledi. Bunun için sana şahsen teşekkür etmeyi umuyordum. Belki de bugün burada karşılaşmamız kaderdi.”

Uhrevi bir hürmetle, “Ataların bir lütfü,” diye mırıldandı.

Bakışlarımı kaçırırken dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Ölümlüler, Soydan tanrılarından gelen hiçbir şeyi lütuf olarak görmezlerdi. Fakat orada, kraliyet sarayının kalbinde bunu yüksek sesle itiraf etmeye cesaret edemedim.

“Kardeşin Soydanlar okuluna giden ölümlü mü?” diye sordu adam. Sesinde tuhaf bir gerginlik vardı.

Ona bakmadan başımı salladım. Ben sahte bir dalgınlıkla bir kavanoz merhemle uğraşırken adamın dikkati üzerimdeydi.

Neyse ki Lily araya girdi. “Ulther Amca ona bizim okula yazılması için özel izin verdi. Sınıftaki en zeki çocuk o. Ölümlüler okulunda harcanırdı.” Nihayet kendini tuttu ve bana bakıp yüzünü bu-

ruşturdu. “Yani... Demek istediğim... Ölümlü okullarının da çok iyi olduğundan eminim, ben sadece...”

Ona güven verici bir gülümsemeyle baktım. “Sorun değil. Seninle tamamen hemfikirim.”

Rahatlayarak uzun bir nefes verdi.

Lily ile karşımdaki adam arasındaki ilişkiyi merak ettim. Adam benden sadece birkaç yaş büyük görünmesine rağmen Lily’yle babasıymış gibi ilgileniyordu. Yine de Soydanlar sadece yetişkinliğe kadar insanlar gibi olgunlaşıyor, o noktadan sonra yaşlanmaları yavaşlıyordu. Adam pekâlâ 25 yaşında da 250 yaşında da olabilirdi. Fakat katı koruyucu tavrı ebeveynlikten başka bir şey gibiydi. Belki de kardeşinin üzerine titreyen bir ağabeydi?

“Annen için üzgünüm,” dedi Lily. “Umarım yakında bulunur.”

Adam ölüm sessizliğine gömüldü. Bakışının ağırlığını bir kez daha üzerimde hissettim ve bu kez, ona kendi öfkeli bakışımla karşılık vermemek için kendimi zor tuttum.

Biliyordu.

Bir şekilde annemin başına ne geldiğini bildiğinden emindim. Bilmesi *gerekiyordu*.

Göğsümün derinliklerinde bir cehennem ateşi alevlendi. Öfke ve suçlama boğazımı yakaladı ve ben irkilinceye kadar sıktı. Kaslarım ona saldırma ve kafasının içinde kilitli olan cevapları isteme dürtüsüyle titredi.

Mücadele et.

O sabah babamla birlikteyken mutfakta peşimi bırakmayan ses, bir saat kulesi çanı gibi kafamın içinde çınladı.

Belki de bir ölüm çanı.

Parmaklarım şişeyi daha sıkı sararken eklemlerim ağardı. Dişlerimin arasından, “Kolun nasıl oldu?” diye sordum.

“Hiçbir şey hissedemiyorum, bu işe yaradığı anlamına mı geliyor?”

Koluna baskı uyguladım. Yavaş yavaş etinin kızarmaya ve şişmeye başladığı yere yaklaştım. Hiçbir tepki vermedi. “Güzel. Şimdi kemiği yerine oturtacağım. Canın acımayacak ama biraz rahatsızlık hissedebilirsin.”

Öfkemin kalıntıları hâlâ şakaklarımda zonkluyordu. Omuzlarımı geriye attım ve birkaç titrek nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Mücadele et.

Çenemi sıktım ve kanımda dolaşan enerjiyi ellerime yönlendirerek Lily’nin narin omzunu kavradım. “Hazır mısınız?”

“Bekle,” diye araya girdi adam. “Bunu benim yapmam gerekmiyor mu?”

“Şifacı *sen* misin?” diye karşılık verdim. Yüzündeki küçümseyici ifadenin öfke kontrolümü kaybetmeme neden olmasından korktuğum için ona bakmadım. İşimi yapmak için onun yardımına ihtiyacım olduğunu söylemeye nasıl cüret ederdi? “Lily, gözlerini kapat, derin bir nefes al ve üçe kadar say.”

Lily bir an için gergince ellerime baktı. Sonra göz kapaklarını kapattı. Göğsü bir kez şişip indi.

“Bir... iki...”

Adam elini kaldırdı. “Emin misin? Bunu benim yapmamı...”

Lily’nin kolunu mide bulandırıcı bir çatırtıyla yerine oturttum.

Lily inleyip benden hızla uzaklaştı. Adam onu göğsüne bastırdı. “Güvendesin,” diyerek onu teskin etti. Sesi yeniden nazik bir ton almıştı.

“Mükemmel bir iş çıkardın Lily,” dedim. “Tek korkutucu kısım buydu... Gerisi kolay.” Onu adamın kollarından çekip çıkardım ve

onunla ilgilenmeye başladım. Kolunu derme çatma bir askıya sarıp şakağındaki yarayı temizledim.

Adam sinir bozucu bir şekilde gözlerini dikerek beni süzmeye devam etti. Parlayan gözleri ava çıkmış şahin gibi her hareketimi izliyordu.

İşim bittiğinde Lily'ye ayağa kalkmasını işaret ettim. Kızın Soydan yeteneklerinin kemiği iyileştirmesi için kolunun ne kadar süre yerinde kalması gerektiği konusunda hiçbir fikrim olmadığını hayal kırıklığıyla fark ettim. Bu tam da annemin asla öğrenmememi sağladığı türden bir bilgiydi. Fakat gururum bunu o adamın önünde itiraf etmeme izin vermezdi. Özellikle de becerilerimi hâlihazırda sorgulamışken.

Maura'ya danışmak için izin isteyecek olduğumda, Lily'nin iki yana yalpaladığını fark ettim. Yüzünün rengi solmuş, gözleri bulanıklaşmış ve donuklaşmıştı.

“Lily?” dedim usulca. “Sen...”

Gözleri geriye devrildi. Kısa, hırıltılı bir nefesle adamın kollarına yığıldı ve bedeni hareketsiz kaldı.

Düzenleme
Ny.ozlem

BEŞİNCİ

BÖLÜM

“Lily!” diye bağırdı adam. Keskin paniği bir neşter gibi içimi oydu. Bedeni yere yığılan kızın başının arkasını kavradı. “Bir sorun var. Ona yardım et, lütfen!”

Bir şeyi gözden kaçırmıştım... Çok önemli bir şeyi.

Zihnimde dünya sessizleşti. Sesler kesildi. Işıklar zayıfladı. Oda karanlığa gömüldü. Önümde baygın yatan kızıdan başka bir şey göremiyordum.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerim sanki kendi özgür iradeleriyle hareket ediyordu. Birden adamı iterek, himayeci ellerini Lily’den ayırıp uzaklaştırdım ve kızın nabzını, gözlerini, nefesini kontrol ettim. Avuçlarım giysilerinin üzerinde telaşla dolaşıp yaralanma belirtileri aradı.

Sonra bir şeyi gördüm.

Belinde büyük, kıpkırmızı bir birikinti oluşmuştu. Bedeninin gizlediği sıvı gizlice kalın lacivert elbisesine karışmıştı.

Hançerimi kınından çıkardım ve tenine ulaşana kadar giysisini

kestim. Kulaklarıma kilometrelerce ötedeymiş gibi gelen itiraz haykırımlarını zar zor işitiyordum.

Düşen bir avizeden kopan bükülmüş bir metal parçası belinden çıkmıştı. Kolunun acısından o kadar ağır yaralandığını hissetmemiş olmalıydı.

Kan –çok fazla kan– yerde birikmişti bile. Çantamdan bir kavanoz çıkardım ve Lily'nin dilinin altına bir kaşık karışım sürdüm. Pıhtılaştırıcı iksirin bir fark yaratacak kadar çabuk emilmesi için hangi tanrılar bizi dinliyorsa onlara sessizce dua ettim.

Metal parçasını sırtından çekmeden önce kısa bir nefes aldım. Islak, mide bulandırıcı bir ses eşliğinde yerinden çıktı.

Bir anda kırmızı bir nehir sızmaya başladı. Çantamdan çıkardığım sargı bezini yaraya bastırdım. Gözlerim kar gibi beyaz kumaşın önce pembeye, sonra kırmızıya, sonra da koyu kestane rengine nasıl da hızla dönüştüğüne odaklandı. Pansuman kanı geçirdikçe daha da çok sargı bezi kullandım.

Tekrar. Tekrar. Ve tekrar.

Çok fazla kan vardı.

Yüzüne bakmak için bedenini yana kaydardım. Dudakları morarmış, teni kül rengine çalmış ve terden yapış yapış olmuştu.

Sessizce, "Hadi ama Lily," diye homurdandım.

Bunu görmem gerekirdi. Belirtileri kaçırmış, masum bir kız gözü-mün önünde kan kaybından ölürken kendi düşüncelerime dalmıştım.

Teller'ı ve ondan bahsederken gözlerinin nasıl parladığını düşündüm. *Gerçekten iyi biri.* Böyle söylemişti Teller. Bu sefil dünyada çok az kişi Teller'a *iyi* davranmıştı. Eğer benim ellerimde ölürse...

Hayır. Buna izin vermeyecektim.

Yaranın üzerine daha sert bastırdım ve dudaklarım Lily'nin kulağına sürtünene kadar eğildim. Son haftalarda sessiz emirleriyle düşüncelerime musallat olan *sesi* düşündüm.

“Mücadele et,” dedim. Baskın yanıma ait tüm kırıntıları emre yedirmeye çalışarak. “*Mücadele etmeni* istiyorum Lily. Henüz zamanın gelmedi.”

İçimdeki o ses de yineledi. *Mücadele et.*

Göğsümde yine garip bir his kıpırdandı. Ellerim aynı anda hem dondurucu soğuk hem de kavurucu sıcak bir hisle karıncalandı. Bu bana neredeyse acı verse de ellerimi çekmeye cesaret edemedim.

Avuçlarımdaki kana bulanmış sargı bezinin altından yumuşak bir parıltı yayıldı. Anlayamadığım bir içgüdüyle bunu gizlemek için bedenimi Lily’nin bedeninin üzerine eğdim.

Lily’nin Soydan büyüünün etkisi miydi bu? Öyle olmalıydı... Değil mi?

“Evet,” diye fısıldadım. “Mücadele et Lily. *Mücadele et.*”

Elimin altındaki ışık, kör edici derecede parlak ve ay ışığı gibi gümüş rengindeydi.

Lily’nin gözleri aniden açıldı.

Sarsılarak doğrulurken göğsü bir iniltiyle şişti. Dudakları mucizevi bir şekilde pembeydi ve safır gözleri parlıyordu.

Gözlerimizi kırpıştırarak, hiçbir şey söylemeden bir süre birbirimize baktık. Çevremdeki dünya yeniden maddeleşip görünür hâle gelirken odadaki her yüzün bize doğru döndüğünün farkına vardım. Yaraya baktım ve sargı bezini dikkatle sıyırdım.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Yara yoktu. Kapanmış ya da iyileşiyor değildi.

Yok olmuşt.

Hiç var olmamış gibi.

Sargıyı tamamen çektiğimde de görünürde hiçbir şey yoktu. Bir çizik bile.

Nedenini tam olarak bilmesem de mükemmel durumdaki deriyi gizlemek için sargı bezini tekrar bastırdım.

“Ke-kendini nasıl hissediyorsun?” diye kekeledim.

Lily’nin şaşkın ifadesinin benimkinden aşağı kalır yanı yoktu. “İyi, sanırım. Ne... ne oldu?”

Başımı iki yana salladım. Cümle kurmakta zorlanıyordum. “Senin... kanaman vardı. Fakat şimdi... iyisin. Artık her şey yolunda.”

Soydanlardan oluşan bir kalabalık etrafımızı sardı. Elleri Lily’ye uzanıyor, saçlarını ve kollarını okşuyor, güven verici sözler söylüyor ve hayretle mırıldanıyorlardı. Kafam karışmış ve sersemlemiş bir hâlde geri çekildim.

Bakışlarım kırmızıya bulanmış ellerime kaydı. Yara gerçektir. O kadar çok kan vardı ki ruhumun derinliklerinde, metal parçanın hayatı bir şeyi, hiçbir ölümlü şifacının düzeltemeyeceği bir şeyi alıp götürdüğünü biliyordum. İyileştirme yetenekleri bu kadar mı güçlüydü?

Soydanların yaygarası daha da şiddetlendi. Soyundan geldikleri tanrıçaya övgüler yağıyorlardı.

Güçlkle doğruldum ve geriye yalpalayıp sert bir bedene çarp-tım. Arkamı döndüm ve Elric’le göz göze geldim.

“Bu inanılmazdı,” diye haykırdı. Onu kurtaran *benmişim* gibi bana hayretle baktı. “Sen...”

Hırıltılı bir sesle, “Buralarda elimi yüzümü yıkayabileceğim bir yer var mı?” diye sordum. Akciğerlerim içlerine hava çekmekte zorlanırken bedenim birbirleriyle savaşan duyguların fırtınası altında eziliyordu.

Kanlı ve titreyen ellerimi görünce irkildi. “Şey... evet, tabii.” Beni koridora götürüp eliyle işaret etti. “Sağdaki son kapı.”

Teşekkür etmek için başımı sarsak bir hareketle ona doğru salladım ve saray etrafında hızla dönerken sendeleyerek ilerledim. Koridorun yarısına geldiğimde, dizlerim her an bağları çözülecekmiş gibi titriyordu. Yakındaki bir duvara yaslanıp gözlerimi kapattım.

Kendimi ağırlıksız hissediyordum. Fakat en kötü şekliyle. Midem boşlukta yuvarlanır gibiydi. Avuçlarımdaki karıncalanmanın hayaleti hâlâ oradaydı. Bir şekilde hem soğuk, hem sıcak, hem buz hem de ateş olan o gümüşü parıltıyı hâlâ hissedebiliyordum. *O sesin* yankıları düşüncelerimde geziniyor, hâlâ öfkemi körüklüyordu.

Birkaç uzun, işkence dolu dakikadan sonra ağırlığım tekrar ayaklarıma yerleşti. Nefesim düzene girdi. Nabzım artık gümbür gümbür atmıyordu.

Bedenimi duvardan ayırıp tuvalete doğru döndüğümde büyük bir enerji beni ağırlığıyla sardı. Sert bir el dirseğimi kavradı ve beni geri çekerek Lily'nin yanında duran gizemli adamla yüz yüze getirdi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu adam.

Bir an için hareket edemedim. Daha önce olduğundan çok daha yakınımda duruyordu. Keskin hatlı çenesini, elmacık kemiklerinin uçurumlarını, bir kılıç gibi dümdüz burnunu fark edecek kadar yakınımda. Ormanı çağrıştıran kokusundaki sedir ve deri aromasını alabilecek kadar yakınımda. Bronz tenine keskin bir tezat oluşturan buz mavisi gözlerindeki hareketi görebileceğim kadar yakındı, sabit bir mavi değildi o gözler; içlerinde ışığın çalkantılı girdapları ve gölgelerin damarları dolaşıyordu.

Tanrılar adına, ne güzel bir adam.

İhanet dolu o düşünceye kaşlarımı çattım. Beni tuttuğu yere baktım; teni, benimkine değdiği yerde şaşırtıcı biçimde sıcaktı.

"Eğer o elin senin için bir değeri varsa kolumdan çeksen iyi edersin," diye uyardım onu.

Bakışları üzerimde gezindi. Düşüncelerini işitebiliyordum. Beni –boyumu, cüssemi, hançerlerimi– tartıp kendisi için gerçek bir tehdit oluşturduğum fikrini reddediyordu. Bu küstahlık beni neredeyse gülümsetecekti. Daha önce de mağrur adamlar tarafından hafife alınmışım ve bu, her zaman onların mahvını getirmişti.

Sertçe, “Elini,” dedim, “*çek.*” Kılıcımın kabzasına götürdüğüm avucumu gizlemek için bedenimi yana çevirdim.

Birkaç gergin saniye boyunca bakışlarını üzerimde tuttu. Gözleri anlaşılmaz bir tepkiyle parladı ve sonunda beni bıraktı.

“Bunu... Lily’ye nasıl yaptın?” diye sordu. Sesinin yumuşaklığı aldatıcıydı.

“Ben bir şifacıyım. Benim işim bu.”

Bir adım öne çıktı. Bir adım geri çekildim.

“Gözlerin...”

“Soydan değilim,” diye araya girdim. Bunun nereye varacağım gayet iyi biliyordum. Defalarca prova edilmiş açıklama bir refleks gibi dilimden döküldü. “Kahverengi gözlerle doğdum. Çocukken geçirdiğim bir hastalık yüzünden rengi değişti. Kasabada buna kefil olabilecek pek çok kişi var.”

“Orada çıkardığın ışık...”

“Bunu yapan Lily’ydi. Ben bir şey yapmadım. Ben bir ölümlüyüm.”

İkna olmamış görünüyordu. Veremeyeceğim bir yanıtı bulmak için yüzümü süzdü.

İşte karşımdaydı. Aylardır bulmaya çalıştığım adam. Dudaklarım ona annem hakkında sorular sorma isteğiyle aralansa da içgüdüsel bir dürtüyle dilimi tuttum.

Bu adamı hayatıma sokarsam, bir daha asla kapatamayacağım bir kapının açılacağı hissinden sıyrılamıyordum. Sesindeki bıçak keskinliğindeki öfkeye ve varlığının boğucu yoğunluğuna bakılırsa, bu adam benim dünyamda yer almasını istediğim türde biri değildi. Sessiz kalması için annemi çekinmeden öldürdüyse, sırlarını bizim de bildiğimizi düşünürse ailemin geri kalanına kim bilir neler yapardı?

Omzunun üzerinden boş koridora baktı. Sonra alçak sesle söze girdi. “Eğer yarı ölümlüysen...”

“Değilim.”

Kaşlarının arasında bir kırıışıklık oluştu. “Baban Fortoslu mu?”

Düşüncelerim karmakarışık bir çılgınlığa dönüştü. *Nasıl olur da o... Komutan'ı mı kastediyor, yoksa kastettiği kişi... Biliyor olması mümkün mü?..*

Yüz ifadem onun için yeterli bir yanıt gibiydi. Gözlerini tavana çevirdi. “Harika,” diye mırıldandı.

“Ne... Sen... Nasıl...”

“Burada olmamalısın.” Çenesini hançerlerime doğru salladı. “*Ölümlülerin* sarayda silah taşımaya izin verilmez.” İmalı bir vurgu yaptığı sözcüğü, arkadaşlarıyla arasındaki tatsız bir şakaymış gibi uzatmıştı.

Öfkem yeniden alevlendi. Soydanlar bizi bir hamlede öldürebilirlerdi. Fakat tehdit *biz miydik?*

“Sorun nedir?” diye karşılık verdim. “Ufak tefek bir ölümlü kайдından mı korkuyorsun?”

“Pek sayılmaz.” Ses tonu duygusuz ve soğuktu. “İster ölümlü ol ister olma, o hançer kınından çıkmadan ölmüş olursun.”

Anlık bir ahmaklıkla aklımdan iddiasını sınamak geçti.

“O zaman neden sorun olsun ki bu? Ölümlü silahların derinizi delemeyeceğini sanıyordum.”

“Delemez... Çocuklar hariç.” Birden yüz hatları gerildi. Sanki öyle bir zayıflığı açık ettiği için kendisine kızmıştı.

“Bir *çocuğa* zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?” diye tısladım.

Cevap vermek için ağzını açsa da hışımla ileri atılmamla sustu. Yüzüm yüzüne iyice yaklaşıp kadar durmadım. Nefesinin sıcaklığını dudaklarımda hissettim. Kanla kaplı parmağımla göğsünün sert duvarını dürttüm. Gözleri şaşkınlıkla açıhrken yaşadığım küçük memnuniyetin heyecanını duydum.

“O çocuklara zarar vermek isteseydim, sevgili Prenses’iniz Lili-an’ın kan kaybından ölmesine izin verirdim. Biz *ölümlüler* evde kalıp o üç çocuğun da sonunun gelmesine göz yumabilirdik. Bunun yerine onları kurtardık ve sen bize böyle mi teşekkür ediyorsun?”

Çenesinde bir kas seğirse de hiçbir şey söylemedi.

Dudağım kıvrıldı. “İzin verirsen elimi yüzümü yıkamam gerekiyor. Görünüşe göre *sizden olanları* kurtarıırken üstüm başım epey kirlenmiş.” Topuğumun üzerinde dönüp oradan hızla uzaklaştım.

Tuvalete girene ve yerine oturan kilidin yumuşak tıkırtısını duyan kadar bekledim, ardından da kendimi yere bırakıp hüngür hüngür ağlamaya başladım.

ALTINCI BÖLÜM

Hayatımda adım attığım en şatafatlı odanın zemininde, üstüm başım kan içinde ağlarken çizdiğim sefil tablo beni boğuk bir kahkahayla güldürdü.

Tuvalet, ailemin evinin yarısı büyüklüğündeydi ve kubbeli tavanına dönen bir akşam göğü boyanmıştı. Işık, safır mavisi ve siyah sarmallara bezenmiş yıldızların arasından geçerek vücuduma benek benek yansıyor.

Bir nişin içinde, fokurdayan bir havuzdan çıkan Tanrıça Lumnos'un çeşmesi som altından lavabolarla çevrelenmişti. Duvar boyunca sıralanmış raflara, içinde sabun ve parfümler bulunan kristal kavanozlar dizilmişti. Hatta bir ocak bile vardı. Sönmekte olan ateşin közleriyle hâlâ ısıldıyor, yumuşacık havlulardan oluşan bir piramidi ısıtıyordu.

Gözlerim koyu renkli mermer zemine kaydı. Mermerin beyaz ve altın rengi damarları doğrudan bana doğru gelen kanlı lekelerin etrafında dönüyordu. "Harika," diye mırıldandım. "Tek kelimeyle mükemmel."

Elimin tersiyle bir damla gözyaşımı sildim. Tam olarak neden ağladığımdan bile emin değildim. Belki sebep beceriksizliğim yüzünden az kalsın öldüreceğim masum kızdı. Belki de o gıcık Soydan adamın bana topuğunun altında ezilecek bir böcekmişim gibi bakmasıydı.

Belki de sadece annesini özleyen bir kız çocuğuydum.

Adamı görmek beni o lanetli öğleden sonraya geri götürmüştü. Annemin gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları gördüğüm, kahkahasının çınlayan sesini duyduğum, birlikte, kol kola kasabaya doğru yürürken sıcaklığını hissettiğim son gündü.

Şimdiye kadar, onun gerçekten ölmüş olabileceğini kabul etmeye yanaşmamıştım. Ailemin hatırına hep bir yerlerde hayattaymış ve eninde sonunda eve dönecekmiş gibi davranmıştım.

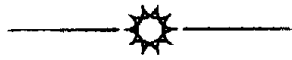
Gelgelelim orada –kraliyet sarayında, annemin bir ömür boyu beni uzak tutmaya çalıştığı Soydanların arasında– oturmak bir dönemin kapanması gibiydi.

Bir veda.

Auralie Bellator’dan sonraki hayat.

Beş dakika, diye düşündüm. Kendine acımak için beş dakikan var. Sonra kalkıp işinin başına döneceksin.

Başımı soğuk taş duvara yasladım ve gözlerimi kapattım. Altı ay boyunca bastırılmış keder, titreyen bir nefes eşliğinde paramparça olmuş kalbime çarptı.

LANA VE BEN merkeze dönerken Maura annemin baktığı, Lumnos Kralı olduğunu öğrendiğim yaşlı asilzadeyi muayene etmek için geride kaldı.

Neyse ki yaralı çocukların üçü de sağdı ve tamamen iyileşecekler-

di. Yalnızca Elric, sayemizdeki bu mutlu son için bize teşekkür etme zahmetine girmişti. Soydanların geri kalanı bir bakış bile atmadan çekip gitmişti.

Tuvaletin dışındaki tuhaf karşılaşmamızdan sonra gizemli adamı bir daha görmemiştim. Hâlâ ona annem hakkında soru sormama kararımı sorguluyordum. Artık bir şansım daha olacak mı, diye merak ediyordum.

Kasabaya dönerken Lumnos Şehri'ne ilk kez baktım. Teoride ölümlülerin burada yaşamasına izin verilse de hiçbirinin buna gücü yetmezdi. En mütevazı evler bile, sütunlar ve yapraklı teraslarla süslenmiş, ısıtılı avizelerden gelen ışığın büyük pencereleri ısıttığı görkemli, geniş mülklerdi. Ara sıra fırından yeni çıkan ekmeklerin, ızgarada pişen baharatlı etlerin ve mis kokulu çiçek buketlerinin kokusunu alıyorduk. Bunlar, ölümlüler köyümüzün keskin nahoş kokularından çok farklıydı.

Tüm hayatın boyunca böylesine nefes kesici bir aşırılıktan sadece kısa bir mesafe ötede yaşayıp, bunlardan tamamen uzak olmak ne tuhaftı.

Tabii bu *bütünüyle* deneyimsiz olduğum anlamına gelmiyordu. Deniz ve Gökyüzü Diyarı Meros'un hareketli limanlarını ve diyarımızın güneyde en yakın komşusu Güç ve Yiğitlik Diyarı Fortos'u ara sıra ziyaret ettiğim olmuştu. Annem ve babam, ikisi de Emarion Ordusu'nda görev yaparken orada tanışmışlardı. Fortos Kralı tarafından yönetilse de ordunun saflarında her diyardan ölümlüler ve Soydanlar yer alıyordu ve savaş bir diyarın kendi Kraliyet Muhafızlarının üstesinden gelemeyeceği bir hâl alırsa ordu kraliyetlerden herhangi biri tarafından göreve çağrılabilirdi. Ailemiz, ordunun Fortos'taki karargâhını sık sık ziyaret ederdi; babam eski dostlarıyla hasret gidermek, annem ise malzeme sıkıntısı çekmeyen iyi eğitilmiş ordu şifacılarıyla görüşmek için.

Daha güneyde, insandan çok hayvan oldukları söylenen Soydanların yuvası Hayvanlar ve Yabaniler Diyarı Faunos vardı. Kökler ve Dikenler Diyarı Arboros'a giden Çember Yolu'ndan geçmedikleri sürece, ölümlülerin Faunos'a girmesi yasaktı. Zengin bitki örtüsüyle Arboros, merkezde kullandığımız şifalı bitkilerin çoğunu sağlıyordu. Bulması daha zor malzemelerimizin stoklarını yenilemek için yılda bir kez gerçekleştirdiği seyahatte anneme ara sıra eşlik ederdim.

Diyarımızın kuzey komşusu Taş ve Buz Diyarı Montios, pratikte ölümlülere yasak olsa da bir keresinde Henri'yle gizlice sınırı geçip zirveleri karla kaplı, büyüleyici lavanta dağlarına bir göz atmıştık. Hatta Montios'un gizemli göçebe Soydanlarından, medeniyete uzak bir grubun kayalık arazideki bir mağaraya sığındıklarını bile görmüştük.

Aslen hiç ayak basmadığım sadece üç diyar vardı.

Düşünce ve Kıvılcımlar Diyarı Sophos'a ölümlüler sadece davetle gidebiliyorlardı. Teller o diyarın ünlü üniversitelerinden birine girmeyi başarırca ancak o zaman efsanevi inovasyon şehrini ziyaret etmek, bulutlarla kaplı binalarını ve gece kütüphanelerini görmek için bir şansım olacaktı.

Kum ve Alev Diyarı Ignios'un güneşle kavrulan güney çölleri ölümlülere kesinlikle yasaktı. Çember Yolu boyunca seyahat etmek bile kesin ölüm anlamına geliyordu. Zaten o amansız ve sefil yeri ziyaret etmek gibi bir niyetim de yoktu.

Son olarak, Zihin ve Sırlar Diyarı Umbros vardı. Umbros, ölümlülerin ve tüm diyarlardan gelenlerin kısıtlama olmaksızın kabul edildiği tek yer olmasına rağmen orada bulunabilecek kariyer seçenekleri pek de iç açıcı değildi: suikastçılar, casuslar, fahişeler, afyon satıcıları ve benzerleri. Meros meşru malların diyarlar arası ticareti için bir yol hattıysa, Umbros onun sinsisi, şeytani ikiziydi.

Umbros diğer diyarların sadece acımasız kraliçesinden korktukla-

rı için hoş gördüğü bir kötülük ve günah cennetiydi. Kraliçe yaşhydı ve söylentilere göre son derece güçlüydü. Kan Savaşı'nın ardından, kendi büyüsunü saf ve güçlü tutmak için Umbros Soydanları'ndan yüz kişi hariç hepsinin katledilmesini emretmişti.

Umbros'u düşünmek bile tüylerimi diken diken etse de çılgın ve maceraperest bir yanıml, onun kötücül sırlarını keşfetme fikriyle heyecanlanıyordu.

Öğleden sonraki görevlerim beni Ölümlüler Şehri'nde bir tura çıkarmış, birkaç yoksul aileye ev ziyareti yapmak için merkezden ayrılmıştım. Şifacılar merkezine döndüğümde akşam olmuş ve stajyerlerin evlerine dönmeleriyle boş ve sessiz mekânda Maura'yla yalnız kalmıştık. Maura günün notlarını kayıtlarımıza geçirirken ben de yeni bir parti söğüt yosunu merhemini şişelemiştim.

“Bu sabah sarayda her şey yolunda gitti mi?” diye seslendi Maura. “Prenses biraz telaşa neden olmuş gibiydi.”

Hemen, “Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi,” diye yanıt verdim. Kızın yarasını gözden kaçırdığım için hâlâ içimi kemiren bir utanç duyuyordum. “Soydanlar beklediğim gibi çıkmadılar.”

“Ne demek istiyorsun?”

İşime ara verdim. “Neredeyse... ölümlüler gibiydiler.”

“Onlar hem Atalardan hem de ölümlülerden doğdular. Her ne kadar inkâr etseler de damarlarında sonsuza dek ölümlü kanı dolaşacak. Nasıl olmalarını bekliyordun ki?”

Omuz silktim. “Boş. Duygusuz.”

“Bazen öyle olabiliyorlar. Fakat sanırım yaralı bir çocuk için duyulan korku evrensel. En vahşi hayvanlar bile yavruları tehlikede olduğunda çılgına döner.”

Lily kollarında iki büklüm uzanırken, gizemli adamın yardım isteyen telaşlı sesi kulaklarımda tekrar tekrar çınladı. Bana karşı sadece sert ve küçümseyici davranmıştı. Fakat kıza, Lily'ye karşı... Onunla

ne kadar gurur duyduğunu söylerken Lily'nin gözyaşlarını nazikçe sildiği anı hâlâ gözümün önünde canlandırabiliyordum.

Bana dün sorsalar onların sevgi duyabilecekleri fikrini kabul etmezdim. Fakat bugün gördüklerim...

"Aklıma gelmişken," dedi Maura, "bu öğleden sonra sen dışarıdayken Prens uğradı. Sana teşekkürlerini iletmemi istedi."

Kaşlarımı çattım. "Elric'i mi kastediyorsun? O bir prens mi?"

"Hayır, Elric değil. Prens Luther."

Donakaldım.

"Prens Luther bu sabah sarayda mıydı?"

"Kraliyet ailesini gerçekten hiç tanıımıyorsun, değil mi?" Maura sırtıttı. "Diem, sen onun yanında oturuyordun. Kız kardeşi Prenses Lilian'ı tutan oydu. Onlar, Kral'ın yeğenleri."

Ah, tanrılar adına. *Tanrılar adına.*

Onca zamandır aradığım adam Prens Luther'dı demek.

Teller'in tutulduğu kızın ağabeyi Luther.

Elini kesmekle tehdit ettiğim adam Luther.

Yakında Lumnos'un Kralı olacak olan Luther.

En yakın sandalyeye yığıldım. Bu, hiç iyi değildi. Hem de *hiç*.

Maura sıkıntılı hâlime şöyle bir bakıp katıla katıla güldü. "Ah canım, sen de mi? Zaten ne zaman 'yakışıklı Prens Luther' ortalıkta görünse kıkırdayan ahmaklara dönüşen stajyerlere katlanmak zorundayım. Senin de onun için ayılıp bayılmana izin veremem."

Şaşkın ifadem ters bir bakışa dönüştü. "Emarion'daki son erkek bile olsa o gıcık yaratık için ayılıp bayılmazdım."

Maura gözlerini kırıştırdı. Sonra yine gülmekten iki büklüm oldu. "*Bu* sıfatları hak edecek ne söyledi?"

"O adamla hiç konuştun mu? Korkunç biri. Ayaklı ego." Elim dalgınca Luther'in tuttuğu dirseğime gitti. Aklıma getirdiğimde parmaklarının tenimi nasıl yaktığını hâlâ hissedebiliyordum. Tabii

aklıma getirdiğim falan yoktu bunu. “Bana işimi nasıl yapacağımı söylemeye çalıştı.”

“Nasıl yani?”

“Lily adındaki kızın kolu kırılmıştı ve kemiği yerine oturtmam gerekiyordu. Beni durdurmaya çalışma cüretini gösterdi. Bu, *onun* işiymiş gibi davrandı.”

Maura’nın kıkırdaması aniden kesildi. “Ve sen ona izin vermedin mi?”

“Kaç tane kırık kemik düzelttiğimi biliyor musun Maura? Bunu uykuymda bile yapabilirim. Gözlerim bağlıken bile.”

“Evet ama kız bir Soydan’dı.”

“Yani?”

Bana meraklı bir bakış attı. “Peki kemiği nasıl yerine oturtttun?”

“Bilirsin işte, çekiçle, iple ve bir kadeh viskiyle...”

“Ben ciddiym Diem.” Maura ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. Yüzünde alışılmadık bir ciddiyet vardı. “Başka bir Soydan sana yardım etti mi?”

“Yardıma ihtiyacım yoktu. Diğer hastalara yaptığım gibi icabına baktım. Acıyı uyuşturmak için gümüş solucan, biraz dikkat dağıtma, hızlıca bir çekiştirme... Hepsi bu kadar.” Sırıttım. “Sihir gibi.”

Başını yana eğdi. “Kemiğin oturduğundan emin misin?”

“Kırıcı oluyorsun Maura.”

“Sadece...” Sustu. Kaşlarını çatı. “Soydan kemikleri serttir. Demirden bile sert. Ölümlüler onları hareket ettirecek güce sahip değildir.”

Bu, doğru olamazdı. Kızın kemiğinin ellerimin altında kaydığını açıkça hissetmiş, yerine otururken çıkan çıtırtıyı işitmiştim.

“Belki de genç olanlarda daha kolay oluyordur,” dedim.

Maura başını iki yana salladı. “Çocuğun yerine oturtulması gereken birkaç kemiği vardı ve sorduğum ilk Soydan onları yerinden

oynatamadı bile. Yardım etmesi için daha güçlü erkeklerden birini çağırmak zorunda kaldı.”

Uzun bir süre şaşkın hâlde birbirimize baktık.

Maura konuşmaya tereddüt eder gibiydi. “Diem... sadece kırık bir kemik mi vardı? Prens Luther, kız kardeşinin hayatını senin kurtardığını söyledi.”

Gözlerimin önünden bir kan gölü geçti. Soluk dudaklar. Zayıf bir nabız. Kıpırmızı bir sargı bezi dağı. Sonra, saniyeler sonra beli lekesiz, tamamen pürüzsüzdü; yaradan geriye kalan bir iz bile yoktu.

Ürperdim.

Maura’nın bakışlarından kaçarak, çalışma masamda oyalanacak bir şeyler buldum. “Neredeyse hemen iyileşen küçük bir yaraydı. Bir prensin bir bardak suda fırtına koparacağı kimin aklına gelirdi?”

Maura bir an duraksadı. Gözlerini kollarımdan ayıramıyordu. Derimi soyup altında gizli bir cevap bulabilecekmiş gibi.

Huzursuzca kıpırdandım. “Başka bir şey söyledi mi? Annem hakkında?”

“Bir şey sordu. Seni çocukken tanıyıp tanımadığımı, değişmeden önce kahverengi gözlerle görüp görmediğimi sordu. Elbette gördüğümü söyledim. Bir de babanı tanıyıp tanımadığımı sordu.”

Nefesimi tuttum. Maura, ailem dışında Komutan’ın öz çocuğu olmadığını bilen birkaç kişiden biriydi. “Sen ne dedin?”

Maura bana ciddi ve anlamlı bir bakış attı. “Ona herkesin büyük ölümlü savaş kahramanı Andrei Bellator’u tanıdığını söyledim.”

“Yani şeyden bahsetmedin?”

“Hayır,” dedi kesin bir ifadeyle. “Bu, beni ilgilendirmez.” Masasına döndü ve bu konuda söylenecek başka bir şey yokmuş gibi yazmaya devam etti.

Bir süre daha sessizlik içinde çalıştık. Ta ki ben bütün gün dudaklarımda asılı kalan sözcükleri dillendirecek cesareti toplayana kadar.

“Belki de saraydaki Soydanların işlerinden bazılarını almaya başlamalıyım.”

Maura bir kaşını kaldırdı. “Gıcık yaratıklar hakkında ne demiştin? Şimdi de onların üzerine titremek mi istiyorsun?”

Yüzümü buruşturdum. “*Üzerine titremek* falan yok. Sadece yardım edebileceğimi söylüyorum. Her şeyi kendin yapmak zorunda değilsin.”

Duraksadı. “Auralie’nin bu konuda ne hissettiğini biliyorsun canım. Bu sabah yaşananlar onu kızdıracak.”

Saray tuvaletinde hissettiğim ağırlık, kurşuni bir pelerin gibi tekrar üzerime çöktü. “Onun geri dönmeyebileceğini kabullenme zamanı geldi.”

“Böyle söyleme.”

“Altı ay oldu. Ondan hiçbir iz yok.”

“Ümitsizliğe kapıl...”

“Yapma Maura. Lütfen yapma. Mantık dışı umut acımasızlıktan başka bir şey değil.” Boğazımdaki yanmanın geçmesini dileyerek derin bir nefes aldım. “Hayat hâlâ normalmiş gibi davranmaya devam edemem. O...” Sesim titredi. “O ölmemiş gibi davranmaya.”

Maura bir an burnunu çekse de sessiz kaldı.

“Teller, krallık şifacısı olarak görev yapan bir Bellator olmadan Soydan akademisine kabulünü iptal edeceklerinden korkuyor. Bu doğru olmasa bile bu konuda endişelenmesine izin veremem. Derslerine odaklanması gerekiyor. O okulu bitirene kadar annemin yerini ben almalıyım.”

“O kadar basit değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Annen bu anlaşmayı yaptığında, sadece Teller okulu bitirene kadar hizmet etmeyi kabul etmedi. O...” Maura’nın ağzı kapandı.

Sandalyemden kalktım. “Söyle bana Maura.”

Yüzünü buruşturdu. Hissettiği acıma duygusu havada iğrenç bir koku gibi asılı duruyordu. “Anlaşma ömür boyu hizmet etmesiydi Diem. Annen hayatının geri kalanında kraliyet nasıl isterse o şekilde hizmet etmeyi kabul etmişti.”

“Ne demek *‘kraliyet nasıl isterse o şekilde’*?”

“Ayrıntıları bilmiyorum. Orası, annenle kraliyet ailesi arasındaydı. Bana sadece burada elinden geldiğince çalışmaya devam edeceğini ama kraliyetten gelen taleplerin öncelikli olacağını söylemişti.”

Dizlerimin bağı çözüldü. Masaya yaslanıp kenarını kavradım. “Peki ya anlamayı bozarsa?”

Maura elleriyle yüzünü ovuşturdu ve derin bir nefes verdi. “Auralie’ye bunu sana asla söylemeyeceğime dair yemin etmiştim.”

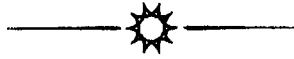
“Maura, eğer bu Teller’i etkileyecekse bilmem gerek. Onu korumak artık benim görevim.”

Gözlerinde sahici bir acıyla bana baktı. “Eğer anlamayı yerine getirmezse hayatı sona erecekti. Kraliyet tarafından idam edilecekti.”

Oda dönmeye başladı. Birden bana gölgeler çok parlak, sessizlik çok gürültülü gelir oldu.

Sözcükleri bulmakta zorlandım. “Fakat... Kral... Teller, onun bilincinin kapalı olduğunu söylüyor. Eğer ölürse... belki başka kimse bilmiyordur. Belki...”

“Prens Luther biliyor. Kraliyet adına annenle pazarlığı yapan kişi o.”

O AKŞAM YEMEKTE, yemek parçacıklarını tabağımda ittirmekten öteye gidemedim. Teller ve babam, günlerinin nasıl geçtiğinden bahsederken kabalık etmemek adına yeterince başımı sallayıp gülümsedim ve sorularına karşı ilgisiz görünmemek adına önemsiz ayrıntıları yeterince mırıldandım.

Zihnim allak bullaktı.

Her biri bir diğ erinden daha korkunç olan binlerce düşünce tarafından harap ediliyordum. Hiçbiri mantıklı değildi. Hiçbirini yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemiyordum.

Annem buradayken etrafıma ördüğü kozanın içinde güvende olmak çok kolaydı. Huzursuz gençlerin yaptığı gibi isyan etsem de sonunda hep boyun eğmiş ve benim adıma şekillendirilmiş hayatımı kabullenmiştim.

Annem çok fazla sır saklamıştı. Hepimizden, ama özellikle benden. Kızından, ilk çocuğundan.

Gerçeği bilmesi gereken biri varsa o da ben değ il miydim? Teller'dan önce, hatta babamdan bile önce, dünyada yalnız ikimiz vardık. Evlenmemiş bir anne ve onun piç bebeği.

Bunu benim için yaptığını bilmeme rağmen bir yanı m ondan nefret ediyordu. Kalbimde, ruhumda annemin beni korumak için *her şeyi* yapacağını biliyordum.

Her türlü sırrı saklardı. Her türlü anlaşılmayı yapardı. Her yalanı söylerdi.

Ve şimdi, onun himayesi olmadan, görmezden gelmekten son derece memnun olduğum tüm o gerçeklere doğru itiliyor, çığ lıklar atarak sürükleniyordum.

Teller sarayda olanları duymuşsa bile bana hiçbir şey söylememişti. Yine de ocağ ın önünde oturmuş, boş gözlerle ateşe bakarken meraklı bakışlarını sırtımda hissettim. Sanırım alevkökü tozunu almayı bıraktığımdan beri, huysuzluğ um beni kendi hâlime bırakacak kadar temkinli yapmıştı onu.

Alevkökü.

Kırmızı toz şişesi cebimde bir delik açmıştı. Kaotik düşüncelerim taze bir avın etrafındaki akbabalar gibi şişenin etrafında dönüyordu. O şişe benim öfkem ve korkum, endişem ve kızgınlığı m, en karanlık duygularımın somutlaşmış hâliydi.

Gökyüzü karardığında ve ailemdeki erkekler rüyalara daldıkla-

SONSUZ ALEVİN KIVILCIMI

rında, annemin erzağındaki tüm şişeleri toplayıp dışarıya, suyun kenarına gittim.

Ay şeklindeki kavanozları teker teker denize fırlattım. Teker teker dalgalara çarptılar ve sonsuza dek sulu bir mezara gömüldüler.

Suyun her sessiz sıçrayışı, yıllarca kullanılmadığı için demir menteşeleri paslanmış eski, ağır bir kapının gıcırdayarak açılması gibiydi.

Eski Tanrılar'a beni geleceğimde bekleyen şeye karşı hazırlamaları için dua ettim.

YEDİNCİ BÖLÜM

“K onuşmak ister misin?”

Henri’nin sesi beni şimdiki zamana ve Çember Yolu’nun hipnotize edici nal seslerine döndürdü, bu dolambaçlı patika Emari-on’un dokuz diyarını birbirine bağlıyordu. Kasabadan saatler önce ayrılmıştık ve o zamandan beri ağzımdan ancak üç beş kelime çıkmıştı.

“Hangi konuda?”

“Yoluna çıkacak ilk kişiyi öldürmek istiyormuş gibi görünmene neden olan her ne ise o konuda.”

Haksız değildi.

Öfkem haftalardır, belki de aylardır sessizce için için yanıyordu ama dünkü olaylardan sonra –özellikle de Maura’nın ifşa ettiği gerçeklerin ardından– yakıcı bir huzursuzluk iliklerime kadar işlemişti ve bunun kalıcı olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

“İyiyim ben.” Sesim neşeli çıksın diye elimden geleni yapsam da kendi kulaklarıma bile inandırıcı gelmemişti.

“Merkezden izin aldığın için kendini suçlu mu hissediyorsun?”

“Hayır.”

Yalan değildi bu. Maura annemin pazarlık haberiyle ne kadar sarsıldığımı gördükten sonra *birkaç* gün izin almamı önermişti.

“Teller’la mı ilgili?”

“Hayır.”

Bu da yalan değildi. Prenses Lilian yardımına o kadar müteşekkir olmuştu ki Teller’ın yanağına bir öpücük kondurmuş ve sarayı her zaman ziyaret etmesi için açık bir davetiye vermişti. Teller havalara uçmuştu. Yakınlaşmalarına dair endişelerim olsa da Teller’ı bu kadar mutlu gördüğüm için minnettar olmaktan kendimi alamıyordum.

Aramızdan uzun bir sessizlik geçti. Çıkan tek ses, toynakların çakıllar üzerindeki takırtısıydı.

“Anneni mi düşünüyorsun?” Sesi daha alçak, daha yumuşaktı.

İnkâr etmeye çalıştım ama sözcükler ağzımdan çıkmadı.

“Diem, biz yürümeyi öğrendiğimizden beri arkadaşız. Benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?”

“Tabii.”

İşte *bu*... Bu yalandı.

Henri, Soydanlardan tanıdığım herkesten daha çok nefret ediyordu ve bunun için iyi bir nedeni vardı.

Henri daha bebekken annesi sadece Montios’ta yetişen bir bitkiyle tedavi edilebilen nadir bir hastalığa yakalanmıştı. Ölümlülerin diyara girmesi yasak olduğundan babası münzevi dağ diyarını ziyaret etmek için izin istemişti. Hatta Kral’dan diplomatik yardım isteyerek kraliyet kuryesi konumunu tehlikeye atmıştı.

Talep hiçbir açıklama yapılmadan reddedilmiş, Henri’nin annesi önlenebilir bir ölüme terk edilmiş ve Henri’nin nefreti sonsuza dek kemiklerine kazınmıştı.

Ona neredeyse ikinci bir anne olan Auralie’nin hayatını bir anlaşıyla o canavarlara teslim ettiğini nasıl söyleyebilirdim?

Kral'ın emrini yerine getirmek için kaybolmuş olabileceğini, belki de Prens Luther'in sırrını güvende tutmak için onu öldürdüğünü ya da belki de, anlaşılmadan sıyrılmak için kaçtığını ve yerini bana bıraktığını ona nasıl söyleyebilirdim?

Hangi sonucu ummam gerektiğinden bile emin değildim.

“Annen eve dönecek D. Döneceğini biliyorum.”

Kendimi minnetle gülümsemeye zorlasam da bunu yapmaya gönlüm yoktu.

Eve dönerse... O zaman ne olacaktı? Ömür boyu kraliyetin kölesi mi olacaktı? Anlaşılmadan kaçtığı için idam mı edilecekti? *Yaşıyorsa* Lumnos'tan sonsuza dek uzak durması daha iyi olabilirdi.

Hayır, bunu Henri'ye kesinlikle söyleyemezdim.

Henri atını benimkinin yanına getirdi ve uzanıp elimi tuttu. “Bunu açıklayamam ama... Sadece biliyorum. Hayatta, güvende olduğunu ve geri döneceğini biliyorum. Eski Tanrılar'a dua ettim ve bana inançlı olmamı söylediler.”

Eski Tanrılar'dan bahsetmek yasak olduğundan endişeyle omzumun üzerinden baktım. “Dikkatli ol Henri, biri seni duyarsa...”

“Hadi ama!” Bana yan yan sıırttı. “Bunu Lumnos'taki tüm yasaları çiğneyen kız mı söylüyor?”

“Her yasayı değil.” Sonunda yüzümde bir gülümseme belirdi. “Sadece eğlenceli olanları.”

“İşgalcilerimizin kutsallarına saygısızlık etmek senin için yeterince eğlenceli değil mi?”

“İdam edilmeye degecek kadar eğlenceli değil. Ayrıca sesini alçalt, olur mu?”

“Pazarın yanına diktikleri Lumnos heykelinde bazı *iyileştirmeler* yaptığımızda buna değdiğini düşündüğünü hatırlıyor gibiyim.”

Bu hatırlatma karşısında kıkırdadım. On üç yaşındayken, gecenin bir yarısı gizlice evden çıkıp sadece iki patavatsız gencin başa-

rabileceği kadar absürt bir şekilde, krallığın koruyucu tanrıçasının heykelini kutsamıştık.

Sözcükleri uzatarak, “Ne diyebilirim ki?” dedim. “Boyadığımız bıyık gözlerini gerçekten ortaya çıkarmıştı.”

Henri başını geriye atıp katıla katıla gülerken dudaklarım daha da kıvrıldı. İkimiz böyle kaygısız bir an yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu.

“Sen yürüyen belasın Bellator.”

“*Eskiden* öyleydim. Artık profesyonel, ciddi bir yetişkinim.”

“Ah, hâlâ belasın. Dün sarayda çıkardığın sorunları duymadığımı sanma.”

Gülümsemem anında kayboldu. Elimi geri çekip eyerimin topuzuna götürdüm. “Ne duydun?”

“Söylentilere inanırsak ki kasaba söylentilerinin asla yanlış olmadığını biliriz,” diyerek göz kırptı, “asilzade bir prenses ölmüş ve sen onu otlarla ve bir avuç sargıyla diriltmişsin.”

Midemin düğümlendiğini hissettim. “Biraz kan kaybetti ve başı döndü. O kadar ciddi bir şey değildi.”

Bir yalan daha. Fakat bu sefer iyi bir bahanem yoktu. O tenimi karıncalandıran, tuhaf ışığı hatırlayınca avuçlarım zonkladı.

“Gerçekten mi? Soydanlar durumunun ciddi olduğunu düşünmüşler.”

Başımı hızla ona doğru çevirdim. “Kim söyledi bunu?”

“Sadece bir söylenti.” Bana meraklı bir bakış attı. “Neden saraydaydın? Sana Soydanlarla ilgili her şeyin yasak olduğunu sanıyordum.”

Dudağımı çiğnedim; ondan, hiçbir şey saklamadığım tek kişiden sakladığım tüm sırlar için duyduğum suçluluk duygusunun ağırlığını hissettim. “Sanırım annemin saraydaki görevlerini ben devralacağım. Ayrıca, lütfen bana ders verme, Maura diyeceğini fazlasıyla dedi zaten.”

Uzun bir sessizlik oldu. Derin düşüncelere dalmasıyla dikkati önümüzde uzanan yola çevrildi.

“Güzel,” diye cevap verdi sonunda.

Kaşlarımı çattım. “Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?”

“Seni bundan vazgeçireceğimi mi umuyordun?”

Ne cevap vereceğimden emin değildim. Cevabı bilip bilmediğimden bile emin değildim.

“Annenin seni onlardan neden bunca zaman uzak tuttuğunu anlıyorum,” dedi. “Soydanlar tehlikelidir. Sadece kendilerini düşünürler ve tehdit olarak gördükleri her şeyi ortadan kaldırırlar. Yarı ölümlü bebeklere yaptıklarına bir bak... Onlar için çocuklar bile kutsal değil.”

Kral’ın soy yasalarına dayanarak yapılan anlamsız katliamları hatırlayınca ürperdim.

“Fakat,” diye devam etti, “kol kanat germek seni sonsuza dek güvende tutmaz. Düşmanını yenmek için onu yakından tanıman gerekir. Bunu yapmak için de kendi evlerinden daha iyi bir yer yoktur.”

Sesindeki hesapçı ton omurgamdan yukarı buz gibi bir ürpertinin yürümesine neden oldu. Birlikte büyüdüğüm o şapşal, kaygısız arkadaştan çok, savaşa hazırlanan bir asker gibi konuşuyordu.

Ona gergince, “Komutan’la çok fazla vakit geçiriyorsun,” diye takıldım.

“Bunu bana baban öğretmedi. Annen öğretti.”

Daha fazlasını sormak için ağızımı açtım ama Henri ufka yaklaşan güneşe bakıp birden atından indi. Ayakları sesli bir çıtırtıyla patikayla buluştu. Hem kendi dizginlerini hem de benimkileri tutup, bizi yoldan çıkararak gece kamp yapacağımız ormana götürdü.

NE KADAR ZAMANDIR orada dikilmiş, parlak kamp ateşinin etrafında sıçrayan alevlere baktığımdan emin değildim. Henri kuru odun toplamaya gitmiş, beni sessizce, için için yanar hâlde bırakmıştı.

Çok öfkeliydim.

Annemin ortadan kaybolması geçici bir aksaklıkmış gibi davrandığı için babama öfkeliydim. Aptalca bir pazarlık yaptığı için anneye öfkeliydim. Hayatımın elimden kayıp gitmesine izin verdiğim, fırsatım varken gerçeği talep etmediğim için kendime öfkeliydim.

Fakat her şeyden çok, o iğrenç Soydan Prens'e öfkeliydim.

Aracılık ettiği annem ve Kral Ulther arasındaki anlaşma neredeyse akılalmaz bir şekilde tek taraflıydı. Dört yıllık eğitim karşılığında ömür boyu hizmet. Soydanlar tam olarak böyle çalışırlardı. Aldıkça alırlar, değerli olan her şey üzerinde hak iddia ederler, sonra da soydukları insanlardan sorgusuz sualsiz minnet talep ederlerdi.

Ne de olsa Emarion'a da böyle yapmışlardı. Soydanlar bir zamanlar gelişmekte olan krallığımıza bir virüs gibi bulaşmış; evlerimize, dinlerimize, şehirlerimize ve üniversitelerimize sızmış; sonunda ise Kan Savaşı'nın küllerinden doğup ölümlü ellerin inşa ettiği diyarlardan ölümlüleri kovmuşlardı.

Ve şimdi, bunu aileme de yapmışlardı.

Düşündükçe Luther'den daha çok nefret ediyordum. Ondan *tiksinliyordum*. Yavaş ve acılı bir şekilde kıvrınmasını istiyordum.

Bununla gurur duymuyordum. İyi bir şifacı acıya neden olmaya değil, acıyı sona erdirmeye odaklanmalıydı.

Yine de şifacı olmayı ben seçmemiştim. Bu kaderi belirleyen, annem, içinde bulunduğum koşullar ve seçeneklerden yoksun oluşum olmuştu.

Bazen Meros'a gidip işlek limanlarından birinde bir teknede çalışmayı, Kutsal Deniz'de yelken açıp ötedeki dünyayı görmeyi hayal ederdim.

Bazen ise Umbros'un karanlık sokaklarında cesurca dolaşmayı, hayatın tüm ahlaksızlıklarını tatmayı ve bir erkeği mümkün olan her şekilde nasıl dize getirebileceğimi öğrenmeyi hayal ederdim.

Sırf küçük, önemsiz köyümün dışındaki dünyada bir iz bırakma şansına sahip olmak için Emarion Ordusu'na yazılmayı bile düşünmüştüm.

Minnettar olmalıydım. Bir yeteneğim vardı ki bu asla aç kalmayacağım anlamına geliyordu. Bir ailem vardı ki bu da asla yalnız kalmayacağım anlamına geliyordu. Ayrıca güvendedim; ortada ne düşmanlar ne de herhangi bir tehdit vardı. Kurallara uymayı öğrenebilirsem, güzel ve uzun bir hayat yaşayabilirdim. *Güvenli* bir hayat.

Peki, neden bunun düşüncesi bile bende saçımı başımı yolma isteği uyandırıyor?

Hayal kırıklığıma o kadar dalmıştım ki Henri'nin yaklaştığını kolları belime dolanmadan sadece bir kalp atışı önce işittim. Bedenin sıcak, sert düzlemleri sırtıma yapıştı.

Öfkemin parlak turuncu alevleri onun dokunuşuyla koyu, aç bir kırmızıya dönüştü.

“Merhaba,” diye mırıldanıp omzuma yumuşak bir öpücük konurdu.

“Merhaba.” Sessiz bir davetle başımı yana eğdim. Gözlerim kapandı.

Dudakları yavaşça ensemdede gezindi. “Yüzünde hâlâ o bakış var, biliyor musun?”

“Hangi bakış?”

“Birini öldürme havasındayım’ bakışı.” Başparmağı tuniğimin eteğinin altına girdi ve karnımın hassas derisi boyunca rastgele çizgiler çizdi. “Ne düşünüyordun?”

Burayı arkamda bırakıp kıtanın öbür ucunda kendime yeni bir hayat kurmayı.

Bunun yerine, “Daha önce söylediğin bir şeyi,” diye cevap verdim. “Tam olarak hangi sözcükleri kullanmıştın... Düşmanımı ‘yakından’ tanımakla ilgili bir şeydi...”

Güldü. Nefesi boynumu gıdıkladı. “Sözümü geri alıyorum. *Yakından* tanımanı istediğim bir tek kişi var.”

Son sözcükle birlikte eli göğüs kafesimin üzerinde yukarı hareket etti ve göğsümün kabarıklığını okşayarak içime bir arzu dalgası gönderdi.

“Ya da belki *seni* düşmanım yapmak zorunda kalırmı.” Geriye uzanıp önce belinden sarkan bıçağı avuçlayıp, sonra elimi kaslı bacağından aşağı götürdüm.

“Bu durumda, şimdi teslim oluyorum.” Beni kalçasına doğru çekerek tam olarak hangi parçasını teslim etmek istediğini hissetmemi sağladı.

Sırtım dikleşti ve içimden sessiz bir nefes çıktı. “Teslim olmak mı? Çok yazık. İyi bir dövüşü tercih ederim.”

Döndüm ve yakasına yapıştım. Sonra dudaklarımız buluşana kadar onu aşağı çektim. Öpücüğüm sert ve talepkârdı. Dillerimiz derin, özlem dolu darbelerle dans ederken kavurucu duygularımı aktarıyordu.

Henri, “Diem,” diye fısıldayıp alnını alnıma yasladı. “Çok uzun zaman oldu.”

Birbirimize bu şekilde dokunmayalı aylar olmuştu.

Her şey geçen ilkbaharda, ılık bir akşamın ve çok fazla biranın bizi çıırılçıplak soyunup denize dalmaya itmesiyle başlamıştı. Çıplak bedenlerimiz ay ışığında birbirini bulmuş ve gençliğimizin platonik masumiyetinden sıyrılmıştı.

İkimiz de birbirimizin ilkleri değildik ama bir anlam ifade eden ilkleriydik. Fiziksel dokunuşun tutkusunu benzer ruhların samimiyetiyle birleştiren ilklerdik.

Sonra annem ortadan kayboldu ve hayatım tepetaklak oldu. Beklentileri olmayan basit bir arkadaşlığa çok ihtiyacım vardı. Henri hiç şikâyet etmeden o role geri dönmüştü. Kederim her ne ve her kim olmasını gerektiriyorsa o olmaya hazırды.

Fakat sonraki aylar ikimizi de değiştirdi. Tatlı naifliğimiz annemle birlikte kasabadan kaçmıştı. İkimiz de sertleşmiş, daha öfkeli olmuştuk ve ruhlarımız yaşamdan ve kayıplardan nasır tutmuştu.

Ona hâlâ eskisi kadar değer veriyor olsam da âşık olduğu o gülen, kaygısız kız değildim artık ve gözlerine baktığımda bir zamanlar tanıdığım o yufka yürekli çocuğu bulmakta zorlanıyordum.

Şimdi bunun bizi tam olarak nerede bıraktığından emin değildim.

Dudaklarım tekrar onunkilerle buluşana kadar kollarında döndüm. Sert eli omurgamın aşağılarında geziniyor, belimdeki kuşakla oynuyordu. Kızgın tenimin içine hapsolmuş yalnız kadın daha fazlası için yalvarıyordu.

Diğer eli dirseğıme dokundu ve zihnim beni kraliyet sarayındaki o sabaha geri götürdü. Prens Luther'in hükmedici dokunuşuyla delici bakışları altında kendimi kaybettiğim ana. Yaranın kestiğı yüzü düşüncelerime kazınmıştı. Gözlerimi her kapattığımda onun buz gibi bakışlarının beni izlediğini, incelediğini, yargıladığını görüyordum.

Bu hatırayı yakıp, varoluşumdan eksiltme ihtiyacıyla dolup taşıyordum. Aç ellerim Henri'nin gömleğini çıkarıp bir kenara itti ve pantolonunun deri ipini sabırsızca çekti. "Bunları," diye homurdandım, "çkar."

"Peki efendim," diye cevap verdi çarpık bir sırıtışla. Bağcıkları hızla çözdü ve pantolonu bacaklarından kurtardı. Fakat ben ona uzanamadan ellerini uyluklarımın arkasına dolayıp beni kalçasına doğru çekti. Beni yataklarımıza götürüp ikimizi de yere indirirken parmaklarımı kestane rengi saçlarında gezdirdim. Nefes nefese tuniğimi çıkarıp omzunun üzerinden körlemesine attı.

Telaşla, boğuk sesle, "Gebelik önleyici tonik," dedim. "Çantamda."

Henri, ağzıyla açıkta kalan tenimde gezinip ateşin ısıttığı etimin tadına bakarken çekimser bir ses çıkardı.

"Henri."

Dudakları boğazımda, “Buna gerçekten ihtiyacımız var mı?” diye mırıldandı. “Biz kimiz ki Eski Tanrılar’ın lütfuna karışıyoruz?”

Şehvetim hafifçe yatışırken ona sert bir bakış attım. “Böyle diyorsan, o zaman...”

Üzerinden inmeye başladım. Homurdanıp, beni geri çekmek için kalçamdan tuttu.

“Peki,” diye mırıldandı. Çantama uzanıp yeşil sıvıyla dolu şişeyi çıkardı. Sıvıyı çabucak yutup sırtıttı. “Şimdi seni mest etmeye devam edebilir miyim?”

Kollarımı uzattım. “Et bakalım.”

Üzerime çıkıp beni şehvetle öptü, ancak bu tutkulu bir coşkudan çok şefkatli bir okşamaydı.

Bedenimin üzerinde aşağı ilerlerken, “Bunu özlemişim,” dedi ve göbeğimin yanında tüy kadar hafif öpücükler bıraktı.

Arzunun sisi altında bile Henri’nin dokunuşu yumuşak ve koruyucuydu. Bana karşı her zaman böyle davranırdı; gereğinden nazik.

Önceki sevgilileri tatlı, sessiz kızlardı. Utangaçça gülümseyen, saçlarına kurdeleler takan, asla kırıncı bir söz söylemeyen ve herkesle iyi geçinmeyi başaran kızlar. Bu yüzden Henri’yle alay etsem de aslında içten içe kıskanırdım. Sadece onunla olan ilişkilerini değil, aynı zamanda bir parçamın taklit etmeyi çok istediği o narin güzelliklerini de.

Benim özümde ise yumruk savurmak ve dobra sözler vardı. Kenarlarım çok keskin, öfkem çok ateşliydi. *Narin* hiçbir yanımdı yoktu.

Bazen Henri’nin zevklerinin değişip değişmediğini ya da bende farklı bir şey, annesinin yokluğunda ailesine bakmak için ileri atılan anaç bir şifacı gördüğünü düşünüp düşünmediğini merak ediyordum.

Gelgelelim şifacı olmayı da annemin rolünü üstlenmeyi de ben seçmemiştim.

Nazik ya da narin olmak da istemiyordum.

Yanmak istiyordum.

Kıyafetlerimin geri kalanını çıkarıp Henri'yi omuzları yatağa gömülene kadar çevirdim. Gözleri önce irileşti; sonra üzerine çıkmamla bir zevk iniltisi eşliğinde kapandı.

Adım dudaklarından bir küfür gibi döküldü. Bana dokunmak için uzandı. Fakat kollarını yere sabitledim. Savunmasız yanım kontrolden besleniyordu. Başımı geriye atıp bedenimi ateşe teslim ettim.

Ve yandım.

İkimiz birlikte hareket ederken, soğuk havaya rağmen ikimiz de terden parlayana dek birbirimizin isimlerini fısıldarken yandım. Lumno'sta beni neyin –ve kimin– beklediğine dair düşünceleri aklımdan atmak için çaresiz bir çabayla Henri'nin üzerinde hararetle ileri geri sallandım.

Ne var ki, ikimiz de zirveye ulaşp birbirimizin kollarına yığıldıktan sonra bile içimdeki alevler sönmeye yanaşmadı. Huzursuz bir hayal kırıklığıyla beslenerek daha da harmanlanıp tenimi içten dışa kavurdu.

Henri'nin kolları beni sardığında ve göğsünün yükselip alçalması yavaşlayıp uykunun sabit ritmini tutturduğunda bile dipsiz gece göğüne baktım. Düşüncelerim her zaman olduğu gibi çalkantılıydı ve yandım, yandım, yandım.

Ruhumdaki ateşin beni ne zaman diri diri yakacağını merak ediyordum.

SEKİZİNCİ

BÖLÜM

Neden burada olduğumu biliyordum. Zihnim ona karşı çırpınıyor, başkaldırının nafile olduğunu bilsem de inkâr içinde çılglık atıyordu. Bacaklarım güneye dönüp beni o tanıdık, loş ışıklı yola taşıdı. Her adımda içten içe inliyor, geri dönmek ya da başka bir yol seçmek için yalvarıyordum.

Yol görünmeden önce ayaklarımın nerede duracağını biliyordum. Hazırlanıp, köşeyi dönerken nefesimi tuttum. Umutsuzca gözlerimi kaçırmaya çalışsam da çabalarım boşa gitti. Bu savaşı birçok kez vermiş ve kaybetmiştim.

Tıpkı daha önce olduğu gibi bakır rengi saçlar bir an için gözüme ilişti. Annemin sırtı bana dönük, bedeni örtülüydü; karşısında şık giysiler ve pahalı aksesuarlar içinde uzun boylu bir adam duruyordu.

Defalarca gördüğüm bu rüyada, adamın yüzü her seferinde bulanık ve belirsizdi. Dilimin ucunda olan fakat unutulmuş bir kelime gibi.

Bu sefer ise belirgin ve canlı ayrıntılarla karşımdaydı.

Buz parçaları gibi gözler. Bıçak gibi keskin bir çene. Kalıcı olarak çatılmış gibi görünen kara kaşlar.

Prens Luther.

Annemin omuzları gergindi ve elleri hararetle hareket ediyordu. Prens yüzünü yakın, sesini alçak tutuyordu ve gözleri kısılmış, yumrukları iki yanında sıkılmıştı.

Ayaklarım tekrar hareket etti ve beni kasaların arkasında saklandığım yerden çıkarıp açık alana sürükledi.

Bu daha önce hiç olmamıştı.

Beni fark etmelerini beklesem de bir şekilde görüş alanlarından uzak kaldım. Sesleri yükseldi; önce bir fısıltı, sonra bir mırıltı, ara sokakta çınlayana kadar daha yüksek, daha da yüksek bağırışlara dönüştü.

Prens alaycı bir tavırla, "Bir anlaşma yapıldı," dedi. Yara izi öfkeli yüz hatlarına karışıyordu. "Ve şimdi Kraliyet anlaşmanın gereğinin yerine getirilmesini istiyor."

"Bunu yapmayacağım. Size hizmet etmeyeceğim." Annemin sesi tuhaf çıkıyordu. Tamamen kendisine ait değilmiş gibi.

"Aptal kadın, artık çok geç. Bizi yenemezsin. Bizden kaçamazsın."

"Gideceğim... Buradan çok uzaklara, beni asla bulamayacağınız bir yere."

"O zaman oğlan bedel ödemeli."

"Hayır!"

Bu sözcüğün annemin dudaklarından mı yoksa benim dudaklarımdan mı çıktığından emin olamadım.

Prens'in ağzı zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kraliyet'e bir can borcun var. Anlaşmayı yerine getirmezsen bunu oğlanın yapması gerekecek. Ya senin ya onun hayatı."

Annemi yakalamak için uzandım. Bunun olmasını engellemeli, onu uyarmalıydım.

"Ya sen ya oğlan. Kimi seçiyorsun?"

Elim annemin saçlarının arasından geçip omzuna yerleşti. Dönecek olduğunda Prens onu yerinde tutmak için dirseğinden yakaladı.

“Kimi seçiyorsun?” diye sordu.

Sertçe çekiştirip, nihayet yüzü bana dönene kadar onu gerilemeye zorladım.

Fakat karşımdaki o değildi. Beden annemin bedeniydi; alev kırmızısı saçları, yaşlı elleri... Fakat bana dehşetten çılgına dönmüş gümüş gözler bakıyordu; bu yüz kendi yüzümdü.

Geriye sıçradım. “Hayır,” diye fısıldadım. Sesim titriyordu.

Prens karanlık bir kahkaha attı. Başta alçak sesle. Sonra başı geriye düştü ve güçlü bedeni kahkahanın şiddetiyle sarsıldı. Sesinde mutluktan eser yoktu. Sadece çoktan kazandığını bilen bir adamın insafsız memnuniyeti vardı.

“Lütfen,” diye yalvardım. “Bırak gidelim!”

Tam önümde durana kadar ilerledi. Omuzları, göğsü o kadar genişti ki sanki dünyayı kaplıyordu. Eli yavaşça boğazıma dolandı. Nefesi dudaklarımı ısıtana kadar öne eğildi.

“İçinizden biri benim olacak. Söyle bana Diem Bellator, kimi seçiyorsun?”

HIZLA SIRTIMI DOĞRULTUP boynumu tuttum. Gece ayazı, hâlâ çıplak olan bedenimde bir şok etkisi yarattı.

Ateş, bir kıvılcım havuzuna dönüşmüş, kamp alanına soluk turuncu bir parıltı yayıyordu. Sönmekte olan ışıktaki Henri'nin nefesleri uykunun huzurlu ritmini tutturmuştu. Benim panikle, boğuluyormuşçasına çıkardığım seslerden çok farklıydı.

Titreyen ellerle ikimizi örten battaniyenin altından sıyrıldım ve giysilerimi bulup aksak adımlarla açıklıktan çıktım.

Kamp ateşi uzakta kırmızı bir bulanıklık hâline gelene kadar ay ışığının aydınlattığı karanlığın derinliklerine yürüdüm ve yüksek bir

meşenin gövdesine yaslandım. Ellerimin ayalarını kapalı gözlerime bastırdım.

Seksin verdiği rahatlama boş ve kısa süreli olmuştu. Gerginliğin içimde yeniden dallanıp budaklandığını hissedebiliyordum.

Kâbus beni sarsmıştı. O öğleden sonrayı uykuda ve uyanırken binlerce kez yeniden yaşamıştım. Ta ki hafızamda kalanların hangilerinin gerçek ya da hayal olduğundan artık emin olamayana kadar. Annemin kayboluşunun cevabının bir şekilde ayrıntılarda gizli olması, yeterince yakından bakarsam çözebileceğim bir bulmaca olması için dua etmiştim.

En azından Soydan adamın kimliğinin gizemi çözülmüştü ama ardında tam bir delilik bırakmıştı.

Kabul olan dualara dikkat et.

İçimi kavuran sıcaklığı bir şekilde yatıştıracağını umarak temiz havayı yavaşça ciğerlerime çektim. Dikkatim, kırılan bir dalın çıkardığı sesle dağıldı.

Henri'yi uyandırdığımı düşünerek iç çektim. Kamp alanına geri dönmek için yaslandığım ağaçtan ayrıldım... Sonra donakaldım.

Ağaçların arasından, hâlâ ateşin yanında kıvrılmış uyuyan Henri'nin bedeninin tanıdık hatlarını görebiliyordum. Gelen her neyse, o değildi.

Düşen yaprakların üzerindeki adımların çıtırtıları tekrar duyuldu. Daha yakından.

Gürültüye doğru döndüm ve gözlerimi kısarak karanlığa baktım. Küçülen ay, ormanı aydınlatmaya yetecek kadar parıltı yaysa da esinti üzerimdeki yaprak sayvanını sarsıp, ayın yere benek benek vuran ışığının dans etmesine ve hareketleri gizlemesine neden oldu.

Ağaçlardan bariz bir şekilde insani olmayan, pes bir ses yükseldi.

Nihayet onu gördüm. Bedenindeki koyu kahverengiler ve siyahlar, bitkilerin arasında kusursuzca kamufle olsa da keskin sarı gözleri

ve beyaz kürklü burnu onu ele veriyordu. Dört büyük pençe arazide ustalıkla hareket ediyor, ayak sesleri tehditkâr hırıltıları arasında zar zor işitiliyordu.

Elim içgüdüsel olarak belime gitse de hançerimin kabzasının soğuk metali yerine boş havayı kavradım. Silah kemerim Henri'yle yaşadığım o tutku anında çıkarılmıştı ve şimdi kamp alanında işe yaramaz bir şekilde duruyordu.

Silahsız kalmak ölümüne susamak demektir. Bu, babamın ilk dersiydi; sekizinci yaş günümde bana ilk gerçek silahımla, koleksiyonundaki aylardır gözüme kestirdiğim kemik kabzalı çakıyla birlikte verilen bir hediye. O zamandan bu yana geçen yıllarda verdiği derslerin çoğu aynı önemli temele dayanıyordu: *Dünya seni silahsız bırakmaya çalışacak Diem. Onlara izin verme. Aklınla ya da silahınla, her an hazırlıklı ol.*

Şimdi orada yalın ayak ve eli boş dikiliyor, tırnaklarımdan daha keskin bir şey taşı mıyordum ve aç olduğu anlaşılan bir kurtla girdiğim bakışma yarışını hızla kaybediyordum.

Bu aptallığım yüzünden hayvan beni öldürmezse babam kesinlikle öldürecekti.

Bana doğru sinsice yaklaştı. Dudakları geriye kıvrıldı ve keskin, beyaz dişlerini gösterdi.

Fısıltıyla küfrettim. Hayatta kalma yöntemleri konusunda arkamı dönüp kaçmayacak kadar bilgiliydim. Bunu yapmam sadece yırtıcı içgüdülerini tetiklerdi. Henri'ye seslenebilirdim ama zamanında yetişemeyebilirdi ya da daha kötüsü, kurt beni bırakıp ona saldırabilirdi.

Yaratık yaklaştı. Hırlarken iğrenç nefesinin kokusunu alabileceğim kadar yakınımaya geldi. Sırtındaki tüyler diken diken olmuştu. Kuyruğu kaskatı olmuştu ve yere yatay duruyordu.

Kötüye işaretli bunlar. Hem de nasıl.

Gözlerim etrafta bir taş ya da düşmüş bir dal, silaha dönüştürebileceğim herhangi bir şey arasa da bulabildiğim sadece toprak ve yapraklar oldu.

Damarlarım buz tuttu. Kaderim bu muydu? Issız bir yerde anlamsız bir ölüm mü? Acıklı, önemsiz hayatım bundan mı ibaret olacaktı?

Bir anda dünya tıpkı o sabah kraliyet sarayında olduğu gibi yok oldu. Ay parçalandı; ağaçlar gölgeye dönüştü ve tüm sesler gürültülü bir sessizliğe gömüldü.

Artık bir orman yoktu. Sadece ben, kurt ve sonsuz karanlık vardı.

Mücadele et.

İçimdeki ses endişeli bir bekleyiş içinde mırıldanırken tenimi yakıcı bir his sardı. Kavurucu bir ayaz, inanılmaz derecede soğuk bir cehennem. Aşağı baktığımda ellerimin gümüşü bir ışıkla parladığını gördüm. Parmaklarım hayretle seğiriyordu.

Kalbim kulaklarımda kükrüyordu. Bu imkânsızdı... Hâlâ rüya mı görüyordum?

Kurdun kulakları arkaya doğru yattı. Titreyen arka bacaklarının üzerine çömeldi ve saldırmaya hazırlanırken ölümcül bir şekilde hareketsizleşti.

Kahretsin. Bu, bir rüya değildi. Saniyeler içinde o dişler boğazımda olacaktı.

Mücadele et.

İlk kez sesle hemfikir dim.

Canım yanacak olsa da mücadele edecektim. Çıplak ellerimle yapmak zorunda kalsam bile tırmalayarak ve pençeleyerek kendimi koruyacaktım. Maura'yı ve ailemi Soydanların insafına bırakmayacaktım.

Bunun benim sonum olmasına izin vermeyecektim.

Canavarın kehribar gözlerine baktım ve aramızda beklenmedik,

karşılıklı bir kavrayışın titreşimini hissettim. Doymak bilmez açlığı benim açlığımış gibi midemi kemirdi.

Aniden arka bacaklarından güç alarak fırlayıp bana doğru koşmaya başladı. Savunmasız boynumu korumak için ellerimi kaldırdım. Çarpışmayı beklerken gözlerim kapandı.

Yok et.

Kör edici bir ışığın kızılını sıkıca kapanmış göz kapaklarımın ardından seçtim. Bir ciyaklama ve ardından yumuşak bir tıslama.

Sonra sağır edici bir sessizlik.

Yanmış kürkün keskin kokusu burnumun içini yaktı. Gözlerimi açmaya cesaret ettim.

Havada bir kül bulutu asılı duruyor, milyonlarca parçacık narin kar taneleri gibi süzülerek ormanın zeminine dağılmış olan ısıltılı siyah taş parçalarını tozla kaplıyordu.

Kurt gitmişti.

Hayır. *İmkânsız.*

Kurt az önce *tam oradaydı*. Onu görmüş, kokusunu almıştım.

Tekrar ellerime baktım. Hâlâ aynı tuhaf ışıkla parlasalar da ışık zayıflamıştı ve hızla sönüyordu.

O anda bir şey kafama dank etti. Bu şeyleri hayatımda bir kez daha hissetmiştim. Uzun zaman önce. Umutsuzca unutmaya çalıştığım zamanlarda.

Koşarak kamp alanına döndüm ve çantamın önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Henri uyku mahmuru, “Diem?” diye seslendi. “Her şey yolunda mı?”

Eşyalarımı karıştırırken onu duymazlıktan geldim. Telaşım giderek büyüyordu. Kendi kendime, “Nerede bu?” diye mırıldandım. “Hadi... lütfen burada ol.”

Hayal kırıklığı içinde çantayı ters çevirmemle içindekiler orman

zeminine saçıldı. Yiyeceklerden, silahlardan, iç çamaşırlarından, kitaplardan oluşan bir çığ. İhtiyacım olan tek şey hariç her şey.

“Diem, ne arıyorsun?”

Cevap veremedim. Kendime güvenmiyordum... Ona da güvenmiyordum. Başımın üstündeki aya ya da ayaklarımın altındaki toprağa güvenmiyordum. Eğer teorim doğruysa o şeyin dokunuşu karşısında hiçbir şey güvende değildi.

Her eşyayı evirip çevirdim, giderek daha da öfkeli bir sesle, “Nerede bu?” diye mırıldandım. Yanıma aldığım küçük, süet ilaç kesesini çözdüm. Kesenin içine koyduğumu umuyordum ama şişe hiçbir yerde yoktu.

Henri’nin omzuma konan elinin ağırlığı beni irkiltti. Omzumu sertçe kavrayan sıcak elini hissettim.

Gerçektir... Bu, gerçektir.

Dokunuşu üzerimde bir çapa etkisi yaratmıştı. Paniğimin fırtınalı denizine batıp beni sağlam zemine sabitleyen bir ağırlık.

Oysa beni tüketen, dalgaların altındaki kum yatağına sıkışıp kalmış başka bir şeydi... Kutsal Deniz’e fırlattığım alevkökü kavanozları. Normalde çantamda sakladığım yedek doz bile yoktu.

“Hayır!” Bağırmadan duramıyordum. Belki de yeterince çok söylersem doğru olurdu. “Hayır, hayır, hayır, hayır...”

Tüm vücudum şiddetle titriyordu. *Aklım neredeydi?* Semptom-suz birkaç hafta geçirdim diye kendimi sonsuza dek iyileşmiş mi sanmıştım? Affedilmeyecek kadar aceleci davranmıştım.

Beynimin profesyonel bir şifacıya ait olan, sakın kısmı bana şok geçirdiğimi, çok fazla adrenalinin bir tarafa, çok az kanın diğer tarafa gittiğini söylemeye çalıştı. Daha bilge olan vicdanım bana uzanmam ve nefes almam için yakarsa da bana her hareketim kontrolüm dışındaymış gibi geliyordu.

Endişelerimde haklıysam, *tanrılar adına*, eğer bu doğruysa...

Henri yanımda diz çöktü. “Diem, konuş benimle. Neler oluyor?”

“Tozum.” Sesim cızırtılı ve çatlak çıkıyordu. “Be-benim tozuma ihtiyacım var.”

Ölümsüz Ateş’e şükürler olsun ki ne demek istediğimi anladı. Henri, ailem dışında alevkökünden bahsettiğim tek kişiydi. Maurra bile bilmiyordu... Annemin ısrar ettiği ama sebebini açıklamayı reddettiği bir başka karar.

“Aramana yardım edeceğim. Sakin ol, her şey yoluna girecek.”

Aramanın faydasız olduğunu bir türlü söyleyemiyordum. Elimdeki tozu yok etmiştim ve annem de gittiğine göre yerine yenisini koymamın hiçbir yolu yoktu.

Henri’nin ateşi beslemesiyle ışığı kamp alanına yayıldı. Sonra yanıma döndü. Tozu ararken eşyalarımı nazikçe evirip çeviriyordu. Fakat gözleri benim üzerimdeydi. “Tozu almayı bırakmaya karar verdiğini sanıyordum?”

Yüzüme ruhum ele geçirilmiş gibi bir ifade oturmuş olmalıydı. Henri hemen sakinleşti.

“Diem, neler olduğunu anlat bana.”

“Bir halüsinasyon gördüm. Eskisi gibi. Çocukluğumdaki gibi.”

Elindeki eşyaları yere bıraktı ve topuklarının üzerinde geriye kaydıldı. “Ne gördün?”

“Bir... Bir hayvan gördüm. Bana saldırıyordu. Beni öldüreceğini sandım. Sonra ellerim... Bir ışık vardı ve ben...”

“Ne tür bir hayvan?” Başım hafifçe yana eğmişti. Bir şeyi çözme-ye çalışır gibi.

Haykırmak istiyordum. *Bunun ne önemi var ki, diye. Aklımı kaybediyorum ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.*

Dişlerimin arasından, “Bir kurt,” sözcükleri döküldü. “Bana saldırdı ve sonra ben...”

“Diem.” Bana bir emir gibi gelen sözcük susmamı talep ediyordu. Omuzları düştü. “Bu, bir halüsinasyon değildi.”

Başım hâlâ titriyordu ama bunun şoktan mı yoksa inkârdan mı kaynaklandığından emin değildim. “Hayır. Hayır, gerçek olamaz. Ellerim...”

“Ben de gördüm. Eh, *görmedim* ama hırladığını duydum. Sesi beni uyandırdı.”

Her şey donup kaldı.

“Duydun mu?” Sesim boğuk çıkmıştı. “Emin misin?”

Güldü. Sesin neşeden ziyade gergin bir rahatlama dan kaynaklandığı belliydi. Uzanıp ellerimi tuttu. “Evet, eminim. Hayal görmedin.”

Yani kurt gerçektir. Fakat kurt gerçekse geri kalanı da gerçek olmalıydı. Kurda yaptığım şey de...

“Fakat Henri... Kurt üzerime atıldı ve sonra... gitti. Sanırım ben... Bana öyle geldi ki ben onu...”

“Onu korkutup kaçırmış olmalısın! Vahşi hayvanların insanların yanında ne kadar ürkek olabileceğini bilirsin.”

Ağzım açık, ona baktım. “Fakat... eğer gerçek idiyse...”

“Alevler adına Diem, ödümü kopardın.” Yüzünü ovalayarak tekrar güldü. Ayağa kalkıp beni yanına çekti. Bir kolunu bana dolayıp, beline doğru çekerek sımsıkı sardı. Diğer eliyle saçlarımı okşadı. “İşte tam da bu yüzden bu geziye gelmeni istedim. Son zamanlarda çok fazla baskı altındaydın. Eninde sonunda tüm bunların ağırlığı altında sinirlerinin bozulacağını biliyordum.”

Zayıfça başımı salladım ve yanaklarımdaki kızarıklığı gizlemek için yere baktım.

Belki de haklıydı. Belki de garip bir his, parıltı, kül bulutu ya da yanarak yok olan bir beden yoktu. Belki de son birkaç gündür yaşadığım olaylardan dolayı o kadar sarsılmıştım ki gençliğimin eski korkuları yıllar süren kış uykusundan uyanmıştı.

Henri geri çekilmeden önce bana güven verici bir şekilde sarıldı. “Haydi, biraz uyuyalım. Şafağa daha saatler var.”

Dönmesiyle kamp ateşinin parıldayan közleri kaslı sırtını aydınlattı. Uyku sersemliğiyle bana ulaşmak için acele ederken gömleğini geride bırakmıştı. Gözlerim omzundaki siyah mürekkep lekesine takıldı.

Sarmaşıklardan oluşan bir çemberin içine yerleştirilmiş, alevden yaprakları olan, boğum boğum bir ağaç. Kutsal Sonsuz Alev, Yaşam ve Ölüm Ağacı.

Eski ölümlü dinine göre, tüm yaşam Sonsuz Alev’den çıkan kıvılcımların parlayan tohumlar hâlinde toprağa düşmesiyle başlamıştı. Ölüm anında, Eski Tanrılar tarafından layık görülenler ağacın yanan dalları arasına yerleştirilir, orada dünyevi bedenleri küle dönüşür ama ruhları Ölümsüz Ateş tarafından sonsuza dek ısıtmaya devam ederdi. Buna layık görülmeyenler ise Sonsuz Alev’in kurtarıcı sıcaklığından uzakta, buzla kaplı soğuk bir cehennemde sonsuzluğa mahkûm edilirdi.

Her ne kadar bazı ölümlüler, hâlâ gizlice kadim inanca bağlı kalsa da Sonsuz Ateş’ten ve Eski Tanrılar’dan bahsetmek artık dokuz diyarda yasaklanmıştı. Onları sadece annemin topladığı eski ölümlü kitaplarında görmüştüm. Pervasızca itaatsizlik etmekten mutlu olduğu tek yasaydı bu.

Elim Henri’nin sırtına gitti. Parmak uçlarım derisine kazınmış koyu çizgilerin üzerinde gezindi. “Bunu ne zaman yaptırdın?”

Dokunuşum karşısında gerilip geri çekildi. “Birkaç ay önce.”

Tuniğini kapıp, aceleyle başının üzerinden geçirirken başka bir açıklama yapmadı.

“Neden?” diye sordum.

“Eski Tanrılar’ı onurlandırmak için.”

“Soydanlar bunu görse sana ne yaparlar biliyor musun?”

“Umurumda değil.”

“Henri, sırtındaki deriyi yüzerler.”

“Bırak denesinler.”

Sesindeki buruk ton omurgamdan aşığı bir ürperti gönderdi.

Ben daha itiraz edemeden beni kollarına çekip dudaklarıma hevesli bir öpücük kondurdu. Dudakları sert ve açtı. Dün geceki tatlı, nazik öpücüklere hiç benzemiyordu.

Birkaç gönülsüz itirazda bulundum. Aklımı hâlâ tam olarak toplayamamıştım. Fakat duygu girdabında boğulduktan sonra şehvetin getirdiğı o basit ferahlığın başımın üzerinde yeri vardı. Arzu galip geldi ve kıyafetlerimizi çıkarıp kendimizi yeniden gecenin şehvetli kucağına bıraktık.

Kayıp bir anneye, tehlikeli bir prence ve bir zamanlar hırlayan bir kurt olan bir kül bulutuna dair anılar gölgelerde bekliyor, uzaktan bizi gözlüyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi sabahın geç saatlerinde Fortos sınırına vardık. Bu yürüyüşü kaç kez yapmış olursam olayım, iki krallık arasındaki keskin arazi farkına hep şaşıırıyordum. Lumnos'un yapraklı ormanları sonbaharın alev renkli yapraklarıyla dolup taşarken birden yerlerini Fortos'un kayalık ovaları alıyordu. Öyle ki diyarlar üzerinde hüküm süren büyü, tabiatın kendisine aşılarmıştı sanki.

Belki de öyleydi. Teller bir keresinde Soydanların yeteneklerinin, köken diyarlarının toprağına ya da onların deyimiyle *terremère*'lerine bağılı olduğundan bahsetmişti.

Bir gün okuldan eve gelmiş ve Montios'un karla kaplı dağlarından gizemli Umbros diyarına iltica eden bir Soydan kadının öyküsünü heyecanla anlatmıştı. Kadın orada, ölümlü bir adamdan bir erkek çocuk dünyaya getirmişti. Çocuk bir Soydan olmasına rağmen –yasalar bir damla bile Soydan kanı taşıyan herkesi bu şekilde sınıflandırırđı– başlangıçta hiçbir büyü belirtisi göstermemişti.

Gelgelelim oğlan olgunluğına eriştiğinde *terremère*'ine dönmek

için karşı konulmaz bir istek duyar olmuştu. Ayağı Montios toprağına değdiği anda, diyara özgü buz büyüğü serbest kalmıştı. Büyüğünü yıllarca kısıtlamanın baskısı eriyip giderken, bedeni etrafındaki her şeyi donduran ayaklı bir kar fırtınasına dönüşmüştü.

Teller'a kalırsa bu öykü Soydan gençlere *terremère*'lerini terk etmekten vazgeçirmek için ibretlik bir masal olarak öğretilmişti. Fakat ben asıl kötünün, karanlık, gizemli Umbros ve onun hem Soydanları hem de ölümlüleri bir daha neredeyse asla görülmemek üzere kendi karanlığına çekmedeki esrarengiz yeteneğı olabileceğini düşünüyordum.

Sınıra yaklaşırken Henri'ye kaçamak bir bakış attım. Donuk gözleri ve hoşnut, seks sersemi sırtışı karşısında neredeyse kahkahalara boğulacaktım. Aklının hâlâ kamp yerinde olduğu belliydi.

"Aklın hâlâ aşna fişnede mi?"

Yüzüne mahcup bir ifade yerleşti. "O kadar belli mi?"

Kemirdiğim elmanın koçanını oyunbaz bir edayla göğsüne fırlattım.

"Seni özlemişim," dedi sessizce. "*Bizi* özlemişim."

"Ben de..." dedim ve bu sefer yalan değildi.

Seksten uzak geçen keder dolu altı ay ikimizin de hafifletmeye ihtiyaç duyduğu garip bir gerilim yaratmıştı. Henri için bu rahatlama hemen gelmişti. Hiç ara vermemişiz gibi romantizmimizin o rahatlatıcı aşinalığına geri dönmüştü bile.

Bana gelince... Sadece zamana ihtiyacım vardı. Kim olduğumu ve birlikte kim olduğumuzu anlamak için zamana.

"Düşünüyordum da," diye söze girdi. Ağır ağır, sözcükleri tartarak konuşuyordu. "Düşünüyordum da acaba sen..."

"*Off*!" Bedenimden acı verici bir akımın geçmesiyle bağırdım. "O da neydi öyle?"

Gözleri beni tararken Henri'nin eli hızla bıçağına gitti. "Ne oldu?"

Dizginleri çekip atımı durdurdum ve bir yara ya da sakatlanma belirtisi aradım. Acı ani ve kısa süreliydi. Bir dalga gibi çarpıp aynı hızla geri çekilmişti. Uzunlarımda hâlâ hafif bir zonklama vardı.

“Saldırıya mı uğradın?” Henri dizginleri çekti ve başını bir o yana bir bu yana çevirerek çalılıklar arasında gizlenen bir saldırgan olup olmadığına baktı.

Ne var ki, vücudumda hiçbir şey bulamadım. Ne kan, ne deride kızarıklık ne de acının kaynağı olabilecek bir nokta. O his, havadan geliyormuş gibi etrafıma yayılmıştı.

“E-emin değilim.”

Omzumun üzerinden bakıp yolu inceledim. Gözlerim iki dairesel levhaya takıldı; birine Lumnos’un amblemi olan, hilal şeklinde bir ayın içine yerleştirilmiş kızgın bir güneş, diğerine Fortos’un simgesi olan, kemikle çaprazlanmış bir kılıç kazınmıştı. Altın paneller, Lumnos-Fortos sınırını belirleyen ot ve kayadan oluşan garip sınır çizgisi boyunca Çember Yolu’na yerleştirilmişti.

Sınır. Tam sınırı geçerken bunu hissetmiştim.

“Büyü,” diye fısıldadım. Rahatlayıp gevşememle omuzlarım çöktü. “Fortos, sınıra büyümlü kovucular kurmuş olmalı.”

Henri kaşlarını çatı. “Ben hiçbir şey hissetmedim.”

“Belki de sadece kadınları etkiliyordur,” diye homurdandım. “Bu beni şaşırtmaz. Tarih boyunca hiç kraliçesi olmamış tek diyar burası, değil mi?” Öfkeyle ofladım. “Kıymetli büyülerinin taca layık bir kadın bulamamış olması ne kadar manidar.”

“Bunun muhtemelen büyüleriyle bir ilgisi var.” Henri benim şaşkın bakışımı yakaladı. “Her diyarda iki tür büyü olduğunu biliyor musun? Lumnos’ta ışık ve gölge, Montios’ta taş ve buz, Meros’ta deniz ve hava, vesaire, vesaire.”

Hayır, bundan haberim yoktu ve açıkçası Henri’nin bunu nereden bildiğini de merak ediyordum. Soydan büyüünün ayrıntı-

ları bize ölümlü okullarında asla öğretilmezdi. Fakat Henri bunu o kadar rahat ve önemsemez bir tonda söylemişti ki cehaletim bana kendimi öz güvensiz hissettirdi ve dilimi tutup başımı salladım.

“Diğer diyarlarda, çoğu Soydan iki tip büyüden birini alır. Sadece en güçlüler her ikisini de alır. Fortos’ta ise işler farklı yürüyor. Dişi Soydanlar her zaman şifa büyüsüne sahipken, erkek Soydanlar öldürme gücüne sahip oluyorlar. Bedenini gözlerinin önünde çürütebiliyorlar. Bu da onları dövüşte yenmeyi zorlaştırıyor. Tamamen erkek ya da dişi olmayıp her iki tür büyüye de sahip olanlar var ama bunun nadir olduğunu duydum.”

Birinin cinsiyetinin kaderini belirlemesi fikri karşısında yüzümü buruşturdum. “Tacın kime kalacağım neden etkilesin ki bu?”

“Çünkü taç, bir sonraki en güçlü Soydan’a geçer.”

“Yani?”

“Yani öldürme büyüsünü sadece erkekler alırsa, her zaman en güçlü olan erkekler olur.”

Başımı yana eğdim. Ses tonuma kavgacı bir ton yerleşti. “Çünkü bir savaşçı, şifacıdan daha güçlüdür, değil mi?”

“Öyle.”

Çelik gümüşü gözlerimden hançerler fırladı.

Henri’nin yüzü kireç kesildi. “Yani... Hayır, bunu kastetmedim... Tabii ki. Şifacılar güçlüdür. Hem de çok güçlü! Aynı derecede güçlü, hatta *daha güçlü*.”

“Bir dahaki sefere bana bir yarayla sürünerek geldiğinde umarım seni tedavi edemeyecek kadar *zayıf ve güçsüz* olmam.”

Bana mahcup bir gülümsemeyle baktı. “Dövüşte beni kesinlikle alt edebileceğini itiraf etmemin bir faydası olur mu?”

Olmuştu. Birazcık.

“Yine de Maura’yı alt edebilirim,” dedi.

Homurtuyla güldüm. “Hayır, edemezsin.”

Cevap vermedi; kaşlarını çatarak gözlerini diktiği pazılarını sık-makla meşguldü.

“Fortos büyüğü hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?” diye sordum.

“Düşmanını yakından tanımak gerek, unuttun mu?”

Bana davetkâr bir sırıtışla baktı. Ben de karşılığında elimden geldiğince bıkkın bir ifadeyle gözlerimi devirdim. Yine de dudakları-mın köşesi yukarı kıvrıldı.

“Belki de büyülerindeki yanlışlık orduyu nasıl yönettiklerine de yansımıştır,” dedim. “Orduya katılan tüm kadınları prestiji ya da komutası olmayan rollere yerleştiriyorlar.”

Babamın eski asker arkadaşlarının kadınların piyade saflarında “dikkat dağıtıcı” olduklarından yakındıklarını birçok kez işitmiştim. Hakkını teslim etmek gerekirdi ki babam bu konuda onları her zaman eleştirmişti.

Eğer bir erkek savaş alanında Diem'imle karşı karşıya gelirse, umabileceği en iyi son Diem'in onun işini çabuk bitirmesidir, derdi şaka yollu.

Bu anıyı hatırlayınca gülümsedim.

“Bu doğru değil,” diye karşı çıktı Henri. “Ordunun casuslarının çoğu kadın.”

“Casuslar mı?” Kaşlarım yukarı kalktı. “Bunu bilseydim belki de askere yazılırdım.”

Kısmen ciddiye dim.

Henri örgümü tutup ucuyla burnumu gıdıkladı. “İçimden bir ses; Emarion'daki parlak, beyaz saçlı ve gri gözlü tek kızın fark edilmeden etrafta dolanırken bazı sorunlar yaşayabileceğini söylüyor.”

Onu elimle kışkırtıp gülsem de içime bir hüznün oturdu. Hakkıydı. Karakteristik görünüşüm Ölümlüler Şehri'nin güvenli ortamını asla terk edemeyeceğim anlamına geliyordu. Şehrin birçok sakini,

ölümlü soyundan geldiğimi bildiğinden bir Soydan ile karıştırılmak benim için büyük bir risk olmazdı.

Ölümlülerin uyum sağlayarak ve dikkat çekmekten kaçınarak hayatta kaldığı bir dünyada ise göze batardım.

“Bunu nereden duydun... Ordu casuslarını yani?”

Henri’nin duruşu neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe değişti. “Eskiden tanıdığım bir casus vardı. Onun için mesajlar iletirdim.” Bana kaşlarını çatarak baktı. “Yaralanmadığına emin misin?”

Bu soru beni şaşırttı ve hâlâ sızlayan cildimi dalgınca ovuşturduğumu fark ettim. Son bir kez arkama, ormanın bir anda son bulan sınırına baktım. Hayatım boyunca Lumnos-Fortos sınırından sayısız kez geçmiştim ama hiç öyle bir şey hissetmemiştim.

“İyiyim. Sadece bir tesadüf sanırım.”

İkimiz de ikna olmamış bir şekilde birbirimize baktık. Verecek başka bir cevabımız olmadığından sessizlik içinde Fortos’un görkemli başkentine doğru yolumuza devam ettik.

BİRKAÇ SAAT SONRA, kutu gibi, sıradan bir depoda, içinde güneşin altındaki her tür malzemeyi barındıran cam kavanozların raflarına göz atarak mırıldanıyordum. Ordu, dokuz diyarın hepsine özgü tıbbi malzemeler stokluyordu ve Maura merkezde yenilenmesi gereken malzemelerin bir listesini göndermişti.

“Bunu yapmamıza izin verdiğin için teşekkür ederim,” diye seslendim bir sıra kabarık kuru yosunun ve kül rengi ağaç kabuğunun kıvrık şeritlerinin arkasından. “Son zamanlarda ölümlüler için bu tür şeylere ulaşmak çok zorlaştı.”

“Auralie için yapmayacağım şey yoktur,” diye karşılık verdi gür ama nazik bir ses. “Ona sayamayacağım kadar çok borcum var. En

azından kızının arada sırada beni soyup soğana çevirmesine izin verebilirim.”

“Sana borcumuzu ödemeye *çalıştık* Leona. Birçok kez.”

“Ah, lütfen. Bellatorların parası burada geçmez. O parayı almaya kalkarsam Kutsal Fortos bizzat ortaya çıkıp beni öldürebilir.”

Korkunç Ata savaşçı tanrının bir ölümlüyü, hatta ailem kadar onurlu olanları bile savunmak için parmağını oynattığını hayal etmeye çalıştım. Düşüncesi bile o kadar akılmazdı ki neredeyse gülecektim.

“Lumnos’ta işler nasıl?” diye sordu Leona. “Söylentilere göre, Kral’ınızın fazla ömrü kalmamış.”

Haberim yokmuş gibi yaparak, “Ya, öyle mi?” dedim. Kral’ın hastalığını Teller ve Henri’den öğrenmiş olsam da sonuçta merkezdeki hastaların durumunu gizli tutacağıma dair kutsal bir yemin etmiştim.

“Soydan şifacılar tacın her an el değiştirebileceğini düşünüyorlar. Hayatım boyunca buna şahit olmamıştım.”

Cevap vermedim.

“Anladığım kadarıyla Fortos Kralı, geçiş sürecinde işler kanlı bir hâl alırsa size asker göndermeye hazırlanıyor.”

Bunu duymak hiç hoşuma gitmemişti. Ölümlüler Şehri’nin ihtiyacı olan son şey, Kral Ulther’in ölümünün ardından kontrolü ele geçirmek için Lumnos’a yürüyen askerlerdi. Onu hayatta tutmak için yeterince çaba göstermeyen ölümlü şifacılar neler yapabileceklerini düşündüğümde içim ürperdi.

“Kanlı mı?” Rafların arkasından çıktığımda, Leona etrafına tehlikeli bir şekilde istiflenmiş, bir yığın çok renkli tozun envanterini tutuyordu. “Neden kanlı olsun ki? Büyülerinin bir vâris seçtiğini ve herkesin bunu kabul ettiğini sanıyordum.”

“Olması gereken bu, ama ortada kapışılacak bir güç olduğunda canlıların nasıl davrandığını bilirsin.”

Hafifçe homurdandım. Gerçek anlamda bilmediğim bir şey daha. Hayatımda hiç güce benzer bir şeye sahip olmamıştım.

“Krallığınızın Soydanları vârisin kim olacağını biliyorlar mı?” diye sordu.

Prens Luther’in keskin, hesapçı, öfkeli bakışları zihnimde davetsizce belirdi. Koridorda bana o kadar yakın durduğu anı, dokunuşunun sıcaklığının ve bakışlarındaki soğukluğun beni nasıl *etkilediğini* hatırlamamla kalp atışlarım hızlandı.

“Evet,” diye tısladım.

Bir kaşını kaldırdı. “Anladığım kadarıyla bu kişiden hoşlanmıyorsun?”

“Bunun pek önemi yok. Hayatımda pek bir fark yaratacağını sanmıyorum.”

Tabii müstakbel Kral Luther annemin borcunu benim ödemem gerektiğine karar vermezse.

Leona çalışmasına ara verip beni uzunca bir süre izledi. “Annen artık buralarda olmadığına göre sana küçük bir anne tavsiyesi vereyim. Bu kişi hakkında ne düşünüyorsan kendine sakla, duydun mu beni? Sevimli bir gülümseme takın ve çeneni kapalı tut.”

Dilimin ucuna bir dizi ters cevap gelse de bu kadının yardımına ihtiyacım vardı. Hem o gün hem de gelecek yıllarda. Dilimi güçlkle de olsa tuttum ve itaatkâr bir şekilde başımı salladım.

Leona bunu yutmuş gibi görünmüyordu. Depoda etrafına bakınıp kulağıma eğildi ve sesi sertleşti.

“Tavsiyeme kulak ver kızım. Bu Soydanlar birbirleriyle köpekler gibi didişebilirler ama hiçbir şey, onları haddini bilmeyen bir ölümlüden daha hızlı bir araya getiremez.” Sözlerini vurgulamak için boğum boğum parmağıyla kolumu dürttü. “Ve Soydanlar peşine düştüğünde küçük ölümlü arkadaşlarının sana anında sırt çevirmeyeceğini sanma.”

Soydanlar peşime düşseler *Leona'nın da* bana sırtını dönüp dönmeyeceğini merak ettim. Acaba bu bir tavsiye değil de tehdit miydi?

Yüzüme minnettar bir gülümseme kondurdum. “Bana göz kulak olman büyük incelik. Endişelenme, ölümlü ya da Soydan, düşman edinmek gibi bir niyetim hiç yok.”

Satır aralarını okumuş olduğunu ümit ettim.

Leona beni epey bir süzdükten sonra homurdanıp işinin başına döndü. “Annen gittiğinden beri işleri yoluna koyabiliyor musun?”

Gittiğinden beri.

İnsafsız bir soru. Sözleri karşısında nasıl irkildiğimi göremediği için minnettardım.

Neredeyse mekanik bir sesle, annemin daha önce yüzlerce kez kullandığı sözleri papağan gibi tekrarlayarak, “Tanrıların bana verdikleriyle elimden gelenin en iyisini yapıyorum,” dedim. Kadının homurdanarak beni onaylamasına bakılırsa doğru yanıtı vermiştim.

“Ona ne olduğu hakkında kulağına bir şeyler geldi mi?”

“Hayır.” Ardından dikkatlice, “Ya senin?” diye sordum.

Başını iki yana salladı.

Dudağımı çiğneyip biraz daha bastırdım. “Sana bir yolculuğa çıkmayı planladığım falan söyledi mi?”

“Anımsadığım kadarıyla hayır.”

“Peki ya...” Duraksadım. “Soydanlardan biri için yapıyor olabileceği herhangi bir iş hakkında bir şeyler biliyor musun? Belki... güçlü biri için?”

Leona'nın elleri çalışmasına ara verse de gözlerini gözlerimle buluşturmadı. “Şifa işlerini mi kastediyorsun?”

“Ya da... *başka* bir iş.”

Nefesimi tuttum. Bu büyük bir riskti –özellikle de onun uyarısından sonra– ama hesaplanmış bir riskti. Luther annemi şifa dışında bir iş için kullanıyorsa, bunun annemin orduda geçirdiği zamanla bir bağlantısı olabilirdi.

Leona birkaç gergin saniye boyunca hareketsiz duran ellerine baktı ve hiçbir şey söylemedi. Kendimi rafları karıştırmaya devam etmeye zorladım. Sorduğum soru, sadece sohbet olsun diye edilmiş önemsiz bir lafmış gibi sakince çantamı malzemelerle doldurdum.

Uyanık bakışı nihayet benimkiyle buluştu. "Nereye varmaya çalışıyorsun kızım?"

Hüzünle gülümsemekte zorlanmadım. Annemin kaybindan duyduğum çaresizlik, derimin altına kalıcı olarak kazınmış bir dövme idi. Dünyaya görünmez olsa da yüzeyden uzakta da değildi. "Sadece bulabildiğim her yerde yanıtlar arıyorum."

Yüz hatları anlayışla ısındı. "Keşke söyleyecek bir şeyim olsaydı. Bazen yanıtlarını asla bulamayacağımız soruların varlığını kabul etmemiz gerekir."

Asla. Söz konusu annem olduğunda, aramaktan asla vazgeçmeyecektim.

"Acaba burada konuşabileceğim, onun hakkında daha çok şey bilebilecek başka biri..."

"Hayır."

Yanıt o kadar kesin, o kadar netti ki elimde tuttuğum, gökkuşağı rengindeki gryvern pullarıyla dolu kavanoz neredeyse taş zemine düşecekti.

"Sormak istediğim sadece..."

"Hayır," dedi tekrar, bu kez daha yüksek sesle. "Annen ordu için çalışıyor olsaydı bunu bilirdim. Fakat bilmiyorum. Etrafta bilgi toplanmanın sonu, ne senin için ne de Auralie için iyi olur." Kül rengi gözlerini kıstı. "Sanırım bugün için yeterince malzeme topladın. Artık yola çıksan iyi olur."

Hayal kırıklığına uğramıştım. Bu gezinin bana nihayet bazı yanıtlar sunmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Bu kapının yüzüme kapanmasıyla kendimi annemden hiç olmadığım kadar uzakta hissettim.

Leona başımda dikilerek beni izlerken, gitmek için eşyalarımı kederle ve aceleyle topladım.

Tıka basa doldurduğum çantalarımı omuzlarıma yüklemiştim ki gözlerim bir dizi kitap rafının arkasındaki köşeye gizlenmiş metal bir kafese takıldı. Dikkatimi cezbeden kafes değil, içinden fışkıran canlı renkler olmuştu. Daha da yaklaştım. *Yoksa bu...*

Nefesim kesildi.

Şiddetli kızıl rengi alevkökünü ele vermese bile, hilal şeklindeki kendine özgü şişe avucuma o kadar tanıdık geliyordu ki görmeden bile ayırt edebilirdim. Kendimi bildim bileli o şişeyi her gün elimde tutmuş, endişeyle ve kızgınlıkla ona bakmıştım.

Yapamadığım, satın alamadığım ya da muadilini bulamadığım tek ilaçtı bu. Kendi stoğum denizin dibinde durduğundan, ona artık ihtiyacım olmadığına kendimi ikna etmek için elimden geleni yapmıştım.

Gelgelelim zihnimin bana oynadığı oyunlar... Saraydaki parıltı. Ormandaki kurt.

Her ne kadar tüm bunları mazur göstermeye çalışsam da semptomlarımın geri döndüğünü biliyordum. Yıllar önce bana musallat olan semptomların aynıları... Hayaller, açıklayamadığım hisler. Yapamamam gereken şeyleri yaptığıma dair bir inanç.

Büyü.

Büyü yaptığım sanısına kapılmıştım.

Ve dehşet verici kısa bir an için, ölümlü olduğumun göstergesi kahverengi gözler ile kumral saçlar yüz hatlarımdan silindiğinde bir Soydan olduğuma bile inanmıştım.

O anlarda histerik hâldeydim. Arkadaşlarımdan okulda anlattığı korkunç hikâyelerdeki canavarlardan biri olabileceğim düşüncesiyle neredeyse kendimi Kutsal Deniz'e atacaktım.

Neyse ki annem bana sımsıkı sarılmış, yatıştırıcı sözleri ve şefkatli

dokunuşuyla beni sakinleştirmiş ve babam olan adamın da kendisini ölüme sürükleyen benzer sanrılardan mustarip olduğunu açıklamıştı.

Bir şekilde sana geçmeyeceğini umuyordum, demişti bana umutsuzluğa bulanmış bir sesle, fakat endişelenme küçük savaşçım. Seni koruyacağım. Sonunun onun gibi olmasına izin vermeyeceğim.

Ve sabahları –bir tutam acı tozu bir fincan buharlı suyla iyice karıştırarak– alevkökü kullanmaya başlamamla imgelemler durmuştu. Zihnimi bulandırmasına ve duygularımı köreltmesine rağmen hayatım huzurlu normal akışına dönmüştü.

Oysa şimdi. *Şimdi...*

Kafesin kapısına sabitlenmiş, ağır, demir asma kilit dikkatimi çekti. “Bundan da biraz alabilir miyim?” Küçük şişelere işaret ederek seslendim.

Leona faltaşı gibi açılmış panik dolu gözlerini işaret ettiğim yere çevirdi. Yine yakınlarda meraklı gözler ve kulaklar olmadığından emin olmak için öncekinden daha telaşlı hareketlerle etrafına baktı. Kafese doğru seğirtti ve içindekileri gizlemek için üstüne bir kumaş parçası örttü. Sonra yüzünü hızla bana çevirdi. “Buna ne diye ihtiyacın var?”

“Elimizde kalmadı,” dedim tereddütle. “Bir sorun mu var?”

“Bunu ne için kullanıyorsun?”

Ses tonundan bu sorunun bir sınav –tehlikeli bir sınav– olduğunu anlayabiliyordum.

“Ben, şey... Emin değilim. Annemin notlarına bakmam gerek.” Dikkatli bir yanıtı.

“Bunu nasıl temin ettiniz ki? Bir gram bile alabilmek için dokuz kraliyetin hepsinden izin alman gerekir.”

Yüzümdeki hayret ifadesini silebilecek kadar hızlı düşünemedim.

“O kafes sadece Fortos Kralı’nın açabileceği bir büyüyle korunuyor,” diye tısladı Leona. “Baş Şifacı’nın bile açma izni yok. Sen o

tozu nereden buldun?” Sesi tizleşip neredeyse suçlayıcı bir hâl aldı. “Nasıl?”

Ağzımdan, “Yanılmış olmalıyım,” sözleri döküldü. “Aklımda kalan başka bir malzeme olmalı. Sadece... kafam karıştı.”

Leona’nın gözleri şüpheyle kısıldı.

“Bana lazım olan... o kırmızı olan değil.” Akla yatkın bir bahane bulmaya çalıştım. Zihnim, Leona’nın az önce anlattıklarından dolayı hâlâ sersemlemiş hâldeydi. “Pancar kabuğu,” dedim sonunda. “Pancar kabuğu arıyorum.”

Yaşlı kadın fırladı. Bir rafın arkasında kayboldu. Sonra içinde nokta nokta kireçli beyaz taş kümeleri olan koyu eflatun bir karışımla dolu birkaç kavanozla çıkageldi. “Deponuzda bu mu vardı?”

Hararetle başımı salladım.

Kaşlarını alabildiğine kaldırıp kavanozu yüzüme yaklaştırdı. “Emin misin? Bu olduğundan emin misin?”

“Evet, evet, buydu. Pembe, kırmızı değil. Kafam karışmış.” Kavanozlardan birini alıp gergin bir gülümsemeyle çantama attım. “İşte bu.”

Leona’nın ağzından sesli bir nefes kaçtı. Yakındaki bir sandalyeye çöküp alnı boyunca uzanan derin çizgileri ovuşturdu.

Ağzımdan çıkan sonraki sözcüklere bakılırsa canıma susamış olmalıydım. Fakat bilmek zorundaydım.

“Kırmızı toz... Kullanımı neden o kadar katı bir şekilde denetleniyor?”

Leona yorgun gözlerini bana çevirdi. Dudakları jilet gibi ince bir çizgiye dönüştü. “Gitme vaktin geldi.” Ne demek istediği açıktı: Konuşma bitmişti. Sadece o gün için değil, sonsuza dek.

Zoraki bir teşekkür ettim ve hızla çıkışa yöneldim. Leona’nın bana seslendiğini işittiğimde neredeyse eşiği geçmek üzereydim. Arkamı döndüğümde bakışları sertleşmiş, yüz hatları gerilmişti.

“Sadece o tozun var olduğunu bilmek bile Kraliyet’in idamını emretmesi için yeter kızım. Annenin Lumno’sta ne işler karıştırdığını bilmiyorum fakat o tozdan uzak durmalısın.”

Ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde binadan uzaklaştım.

ONUNCU

BÖLÜM

O gece, Henri bizi Fortos'un sert ve kayalık topraklarında kamp yapma çilesinden kurtarmak için yerel bir tavernanın üstündeki handa bir oda tuttu.

Taverna sıcak ve gürültülüydü; kahkahalar, tartışmalar ve ara sıra sarhoş şarkılarıyla çınlayan şamatacı kalabalığın sesleriyle capcanlıydı. Salonun ortasında gürül gürül bir ateş yanıyor, havayı duman ve çam kokusuyla dolduruyordu.

Salona göz gezdirdim. Görünürde bir Soydan olmadığı için sessizce şükrettim. Fortos'un köylerinde yaşayanlar Lumnos'takiler kadar ayrılmış olmasalar da ölümlüler ve Soydanlar içki söz konusu olduğunda akıllılık ederek birbirlerine ilişmiyor gibiydiler.

Sıcak bir akşam yemeği ve büyük bardaklarda bira sipariş ettikten sonra Henri ve ben ateşin yanındaki küçük bir masaya iliştik. Henri diyarlardan duyduğu haberleri anlatırken, gülümseyerek başımı sallamak için elimden geleni yaptım. Fakat aklım şehrin öbür ucunda, sadece Fortos Kralı'nın açabileceği bir asma kilidin ardındaki kafesteydi.

O kafeste gördüğüm toz, alevkökü tozuydu. *Benim* tozum. Bu kadarından emindim. O şişe, o kıvam, o renk... Tesadüflere yer bırakmayacak kadar kendine özgüydü.

Fakat bir ilaç neden Emarion Kraliyetleri tarafından o kadar sıkı bir şekilde kontrol altında tutuluyordu ki? Soydanların o denli korktuğu şey ne olabilirdi? Ayrıca, annem şişelerce ilacı nasıl ele geçirmişti?

“İşte bu yüzden Faunos’a gidip beni yarı tavus kuşu, yarı leopara dönüştürmelerini istemeye karar verdim. Bunun seks hayatımızı ciddiye renklendireceğini düşünüyorum, anlarsın ya?”

Henri’ye bakıp gözlerimi birkaç kez kırıştırdım. “Dur biraz... Ne dedin sen?”

Sırıttı. “Ah, *dinliyorsun* demek.”

Yanaklarım kızarıırken kirpiklerim indi. “Özür dilerim. Uzun bir gündü.”

“Anlatmak ister misin?” Sessiz bir cesaretlendirmeye el değmemiş tabağımı ve hâlâ dolu olan biramı dürttü. “Bütün öğleden sonra hayalet gibiydin.”

İçkimden uzun bir yudum aldım. Zaman kazanmaya çalışıyordum.

“Sadece anneme dair bir sürü anı, hepsi bu.”

Masanın üzerinden uzandı. Parmakları parmaklarıma değdi. “Bir şey mi oldu?”

Gerçek dudaklarıma yapışmıştı. Neredeyse dilimden dökülecekti. Bunun yerine başımı iki yana sallayıp çatalımı tabağımda gezdirdim.

“Diem... Her ne olursa olsun, seni asla yargılamam.”

Yutkundum. Beni çok iyi tanıyordu. “Aldığım kırmızı toz... Onu hiç teslimatlarından birinde gördün mü?”

“Alevkökü mü?” diye sordu. Başımı sallamamla kaşları kalktı. “Dün gece olanlarla mı ilgili bu?”

“Hayır.” Bana bir bakış attı. İç çektim. “Belki. Tozum bitti ve annem olmadan daha fazlasını nasıl bulacağımı bilmiyorum.”

Gözlerini devirdi. Ancak ağzının hafifçe kıvrılmasından bunun kızgınlıktan çok şakacı bir tepki olduğunu anladım. “Dün geceki kurt gerçektir D. Yeniden hayaller görmüyorsun, bu konuda bana güven.”

“Tozu nereden bulacağımı bilsem kendimi daha iyi hissederdim. Her ihtimale karşı.”

Bir an durakladı. Sonra sandalyesinde arkasına yaslandı. Dalıp gitmesiyle gözleri donuklaştı. “Kendim hiç görmedim ama diğer kuryelere sorabilirim. Belki onlarda vardır...”

Telaşla, “Hayır!” diye bağırdım. Bazı müşteriler panik içinde bana baktılar.

Eğer Henri’nin alevkökünün varlığından haberdar olduğu –daha da kötüsü, onu elde etmeye çalıştığı– yanlış birilerinin kulağına giderse... Elimi elinden çekip kucağıma sıkıştırdım. “Buna hiç gerek yok. Tarifin annemin kayıtlarında olduğuna eminim. Söylediklerimi unut.”

Çatalımı ve bıçağımlı alıp önümdeki yemek tabağına yumuldum. Daha fazla konuşmamak için ağzımı tıka basa doldurdum. Çiğnediğim toprak olsa fark etmeyecek hâldeydim. Panik, kulaklarımda işittiğim kalbimin atışı hariç her duyumu köreltmmişti.

Henri kaşlarını çatı. “Diyem, neler oluyor?”

Eski Tanrılar beni kolluyor olmalıydılar çünkü çalımı, gür sakallı bir adamın gelmesiyle yanıt vermekten kurtuldum. Adamın kaslı vücudu masamıza doğru yürürken tabaklarımıza gölge düşürdü.

“Henri Albanon’un şehirde çok güzel bir kadınla dolaştığını duymuştum ama bunun çirkin bir yalan olduğundan o kadar emindim ki kılıcım üzerine bahse girdim. Görünüşe göre bir kılıçtan oldum.”

Henri, adamı ön kolunu kavrayarak selamlarken homurtuyla

güldü. “Seni görmek güzel Brecke. Gücenmiş gibi davranırdım ama onun benimle yan yana görülmek istediğine ben de inanamıyorum.”

Henri’ye, “Al benden de o kadar,” diye takıldım.

Brecke sırıttı. “Hem de ateşli bir kadın. Bütün Lumnos kadınları onun gibi mi? Belki de ben yanlış diyordayım.”

Henri bir kolunu belime doladı ve sahiplenici bir tavırla beni yanına çekti. “Seni temin ederim, tüm Emarion’da böyle başka bir kadın yok.” Bana göz kırptı. Gülümsemesi sevgiyle ıslıl ıslıldı ve bir an için kalbim tekledi. “Brecke, bu Diem Bellator. Diem, tanıştırayım, Brecke Holdern.”

Adam otuzlu yaşlarının sonlarında görünüyordu. Gözlerindeki ve ağzındaki belli belirsiz kırıksıklık ağına rağmen neşesinin yaydığı ışık ona gençliğe özgü bir çekicilik katıyordu. Koyu renk saçları alışlageldik askerî tarzda kesilmişti ve standart Emarion Ordusu üniformasının parçası olan, üzerine dokuz yapraklı defne çelengiyle çevrili, yuvarlak bir tapınak işlenmiş bir tunik giymişti. Kumaşın kahverengi oluşu onun ölümlü bir tüccar olduğunu gösterse de kolları ve bacakları kaslı, derisi yara izleriyle doluydu. Bir askerin bedeniydi bu.

Selamlaşmak için elimi uzattığımda beni süzmesiyle neşesi eksildi. Kolumdan tutup beni sertçe kendine çekti ve eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Gözlerin. Gözlerinin rengi...”

Gülümsemem kayboldu. “Gri.”

“Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.” Brecke’nin –kestane rengi, biraz da altın sarısı– gözleri kısıldı. “Soydanlarda bile böyle gözler yok.”

Tuttuğu kolumu çektim ve lafı dolandırmadan, “Çocuklukta geçirdiğim hastalık yüzünden,” dedim.

Başını yana eğip beni tepeden tırnağa süzdü ve daha dikkatli inceledi.

“Bana inanmıyorsan,” dedim soğukkanlılıkla, “bahsettiğin kılıcı alıp derimin bir Soydan’ın derisi kadar delinmesi zor olup olma-

diğini görebilirsin.” Başparmağımla kalçamdaki silaha dokundum. “Yine de o ara bir uzvunu kaybetmeyeceğine söz veremem.”

Brecke hınzırca sırıttı. Kollarını kavuşturdu. Meydan okumam karşısında gözleri parladı. “Gerçekten bir Bellator.”

Çenem gururla kalktı. Doğuştan bir Bellator olmayabilirdim fakat babamın saygıdeğer ismini korumayı kutsal bir görev sayıyordum.

Tüm bu konuşmalardan fark edilir bir şekilde rahatsızlık duyduğu belli olan Henri boğazını temizledi. Brecke’ye bir sandalye çekmesini işaret etti ve iki adam, kısa süre sonra isimlerine aşina olmadığım ortak arkadaşları hakkında hararetli bir sohbeta daldılar. Yemeğime odaklanırken kafamın biraz dağılmasına izin verdim. Ancak Henri her başını çevirdiğinde Brecke’nin bana nasıl baktığını fark etmiştim.

Nihayet adamların sohbeti duruldu ve Brecke dosdoğru bana döndü. “Andrei senin baban o zaman?” Başımı sallamamla büyük bir gizemi çözmüş gibi ifadesi yumuşadı. “Ve Auralie de annen.”

“Annemi tanıyor musun?” Bu beklenmedik bir şeydi; şifacılar arasında çok saygı duyulan biri olmasına rağmen, o camianın dışında pek tanınmazdı. Brecke’nin tüccar tünğine işaret ettim. “Peki sen şifacı mısın?”

“Hayır, benim mesleğim asil şifacılarınkı kadar onurlu değil.” Dişlerini gösteren, yayvan bir sırıtış yüzünde belirdi. “Ben bir kılıç ustasıyım. Bir keresinde annen için bir silah yapmıştım.”

Bir sürpriz daha. Annem hiçbir yere silahsız gitmezdi. Bu özelliğini babamın ısrarlarına bağlıyordum. Fakat benim aksime annem silahlarını her zaman özenle gizlemeye dikkat ederdi. Onun ince, kolayca gizlenebilen bıçak koleksiyonunu aklıma getirip hangisinin Brecke’nin elinden çıktığını merak ettim.

“O Auralie müthiş bir kadındır,” dedi Brecke. “Bu yanını nereden aldığını görebiliyorum.”

Gurur içimde bir kez daha pır pır etse de bu kez kederin fısıltısıyla gölgelendi.

“Onunla nasıl tanıştın?” diye sordum.

Brecke cevap veremeden, masa çarpılmış gibi sarsıldı. Henri’yle bakiştılar. Kaşlarım havaya kalktı. Brecke bacağını ovuşturup hemen söze girdi.

“Orduda tanıştık ve o zamandan beri iletişimimizi koparmadık.” Dikkati belimdeki kılıflara yöneldi. “İstersen senin için de bir tane yapabilirim. Ortalıkta taşıdığın o devasa... *şeylerin* yerine hızlı ve gizli bir şey.” Sesi alçaldı. Gözleri parlıyordu. “Ve bir uzvunu kaybetmeden kalın Soydan derisini delip geçebilecek kadar keskin.”

İkiz hançerlerime bakıp kaşlarımı çattım. Onları on iki yaşımdayken babamdan çalmıştım. Çocuk muhakememle hançerlerin ağırlığına ve sağlamlığına hayret etmiştim ve o zamandan beri —zaman zaman biraz hantal olduklarını kabul etsem bile— işimi yeterince görmüşlerdi.

“Aslında, senin için mükemmel olabilecek bir şeyim var.” Eli çizmesinin içine uzandı ve kısa, ince bir hançer çıkardı. Silahın pürüzsüz metali, fırtınanın kararttığı gökyüzünün rengindeydi. Soydanların derisini delebilen nadir maddelerden biri olan Fortos çeliğinin işaretiydi bu. Oniks kabzasının bir yanına dalgalanan alevler, diğer yanına ise iç içe geçmiş dallar oyulmuştu. Brecke hançeri parmaklarının arasında dengeleyip, masanın üzerinden bana doğru kaydırmadan önce başparmağını azıcık kan görünene kadar kenarında gezdirdi.

Enfes bir silahtı. Normalde satın almak için yıllarca para biriktirmem gereken türden. Soydanlar sarayında çalışacaksam, işler *gerçekten* sarpa sararsa işime yarayabilecek bir silaha sahip olmak iyi olurdu.

Her ne kadar parmak uçlarımı soğuk metalin üzerinde özlemle gezdirsem de, “Olmaz,” dedim. “Çok güzel ama parasını ödemem mümkün değil.”

Brecke omuz silkti. “Al şunu.” Çizmesinden hançerle eşleşen kılıfı çıkarıp bana attı.

“Ciddi olamazsın. Bunu küçük bir servete satabilirsin.”

“Eğer değerine satarsam, sadece Soydanlar alabilir.” Neşe maskesi bir an için düştü ve yüzünde kızgınlığa benzer bir şey belirdi. “Gün boyunca onların türünü silahlandırmakla yeterince uğraşıyorum. Buna iyi bakacağına söz ver, bana yeter.” Henri’nin kaburgalarına dirsek atarken Brecke’nin sırtışı geri dönmüştü.

Tereddütle de olsa silahı elime almaya cesaret ettim. Sağlamlık hissine rağmen şaşırtıcı derecede hafifti. Hafifliğine karşın elimde iyi dengelenmişti. Parmaklarım kabza boyunca uzanan oyuklara sürtündü. Derin oyukların derimi nasıl kavradığını ve silahı elimde zapt etmemi nasıl kolaylaştırdığını fark ettim. Zekice bir tasarımı vardı... Biçim kadar işlev de öne çıkıyordu. Donuk, gri metal silahın karanlıkta daha kolay gizlenmesini sağlayacak şekilde fırçalanmış, mat bir yüzey elde edilmişti.

Bir şifacıdan çok suikastçıya uygun bir silahtı.

Silahı ona geri verirken neredeyse inleyecektim. “Sahiden alamam. Fazla cömert bir hediye.”

Brecke ellerini havaya kaldırarak silaha dokunmayı reddetti. “O zaman bana bir iyilik yap. İleri bir tarihte ne olduğu kararlaştırılacak ve istenecek bir iyilik.”

Henri, “Ne iyiliği?” diyerek araya girdi. Arkadaşına, Brecke’ye bakıp genellikle ne tür *iyilikler* beklediğini iyi bildiğini gösteren bir ifadeyle kaşlarını çatı.

“Sakın yanlış anlama. Skandal yaratacak bir şey değil... Tabii hanımefendi skandalı tercih etmiyorsa.” Yüzündeki ifade kurdu andırıyordu.

“Hanımefendi istemiyor,” diye karşılık verdim. “Yasa dışı bir şeyse olmaz. Herhangi bir yerine dokunmamı istersen de seni kendi

hançerinle doğrarım.” Bu tehdit onu daha da heyecanlandırmışa benziyordu. “Fakat gücümün yettiği başka her türlü iyiliği kabul ederim.”

Henri, “Ve tehlikeli bir şey de olmasın,” diye ekledi.

Brecke ve ben ona bıkkın bakışlar attık.

“Tehlikeli değilse iyiliği boşa harcamaya değmez,” deyip hançeri kınına soktum ve çizmeme bağladım. İnce hatlarının baldırında neredeyse fark edilmeyişine hayret ettim.

Brecke katıla katıla güldü. “Albanon, bu kadını elinde tutsan iyi olur.” Çok gergin görünen Henri’nin koluna bir şaplak indirdi. “Tabii yapabilirsen.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

S oğuk ve boş bir odada uyandım.

Henri ile Brecke'yi saatler önce alt kattaki tavernada bırakmış, ben sıcak bir banyonun yalnızlığının tadını çıkarırken ikisinin içip şakalaşmasına izin vermekten memnun olmuşum. Fakat buharlı suda tek başıma oturdukça, zihnim peşimi bırakmayan rahatsız edici düşüncelerle dolup taştı.

Kayıp annem. Onunla Prens Luther arasındaki anlaşma. Teller'in eğitimi. Ormandaki kurt. Alevkökü tozu.

Her bir soru, beni dört yandan çevreleyen bir duvarın taş levhalarından biriydi. Saray bahçelerini çevrelediğini gördüğüm duvar gibi kalın ve sarmaşık kaplı, güzel ama aşılmaz bir kafesti bu. Zihnim o bariyere yüklenip yanıtlar almak için pençelese de duvar gittikçe yaklaşıp, ruhumu sıktıkça zavallı ölümlü yumruklarım sadece sıyrıldığıyla ve kanadığıyla kalıyordu.

Geriye dönüp baktığımda, yalnız kalmanın o kadar da iyi bir fikir olmadığını görebiliyordum.

Sadece birkaç dakika içinde tenimi ve saçlarımı aceleyle temizledikten sonra, kendimi kaşındıran pamuklu çarşaflara bırakmışım. Uykunun korunaklı kucağına teslim olacağım için minnettardım.

Şimdiyse tamamen uyanıktım. Boş yatağın diğer yanı soğuktu ve hiç kırıxmamıştı. Henri henüz dönmemişti.

Pencereden göğün aşağılarında asılı duran aya baktığımda, şafağın yaklaşmakta olduğunu gördüm. Endişe ensemden yukarı tırmanarak beni yataktan çıkmaya, giysilerimi giyip bıçaklarımı kuşanmaya zorladı.

Loş koridordan geçip, merdivenlerden meyhaneye inerken aşınmış parkeler ayak seslerimin altında gıcırdayarak ağır sessizliği yarı. Hava bayat biranın ve nemli ahşabın kokusuyla doluydu ama müşterilerden gelen canlı sohbet sesleri, bardak ve tabak çanak şingirtıları yoktu. Duvarları kaplayan alacalı pirinç aplikler gibi, saatler önce salonu aydınlatan hayat ışığı da gece olunca sönmüştü.

Fısıltılar beni yemek odasının derinlerine çekti. Köşede, sekiz adamdan oluşan bir grup kabaca yontulmuş sallantılı bir masanın etrafında toplanmıştı. Ortadaki tek mum, meşe panelli duvarların üzerine vals yapan ürkütücü gölgeler düşürüyordu. Omuzları öne doğru eğilmiş, yüzlerinde heyecanlı ama ciddi ifadeler olan adamlar alçak sesle mırıldanıyorlardı.

Brecke'nin yanında oturan Henri'nin profilindeki çukurlu çenesini ve dağınık saçlarını görmemle rahat bir nefes aldım. Daha önce Brecke'nin yüzüne kalıcı olarak damgalanmış gibi görünen sırtış gitmiş, yerini çatık kaşlar ile sakalını mutsuzca sıvazlayan bir el almıştı.

Adamlardan birinin yumruğunu masaya vurmasıyla duvara yaslandım. Duygular ve sesler kızıışırken yarım yamalak işitilen sözcükler ve kopuk cümleler odada gezinerek bana ulaştı.

“...buna izin veremeyiz...”

“...diğerlerine haber gönderin...”

“...güç toplarken...”

“...neredeyse zamanı geldi...”

“...savaş...”

Son sözcük bir engerek yılanı gibi üzerime atıldı ve dişlerini derime batırdı.

Savaş.

Ne savaşı? Emarion ömrüm boyunca barış içinde yaşamıştı. Dışarıdan bir tehdit olsaydı babam mutlaka bundan bahsederdi.

Belki de annem kayıpken bizi daha fazla endişelendirmemek adına sıkıntı verici haberleri kendine saklamıştı. Tıpkı Teller ve benim sorunlarımızı ondan ve birbirimizden sakladığımız gibi.

Endişe boynuma dolandı. Bir ölümlü olarak Teller artık kanunen yetişkin sayılıyordu. Eğer savaş çıkarsa, askere alınırdı.

Henri de öyle.

Babam da öyle. Emekli olmasına rağmen, uzmanlığı çok değerli olurdu ve ölümlü güçlerin onun kadar sadık olduğu başka biri yoktu.

Ve ben geride kalacaktım. Tek başıma... Tabii ben de orduya katılmak için Lumnos'u terk etmezsem. Bir şifacının hayatını bırakıp elime silah alarak *mücadele etmezsem*.

İçimdeki *sesi* yine işittim. *Mücadele et.*

Tenimi bir karıncalanma hissi kapladı ve zihnimin gözünde puslu bir görüntü parıldarken her şey karardı.

Savaşın lekeli kanıtları olan çamur ve kanı gizleyen koyu siyah bir zırha bürünmüş, gümüşü ateşle alev almış bir muharebe alanında duruyordum. Kanlı ellerimde altın kabzalı büyük bir kılıç vardı; oniks kabzasına neredeyse içeriden aydınlatılmış gibi görünen sarmal motifler işlenmişti. Kılıcı, yavaş ve tehditkâr daireler çizerek savurup düşmanıma yaklaşması için meydan okudum. Gölgeler içindeki bir figür yakınımda duruyordu ve (hem Soydanlara hem ölümlülere ait)

cansız bedenler, büyük bir patlamanın şiddetiyle geriye savrulmuş gibi ayaklarımın dibinde yatıyordu. Asık yüzümde gözü kara bir ifade vardı. Sanırım üzgün ama güçlüydüm. *Boyun eğdirilemeyecek* kadar güçlü.

Alevkökü stoğumu yok ettiğim ve kendimi bu sanrılara karşı savunmasız bıraktığım için kendime tekrar lanet ettim. Fakat bu gördüğüm hayalde bir şeyler, farklıydı. Çocukluğumun berrak ve tamamen gerçeği andıran canlı halüsinasyonlarından farklı olarak, bu belirsiz bir şeyin, mümkün olabilecek bir şeyin parçası gibi görünüyordu. Yaşanmış bir gerçeklik değil ancak gerçek olabilecek bir kader gibi.

Hayal geldiği gibi hızla kayboldu ve ardında, kanımda uğuldayan bir enerji bıraktı. Karanlık bir tavernada bir kez daha eli boş kalsam da kılıcın parlak metalini hâlâ avucumda hissedebiliyor, hayalî bir esintiyle yayılan çürümüş ölüm kokusunu hâlâ alabiliyordum. Bu güç hissi –hayır, güçlü *olma* hissi– beni tedirgin ettiği kadar meraklandıran bir şekilde sarhoş ediciydi.

Gerçeklik tekrar yerli yerine oturduğunda yanaklarım kızardı. Benim bir savaş alanında yerim yoktu. Şifacıydım ben, asker değil. Kılıçta ya da yayda eşit derecede usta olsam bile, babam bana kan dökmeyi romantikleştirmemem gerektiğini öğretmişti.

Bir keresinde, beni Teller'a karşı taş ve tahta sopalarla sahte bir savaşa girmiş kıkırdarken görünce, *Savaş oyun değildir*, diye azarlamıştı. *Savaş ölümdür, sefalettir ve kurban vermektir. Savaş, ömrünün sonuna kadar peşini bırakmayacak seçimler yapmaktır. Korumak ya da hayatta kalmak için savaşırsın ama düşmanın ne kadar acımasız olursa olsun asla öldürmekten keyif almak için değil.*

Savaş gerçekten yaklaşıyorsa, içinde asla şan ve şeref olmayacaktı. Ne Teller için, ne Henri için, ne babam için ne de hiç şüphesiz benim için.

Tam odama dönmek üzereydim ki gözüm adamlardan birine takıldı. Kolunu masanın üzerine yaslamış, kirli yenini dirseğine kadar sıvamıştı. Ön kolunda soluk tenine keskin çizgilerle kazınmış, asmayla çevrili, alevler içinde bir ağaç vardı. Sonsuz Alev. Henri'nin omzunda gördüğüm dövmenin aynısı.

Gözlerim diğer adamları taradı. Yine, bu kez kırpılmış bir pantolonun kenarından görünen bir baldırın üzerinde. Bir diğeri düğmeleri açık tunikten dışarı taşan bir göğsün üzerinde. Bir başkasının pazısında; beyaz, keten yenin altında güç bela seçilen mürekkep karası. Bir tane daha, bağlanmış saçların altına gizlenmiş.

Adamların her biri sembolü, onları birbirine bağlayan zincirin kalıcı izini teninde taşıyordu.

Henri bana yalan söylemişti. Ona dövmenin anlamını sormuştum; o da bana *yalan söylemişti*.

Eski Tanrıları onurlandırmak için, demişti.

Eski Tanrıları onurlandırmakmış, hadi oradan!

Dişlerimi gıcırdattım ve tavernanın diğer ucundaki gölgelerin arasından çıktım. Kenara ittiğim sandalyeler gıcırdadı. Adamlar sesle irkildiler. Birkaçı, biraz önce pervasızca sergiledikleri dövmelerini gizlemek için kollarını ve yakalarını çekiştirdiler.

Henri ayağa fırladı. "Diem!"

Suçluluk içinde yüzünü buruşturması öfkemi daha da büyüttü. Her ne yapıyorsa belli ki öğrenmemi istememişti.

"Bunlar benim arkadaşlarım." Masaya işaret etti. "Millet, bu Diem, size bahsettiğim kız."

Adamlar koro hâlinde başlarını sallayıp homurdanarak beni selamladılar. Fakat bakışlarıma karşılık vermemeye özen gösteriyorlardı.

"Uyuduğunu sanıyordum," dedi Henri. Bu, kulağa itiraf gibi gelmişti.

"Uyandım," diye çıktım. "Biraz konuşalım lütfen."

Diğer adamlar önce birbirlerine, sonra Henri'ye baktılar; dudaklarının kenarları, yoldaşlarının içine düştüğü aile içi felakete gülmemek için verdikleri çabayla titriyordu. Brecke ise düpedüz sırtıyordu.

Dönüp merdivenlerden odamıza doğru yürüdüm. Kapı Henri'nin arkasından kapanırken ona doğru döndüm.

“Özür dilerim,” diye söze girdi, “ne kadar geç olduğunu fark etmemişim...”

“Geç saatte dışarıda olman umurumda değil. Ben senin karın değilim.” Henri irkildi. “Bu dövme gerçekten ne anlama geliyor ve neden hepinizde var?”

Ağzını açtı. Sonra duraksadı. Bir cevap arıyordu ve sessizliğine bakılırsa bulamamıştı.

“Eski Tanrıları onurlandırmak için’, öyle mi?” Bakışlarım sertti. “Bana yalan söylediğine inanamıyorum.”

“Tam olarak yalan değildi...” Gözlerimden sakınmaya devam ederek ensesini kaşıdı.

“Siz hepiniz aptal mısınız?” Avucumu hafifçe omzuna vurdum. Gözleri şaşkınlıkla açılmış hâlde birkaç adım geriye sendeledi. “Biri bunu görürse başınızın ne kadar büyük bir belaya gireceğinin farkında mısınız?”

“Dikkatli davranıyoruz. Kimsenin görmesine izin vermeyiz.”

“Benim görmeme izin vermediğiniz gibi mi?”

Omzunu ovuşturdu. “O başka. Senden saklamaya çalışmıyordum. Buralarda hiç Soydan yok.”

“Delirdin mi sen?” İnce duvarları ve doğabilecek tehlikeleri hesaba katarak ona bağırmmaya çalıştığım için sesim boğuk çıkıyordu. “Alevler adına Henri, *Fortos*’tayız. Bir grup ölümlü o sembol altında en son bir araya geldiğinde, ordu tüm bu lanetli kıtayı kızıla boyadı.”

İfadesi değişti. Yüzünün hatları onu olduğundan daha yaşlı ve yıpranmış gösteren bir şekilde sertleşti. “Bunun gayet farkındayım Diem.”

“Bana neler döndüğünü anlat.” Kollarımı kavuşturup tek kaşımı beklentiyle kaldırdım.

Sesi alçaldı. “Senin bana neler döndüğünü anlattığın gibi mi?”

Aramızda uzun bir sessizlik oldu.

Vicdanım onun haklı olduğunu biliyor, bana çıkışıyordu. Haftalardır ondan uzaklaşıyordum ve onun sırları, her ne iseler, benim ondan özenle gizlediğim kargaşanın yanında kesinlikle önemsiz kalıyordu.

Ve şimdi, içimde başka bir ses daha vardı. Daha yüksek bir ses.

Mücadele et.

İçimdeki bu şey kendi başına bir yaratıktı. Bir çıra yığınının farksız olan paramparça ruhumun üzerinde sonsuza dek sallanarak yanan bir kibrit, her kıskırtmada öfkemi silahlanmaya çağıran bir davul sesiydi.

Henri yüzünü ovuşturdu. “Seninle tartışmak istemiyorum ama bilmemen daha güvenli.”

“Beni korumana ihtiyacım yok. Söyleyeceklerin beni yıkamaz.”

“Bundan emin misin?” diye çıktı. “Son zamanlarda pek dengeli sayılmazsın.”

Mücadele et.

Ağızma sözcükler birikti. Korkunç sözcükler. Affedilemez sözcükler. Bizi onarılamaz biçimde kıracak sözcükler.

Ve bunlar sadece sözcükler de değildi. Kafamdan geçen düşünceler, daha yüksek sesle ve daha ısrarlı bir şekilde büyürken bile kalbime saf bir korku salıyordu.

Mücadele et.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

Ben... Ona zarar vermek istiyordum. Kemiklerini kırmak. Kanyana kadar derisini tırnaklamak.

Bu düşünce beni dehşete düşürdü.

Beni cezbetti.

Bana *mırladı*.

“Aşağıya, arkadaşlarının yanına dön,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. Titreyen ellerim bükülüp yumruk oldu. Tekrar tekrar.

İçindeki öfke sönmüştü. “Dur Diem, özür dilerim.” Bir adım öne çıktı ve bana doğru uzandı. Elinden kaçıp geriye sendeledim. Paniğim tiksinti olarak ortaya çıktı. Henri ona tokat atmışım gibi görünüyordu ama yanımda kalırsa ona daha da kötüsünü yapacağımdan korkuyordum.

Çok daha kötüsünü.

Mücadele et.

“Hemen,” diye hırladım ona. “*Git!*”

Birkaç saniye bana baktı. Gözlerinde kalp kırıklığı vardı. Sonra dönüp odadan çıktı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Henri'yle kavga etmekten daha kötü bir şey varsa o da kavganın ardından gelen tuhaf gerilimdi.

Gecenin bir vakti Henri odaya dönüp yanımda uyuyakalmıştı. Fakat şafakta kalkıp Lumnos'a dönmek üzere eşyalarımızı topladıktan sonra bile aramızdaki sessizlik devam etti. Ara sıra gözleri bana takılıyor, kasları konuşma isteğiyle savaşıyormuşçasına geriliyordu ama o dilini tutunca ben de aynını yaptım.

Hanın dışında atlarımızı hazırlarken geçen akşamki adamlardan ikisi bize iyi yolculuklar dilemek için durdu. Onlara ölçülü bir gülümsemeyle kibarca teşekkür ettim ama içlerinden biri Henri'nin kulağına fısıldamak için eğildiğinde, Henri'nin gözleri benimkilerle buluştu ve gülümsemem kayboldu.

Çember Yolu'nun geniş ve ıssız patikasına geri döndük. Atlarımız yan yana yürüyor, yoğun sessizlik sadece düzenli nal sesleriyle bozuluyordu.

Ona zarar vermek istemiştim.

Bu düşünce aklımdan hiç çıkmıyordu. Her zaman en yakın arkadaşım olan bu sadık, iyi kalpli adama... Dün gece önce kalbini, sonra da kemiklerini kırmak istemiştim.

En kötüsü de bunu yapmayacağımdan emin değildim. Yanımda daha fazla kalsa, daha yakınıma gelse kendimi durduramayacağım hissinden kurtulamıyordum.

Her zaman çabuk parlayan biri olmuştum ve bununla gurur duyuyordum. Sessiz, küçük, itaatkâr olmamı isteyen bir dünyada yılmaz bir ruhtum ben. Fakat artık bu kıvılcım, cesaret ya da masum bir haşarılık olarak ortaya çıkmıyordu. Artık yıkıcı bir şeye dönüşmüştü. Ölümcül bir şeye.

Ve eğer onu kısa sürede kontrol etmeyi öğrenemezsem bana –ya da en sevdiğim insanlara– zarar vermesinden korkuyordum.

Pes edip sessizliği bozduğumda, alabildiğine içimize kapandığımız yolculuğumuzun birkaç saatini geride bırakmıştık.

“Haklıydın.”

Dikkatini bana çevirdi. Ömrü boyunca duyduğu bir ses onu hiç bu kadar ferahlatmamış gibi bir hâli vardı.

“Haklı değildim,” dedi çabucak. “Söylediklerimle haddimi aştım.”

“Hayır. Haklıydın. Dengemi *yitirdim*.” Son sözcüklerde sesim titredi ve gözlerimi sıkarak kapattım. “Ya da yitiriyorum en azından.”

Atını yaklaştıırken bacağı bacağıma sürtündü.

“Arada sırada biraz dengesiz olmak o kadar da kötü bir şey değil. Karakteri geliştirir.” Onu görmeden bile sesindeki alaycılığı, nazık barış teklifini işitebiliyordum.

Ben de karşılığında bir teklifte bulundum. “Yine Komutan gibi konuşmaya başladın.”

“Bunu bir iltifat olarak kabul etmeyi seçiyorum.” Gözlerimi açtığımda gülümsüyordu. Göğsümden korkunç bir ağırlık kalktı. Sonsuza dek kaybolmasa da içimde eski tanıdık neşenin yeşerdiğini hissetmeme yetti.

“Özür dilerim,” dedim ve samimiydım.

“Ben de.” Onun da samimi olduğunu biliyordum. “Seni duyguların hakkında konuşmaya zorlamamak gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyorum ama bana ihtiyacın olduğunda yanında olacağımı biliyorsun, değil mi? Her zaman. Ne olursa olsun.”

İçim burkuldu. Tek yapabildiğim gülümsemek ve başımı sallamak oldu.

Uzun dakikalar boyunca konuşmadan devam ettik. Saatlerce süren gerginlik azalırken ikimiz de sessizce gevşedik. Bu kez sessizliği bozan Henri oldu.

“Yaklaşık bir yıl önce Soydanlardan birinin ölümlü bir çocuğu öldürdüğünü gördüm.”

Gözlerim gözlerine çevrildi. Fakat Henri ileriye bakıyordu ve yüzünde kasvetli bir ifade vardı.

“Lumnos Şehri’nde bir teslimat yapıyordum. Çocuk, batıdaki bir çiftlikten armut getiriyordu. Yaşı on dörtten fazla olamazdı; okuldan yeni çıkmıştı. Yolun karşısına geçiyordu ama kolları kasalarla doluydu ve önünü göremiyordu...” Henri titrek bir nefes aldı. “*Onlardan* biri devasa bir ata biniyordu; hayatımda gördüğüm en büyük ata. Atı asla unutmayacağım. Kar gibi beyazdı. Gözlerinin arasında siyah bir yama vardı ve boyu bir ev kadardı. Yelesinde altın bir kurdele vardı. Çok hızlı gidiyordu. Öyle işlek bir yol için fazla hızlı.”

Henri ürperirken midem altüst oldu.

“Bu, bir kazaydı. Bunu biliyorum. Sadece bir kazaydı. Fakat Soydan... O...” Gözleri hatıranın uyandırdığı öfkeyle parlıyordu. “Durmadı bile. Tanrılar adına; o güzel, mücevherli eyerine çamur bulaştırdığı için çocuğa küfretti. Ona çocuğun öldüğünü söylediğimde, üzerinde altınları ve mücevherleriyle orada oturup çocuğun cesedine *önemsiz bir şeymiş* gibi baktı. Atının üstündeki tozu silkeledi ve uzaklaştı.”

Henri'nin parmakları eyere kenetlendi. Tırnakları ellerinin arasında başka bir şeyi sıkmayı hayal ettiğini düşündüren bir öfkeyle deriye küçük yarım aylar kazıyordu.

“Çocuğun cesedini üç farklı köye taşıdım ama kimse kim olduğunu bilmiyordu. Onu ailemizin topraklarına gömdüm. Böylece en azından kemiklerini akrabalarına geri verebilirim. Tabii onları bulabilirsem.”

İçim ürperdi. “Bunu neden bana söylemedin?”

“Çünkü o zaman sana daha sonra ne yaptığımı söylemek zorunda kalacaktım.”

Çenesini sıkı. Hâlâ bakışlarımdan sakınıyordu.

“Çok öfkeliydim Diem. İçimde bir şeyler koptu. Hayatımız boyunca bizi ezip geçtiler. Tıpkı o Soydan'ın o çocuğa yaptığı gibi ve umurlarında bile değil. Hayatlarımızın hiçbir değeri yokmuş gibi bizi pisliğin içinde bırakıyorlar.” Sesi yükseliyor, daha yüksek ve daha hararetli çıkıyordu. “Ben de onlar bizden bir can alabiliyorsa, ben de onlardan bir can alabilirim, dedim. Taşıyabildiğim kadar çok silah kuşanıp o sokağa geri döndüm ve beklemeye başladım. Bir hafta boyunca, her gün adamın o yola dönmesini bekledim ve döndüğünde onu öldüreceğimi biliyordum. Bu sırada ölsem bile umurumda olmazdı. Bizi *görmelerini* istedim. Bakmalarını sağlamanın tek yolu bu olsa bile.”

Hüzünle, “Henri,” diye fısıldadım.

Onu neredeyse kaybedecektim ve bunun farkına bile varmamıştım. O sırada belki ben bir yerlerde Teller'la şakalaşıyor ya da merkezde çalışıyordum ve o sırada Henri, birkaç kilometre ötede kendini kaçınılmaz bir ölüme teslim ediyordu.

Onu teselli etmek, bu yüzden onu asla yargılamayacağıma ikna etmek için doğru sözcükleri bulmakta zorlandım. Her şeyi bir kenara bırakıp, unutacak kadar öfkeye kapılmanın ne demek olduğunu

herkesten iyi biliyordum. Fakat bunun için benim de bir sırrımı itiraf etmem gerekecekti.

Yüzünü buruşturup devam etti. “Bir adam beni buldu... Ölümlü bir adam. Bana şöyle bir baktı ve bir şekilde neden orada olduğumu anladı. Ya bir intikam eyleminde anlamsız bir şekilde ölebileceğimi ya da öfkemi daha büyük bir amaç için dönüştürebileceğimi söyledi. Önemli bir amaç için. O tek adamdan çok daha fazlasına bedel ödetecek bir amaç için.” Nihayet bakışlarını bana çevirdi. Yüz hatları dingin, neredeyse saygılı bir ifadeye bürünmüştü. “Dövmenin amacının Eski Tanrıları onurlandırmak olduğunu söylediğimde ciddiydim. O gün beni kolluyorlardı.”

“Kimdi o adam?” diye sordum.

Meraklı kulaklara ve gözlere karşı kısa bir süre yola göz gezdirdi. “Sana onun adını söyleyemem. Kurallardan biri bu: Hiçbir üyenin kimliğini asla açıklamamak. Tamamen güvendiğimiz kişilere bile. Soydanları Emarion’un yöneticileri olarak kabul etmeyi reddeden ölümlüler için bir grup bu. Elimizden gelen her şekilde onlara karşı koyuyoruz. Kendimize Sonsuz Alev’in Koruyucuları diyoruz.”

Bedenim kilitlenirken yüreğim ağzıma geldi. “Fakat bu isim...”

Lafımın sonunu, “Kan Savaşı sırasındaki ölümlü isyanının ismi,” diye getirdi başını sallayarak. “Soydanlar isyanı tamamen bastırdıklarını düşünmüşseler de bazı isyancı hücreler hayatta kaldı. O zamandan beri gizlice faaliyet gösteriyorlar, bilgi ve silah topluyorlar. Bir gün tekrar deneyecek ve gerçekten kazanacak kadar güçlü olacağımızı umuyoruz.”

Savaş. Dün gece fısıltıyla savaştan bahsettiklerini işitmişim. Yeni sorular ve korkular içimi doldururken nefesimi zor tutuyordum.

“Peki ‘bir gün’ ne zaman?” diye sordum.

“Çok erken davranıp tekrar başarısız olmayı göze alamayız ama pek çok kişi Tav Günü’ndeki kanlı güneşin Eski Tanrılardan gelen, zamanın

yaklaştığına dair bir mesaj olduğunu düşünüyor. Fakat keşke..." Tereddüt etti. "Keşke içeride daha fazla ölümlü iş birlikçimiz olsaydı."

"Baban bu yüzden mi saray kuryesi olarak çalışıyor?"

"Hayır." Yüz hatları sertleşti. "Babam isyancıları desteklemiyor. Benim bu işe karıştığımdan da haberi yok." Bana imalı bir bakış attı. Sessiz bir ricaydı bu.

Hemen, "Hiçbir şey söylemeyeceğim," dedim. "Ne ona ne bir başkasına."

Atını yavaşlatarak, durdurup eyerinin üzerinde doğrudan bana bakabileceği şekilde döndü. "Bize katıl Diem. Onların şifacısı olarak saraydaki konumun çok değerli olacaktır. İyileşme yeteneklerini nasıl etkisiz hâle getirebileceğimizi, zayıflıklarını öğrenebilir, hatta belki de onlara ilaç olduklarını söyleyerek üzerlerinde farklı zehirleri deneyebilirsiniz."

İçimi hastalıklı, yağlı bir his kapladı. Şifacılar hayat kurtarmak için yemin ederdi. Bunun yerine bilgimi ve hastalarımın kutsal güvenini onlara zarar vermek için kullanmak...

Soydanlar ne kadar korkunç olsalar da o denli alçalabileceğimden emin değildim.

Henri tereddüdümü fark etmiş gibiydi. "En azından kulak misafiri olduğun herhangi bir bilgiyi aktarabilirsin. Askerî şeyler. Ordularının hareketleri, geliştirdikleri silahlar."

Önümdeki yola bakarken bunun nihayet kendi geleceğimi seçme fırsatım olabileceği aklıma geldi. Ailem, küçük köyüm, hatta şifacı olarak yaptığım iş... Bunların hepsi benim için annem tarafından çizilmiş yollardı. Bedenim bile son zamanlarda istenmeyen düşünceler ile duyguların tutsağı gibi geliyordu.

Ve seslerin.

Tanrısal yaratıklar olan Soydanlara karşı çalışmak ne kadar çılgınca olsa da bu kendi başıma seçebileceğim bir şeydi. Sonuçları ne olursa olsun, o sonuçlar sadece ve sadece bana ait olacaktı.

Elbette Soydanlar, özellikle de soylu olanlar benim huzurumda işe yarayacak bilgileri ifşa edecek kadar aptal değillerdi. Fakat bunu yaparlarsa, ağızlarından kaçırırlarsa ve öğrendiğim hastalarımın zarar vermeyecek, aksine masum ölümlüleri koruyacak bir bilgiyse...

Belki de ihtiyacım olan şey tam da buydu.

O ses sürekli mücadele etmemi istiyordu. Belki de *biriyle* mücadele etmek yerine, *uğruna* mücadele edecek bir şeye ihtiyacım vardı. Belki de içimde yanan öfkeyi kanalizere edebilir ve beni yavaşça yakıp kül etmek yerine birilerine yardım edebileceği bir yere yönlendirebilirdim. Ayrıca annemin kaybolmasından Prens Luther ya da başka bir Soydan sorumluyorsa, gerçeği bulmama Koruyuculardan daha iyi kim yardım edebilirdi?

Fakat...

Bir yemin etmişim. O kadar değerli ve kutsal bir yemindi ki bir şifacının eğitiminin temelini oluşturuyordu. Bir şifacının ihlal ettiği takdirde sonsuza dek görevinden menedilebileceği bir yemin. Yakalanırsam kariyerim sona ererdi. Annem benden utanır, Maura benimle bir daha asla konuşmayabilirdi.

Daha da kötüsü, bu durum şifacı arkadaşlarıma zarar verirdi. Hastalarımız sırlarını saklayacağımıza güvenmezlerse yardıma ihtiyaçları olduğunda bizi aramayabilirlerdi. Masum insanlar gereksiz, önlenebilir ölümlerin kurbanı olabilirlerdi.

Hayır. Bunu yapamazdım. Bu çizgi aşılamayacak kadar önemli ve kutsaldı.

Yine de... Yine de...

“Bunu düşüneceğim,” dedim nihayet.

Henri sırtıttı ve kabul etmişim gibi coşkuyla başını salladı. Atını dürttü ve patikada ilerlemeye devam ettik. “Yalnız olmayacaksın. Ben de yanında olacağım ve eh, sana henüz söyleyemem fakat tanıdığın başka üyeler de var. Belki Teller’ı da aramıza alabiliriz. O Soydanlar okulunda edindiği bilgiler...”

“Kesinlikle olmaz.” Başımı sertçe iki yana salladım. “Teller’ı bu işe karıştırma Henri. O daha çok genç. Onun bu işe bulaşmasını istemiyorum.”

“Teller çocuk değil Diem, neredeyse yetişkin bir adam. Yardım etmek isteyebilir.”

“Umurumda değil. Sana yardım etmeyi düşünürüm ama onu bu işe karıştırmazsan. Benim şartlarım bunlar.”

“Bu, onun seçimi olmalı...”

“Bana söz ver Henri.”

Henri’nin yüzünden yargılayıcı bir gölge geçse de avuçlarını teslimiyet içinde kaldırdı ve hafifçe başını salladı. “Pekâlâ. Söz veriyorum.”

“Dövme de yaptırmayacağım. Senin ve arkadaşlarının aksine, Soydanlar fark ederlerse derimin canlı canlı yüzülmesini istemiyorum.”

“Gayet makul.” Ateşli bir bakışla bedenime göz gezdirdi. “Ben senin cildini bu hâliyle seviyorum zaten.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Küçük ağaç kulübün kadınları da üye olarak kabul ediyor mu? Dün gece hiç kadın görmedim de...”

“*Küçük ağaç kulübüm* bir kadın tarafından yönetiliyor.”

“Gerçekten mi?” Sırtımı dikleştirdim. “Lumnos’ta mı?”

Bunun daha ilerici diyarların bazılarında olduğunu hayal edebiliyordum ama Lumnos ve eski kafalı âdetleri, eş ve anne olmaktan başka bir şey isteyen kadınlar için –bu kutsal roller ne kadar şerefli olursa olsun– hep zorlu bir yer olmuştu.

“Kim o? Ben tanıyor muyum?”

“Söyleyemem. Kimsenin kimliğini açıklamak yok, unuttun mu?”

Omuzlarım çöktü. “Onunla birlikte çalışabilecek miyim?”

“Umarım,” dedi Henri. Gözleri çözemediğim bir duyguyla yumuşamıştı. “O da tıpkı senin gibi dişli biri.”

Yolculuğumuza devam ederken, Henri heyecanla grup ve gizli faaliyetleri hakkında üstü kapalı ipuçları vererek konuşmaya devam

etti. Yolda ne zaman yanımızdan başka bir yolcu geçse, konuşması bana nefesimizi tutmuş gibi hissettiren ağır sessizlik aralıklarıyla bölündü.

Tamamladığı görevleri hevesle anlatıyordu. Bu görevler, çoğunlukla Lumnos'taki üyeler arasında veya komşu diyarlardaki hücrelere mesajlar iletmekti. Babasını saray kuryeliği görevlerinde kendisine yardımcı olması için ikna etmeye çalıştığından, böylece kraliyet yazışmalarını ele geçirmeye çalıştığından bahsetti. Ancak babası, Henri'nin Soydanlara olan nefretini iyi bildiği için teklifi reddetmişti.

Yorum yapmadan dinledim. Her öyküde yüzünün nasıl aydınlandığını fark ettim. Ne kadar gururlu, yürüdüğü yoldan ne kadar emindi. Daha endişeli olmam, kolayca ölümüne sebep olabilecek bir faaliyetten onu belki de vazgeçirmeye çalışmam gerektiğini biliyordum. Fakat onu yeniden neşe dolu görmek kalbimde bir ateşi canlandırmıştı. Belki onun da en az benim kadar bir amaca ihtiyacı vardı.

Ve o amacı birbirimizle paylaşabilmek... Belki de tekrar bir araya gelmek ve annemin kaybolmasından önceki hâlimize dönmek için ihtiyacımız olan şey buydu.

“Seninle konuşmak istediğim başka bir şey var.” Sesi değişmiş, endişeyle dizginlenmişti. “Bizimle ilgili.”

Sustum. Düşüncelerim yüzümden o kadar mı okunuyordu?

Derin bir nefes aldı ve elimi nemli parmaklarının arasına almak için uzandı. “Seni seviyorum Diem. Gerçek şu ki, seni ömrüm boyunca sevdim. Diğer kızlarla sen sadece bana bir şans vermeye hazır olana kadar zaman geçiriyordum.”

Kalbim tekledi. Bu sözleri birbirimize daha önce hiç söylememiştik. Yakınından bile geçmemiştik.

Gözlerinde beklentiyle bana baktı ve zihnim çılgınca düşüncelerden oluşan bir kasırgaya dönüştü.

Onu seviyor muydum? Evet, tabii ki seviyordum. O benim en eski, en iyi arkadaşımdı ve bana ailem kadar yakındı. Fakat belki... Belki ben onu, onun beni sevdiği gibi sevmiyordum. Ya da belki seviyordum ama bunun ne anlama gelebileceğinin düşüncesi, karşılığında benden neler isteyebileceğinin düşüncesi...

Başparmağıyla elimin üstünü okşaması bende tenimin zımparalandığı hissini uyandırdı. Elimini çekip kurtarma dürtüsüyle mücadele etmem gerekti.

Bir kendisine bir bana işaret edip, “Bunu hâlâ çözmeye çalıştığımızı biliyorum,” dedi. “Fakat bildiğim bir şey varsa o da senin benim kadını olduğun Diem Bellator. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kişi sensin. Ve senin de beni onurlandıracağını umuyordum...”

Ağzım kurudu. Dudaklarımdan, “Ben de sana değer veriyorum,” sözleri dökülüverdi. “Çok, çok fazla. Şu anda hayatımda vermem gereken o kadar çok zor karar varken seninle birlikte olabildiğim ve sadece... rahatlayabildiğim için çok mutluyum. Hiçbir baskı olmadan.”

Yüreğim utancın ağırlığı altında eziliyordu. Ne söylemek üzere olduğunu biliyordum. Ne sormak üzere olduğunu.

Ve bir korkak gibi bundan kaçmıştım.

Hayal kırıklığının gölgesi gözlerini kararttı. Başını salladı ve ikimiz patikaya geri dönüp Lumnos’a doğru uzun yolculuğumuza devam ederken bacağıma sıktı. Yol boyunca bakışlarından kaçındım ama sözleri –ve geleceğimiz– aklımdan çıkmıyordu.

Düzenleme

Ny.ozlem

ON ÜÇÜNCÜ

BÖLÜM

Fortos'a yaptığımız yolculuğun üzerinden iki hafta geçmişti ve uzun zamandır ilk kez içimde bir umut ışığı belirmişti.

Döndüğüm gün, merkeze girmiş ve annemin saraydaki görevlerini devralmaya karar verdiğimi cesurca açıklamıştım. Maura annem adına bu fikre yeterince karşı çıksa da sonunda nihayet yumuşadığında nasıl rahatladığını fark etmiştim.

O günden sonra annemin kayıtlarını inceledim. Soydanların tedavileri için ayrılmış küçük iksir ve toz koleksiyonuyla haşır neşir oldum (içlerinde hiç alevkökü olmaması benim için hayal kırıklığı olmuştu) ve birkaç uzun akşamı, Maura'dan onca yıldır özenle uzak tutulduğum güçlü varlıkların tedavisine dair tüm tuhaflıklar hakkında ders alarak geçirdim.

Tedaviyi annemin benden o kadar gizli tutmasına degecek kadar önemli bir şeyler öğrenmeyi beklesem de sonuçta onların tedavisi ölümlülerinkinden çok da farklı değildi.

Soydanlar için ölümcül olabileceğini öğrendiğim tek bir mad-

de vardı: Tanrıtaşı. Sadece Atalar tarafından üretilebilen nadir bir malzeme. Bir ok veya bıçak hâline getirildiğinde, ciddi bir darbesi anında ölümcül olabiliyor ve küçük darbeleri bile ölümcül toksininden kaynaklanacak bir enfeksiyon riski taşıyordu. Ölümlüler için zarsız olsa da Soydanlar için etkileri son derece yıkıcıydı; bilinen bir panzehri olmayan korkunç ve acı verici bir ölüme sebep oluyordu.

Günlerce aklımdan çıkmayan ve peşimi bırakmayan tek bilgi bu olmuştu. Bu tam da Henri'nin isyancı grubunun öğrenmek isteyeceği türden bir bilgiydi.

Eğer onlarla çalışmaya karar verirsem.

Ve böylece, yeni edindiğim bilgilerle donanmıştım ve saraya yaptığı ziyaretlerde Maura'ya eşlik etmeye hazırdım. İlk ziyaretimiz basit ve kısa olacaktı; haftalar önceki çatı çökmesinde yaralanan en küçük iki çocuğu kontrol etmek için son bir muayenede bulunacaktık.

Elric'in bizi taş duvardaki gizli delikten geçirdiği ormanlık alandan geçerken sesli düşünerek, "Bu sefer bahçeden kestirme bir yol yok sanırım," dedim.

Henri'nin isyancılarının keşfetmekten heyecan duyacakları bir başka ayrıntı.

Maura beni, "Onu unutsan iyi edersin," diye uyardı. "Saraya korunmasız bir giriş olduğunu bildiğini öğrenirlerse, bunun tek sonucu şifacı olarak görevini kaybetmek olursa kendini şanslı saymalısın."

"O hâlde ön kapıdan," dedim neşeyle.

Ne ön kapıydı ama.

Sarayın arka tarafı pırıl pırıl ay ışığıyla şekillenmiş gibi görünürken, ön tarafı görkemli madalyonun karanlık yüzüydü. Kıvrım kıvrım uğursuz gölgeler durmadan büyüyen sarmaşıklar gibi ön cepheye dolanıyordu. Karanlık şeritler her korkuluk ve kule boyunca düğümlenip kıvrılıyor, saldırmak için kıvrılan kara engereklere ait bir yuvaya benziyordu. Saray onların sonsuz hareketiyle nabız gibi atıyordu sanki; diyarın çarpan, kararmış kalbi.

İnanılmaz derecede göz korkutucuydu. Şüphesiz tasarım gereği öyleydi. Herhangi bir potansiyel düşmanın karanlık yapıya tek bir bakış attıktan sonra ters yöne doğru koşmaya başlamayacağını hayal etmekte zorlanıyordum.

Gel gör ki nutkumun tutulmasına sebep olan şey mimari ustalıklar değil, yapıyı koruyan yaratıktı. Canlı ve soluyan bir gargoyl'e u andıran bu yaratık, sarayın duvarlarının en tepesindeki bir çıkıntıya uzanmıştı; kürklü kuyruğunu tembelce sallıyor, parıltılı iki gözüyle çevredeki toprakları süzüyordu.

Bir gryvern.

Okulda onlarla ilgili hikâyeler dinlemiş ve suretlerinin diyarın çeşitli yerlerinde çeşitli malzemelere işlenip oyulduğunu görmüştüm ama birini kendi gözlerimle görmek, bir peri masalının sayfalarında dolaşmak gibiydi.

Bir deniz ejderhasının dikenli, pullu kafası. Bir kartalın kanatları ve ön pençeleri. Bir aslanın bedeni. Denizin, gökyüzünün ve karanın kralları; hepsi bir tek canavara dönüşmüştü. Bu korkunç karışım dünyamızdaki başka hiçbir yaratığa benzemeyen, kâbus gibi bir şeydi.

Binlerce yıl önce Atalar ölümlüler diyarına geldiklerinde, dokuz kardeş tanrının her biri yanında kendilerine yoldaş ve koruyucu olarak bir gryvern getirmişti. Tav sırasında, Atalar ölümsüz canavarları her bir diyarın krallıklarına sonsuza dek hizmet etmeleri için bağlamıştı. Fortos ve Montios'un gryvernlere Kan Savaşı sırasında ölümlü isyancılar tarafından öldürüldüğü için sadece yedisi hayattaydı. Ölümeleri isyan için büyük bir zafer olsa da böylesine görkemli bir hayvanın sonunun geldiği düşüncesi içimi derin bir hüznle dolduruyordu.

Güneş ışığı yaratığın yanardöner pullarında parıltıyor; pulların pürüzsüz, karanlık yüzeyi lambanın altında biriken yağ gibi gökku-

şagının renklerini yansıtıyordu. Kısa bir esinti sırtında sıkıca katladığı kanatlarının tüylerini kabarttı.

Dikkatimin ağırlığını hissediyormuş gibi gryvern'in altın gözleri benimkilerle buluşmak için aşağı çevrildi. Kısık gözlerinin siyah gözbebekleri titreşip inceliyor, beni süzerken seğiriyordu. Yürümeyi bırakıp yaratığın bakışları karşısında donakaldım.

Ani bir hareketle havaya fırladı. Açtığı kanatlarının vuruşları, sarayın etrafında zarif bir kavis çizerken toz girdapları oluşturdu ve yaratık bulutlara doğru tiz bir sesle uludu. Geniş kanatları güneşi kapattığından gölgesi üzerimizden geçti. Bir anda aşağıya yöneldi ve yeryüzünde sarsıntı yaratacak kadar büyük bir güçle ilerideki yürüyüş yoluna kondu.

Maura çılgılık attı ve birkaç adım geriye sendeledi. Kendini korumak için teklifsizce arkama saklandı. Buna alınmadım. Hatta bir yanımda, onu böyle bir canavardan koruyabileceğime inandığı için gururlandı bile.

Çenemi de gözlerim gibi saygıyla eğdim. Elim belimdeki kılıçta gezinirken tereddütle bir adım ilerledim.

Gryvern bu hareketimi hakaret kabul etti ve sivri dişlerinin arasından gürleyen bir hırıltı yükseldi. Bir pençesi ileri uzanıp kiremitli taş yolu kazırken kalın postu boyunca kaslar gerildi.

Donakaldım. Ellerimi havaya kaldırırken boş avuçlarımı yaratığa doğru çevirdim. "Biz tehdit değiliz," diye mırıldandım. Beni anlayıp anlamadığını merak ediyordum. "Yardım etmek için buradayız."

Bir adım daha attı. Sonra bir adım daha. Dikenli burnu yüzüme bir kol mesafesi kadar yaklaştı. Burun delikleri genişçe açılarak beni kokladı. Başını hafifçe yana eğdi, önce bir yana, sonra diğer yana.

Arkamda duran Maura inledi. "Biri bize yardım edebilir mi lütfen?" diye çaresiz bir sesle muhafızlara seslendi. Beni daha güvenli bir mesafeye çekmek için kolumdan tuttu.

Yerimden kımıldamadım. Dikkatim gryvern'in üzerindeydi. Gözlerinde çok ilginç bir şey vardı. Etkileyici bir şey, neredeyse insanı andıran büyüleyici bir kurnazlık.

En yabancı hastalarım karşı kullandığım, teskin edici bir sesle, "Sana zarar vermeyeceğim," dedim. Yavaşça, temkinli bir şekilde elimi uzattım. Açıklanamayan bir dürtüyle öne doğru çekiliyordum.

Yaratığın gözleri önce elime, sonra tekrar bana çevrildi. Aynı yavaşlıkla, aynı temkinlilikle boynunu öne doğru eğerek dokunuşumu karşıladı.

"Sorae, tüneğine geri dön," diye haykırdı hırçın bir ses.

Gryvern tısladı ve başını çevirdi. Kuyruğunun ucundaki siyah kürk tutamı öfkeli bir çırpınıyla yere çarptı. Boynundaki zincirden sarkan altın madalyondan güneş ışığı yansıdı; madalyonun üzerine Lumnos'un simgesi olan birbirine kenetlenmiş güneş ve ay kazınmıştı.

Bir muhafız öne çıkıp hayvanın kalçasına vurduktan sonra saraya dönmesini işaret etti. "Sakin ol kızım. Onlar sadece ölümlü, endişelenecek bir şey yok."

Tepemin tası attı.

Gryvern'in dudakları muhafızın hırlamasıyla geriye kıvrılrsa da emre itaat edip binaya doğru ilerledi.

Muhafız öne çıkmamızı işaret etti. "Özürlerimi kabul edin. Kral hastalandığından beri Sorae'nin sinirleri gergin. Bugünlerde her şey onu kızdırıyor."

"Kızgın değildi, sadece meraklandı," dedim.

Muhafız bana sorgulayan bir bakış attı; Maura'nın yüzünde de aynı bakış vardı.

Yanıt vermedim.

Anlaşılan o ki sarayın ana girişinden girmek, daha önce bahçe kapılarından içeri ne kadar kolayca girdiğimiz düşünüldüğünde gerçek bir meydan okumaydı.

Kılıklı nöbetçiler küçümsemelerini gizlemeye tenezzül etmeden bizi sorguya çektiler. İsimlerimizi, uzmanlık alanımızı, çantalarımızın içindekileri, saraydaki görevlerimizi sordular. Bu rutini geçmişte sayısız kez deneyimlemesine rağmen Maura son derece sabırlı davranarak, gittikçe kabalaşan sorularına biraz olsun savunmaya geçmeden yanıt verdi.

Bir savaş başlatmadan bu rolü üstlenebileceğime olan güvenim her geçen saniye azalıyordu.

Nihayet muhafızlar homurdanarak, geçişimize izin verip çantalarımızı ayaklarımızın dibine attılar. Dağılan eşyalarımızı topladık. Mermer kaplı, geniş antreye doğru döndüğümüzde, zırhlı bir kol göğsüme çarpıp beni durdurdu.

Adamın gök mavisi gözleri kalçama seğirtti. “Ölümlülerin içeri girmeden önce silahlarını teslim etmesi gerekir.”

Çenem kasıldı. Cehennemin buzla kaplı mağaraları adına, aslanın inine silahsız girmeyi kabul etmem olası bile değildi.

“Buradaki görevlerim için onlara ihtiyacım var,” diye itiraz ettim.

Muhafızın dudağı kıvrıldı. “Buradaki görevlerinin hiçbirisi kılıç gerektirmemeli.”

Buruk bir gülümsemeyle hançerimin kabzasını okşadım. “Bu hançer buraya en son gelişimde Prenses Lilian’ınızın hayatını kurtarmamı sağladı.”

Birbirimize öfke dolu, kısık gözlerle baktık ve ikimiz de geri adım atmadık.

“Diem,” diye tısladı Maura. Sesinde hem yakarış hem de uyarı vardı.

Muhafızlardan biri, “Prens Luther’i çağır,” diye buyurdu. “Bu kararı o verecek.”

Maura telaşla elini salladı. “Hayır, hayır, buna gerek yok. Onları burada bırakacak. Değil mi Diem?”

Muhafız bana sırtıttı. “Aynen öyle yapacak.” Bana doğru uzandı. Bir eli sertçe omzumu kavradı. Hançerimi almak için uzandığında diğer avucu göğsüme değdi ve zampara gülümsemesi, bu hareketin kasıtlı olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmadı.

Kontrolümü kaybetmemle eğitimim devreye girdi. Adamın parmak uçları bıçağımın kabzasını sıyıramadan önce, bir elim bileğine gitti ve diğer elim ön kolunu kavradı. Ardından ivmesini aleyhine kullanarak, kolu sırtında garip bir açıyla kilitlenene ve dizlerinin üzerine çöküp acı ve şok içinde homurdanana kadar onu döndürdüm.

Basit bir manevra... Babamın bana öğrettiği ilk manevralardan biriydi bu. Benden iki kat iri bir düşmanın üzerinde bile etkiliydi.

Etrafımda, kılıçların kınlarından sıyrılırken çıkardıkları şingirtiyi işittim. Ustura gibi keskin kılıçlardan oluşan bir çemberin içine hapsedildim.

“İşte bu kusursuz bir başlangıç oldu,” diye mırıldandım.

Bir muhafız öne çıkıp Maura’yı yakaladı ve bıçağını boynuna dayadı. Maura ciyakladı.

“Çek ellerini onun üzerinden, yoksa ölürsün,” diye homurdandım. Ayağımın dibindeki muhafız çırpınarak kollarımdan kurtulmaya çalışınca, kolunu daha da bükmemle acı dolu bir inilti daha çıkardı.

Onu yerinde tutmak beklenmedik şekilde kolay oldu ve yoldaşlarının bana şaşkın bakışlarından şaşkınlığımı paylaştıklarını anlayabiliyordum. Babamın eğitimi, beni daha önce karşılaştığım ölümlü adamlarla başa çıkabilecek kadar güçlü kılmışsa da amansız rakipler olmalarıyla nam salan Soydanların beni daha fazla zorlamalarını beklemiştim.

Muhafızlardan biri kılıcının ucunu bana doğrulttu. “Gerçekten hepimize yetebileceğini mi sanıyorsun ölümlü?”

“Ah, sadece sana yetmek bile beni yeterince memnun eder.” Ba-

caklarının arasına acıyan bir bakış attım. “Bunu sana bir kadın ilk kez söylüyor olmalı.”

Sessiz kıkırtılar odaya yayıldı.

Muhafızın yanakları kıpkırmızı oldu. Bana doğru hamle yaptı. “Seni ölümlü fahi...”

“*Durun.*”

Pes, gök gürültüsünü andıran ses, taş duvarlarda yankılandı.

Hepimizin gözleri ikiz dolambaçlı merdivenlerden yukarı, sahanlığın tepesindeki heybetli figüre çevrildi. Özel dikim siyah süet pantolon, gümüşü boncuklarla süslenmiş koyu gece mavisi ceket, mücevherli kılıç, sıkıca bağlanmış parlak siyah saçlar.

Prens Luther.

“Emirlerime uymayanlara ikinci bir şans vermem,” diye bağırdı.

Sesi, odayı varlığıyla dolduran uhrevi bir güçle yankılanmıştı. Geniş salonun öbür ucundan bile buz gibi bakışlarının bana çevrildiğini fark ettim.

Muhafızlar bir adım geri çekilip silahlarını kınlarına soktular ve Maura’yı tutan adam onu acımasızca itti. Kadının bastonu yere düştü.

Ben yerimden kımıldamadım.

Luther kıvrımlı basamaklardan inerken gözlerimiz birbirine kilitlendi. Maura’nın bastonunu yerden kapıp ona geri verdi. Kadın dengesini sağlayana kadar tutması için ona kolunu uzattı. Bu şövalyece jest karşısında içimde sinir bozucu bir sıcaklık hissettim.

“Majesteleri,” diye kekeledi Maura, “ortada tamamen bir yanlış anlaş...”

Prens bir elini kaldırarak onu hemen susturdu.

İçimdeki sıcaklık kayboldu.

Dönüp tam karşımda durdu. Yüzü donmuş bir soğukkanlılık maskesi gibiydi ve yüz hatlarını uçurum gibi bölen belli belirsiz yara iziyle daha da ürkütücü görünüyordu.

Gözleri ayaklarımın dibinde titreyen adama çevrildi. “Açıkla.”

“Onlara silah yok dedik,” diye homurdandı muhafız. Tuttuğum kolunu çekip kurtarmaya çalışsa da başaramadı. “Sonra da bize saldırdılar.”

“Saçmalık,” dedim öfkeyle. “Buralarda aileler oğullarına bir kadına rızası olmadan dokunmamaları gerektiğini öğretmiyorlar mı?”

“Elbette öğretiyorlar,” diye yanıt verdi Luther.

Gözlerim tekrar ona dikildi. “O hâlde, görünüşe göre *birçoğunuz* bu sözlere kulak asmamışsınız.”

Yüz hatları taş gibi hareketsiz kalsa da safir gözlerinin ardında dönen kıvılcımlar ve gölgeler, kafamın içinde sirenlerin çalmasına neden oldu. Bu, bana fazlasıyla son haftalarda düşüncelerime musallat olan *sesi* hatırlattı; mücadelenin heyecanının onu nasıl uyandırdığını ve serbest bırakılmak için nasıl yalvartığını.

Luther’in ağzı hafifçe açıldı. “Muhafızımı serbest bırakın Bayan Bellator. Davranışları uygun bir şekilde değerlendirilecek.”

Demek Prens adımı hatırlamıştı. Bunun iyi mi yoksa çok ama çok kötü mü olduğundan henüz emin değildim.

“Diem, lütfen,” diye ciyakladı Maura. Sesi çıldırmış, neredeyse ağlayacakmış gibi çıkıyordu. “Bırak bununla Prens ilgilensin.”

Luther’in *uygunluk* anlayışının benimkine uyacağından şüphe etsem de kendimi o kadar safça köşeye sıkıştırmıştım ki başka ne yapacağımı bilemiyordum.

Muhafızın kollarını gevşettim ve ayağa kalkarken onu bariz bir küçümsemeyle izledim. Yüzü utanç ve öfkenin kızıl karışımıyla alev alev yanıyordu. Diğer muhafızlara katılmak için hareketlendiğinde omzu omzuma çarptı ve “Arkanı kolla, ölümlü kaltak,” diye fısıldadı.

Büyü odanın içinde patladı.

Luther neredeyse hiç kıpırdamadığı hâlde, açık avuçlarından cızırdayan ışıklar ve mürekkep gibi gölgelerden oluşan kırbaç gibi

sarmaşıklar çıktı. Sarmaşıklar amansızca bükülüp, muhafızın göğsüne dolandı ve *sıkmaya* başladı. Muhafızın kemikleri artan baskı karşısında gıcırdadı ve dudaklarından boğuk bir çığlık döküldü.

Luther'in dedikoduları hak eden gücünü hissedebiliyordum. Sanki etrafındaki havanın kendine has bir çekimi vardı. Yoğun ve sarhoş edici bir çekim. Buna tepki olarak içimde bir şey uyandı. Biraz sağduyum kalmış olsaydı buna korku diyebilirdim ama içimde kıpırdanan şeyin *korkuyla* hiçbir ilgisi yoktu.

Ne yaptığımı anlayamadan sendeleyerek bir adım daha yaklaştım. Elim bir sirenin çağrısına yanıt veriyormuş gibi istemsizce kalktı. Gryvern'e karşı da hissettiğim o aynı açıklanamaz çekimdi bu. Belki de huysuz, tehlikeli hayvanlara karşı zaafım vardı.

Luther'in gözleri bana doğru çevrilip beni olduğum yerde mıhladı. Duygusuz yüzünde neredeyse sıkkın bir ifade vardı. Sanki bu çarpıcı gösteri onu ancak sinir bozucu bir sineği ezmek kadar yormuştu.

Yine de bakışları üzerimde dolaşırken gözlerinin içinde bir şey belirdi. Tam olarak çözemediğim bir şey.

O şey her ne ise anında kayboldu. Luther muhafıza doğru ilerledi. Işıldayan ip ayakları havada çaresizce sallanan adamın bedenini yukarı çekerek iki adamı göz göze getirdi.

Luther soğukkanlılıkla, "Bu kadınlar, burada Kraliyet'in hizmetinde," dedi. "Majesteleri'nin konuklarına böyle mi davranıyoruz?"

"Fakat onlar..."

Luther'in eli yumruk oldu ve ipler muhafızın boynuna dolanarak itirazını bastırdı.

Muhafız nihayet güçlkle, "Hayır Majesteleri," dedi.

"O hâlde özür dile." Luther'in gözleri kısıldı. "İkna edici bir özür olsun."

Dikkati bana ve Maura'ya çevrilen muhafız yüzünü buruşturdu. "Ben... çok özür dilerim."

Bakışımındaki öfke derinleşti.

Luther adamın kaderi üzerine düşünürken başını yana eğdi. “Bana itaat etmediğin için kaburgalarını kırmalıyım ama o zaman da misafirlerimiz kemiklerini tedavi etmek zorunda kalırlar. Bu *her ikiniz* için de adil bir sonuç olsa da...” Gözleri hızla gözlerime çevrildi. “Yanıklar ve dikenlerle yetineceğim.”

Parmaklarının bir hareketiyle muhafızın etrafındaki ipler canlandı. Gölge iplerden küçük, iğne keskinliğinde dikenler çıkarak adamın bedeninden azar azar kan sızdırdı; bu sırada titreşen ışıktan cızırtılı sesler yükseldi ve onu yanık kokusu takip etti. Adamın çığlıkları odanın içinde yankılandı.

Maura titreyen bedenini bedenime yasladı. Sırf inatçı gururum yüzünden tepki vermemek için kendimi zorlasam da sonunda korkmasının akıllıca olduğunu kabul ettim. Kuvveti ve vahşiliğiyle dehşet verici olan bu güç gösterisi Luther’in katı kayıtsızlığıyla daha da korkunç bir hâl alıyordu. Adama kendi elleriyle işkence edişini öyle rahatsız edici bir kayıtsızlıkla izliyordu ki korkunç, kalpsiz Soydanlar hakkındaki tüm hikâyelerin sandığımdan da gerçek olduğunu düşündüm.

Gelgelelim Luther’in tüyler ürpertici kontrolü altında adamın bedeninin kanamasını ve yanmasını izlerken korkmamıştım.

Aksine kendimi... Büyülenmiş gibi hissediyordum.

Luther bana doğru dönüp, “Bayan Bellator,” dedi, “size eşlik ettiğim sürece silahlarınızı yanınızda tutabilirsiniz. Fakat onları bu sarayın herhangi bir sakinine karşı kullanmaya kalkarsanız, o zaman bu gördükleriniz...” Büyüsü bir sise dönüştü ve muhafız kanlı, inleyen bir külçe gibi yere yığıldı. “...sizi bekleyen şeyle kıyaslandığında bir lütuf olacaktır. Birbirimizi anlıyor muyuz?”

Yutkundum. “Evet.”

Luther ikna ediciydi. Bu konuda hakkını teslim etmeliydim.

“Beni takip edin.” Topuklarının üzerinde döndü ve sarayın içine yürüdü.

Maura olduğu yerde kapana kısılmış gibiydi. Yüzü kül rengine dönmüştü. Koluna girip onu öne doğru çektim ve yere yığılmış muhafızın bedeninin üzerinden geçtim. Omzumun üzerinden arkamızda bıraktığımız muhafızlara bakmaktan kendimi alamadım ve onların çatık kaşlarına muzaffer bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Görkemli merdivenin bir kolundan yukarı çıktık ve her biri, bir öncekinden daha şatafatlı dekore edilmiş bir dizi dolambaçlı koridordan geçtik. En canlı renklerden oluşan karmaşık desenli duvar halıları, dantel gibi oyulmuş mermerler, içten içe parlayan ısıltılı tavanlar, mücevherli ve yaldızlı *her şey*. Taze açan güllerin kokusunun yayıldığı hava bile zenginlik kokuyordu. Tüm bu ihtişam karşısında etrafıma aval aval bakmamak için kendimi zor tuttum.

Yürürken Luther, “Anladığımı kadarıyla sarayın şifacısı olmak istiyorsunuz Bayan Bellator,” dedi.

Başımı salladım. “Annemin yokluğunda onun görevlerini üstleneceğim.”

“Hepsini mi?”

Gözlerim gözlerine öyle hızlı çevrildi ki zihnimin o hıza yetişmesi için biraz zaman geçmesi gerekti. Sözlerinde bir ağırlık, içgüdülerimi harekete geçiren bir ima vardı. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu ama anladığımdan çok daha tehlikeli bir zeminde olduğumu hissettim.

Maura, annemin kraliyet ailesine kraliyet ailesi nasıl isterse öyle hizmet etmeyi kabul ettiğini iddia etmişti.

Cevap vermedim.

Luther bizi küçük bir oturma odasına götürdü. Odada iki küçük oğlan yerde oynuyor, kıkırdıyordu. Herhangi bir ölümlü çocuk kadar normal görünüyorlardı.

Gelgelelim anneleri gözüme vahşi hayvanlar kadar yabancı göründü. İkisi de önemli bir törene katılacak gibi elbiseler giymişti. Elbiselerin pırıltılı, kaskatı kumaşları; küçük, püsküllü kanepelerinde oturan ikiliyi yutan pamuk şeker rengi kombinezonlarının katlarının üzerinden sarkıyordu. Boyunlarına ve bileklerine iri değerli taşlar dolanmıştı. Doğal olmayan renklerdeki saçları, kurdeleler ve rengârenk tüylerden oluşan bir karmaşayla başlarının üzerinde toplanmıştı. O kadar absürt bir manzaraydı ki gülmek için ağzımı elimle kapatmak zorunda kaldım.

Luther başını hafifçe sallayıp, “Kuzinlerim,” dedi.

İki kadın aynı anda, “Ekselansları,” deyip ayağa kalktılar ve Prens’i reverans yaparak selamladılar.

İçlerinden biri, zümrütler ve leylak rengi taftalar içinde güzel bir kadın, kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. “Bizimle oturmaya gelmen ne büyük incelik Luther,” deyip cilveli bir gülümseme takındı.

Prens’in, “*Prens* Luther,” diye düzeltmesiyle kadının yüzü elbiseyle uyumlu olacak kadar pembeleşti. “Sadece şifacılara eşlik etmek için buradayım.”

Gözlerim bir Prens’e bir kuzinlerine çevrildi. Aralarındaki dinamik beni şaşırtmıştı. Onlar, kuzen miydiler? Ve o kadın, ona kur mu yapıyordu?

Ayrıca, ne tür bir kişi akrabalarının kendisine resmî unvanla hitap etmesini beklerdi ki? Luther’in bir eşi olup olmadığını merak ettim. Hiçbir yakışıklı yüz *buna* katlanmaya değmezdi. Tanrılar adına, hele o adamı yatakta hayal etmek... Muhtemelen orada da sevgililerinin kendisine unvanıyla hitap etmesini isterdi.

Daha sert Ekselansları. Gelmemeye izin verecek misiniz Ekselansları? İzin verin, sizin için diz çöküp Prens’in küçük prensine iyi vakit geçireyim ekse...

Luther’in boğazını temizlemesiyle istemsizce kemerinin aşağısına

odaklanan gözlerim bir anda yüzüne çevrildi. Ona en feci asık suratıyla bakıp, kızarmamak için tüm gücümle çabaladım.

“Kim bunlar?” diye sordu ikinci kadın. Diğerinden epey yaşlı olsa da hâlâ oldukça güzeldi. Koyu menekşe rengi, kabarık saçları şakaklarında kırçillaşmıştı. Bizi süzerken yüzüne asık suratlı bir maske oyuldu sanki.

Luther, “Bunlar olay günü çocukları tedavi eden şifacılar,” dedi. Bize doğru döndü. “Maura, Diem, bunlar benim ku...”

İkinci kadın, “Bunun neden silahı var?” diye sertçe araya girdi. Çürüyen bir et yığınının işaret eder gibi, gevşek bir bilek ve kıvrılmış bir dudakla beni gösterdi. Gözleri yüzüme çevrilip kısıldı. “Gözlerin, kızım, sen bir Soydan mısın?”

Luther benim adıma, “O sadece bir ölümlü,” diye yanıt verdi. “Ve ben ona refakat ederken silah taşımaya izin var.”

“Sadece bir ölümlü mü?” diye mırıldanmamla Maura kaburgalarımın bir dirsek darbesi indirdi.

Luther usulca kadının önüne geçerek aramıza yerleşti. Neredeyse gülecektim. Hangimizi korumaya niyetli olduğunu merak ediyordum.

Yanıtımı bir an sonra, kadın elini salladığında ve iki oğlanın etrafında parıldayan, soluk mavi bir ışık duvarının belirmesiyle aldım. “Çocuklarımızın yanındayken değil,” diye çıkıştı.

Luther çenesini sıktı. Yerimde durup kıvrınmasını izlemeyi çok istesem de –otoritesine meydan okunmasından nefret eden bu adam, o anda tam da bunu yapmaya niyetli iki kadının arasında kalmıştı– çocuklar odadaki gerilimin farkına varmaya başlamışlardı. En küçükleri, gök mavisi gözlerinde büyüyen bir korkuyla bize bakıyordu. Luther’den ne kadar hazzetmesem de zaten yaralı olan bir çocuğu gereksiz yere strese sokacak kadar alçalmazdım.

“Sorun değil,” dedim sertçe. Odanın öbür ucundaki masaya gittim ve bıçak kemerimi çıkarıp gürültülü bir takırtıyla ahşabın

üzerine bıraktım. Brecke'nin hançerini yine de çizmemde tuttum. Dönüp yüzüme tatlı bir gülümseme kondurdum. "Sorun çözüldü."

Kadın burnunu çekti. Belli ki etkilenmemiştii ama ışıldayan bariyer hemen sonra kayboldu.

Gerginlik daha da tırmanmadan işe koyulduk. Maura'nın görevi daha zordu. En küçük çocuğun sayısız kırık kemiğini kontrol ediyordu. Ben büyük çocukla meşgul oldum. Onu bir koltuğa oturtup, epey iyileşmiş kesiklerini ve yara kabuklarını kontrol ederken babamın Teller'a ve bana çocukken öğrettiği bayat şakalarla dikkatini dağıttım.

Oğlanın dizindeki sargının altına bakarken, "Karada bayılır, suda ayılır, nedir bu?" diye sordum.

Çocuk bana eksik dişleriyle sırtarak baktı. "Nedir?"

"Balık."

Kıkırtılara boğuldu ve neşeyle bacaklarını sallarken neredeyse gözümü çıkarıyordu. Ayaklarını tutarken ben de onunla birlikte güldüm. "Uzaktan baktım bir taş, yanına vardım, dört ayak, bir baş. Nedir bu?"

Neredeyse çılgılık atarak, "Nedir?" diye sordu. Beklenti içinde hoplayıp zıplıyordu.

Yüksek sesle, "Kaplumbağa!" dedim. Sırtını üzerinde bir kabuk varmış gibi okşadım. Elimden kurtulup kahkaha krizine girdi.

Daha genç olan kadın, "Bu yaşta ne kadar da sevimli oluyorlar, değil mi?" dedi.

Gülümsedim ve ona cevap vermek için başımı kaldırdım. Fakat kadın Luther'in yanına geçmiş, hayranlıkla ona bakıyordu. Luther'in gözleri benim üzerimdeydi. İfadesi her zamankinden daha yumuşaktı.

Kadın, "Öyle değil mi?" diye tekrar sordu, bir elini onun koluna koyarak.

Luther'in yüz hatları hemen sertleşti. Aksi bir sesle, "Ne?" dedi.

Bu karşılıksız sevgi gösterisi karşısında sessizce gülerek dikkatimi tekrar çocuğa çevirdim. “Sanırım her şey yolunda dostum. Acıyan başka bir yerin var mı?” Başını iki yana salladı ve bana sırtıttı, ben de ona sırtıtarak karşılık verdim. “O zaman hızlı koşsan iyi olur, yoksa seni fena gıdıklarım...” Sessiz, muzipçe bir kıkırtıyla oğlanı gıdıklamak için uzandım. Ciyak ciyak güldü ve kaçıp dağ gibi yığılmış oyuncaklarının arasına sığındı.

Ayağa kalktım ve yarım yamalak bir gülümsemeyle ellerimi belime götürüp genç kadına doğru döndüm. “Epey zor oldu fakat sanırım yaşayacak.”

İnce, süt beyazı –hayatı boyunca bir gün bile çalışıp çalışmadığını merak etmeme neden olan– elleri göğsüne uzandı. “Ne? O kadar kötü mü yaralanmıştı?”

Gülümsemem kayboldu. “Hayır! Hayır... Sadece şaka yapıyordum. O gayet iyi. Ben...”

Narin yüz hatları aksi bir bakışla çarpıldı. “Bir çocuğun hayatını tehdit eden bir durumun şakası olmaz.”

Yanaklarım kızardı. Tek kaşını kaldırmış, beni izleyen Luther’e baktım. Dudaklarını sımsıkı kenetlemişse de sinir bozucu bir şekilde eğleniyor gibi bir hâli vardı. Artık kıvrınma sırası bendeydi ve intikamın keyfini çıkarıyordu.

Gururumu bastırıp başımı salladım. “Özür dilerim. Sizi üzmem istememiştim.”

Kadın kollarını kavuşturdu. “*Sizin gibilerin* zavallı, ölmekte olan bir çocuğu komik bulmasına şaşırmamam gerek.”

Yüzümdeki utanç ifadesi silinip yerini sıcak bir öfke seline bıraktı. Kadına bir adım yaklaştım. Ellerim iki yanımda yumruk oldu. “Ne dedin sen?”

Luther’in neşesi kayboldu. Bir adım atıp yine aramıza girdi. Tavrımdaki değişim karşısında kasları gerilmişti. Onu görmezlikten ge-

lip omzunun üzerinden dik dik baktım. Gözlerim kadına ve onun sert, tepeden bakan ifadesine kilitlenmişti.

“Her hafta aileleri yiyecek alamadığı için açlıktan ölen çocukları tedavi ediyorum. Kışlar ve yetimlerin sıcak bir yuvaları olmadığı için kar yığınları arasında donarak ölecek olmaları beni endişelendiriyor. Bu sırada, *sizin gibiler bu gibi* sorunların her birini çözmeye yetecek kadar altın ve mücevherle kaplı bu gülünç sarayda oturuyorsunuz,” diye tısladım. “Bu yüzden sakın bana zavallı, ölmekte olan çocuklar hakkında ders vermeye kalkma.”

Kadın dudak büktü. “Siz ölümlülerin kendi çocuklarınızla ilgilenmemeniz bizim suçumuz değil.”

Derinlerde bir yerde, sabırsız bir *ses* kafesinin içinden uludu.

Mücadele et.

Luther akıllılık edip ben tepki veremedi hareketlendi. Kadını kolundan yakalayıp ulaşamayacağım kadar uzağa, *epey uzağa* çekti. Boğuk bir konuşma işitsem de dişlerimi gıcırdatmakla ve kaynayan öfkemi bastırmakla o kadar meşguldüm ki kulak kabartamadım.

Eşyalarımı kaptım ve Maura’nın işini bitirmesini beklemek için köşedeki masaya doğru yürüdüm. Silah kemerimi yeniden taktım ve bir kraliyet ailesi üyesini kendi sarayında boğmanın artılarını ve eksilerini tartarken eşyalarımı sertçe çantama geri attım.

O anda artılar açık ara farkla öndeydi.

Luther’in sesini işittim. Omzumun üzerinden, “Bunun için özür dilerim,” dedi. “Haddini aştı.”

“Aileden gelen bir özellik gibi görünüyor,” diye mırıldandım.

Yanıma geçen Luther’in sesi daha da kısıldı. “Ölümler Şehri’ne seni aramaya geldim. Kız kardeşim için yaptıklarından dolayı sana teşekkür etmek istedim.”

Homurtuyla güldüm. “Hayır, istemedin.”

Kızdı. Hafifçe kıpırdandı. “İstedim. Ve... Buraya son gelişindeki davranışım için özür dilemek de istedim.”

“Hayır, Maura’ya gerçekten ölümlü olup olmadığını sormaya geldin.” Ona doğru döndüm ve ikiz hançerlerimden birini çekip kenarını bileğime bastırdım. “Şüphelerini giderdi mi yoksa seni ikna etmek için etimi kesmem mi gerekiyor?”

Saldırganca çıkışım karşısında gözünü bile kırpmadı. Gözlerini gözlerimden ayırmadan elini bıçağın etrafına doladı. Parmaklarıyla bıçağın keskin kenarını sıkarken kendimi bakmaktan alıkoyamadım ve aldığım nefesi içimde tuttum. Bıçağı o kadar sert sıkıyordu ki parmak eklemleri ağarmıştı. Kan izi bile yoktu. Bir çizik bile.

“Sanırım,” dedi bıçağı elimden çekip alarak, “Bayan Bellator, beni çoktan ikna ettiğinizi söyleyebilirim.” Parmaklarını şimşek hızıyla oynatarak bıçağı avucunun içinde döndürdü ve sapından kavradı. Bir adım daha yaklaşıp hançeri yavaşça kemerime geri soktu. “Etmemiş olsaydın o bıçağı kılıfından başka bir yere koyuyor olurdum.”

Başparmağı kalçama değince tenim ısınıp kızardı.

Tanrılar adına, ondan nefret ediyordum.

Kaşları indi. “Auralie’nin bana söylemesi gerekiyordu,” dedi birden.

Gözlerimi birkaç kez kırptırdım. Annemden bahsetmesi, beni davetsiz şehvet gelgitlerinden koparıp öfkeme geri döndürdü. “Sen... ne?”

“Ölümlüler Şehri’nde koşullar bu kadar kötüyse annenin beni uyarması gerekirdi. Yardım edebilirdim.”

Kaşlarım fena çatıldı. “Epeydir buralarda olmadığından bunu yapamazdı, değil mi?” Ses tonumdaki imalı suçlama karşısında kaskatı kesildi. “Ayrıca, Ölümlüler Şehri’nde işler her zaman o kadar kötüdür. Hep de öyle oldu.”

Duruşu o kadar gergindi ki boynunda bir damar belirdi. Bu hareket dikkatimi yara izine çekti. Gözlerim dudaklarından geçip boğazından aşağı ilerleyen soluk, zikzaklı çizgiyi ceketinin yakasının altında kaybolana kadar takip etti.

“Zor durumda olan bir aile varsa bana söyle, böylece gerekli ayarlamaları yaparım ve...”

“Her ailenin yardıma ihtiyacı var Luther. *Senin gibiler* bizi umursuyormuş gibi davranma.”

Ona meydan okuyan bir bakış attım. Unvanını kullanmadığım için beni düzeltsin diye. Fakat o sadece bana bakıp çenesini sıkıttı.

Sakinleşmek için bir nefes aldım. *Ses* zaten kışkırtılmışken Luther’le tartışacak hâlde değildim ve yardım etmek için gerçekten istekli olduğuna dair hiç inancım yoktu. İstekli olsa bile zaten benim rehberliğime pek ihtiyacı olmazdı; Ölümlüler Şehri’nin kalabalık ve kirli sokaklarında kısa bir yürüyüş bile içinde yaşadığımız iç karartıcı koşulları gözler önüne sermek için yeterliydi.

Gergince, “Lily nasıl?” diye sordum. “Tedavi sonrası bakıma ihtiyacı var mı?”

Konuyu değiştirmem üzerine kaşlarını çattı. Olağanüstü sakin tavrı bir anlığına bozulmuştu. Bu zaferi sessizce kutladım. “Durumu iyi. İyileşti. Aslında alışılmadık derecede çabuk iyileşti hatta.”

“Güzel.” Geri adım attığımda belimin çekiştirildiğini hissettim. Eli hâlâ orada duruyor, kılıcımın kabzasını tutuyordu. Elini yavaşça çekti.

Yutkundum ve ona sırtımı döndüm.

Ben eşyalarımı toplamaya devam ederken uzunca bir süre beni izledi. Luther’in varlığıyla havayı dolduran tuhaf aura etrafımda dolaşıyor, tenimi karıncalandırıyor ve kendimi *ondan* oluşan bir denizde yüzüyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu.

Yanıma yaklaşıp sesini alçalttı. “Anladığım kadarıyla kız kardeşim ve erkek kardeşin çok yakınlaşmışlar.”

Kafamın içinde uyarı çanları çalmaya başladı.

“Eminim,” diye devam etti, “Soydanlar ile ölümlüler arasındaki ilişkiler... pervasızlaştığında ortaya çıkabilecek tehlikenin farkındasındır.”

Yine dilimi tuttum.

“Eminim bu talihsiz durumlarda en büyük bedeli ödeyenin genellikle ölümlüler olduğunun da aynı derecede farkındasıdır.”

Buz gibi bir sesle, “Benim anladığım kadarıyla en büyük bedeli ödeyen *bebek* oluyor,” dedim.

Yüzümü görebilmek için öne çıktı. “Bilmen gereken şey şu ki...”

“Benim bildiğim, onların yaşlarındaki birine bir şey yaptırmanın en kesin yolunun ona bunu yapmasının yasak olduğunu söylemek olduğu. Eğer onları ayrı tutmak istiyorsan, buna zorlamak sadece onları daha da yakınlaştıracaktır.” Yüzümü tamamen ona dönmek için omuzlarımı çevirdim. “Kardeşim pervasız olmaktan çok uzaktır. Akıllı ve düşüncelidir, onun kararlarına güvenirim. Belki sen de kardeşine güvenmeyi denemelisin.” Bir parmağımla göğsüne hafifçe vurdum. “Ve eğer benim hiç...”

Eli elime dolandı ve tüm öfkeli sözcüklerim birbirine karışıp dev bir düğüm oldu.

Kalbim öyle çarpıyordu ki sesini işitebildiğinden emindim. Beni bırakmasını, itmesini, sert bir karşılık vermesini, ikimizin diğerinin geri adım atmasını beklediği bu sessiz meydan okuma sırasında gözlerini gözlerime dikmekten başka bir şey yapmasını bekledim.

Elinden kaçmalıydım. Neden kaçmıyordum?

Beni tutan sıcak eli sinir bozucu bir şekilde dikkatimi dağıtıyordu. Tekrar konuşmaya başladım ve gözleri dudaklarıma kaydı. Ağzım kurudu.

Tanrılar adına, ondan gerçekten ama *gerçekten* nefret ediyordum.

Birinin alçak sesle boğazım temizlemesi dikkatimizi dağıttı. Başımı çevirdiğimde Maura ve iki kadın bize bakıyordu. Maura'nın ağzı açık kalmış, kaşları havaya kalkmıştı. İki Soydan kadın ise bana gözlerinde zehirle bakıyordu.

Luther'le ne kadar yakın durduğumuzu, yüzlerimizin ne kadar

yaklaştığını ancak o zaman fark ettim; elimi çektiğimde verdiği sessiz nefesteki ılık havayı hissedecek kadar yakındık.

Sanki o da bir süredir nefesini tutuyordu.

Çantamı omzuma attım. Kapıya doğru yürürken, Luther'in benden uzaklaşmasıyla tenim bana soğuk ve garip bir şekilde boş geldi.

Rahat bir tavırla Maura'ya, "Bitti mi?" diye sordum.

Dudaklarını sıkıp başını salladı. Tek kelime daha etmeden, geldiğimiz yönden dönerek saraydan çıktık. Luther hemen arkamızdan geliyordu. Dışarı çıktıktan sonra, Maura kibarca veda ederken ben Luther'e bakmaktan sakarca kaçındım.

Nihayet Maura konuştuğunda neredeyse Ölümlüler Şehri'ne varmıştık. Gözleri parlıyordu. Sesinde alaycı, hınzır bir ton vardı.

"Çok iyi gitti bence, sence de öyle değil mi?"

"Tek kelime etme Maura," diye homurdandım. "Tek... kelime... dahi... etme."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O akşam eve döndüğümde, damarlarımda hâlâ ateş çıtırdıyordu. Evin içinde ayaklarımı yere vurarak dolaşırken babam bana şöyle bir baktı ve kör uçlu iki dövüş kılıcı kaptı.

“Dışarı,” diye homurdanıp kılıçlardan birini bana attı.

İtiraz etme zahmetine girmedim.

Babamın yaşlanan bedeni savaş alanındaki günlerine son vermiş olsa da aklı hiçbir zaman o savaş alanlarından ayrılmamıştı. Emekli olduğunda ve eğitecek bir ordunun yokluğunda, çocuklarını yeni taburuna dönüştürmüştü. Ben tam zamanlı bir şifacı olarak çalışmaya başlayana kadar, Teller ve beni her gece dışarıya çağırır ve bilgilerini bize aktarırdı.

Elle ve kılıçla nasıl savaşılacağını. Nasıl sinsice yaklaşılabileceğini ve kaçılacağını. Bir düşmanın zayıflıkları kadar güçlü yanlarının da nasıl fark edileceğini. Ne zaman yerimizde durup ne zaman kaçacağımızı.

Bizler Andrei Bellator’un en sevdiği askerleriydik ve bizi iyi eğitmişti. Artık o rutine öyle aşına olmuştuk ki ikimizin de tek kelime et-

mesine gerek kalmıyordu. Açıklıktaki yerimizi aldığımızda, nostaljik bir rahatlık fazlasıyla gergin kaslarımı ısıttı. Sadece ayın ve kulübenin pencerelerinden gelen altın rengi lamba ışıklarının aydınlığı altında, ağır ağır geniş bir daire çizerek hareket etmeye başladık.

Kılıcını yukarı kaldırdı. Epey yukarı. Omzunun üzerinde sallanacak kadar. Kötü ruh hâlime rağmen gülümsedim. Beni kötü bir üslupla kışkırtıyor, öfkemin zihnimi ne kadar bulandırdığını anlamaya çalışıyordu.

Ölümlü bir kadına göre çok uzun boylu olmama rağmen çoğu erkek rakibimin, özellikle de doğal olmayan derecede iri ve kaslı Soydanların yanında ufak tefek kalıyordum. Babam bana bu nitelikler karşısında sinmemeyi ve bunun yerine onları güçlü yanlarım olarak görmeyi öğretmişti.

Daha kısa olman daha çevik olduğun ve sana darbe indirmenin daha zor olacağı anlamına gelir, derdi. Daha zayıf olman, hafife alınacağın ve onları gafil avlayabileceğin anlamına gelir.

Elbette bu, aynı zamanda sınırlarımı bilmem gerektiği anlamına da geliyordu. Tehditkâr görünmek için başımın üzerinde ağır bir kılıç sallayarak enerjimi boşa harcamamak da bunlardan biriydi.

Bana sıkça hatırlattığı sözleri tekrar ederek ona sataştım. “Enerji ve kan, bir savaştaki en önemli iki kaynak. İkisini de nasıl harcayacağını akıllıca seç.”

Sırıttı. “İşte benim kızım.”

Övgüsüne rağmen saldırıya geçmeme kararından faydalandı ve kılıcını korumasız başıma indirmek için ileri atıldı. Sola dönecekmiş gibi yapıp sağa döndüm ve kılıcımı geniş bir kavis çizerek göğüs kafesine doğru savurdum. Neredeyse ona vuracaktım ama son saniyede kaçtı.

İkimiz de geri çekildik. Daireler çizmeye devam ederken harcadığımız efordan dolayı nefes nefese kalmıştık.

“Bugün ne oldu?” diye sordu.

Gülümsemem silindi. “Yaralı çocuklar. Adil olmayan dünya. Birlirsin işte, her zamanki şeyler.”

“Bu kadar öfkelenmen için her zamankinden daha fazlası olmalı.”

Bu sefer saldırma sırası bendeydi. Onu hızlı bir hamleyi savuşturmak için yana çekilip, ağırlığını tek ayağına vermeye zorladım. Bacağım la ayak bileğine vurdum ve kendini yere atıp ustaca yuvarlanarak tekrar ayağına kalktı.

Beni, “Bunca zamandır sağ ayağımanı izliyordun,” diye azarladı. “Beklentinin bir sonraki hamleni haber vermesine izin verme.”

Yıllar önce yapmamayı öğrendiğim acemice bir hata. Bunu belirtmemiş olması belli ettiğinden daha endişeli olduğunu gösteriyordu.

“Seni neyin rahatsız ettiğini söyle bana,” diye üsteledi.

“Ben iyiyim.”

Babam tartışmaya fırsat bulamadan, kılıcımı omzuna doğru hızlı bir daire çizerek savurdum. Kılıcıyla darbemi savuşturup, ivmemi bana karşı kullanarak kılıcımı zayıf tarafıma doğru savurmama sebep oldu. Karşı saldırı için dönsem de alışkanlıklarımı çok iyi biliyordu ve kılıcı, kılıcımı bloke etti. Metalin metal üzerindeki sert çınlama sesi kemiklerimde yankılandı.

Yeniden toparlanmak için geri adım atsam da buna izin vermedi. Saldırgan bir şekilde ileri atıldı. Uzuvarlarımız ve bedenlerimiz, sevdiğimiz birinin sesi kadar tanıdık hareketlerle uçtu.

Kılıçlarımızın her çarpışmasında daha da öfkelendiğimi, hareketlerimin giderek özensizleştiğini hissettim. Öfkemi dövüşe aksettirmemem gerektiğini bilsem de buna engel olamıyor gibiydim. Alevkökünü bıraktığımdan beri duygularım kontrolden çıkmış, önüne çıkan her şeyi yok edecek bir fırtınaya dönüşmüştü.

Kabzasının ucu bileğime indi. Hassas bir sinire vurmak için dikkatlice hedeflenmişti. Yakıcı bir acı kolumdan yukarı fırladı ve parmaklarım isteğim dışında gevşedi. Kılıcım turba toprağına tok bir sesle düştü.

“Anlat,” diye tekrar bastırdı.

Kararlılığım kırıldı.

“Nasıl dayandın?” dedim öfkeyle. “Ordudayken Soydanlara hizmet etmeyi nasıl hazmedebildin?”

Ona sormaya hiç cesaret edemediğim bir soruydu bu.

Başkaları ise cesaret etmişlerdi. Ölümlüler Şehri’ndeki çoğu kişi, onu ya bir kahraman ya da en azından saygıyı hak eden tecrübeli bir savaşçı olarak görse de birkaç kişi kendi türüne ihanet etmekle suçlamıştı. Sakin mizacından dolayı genellikle bu tarz şeylere aldırış etmese de arada sırada laf atanların ağzına bir yumruk indiği de olurdu. Ya ondan ya benden gelen bir yumruk.

Yüz ifadesi buz gibi oldu. Gözleri önce yere düşen silahıma, sonra yeniden bana çevrildi. Sözsüz bir emir. Kaşlarımı çattım ve kılıcı yerden kaptım.

İkimiz birbirimizin etrafında dönerken, “Ben onlara hizmet etmedim,” dedi. “Ben Emarion’a hizmet ettim. Tüm halkına, ölümlü ve Soydan.”

“Fakat onlardan emir aldın. İsyanlılarla savaştın.”

“Ve zaman zaman Soydanlarla da savaştım. Yeminim, Emarion’u karşılaştığı her düşmandan korumaktı. Damarlarında hangi kan akarsa aksın. Şimdi olsa bunu sorgusuz sualsiz yine yaparım.”

Duraklayıp kılıcımı indirdim. “Fakat kimin düşman olduğuna kim karar veriyor?”

“Kraliyetler.”

“Peki ya gerçek düşman Kraliyetler ise?”

“Dikkatli ol Diem.” Sert ses tonu yüz hatlarıyla uyumluydu. “İhanetten bahsediyorsun.”

Gözlerimi devirdim. “Gelip şehirlerimizi ve kutsal mekânlarımızı ele geçirdiklerinde Emarion halkına ihanet etmediler mi? Sonsuz Alev’i kestiklerinde? Karışık ebeveynlerden doğdukları için çocukları katletmeye başladıklarında?”

Kılıcını bataklık zemine sapladı. Sonra kollarını kavuşturdu. “Bu da nereden çıktı şimdi? Daha önce böyle şeyleri hiç umursamazdın.”

Sözleri bana fiziksel bir darbe gibi geldi.

“Elbette önemsiyordum,” diye savunmaya geçsem de gerçek içimi kemiriyordu.

Önemsemiştim. Fakat *beni* etkilediği kadarıyla. Ben ya da tanıdığım insanlar acı çektiğinde, Soydanlar tarafından yapılan adaletsizlikler yoluma çıktığında, içinde yaşadığım küçük mutlu baloncuğum etkilendiğinde umursamıştım. Artık nihayet o baloncuğun kenarındaki yağlı gökkuşağı prizmasının ötesindeki dünyanın gerçeklerine bakmaya başlamıştım.

“Sana burada, dövüşmek ve rakiplerle yüzleşmekle ilgili verdiğim dersler...” Susup önündeki kılıca işaret etti. “Güç kazanır Diem. Güç dayanır. Soydanların güç avantajı var ve her zaman da olacak. Bunu görmezden gelmek sadece ölümüne neden olur.”

“Yani teslim olup bunu kabul mü etmeliyiz? Beni bunu yapmam için yetiştirmedin.”

“Evet. Fakat senden çok daha güçlü bir rakiple savaşmak konusunda sana ne öğrettim?”

İç çektim. Yıllardır verdiği dersler mekanik bir şekilde dudaklarımdan döküldü. “Eğer daha güçlü olamıyorsan daha akıllı ol. Hem savaşlarını hem de düşmanlarını dikkatle seç. Savaşı kazanmak için kavgadan ne zaman kaçman gerektiğini bil.”

“Kesinlikle doğru.” Yaklaşıp ellerini omuzlarıma koydu. “O dersler savaş alanında olduğu kadar savaş alanının dışında da geçerlidir. Bunu asla unutma.”

Kahverengi gözleri gözlerime dikilmişti. Sert ifadesinin ardına gizlenen bir endişe vardı. Tüm cesaretine rağmen çocuklarını bu sefil dünyaya gönderdiği gerçeğinin onu dehşete düşürdüğünü biliyordum. Kılıç antrenmanları, dersler ve akılda kalıcı özlü sözler, bizi

yanımızda savaşamayacağı savaşlara hazırlamak kadar kendi korkusunu yönetmekle de ilgiliydi.

“Ya artık hiçbir şey yapmadan oturmak istemiyorsam?” dedim.
“Ya karşı koymak istiyorsam?”

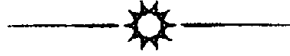
Yüzümü ellerinin arasına aldı. Çeneme değen teni sertti. “Sana hayatını nasıl yaşayacağını söyleyemem canım Diem'im. Fakat seçimin her ne olursa olsun, akıllıca davran. Her şeyden önemlisi, *hayatta kal*. Hayatın benim için boşa harcanamayacak kadar kıymetli.”

İçimi çekip onu yanağından öptüm. Kırışan, tel tel sakalları yüzümü gıdıkladı. “Seni seviyorum Komutan.”

Omuzları kahkahalarla sarsıldı. “Ben de seni seviyorum asker.”

Talim kılıçlarımızı kapıp evin yolunu tuttuk. Kolunu bana dolayıp beni yanına çekti. “Dönüştüğün kadınla gurur duyuyorum Diem. Annen de her neredeyse seninle gurur duyuyor.”

Boğazımdaki yoğun yanma nedeniyle konuşmasam da bu sözlerinden dolayı pişmanlık duymaması için sessiz bir dua ettim.

“SEN VE BABAM kılıç talimi yapmayalı uzun zaman olmuştu.”

Teller ve ben küçük odamızdaki yataklarımıza yayılmıştık. O yüzünü okul ödevlerine gömmüş, ben ise sırtüstü yatmış boş boş yukarıya bakıyordum. Yaşımız, hâlâ aynı odayı paylaşmak için epey ileri olsa da Lumnos geleneklerine göre bir çocuk ancak evlendiğinde evden ayrılırdı ve ikimiz için de yakın zamanda böyle bir olasılık yoktu.

“Annem gittiğinden beri,” dedim.

Bakışlarının bana çevrildiğini hissettim.

“Ona alevkökünden bahsettin mi? Ya da Soydanlardan?”

“Hayır.”

“Peki bahsedecek misin?”

Yanıt vermedim.

Yatağımızın başucunda yanan mumlardan tavana vuran ışık sarmallarına hayranlıkla baktım. Bir hatıra zihnimin kenarlarını tırmalıyor, onu mühürlediğim tabuttan çıkarmam için yalvarıyordu. Yıllar önce, tam da bu odada yatarken, aynı ışık ve gölge dansını izlerken yapabildiğimi hayal ettiğim şey...

Hayır.

Gözlerim kapandı. Düşünceleri kafamın derinliklerindeki karanlık, örümcek ağlarıyla kaplı bir köşeye geri ittim.

Onlar halüsinasyonlardı. Hayaller. Başka da bir şey değildiler.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. “Teller?”

“Evet?”

“Lily konusunda dikkatli davranıyorsun, değil mi?”

“Dikkatli olmamı gerektirecek bir şey yok,” dedi alelacele.

Başımı çevirip ona baktım. “Olsaydı da seni suçlamazdım. Çok güzel bir kız.”

Yüzü çok fazla şey anlatan kıpkırmızı bir renge büründü. Başını kitabına daha da gömdü. “Sandığın gibi değil. Biz sadece arkadaşız.”

“Pekâlâ. Sen öyle diyorsan.”

“Okuldaki her oğlan onunla birlikte olmak için bir kolunu verebilir. İsteddiği kişiyi seçebilir.”

“Tahmin edebiliyorum.”

“Üstelik o, bir prenses. *Tek* prenses. Muhtemelen okulu bitirir bitirmez onu akraba evliliğinden olma bir kuzenle evlendirirler.”

Gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırdım. “Muhtemelen.”

Kalemini masaya sertçe attı. Sesi yükseldi. “Ve o bir Soydan, ben ise ölümlüyüm. Kuralları biliyorsun. Evlilik yok, çocuk yok.”

Bana baktı ve hınzırca sırıtışım düşüncelerimi ele verdi. Bir kâğıt parçasını top yapıp alnıma attı.

“Peki, peki,” dedim. Dikkatimi tekrar tavana verirken yüzümdeki gülümsemeyi silmeye çalışıyordum.

Sonrasında söyleyeceklerim beni kötü bir kız kardeş, kötü bir örnek ya da pervasızca saf biri yapacak olsa da ondan bahsederken Teller’ın gözlerindeki ışığı görmek...

“Seni destekleyeceğimi biliyorsun, değil mi?” dedim usulca. “*Sadece arkadaştan* fazlası olsanız bile. Onu kuzeni olan kocasından çalıp, Umbros’a kaçırıp binlerce yasak bebek yapsanız bile. Gelmiş geçmiş en gururlu hala ben olurdum.”

Bu konuda ciddiydim. Bir Soydan’a âşık olmayı aklımın ucundan bile geçiremesem de —onlardan birine gönlümü kaptırmaktansa ölmeyi tercih ederdim— ne seçim yaparsa yapsın Teller’ın yanında duracaktım. Düşüncesiz ve aptalca davransa, tüm kuralları çiğnese bile bunu yapardım çünkü onun da bunu benim için yapacağını biliyordum. Her zaman yapmıştı.

“Dikkatli ol, tamam mı?” dedim. “Ne olursa olsun, arkanı kollayacağım. Sadece... dikkatli ol.”

Yanıt vermeden başını salladı. Aramızdan binlerce dillendirilmiş sözcük geçti. Gecenin geri kalanında loş odada, sessizlikte oturduk. Sessizlik ara sıra Teller’ın kâğıtlarının hışırtısıyla bozulsa da aklının okul ödevlerinden çok ama çok uzakta olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum kardeşimi.

ON BEŞİNCİ

BÖLÜM

Ertesi gün babamın uyarıları hâlâ düşüncelerimin arasında fısıldıyordu. Onun bana Soydanların sert kurallarının değişmezliğini kabul etmemi ve bir fark yaratmak için başka, daha önemsiz yollar bulmamı söylemesini beklemiştim. Belki de bazı açılardan bunu yapmıştı da.

Yine de sözlerinin altında yatan başka bir şey vardı. Derslerinde gömülü bir yerde, bir meydan okuma vardı. Bir çağrı.

Bunun ondan mı yoksa kendi yüreğimden mi geldiğini bilmiyordum ama bunu ensemdeki teri serinleten sonbahar esintisi kadar kesin bir şekilde hissediyordum.

Ben hiçbir şey yapmadan oturmak için yaratılmamıştım. Ben *mücadele etmek* için yaratılmıştım.

Ölümlüler Şehri'ndeki hastalarımın ev ziyaretleri yaparken, kırık uzuvlar ve inatçı hastalıklarla ilgilenirken içimde yuvalanan ses bana fısıldadı.

O da çağrıyı duymuştu. Şimdiyse ağlında guruldayan bir cana-

var gibi dolaşıyor, onu özgür bırakacak cesareti –ya da çılgınlığı– bulmamı bekliyordu.

Günün son ziyareti beni Cennet Sokağı'nın kenar mahallelerine, seks tacirlerinin kapı aralıklarında gezindiği, cinsel yeteneklerini yakındaki barlardan sendeleyerek çıkan yalnız ve sarhoş ruhlara sunduğu ara sokaklara götürdü.

O mahallede hasta ziyaret ederken ayrıntılı sorular sormamam gerektiğini iyi bilsem de genelevin salonuna girdiğimde kollarını kavuşturmuş, vücudunu taze kan kaplamış, çok sinirli bir kadınla karşılaşmamla merakıma yenik düştüm.

“Ölümsüz Ateş adına, ne oldu? Bana sadece çürükler ve muhtemelen birkaç kırık kemik olduğu söylenmişti.”

“Öyle zaten,” dedi kadın sertçe. “Aradığın kız arka tarafta. Bu kan ona ait değil.”

“İkinci bir hasta mı var?”

“Hayır.”

“Birinin kanaması varsa önce onu görmeliyim, burada çok fazla kan...”

“Kan seni ilgilendirmez.”

Dillendirmedeği bir tehditle kaşını kaldırdı.

“Anlaşıldı,” dedim çabucak.

Beni götürdüğü arka odada çıplak bir kadın buruşuk bir yatağın kenarına tünemiş, ağlıyordu. Mahrem yerlerini örtmek için bir çarşafı bedenine yapıştırmıştı. Bakırsı teninde mavi ve mor lekeler çoktan belirmişti.

Dantelli iç çamaşırları giymiş bir grup kadın etrafını sarmış, ellerini tutuyor, saçlarını okşuyor ve ona destek vermek için şefkatli sözler mırıldanıyordu. Birkaçı kan içindeydi. Beni karşılayan sert kadından çok daha gençtiler ve ona kıyasla çıplak sayılırlardı. Tahminimce bunlar bir madam ve kızlarıydı.

Yaralı kızın yanına sokulurken diğer kadınların temkinli bakışlarını görmezden geldim. “Ben Diem. Şifacıyım. Sana yardım etmek için buradayım.”

Bana baktı. “Ben de... şey... Şakayık.”

Gerçek adı değildi, o kadarından emindim. Cennet Sokağı’nın o bölgesi, satıcılarının sıkça kullandığı tuhaf çiçek isimleri nedeniyle alaycı bir şekilde Bahçe olarak anılırdı. Bu takma adlar erkeklerin masum genç kız fantezisini hedef alıyor, savunmasız işçileri ve onların ailelerini acımasız yargılardan ve saplantılı müşteriler tarafından takip edilmekten koruyordu.

Anlayışlı bir gülümseme takındım. “Tanıştığımıza memnun oldum Şakayık. Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm.”

Gözyaşları iri, kahverengi gözlerini perdeleyen geniş kirpiklerine yapışmıştı. “Morluklar ne zaman kaybolur? Bir an önce işe dönme-liyim, paraya ihtiyacım var.”

Madam kapı çerçevesine yaslandığı yerden sertçe, “Sen merak etme Şakayık,” dedi. “Biz seninle ilgileneceğiz. Değil mi kızlar?”

Diğer kadınlar başlarını sallayarak ona katıldıklarını belli ettiler.

“Bana ne olduğunu anlatabilir misiniz?” dedim.

“O... o...” Omuzları titreyen Şakayık hıçkırıklara boğuldu.

Bir başka kız onun yerine, “Bir müşteri Şakayık’ın satmaya razı olduğundan daha fazlasını istedi,” diye yanıt verdi. “Ona hayır demesine rağmen adam istediğini almaya çalıştı. Biz engel olamadan önce birkaç darbe indirdi ve...”

“Lale,” diye araya girdi Madam. “Bu kadarı yeter.”

Lale gözlerini yere çevirip dudaklarını büzdü.

O an zeminde kan olduğunu fark ettim... Öyle birikintiler hâlinde olmasa da, kapıya doğru bir yol çizen uzun, kıvrık çizgiler hâlinde. Birdenbire kızların çoğundan neden kırmızı damlalar aktığını anladım. Madam’ın neden bana bunu sorun etmememi söylediğini de.

Dediğim gibi, Cennet Sokağı kadınları için sadakat çok önemliydi.

Başımı sertçe salladım ve kızın yaralarıyla ilgilenmeye koyuldum. Muayenemde sadece çürükler ve çizikler tespit ettiğim için minnettardım.

Ben çalışırken kızın arkadaşlarını kaygısız bir sohbeta teşvik ettim. İnsanın ruhunu bedeninden daha fazla yaralayan bu tür yaralanmalarda, çoğu zaman kahkaha hazırlayabileceğim herhangi bir tentürden daha iyi bir ilaçtı.

Görüştüğüm adama nasıl bir iç çamaşırıyla sürpriz yapabileceğime dair, utangaç bir tavsiye istemem yeterli olmuştu ve bir anda silüeti daha güzel gösteren korselerle ince saten parçaların meziyetlerinin yarıştırıldığı ateşli bir tartışmaya başlamışlardı. Şakayık bile kostümlerin geceliklerden daha etkili olduğuna dair bir monologla tartışmaya dahil olmuştu.

“Asıl istedikleri şey rol yapmak,” dedi gözyaşları hızla kururken. “Sahip olamayacakları şeyleri istiyorlar.”

Bir arnika karışımını köprücük kemiği boyunca sürerken, “En çok hangi kostümleri seviyorlar?” diye sordum.

Kızlardan biri gözlerini devirip homurdanarak, “Aslına bakarsan şifacılara *bayılıyorlar*,” diye cevap verdi. “Her zaman zavallı, yaralı aletlerini tedavi ediyormuş gibi yapmamızı istiyorlar.”

Başka bir kız bana sırtıttı. “Belki bize birkaç kıyafet ödünç verebilirsin.”

Gülsem mi yoksa içten içe rahatsız mı olsam, emin olamamıştım.

“Ama daha da çok hoşlarına giden şey Soydan rolü yapmamız,” dedi Şakayık. Diğer kızlar mırıltılarla ona onay verdiler.

“Hepsi onlardan nefret ediyormuş gibi konuşuyor ama çoğu ölümlü erkek bir Soydan kadınla yatmak için sahip olduğu her kuruşu verir,” dedi başka bir kız.

Bu, beni pek de şaşırtmamıştı. Birçok ölümlü erkek için seks ikisine de pek sahip olamadıkları bir dünyada güç ve kontrol demekti. Üst sınıftan bir kadın üzerinde hâkimiyet kurmak için ne kadar ileri gidebileceklerini hayal etmek midemi bulandırıyordu.

“Peki ya Soydan kadınlardan... hizmetlerini sunanlar hiç yok mu?” diye sordum.

Madam buruk bir sesle, “Bazılarını işe almaya çalıştım,” dedi, “fakat Soydanlar kendilerini bizim işimizi yapamayacak kadar yükseklerde görüyorlar.”

Kızlardan biri homurtuyla güldü. “Eh, gelip bizi beceremeyecek kadar yükseklerde değiller. Bazı Soydanlar benim en iyi müşterilerim.”

“Ve ölümlü erkeklerin aksine, gebelik önleyici tonik aldıkları konusunda yalan söylemiyorlar,” diye ekledi bir başkası. “Hepsi bir ölümlüyü hamile bırakma riskini göze alamayacak kadar çok korkuyor Kral’dan.”

Kızlardan biri beni dikkatle süzdü. Bakışları çekingen ve şüpheliydi. “Senin hakkında bir şeyler işitmişim. Gözleri onlarınki gibi olan ölümlüsün sen.”

Meraklı bakışları altında omuzlarımı dikleştirdim. Onca yılın ardından bile, göz rengime gösterilen ilgi beni hâlâ geriyordu.

“Onlardan biriymiş gibi davranarak burada paraya para demezsin,” dedi kız. “İstediğin kadar yüksek ücret belirleyebilirsin.”

“Ve *seni* dövmezler de...” diye takıldı Şakayık. Fakat gözlerine yeniden hüznün gölgesi yerleşmişti. “Gerçekten büyü gücün olabileceğini düşünüp epey korkarlar.”

“Şey, bunu aklımda tutarım,” dedim yalandan. Eşyalarımı toplayıp Şakayık’a küçük bir kavanoz uzattım. “Tedavin bitti. Bu kremi morlukların üzerine sürmeye devam et, böylece daha çabuk kaybolurlar.”

Yeniden ağlamamak için kendini tutarken kirpikleri titriyordu. “Sana ne kadar borcum var?”

“Bu benden olsun.”

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi ama bunu hemen savunmacı bir somurtuşun ardına gizledi. “Ödeyebilirim,” diye ısrar etti.

Ayağa kalkıp gülümsedim. “Hayatta olmaz. Bana verdiğin iç çamaşırı tavsiyesi bundan daha değerliydi.”

Kızlarla vedalaşıp Madam’ı ön salona kadar takip ettim. Yalnız kaldığımızda korsesinin yakasından süet bir kese çıkardı.

“Tatlı bir kızsın ama ben sadaka isteyen bir yoksul değilim. Bir müşteri bir hizmet alırsa parasını öder. Burada işlerimi bu şekilde yürütüyorum ve bundan farklı davranmanı kabul edemem. Ne kadar?”

Ona sert bir bakış atıp vereceğim cevabı tarttım. İnançlarını anlıyordum ama Şakayık’a yapılanlardan kazanç sağlama fikri içime sinmiyordu.

Sözlerimi dikkatle seçerek, “Eğer biri bunun bedelini ödeyecekse, o da ona zarar veren adam olacaktır,” dedim. “Ve içimden bir ses çoktan ödediğini söylüyor.”

Beni şöyle bir süzerken dudakları inceldi. “Kızlar haklıydı, biliyorsun. O gözlerinle burada çok para kazanabilirsin. Senin için kendi yüzdemi yarıya indirebilirim.”

“Benim zaten bir işim var.”

“Yaşlandığında şifacı olabilirsin. Genç ve güzel olmak için sadece birkaç yılın var. Fırsatın varken değerlendir.”

“Teklifin için minnettarım ama kabul edersem nişanlığımın çok da memnun olacağından emin değilim.”

Küçük bir yalan. Henri henüz benim nişanlığım değildi. Sadece o adımı düşünmek bile boğazımı kaşındırıp sıkıyordu. Fakat gerçeklerden daha kolay bir açıklamaydı bu.

Mesele işin kendisi değildi. Gelip geçici sevgililerim olmuştu ve bu kadınlara, mesleklerine saygı duyuyordum. Erkekler bedenlerinin gücünü paralı askerler, suikastçılar, duvarcılar ve marangozlar

olarak satıyorlardı. Kadınların kendi yumuşaklıklarını satmaları neden daha az kabul edilebilir olsundu ki?

Gerçek, *asıl* gerçek, Cennet Sokağı'na bunun gibi çok sayıda ziyaret yapmış olmamdı. Buradaki kızların başlarına neler geldiğini ilk elden görmüştüm; birkaç çürük Şakayık'ı en az endişelendirecek şeydi. Madam kaç kötü adamı kötü eylemlerinden dolayı ortadan kaldırırsa kaldırsın daha fazlası olacaktı.

Birileri bu diyara değişim getirene kadar, her zaman daha fazlası olacaktı.

"Söylesene kızım, sevgilin kim, bir çiftçi mi? Yoksa demirci mi?" Küçümsemeyle burnunu çekti. "Burada çalışarak onun gelirinin beş kat fazlasını kazanabilirsin. Seyahat edecek kadar kazanabilirsin, belki kendine daha iyi bir diyarda küçük, şirin bir ev alırsın. Hatta tanrıların unuttuğu bu kıtadan kurtulabilirsin."

Bir parçamın büyük bir macera arayışı içinde, dünyanın içinde yaşadığım bu küçük, sefil cebinden kaçma imkânına sahip olma fikrinden heyecan duyduğunu inkâr edemezdim. Bir şifacı olarak, Ölümlüler Şehri'nde kıt kanaat geçinmek, ulaşmayı umabileceğim en büyük başarıydı.

Fakat babam. Kardeşim. Henri. Maura.

Annem.

İç çektim. "Teşekkür ederim, ama... Yapamam."

Omuz silkti ve bozuk para cüzdanını sütyeninin içine geri soktu. "Sen bilirsin. Fakat ne yaparsan yap ya da yapma tatlım, kendin için yap. Vasat bir adam için vasat bir hayatı seçme. Olağanüstü ol. Sana layıkça seni yargılamayacaktır. Gerçekten aradığın kişiye sana eşlik edecektir."

Kan donduran bir çığlık havayı yarıp açık kapıdan içeri doldu.

Madam kılını bile kıpırdatmadı. Ben sokağa fırlarken, gönülsüzce el sallayıp, "Teklifimi bir daha düşün," diye seslendi.

İşim gereği korku çığlığı ile acı dolu bir haykırış arasındaki farkı bilecek kadar çok çığlık atan hasta işitmiştim ve bu kesinlikle *her ikisiydi*.

Başımı sağa sola çevirip bakınırken solumdan tekrar bir ses işit-tim. Ardından bağırışlar ve bir çocuğun feryatları geldi. Kınından bir hançer çıkarıp koşmaya başladım.

“Lütfen yapma... Bebeğim! *Bebeğim!*”

Bir kadın sesi, ağlamaklı ve çaresiz. Ve çocuk... Çığlıkları kanımı donduran bir sese dönüşmüştü.

İleride, koyu renkli duman demetleri zemini kaplıyor ve eldivenli ellerin erişemedikleri bir şeye uzanması gibi tuhaf bir yavaşlıkla ve bilinçli bir süpürme hareketiyle açılıyordu.

Hayır, duman değil, *gölgeydi* bu.

Bir başka çığlık beni daha yakına çekti ve dumanların hemen ya-nında durdum. Hemen ötede bir kadın yere sinmiş, kollarını belini kavramış, isterik bir şekilde bağırان küçük bir çocuğu korumak için uzatmıştı.

Karşılarında, parıldayan altın rengi saçları nefretle oyulmuş bir ifadeyi örten sıırım gibi bir adam yükseliyordu. Koyu kahverengi bir ceket giymişti ve açık fildişi düğmeleri soluk tenli göğsünü ortaya seriyordu.

Gözlerinin parıltısı sokağın karanlığında seçiliyordu.

Bir Soydan'ın gaddar, mavi gözleri.

Puslu, kıvrımlı gölgeler avuçlarından sızmaya devam ediyordu. Bilinçli karanlık, kadın ve çocuğun etrafında yüzen kapkara diken-lerden bir yay oluşturdu.

Elim hançerimi sıkıca kavradı.

Adam kadına, “Çekil önümden,” diye homurdandı. “Bunu ola-bildiğince çabuk ve acısız yapacağım.”

“Bu, *senin* çocuğun!” Kadının sesi yalvarmakla hıçkırmak arasında gidip geliyordu. “Kendi oğluna karşı nasıl bu kadar acımasız olabilirsin?”

Adam öfkeyle, “O melez hiç doğmamalıydı,” dedi. “Bu *senin* hatan, gebeliğe daha başında son vermeliydin. Dört yıl boyunca bunu benden gizledin ve şimdi o çocuğun kanı *senin* ellerinde.”

Kadın yalvardı. Gözyaşları elmacık kemiklerinden süzülüyordu. “Bırak da Kral’a gidip merhamet dileneyim. Olmazsa... buralardan gidebilirim. Onu Umbros’a götürürüm ve bir daha adımızı bile duymazsın.”

“O riski göze alamam. Ailem yüzyıllar boyunca kraliyet ailesindeki konumumuzu güçlendirmeye çalıştı. Nihayeti Yirmi Hane arasındayız ve ölümlü bir fahişe ile gayrimeşru piçinin uğruna çalıştığımız her şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim.”

Sesinden damlayan zehir kontrolündeki gölgelere bulaşmış, onları daha karanlık ve acımasız hâle getirmişti sanki. Parmakları kancalara dönüştü ve etraflarına keskin uçlar sarıldı.

İçimdeki *ses* kükreyerek canlandı. Soydan’ın büyüünün titreşimi, sesin dizginlenmiş öfkesinin bir yankısı gibi çınlıyordu.

Mücadele et.

“Çekil yolumdan yoksa ikinizi de öldürürüm,” diye buyurdu.

İkinci hançerimi kınından çıkararak, “Öldür de görelim,” diye bağırdım. “Onlardan uzak dur.”

Varlığımı önemsemeden elini umursamazca salladı. “Çek git ölümlü. Bu işe bulaşmak istemezsin.”

Kükrecesine, “Ah, fakat istiyorum,” diye karşılık verdim.

Beynimin daha akıllı, daha mantıklı bir kısmı eteğime yapışmış, inatla adamın uyarısına kulak vermemi ve geri dönmemi fısıldıyordu. Kavga etmeye alışık olduğum kavgacı serserilere ya da okul kabadaylarına benzemiyordu bu. Karşımdaki bir Soydan’dı. Prens’in

saraydaki gösterisi dışında –ki onu bir türlü aklımdan çıkaramıyordum– büyülerini yakından görmemiştim bile.

Gelgelelim akıllı ve mantıklı olmak şanslıların, adaletsizliğe gözlerini kapatıp çekip gitme lüksüne sahip talihli azınlığın ayrıcalığıydı.

Ölümlüler Şehri insanların –benim halkımın– şanslı olmasına asla izin verilmemişti.

Ayrıca ben de çekip gidecek tıynette biri değildim.

Savaşlarını da düşmanlarını da özenle seç. Böyle demişti babam.

Eh, o gün de *bu* savaşı seçmiştim. O gün *bu* düşmanı seçmiştim. Masum bir çocuğun daha Soydanların elinde ölmesine izin veremeyecektim.

Ve eğer bu şekilde ölmem gerekiyorsa bu şekilde ölecektim.

Mücadele et.

Çenemi indirip ona doğru yürüdüm.

Yumruğunu kaldırmasıyla ayağımın dibindeki gölgeler yolumu kesmek için çelik gibi parmaklıklara dönüştü. Küfrederek geri çekildim. Elim havada durakladı. *Ses* parmak uçlarıma içine girip, onları ileriye uzanmaya ikna etti ve içimi o tuhaf, karanlık maddeye dokunmak için korkunç bir dürtüyle doldurdu.

Adam anneye, “Bu son uyarım!” diye bağırdı.

Kadın içlerinde ümitten eser kalmamış, kızarmış, yaşlı gözlerle bana döndü. “Oğlumu kurtar,” diye yalvardı. “Bırak ben öleyim ama yalvarırım *onu* kurtar.”

Kadını tanımamla donakaldım. Annemin kaybolduğu gün bu kadın bana yardım etmiş, beni kovalayan adamların dikkatini dağıtarak kaçmamı sağlamıştı. O gün hayatımı kurtarmış olabilirdi ve şimdi kaderi benim ellerimdeydi.

Adam kükreyerek kollarını ileri savurdu ve kadının acı dolu çığlığı zihnimi dağlarken gece karası dikenlerden bir halka ona yaklaştı.

Karanlık oklar etine battı ve bedenine kızıl benekler yayıldı. Yaralar büyüdü, büyüdü ve daha da büyüdü. Sonra kadının kanı küçük şelaleler hâlinde zemine aktı.

Adama durması için haykırarak parmaklıklara uzandım. Ben yaklaştıkça parmaklıklardan çıtırtılar çıkıyor, küçük dikenler elime batıyor ve beni geri çekilmeye zorluyordu.

Ben içlerinden geçemezsem de hançerlerim geçebilirdi. Bir kolumu kaldırdım ve dikkatlice kapkara kafesteki ince bir açıklığa nişan alarak ikiz hançerlerimden birini fırlattım.

Hançerim hedefine ulaştığında kalbim küt küt atmaya başladı. Uç kısmı adamın boğazının yumuşak kısmına, şahdamarının tam üzerine saplandı. Bir hayatı saniyeler içinde sona erdirebilecek türden bir yaraydı bu.

Adamın benim yüzümden ölecebileceği düşüncesiyle, korkunun derinliklerine gömülmüş olan soğuk, ağır bir uyuşukluk içime yayıldı. Üzüntü ya da pişmanlık değil, tüm değerli ideallerimi uzak ve yabancı gösteren karanlık bir kabullenişti bu.

Bu duygu ne kadar çabuk uyandıysa, ümitsizlik yerini o kadar çabuk aldı. Bıçak en ufak bir çizik bile bırakmadan sekip yere düştü.

Bıçaklarım – *Tanrılar lanetleyesice* değersiz, ucuz, ölümlü bıçaklarım– Soydanların derisini delemezdi. Onu bir çakıl taşıyla öldürmeye çalışmamdan farksızdı bu. O kadar acınası bir saldırıydı ki başını çevirip fark ettiğini bile belli etmemişti.

Dehşet içinde baktım.

“Tanrılar, kurtarın beni, *ne olur*,” diye hıçkırdı kadın. Çılgınca ve nafile bir çabayla dikenleri çekip çıkarmaya çalıştı. İkinci bir halka daha belirdi ve kadının boğazına saplandı. Kan köprücük kemiği boyunca çiçek açtı ve sarkan yakutlardan oluşan zalim bir kolye gibi göğsünden aşağıya indi.

Gözlerim kadının yığılan bedeninin altında kalan bir çift korku

dolu, mavi göze kilitlendi. Çocuk neler olduğunu anlayamayacak kadar küçüktü; sadece annesinin yaralandığını, korktuğunu ve ne yapacağını bilmediğini biliyordu.

Oğlan gibi ben de ne yapacağımı bilmiyordum ve bunun farkına varmak beni kahretti. Oğlana ulaşamaz, annesini kurtaramaz, babasını durduramazdım. Kasıla kasıla konuşup ukalalık yapabilir, bütün gün boyunca Soydanlara karşı küstah tehditler savurabilirdim ama sonuçta ben de zayıf, işe yaramaz bir ölümlüydüm.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde çaresizlikten doğan bir fikir kederimin yüzeyini kırdı. Brecke'nin bana verdiği bıçak... Soydanların derisini delebilecek kadar keskin olduğunu iddia etmişti. Belki, belki...

Fark edilmemeye dikkat ederek bıçağı kınından çıkarıp baldırıma doğru kaydurdum.

Adam kolunu kaldırdı. Kadının bedenine saplanan dikenler yükseldi ve onu beraberlerinde havaya sürükledi. Adam elini uzattı ve kadın sokağın karşısına savrulup kalın, taş bir duvara çarptı.

Mide bulandırıcı çatırtı karşısında irkildim. Kırılan kemiğin sesini duyduğumda anlardım. Nihayet bakacak cesareti topladığımda, gözlerim artık bir daha hiçbir şey göremeyecek olan bir cesedin boş, cam gibi gözleriyle karşılaştı.

Mücadele et, diyordu ses. *Mücadele et*.

Göğsümden bir hırıltı yükseldi. "Onu öldürdün seni lanet canavar!"

Beni duymadı. Gözleri bir sonraki hedefine odaklanmıştı.

Telaşla çocuğa işaret ettim. Onu güvenli bir yere götürüp hançeri iyi fırlatabilirim...

Ona tatlılıkla, "Bana gel," dedim.

Yüzü bir bana bir de yaklaşan babasına döndü. Yüz hatları gergin ve kararsızdı. Bana doğru bir adım attı. Sonra beni geride tutan parmaklıklara dikkatli bir bakış atarak durakladı.

“Bunu istemezdim ama başka seçeneğim yok.” Adam alçak fakat benim işitebileceğim kadar yüksek bir sesle konuşuyordu; hangimizi ikna etmeye çalıştığından emin olamadım. “Bunu yapmak zorundayım. Kanun böyle.”

“Yapmak zorunda değilsin,” diye yakardım. “Kimseye söylemem. Çocuğu alıp bana ait olduğunu söyleyeceğim.”

Durakladı.

“Ortaya çıkarsa sonuçlarına kendim katlanacağım,” diye söze gir dim. “Adını bilmiyorum, istesem de seni ihbar edemem. Hiç kimse bilmeyecek.”

Oğluna sessizce bakarken adamın bakışları düşünceli bir hâl aldı. Gözleri bana dikildiğinde kalbim tekleyip durdu.

“Lütfen,” diye fısıldadım. “O sadece bir çocuk. Bunu yapma.”

Yüzü sertleşti. “Hayır.”

Yaptığı şeyin gerçekliğinden saklanmak için korkak gözlerini kapattı. Sadece elini ileri uzatmasıyla bir gölge şimşeği avucundan sokağın diğer yanına fırladı.

Mücadele et.

Hemen harekete geçtim. Brecke’nin bıçağı elimden ayrıldı ve Soydan’a doğru süzüldü. Bıçak hâlâ yeni, bana hâlâ yabancıydı ve hassas dengesi ağır hançerlerimden çok farklıydı. Yıllar süren eğitimim bıçağı adamın boynuna saplamak için yeterli gelse de bıçak onu yere yığacak damarlardan epey uzağa saplanmıştı.

Adam geriye sendeledi. Parmaklarının arasından koyu kırmızı süzülürken elleri telaşla boğazına gitti.

Kargaşanın ortasında, etrafıma kurduğu kafes titreyip kayboldu. Çocuğa doğru fırladım ve bedenimi bedenine siper ettim. Top gibi kıvrılmış, kendini korumak için minik kollarıyla toprağın çizdiği dizlerini sarmıştı.

“Seni *kaltak*, beni bıçakladın!” Adamın sözleri boğazını dolduran kan yüzünden boğuk çıksa da ayakta kalmayı başarmıştı. Gözlerindeki şok daha keskin ve öfkeli bir şeye dönüştü.

Bıçağı boynundan çekip çıkardı ve yere attı. Yaranın gözlerimin önünde pıhtılaşmaya başlamasını dehşet içinde izledim.

Kendi kendilerine iyileşebildiklerini biliyordum ama buna bizzat şahit olmak... Ölümlü bir insan için ölümcül olabilecek bir yaranın onlar için küçük bir kesikten daha büyük bir risk yaratmadığını görmek...

Bu insanlar gerçekten tanrılardı.

Kötü, korkunç, cinai tanrılar.

Babam haklıydı. Ölümlülerin onlara karşı hiç şansı yoktu. En azından bir güç savaşında. Onlardan kurtulmak için bir umudumuz olacaksa bunu ancak bir zekâ oyunuyla başarabilirdik.

Mücadele et.

Zihnimde bir plan şekillenmeye başladı. Ciğerlerimi havayla doldurdum ve avazım çıktığı kadar haykırdım.

“Yangın! Koşun, yangın var!”

Adam duraksadı. Öfkesi yerini şaşkınlığa bıraktı. Tekrar haykırdım, tekrar tekrar. Sesimi olabildiğince uzağa ulaştırma çabası boğazımı acıtıyordu.

Elinin tek hareketiyle kadının cesedindeki gölgeli dikenler çözüldü ve göğsümün etrafında ölümcül bir hale oluşturarak teker teker yeniden ortaya çıktı.

“Çekip gitmeliydin,” dedi adam. “Siz ölümlülerin hayatları zaten acınacak kadar kısa ve yine de hepiniz o hayatları kolayca bir kenara atıyorsunuz.”

“Yangın!” Tekrar bağırdım. “Yangın!”

Hiçbir şey olmadı. Planıma olan inancım giderek azalıyordu.

Ölüm gözlerimin içine bakıyor, dişlerini gösteren sırtışıyla acı-

nası bir şekilde can verecek olmamdan keyif alıyordu. Bu iğrenç, unutulmuş sokakta ölecektim. Birileri zahmet edip cesedime bakar ya da bir yakınımı arar mıydı ki? Yoksa annemin izinden son kez, korkunç bir şekilde gidecek ve Ölümlüler Şehri'nin sokaklarında kaybolan bir başka kadın mı olacaktım?

MÜCADELE ET.

Ses çırpınıyor, artık serbest bırakılmak için izin istemiyor, bunu ısrarla talep ediyor, zincirinden kurtulup dünyayı küle çevirmek için hırlıyordu.

Oysaki ne çocuğa ne de kendime bir faydam olabilirdi. Silahım yoktu, büyüm yoktu; elimde onu korumak adına sadece babasının korkunç gazabına karşı siper edecek bedenim vardı.

Hiçbir zaman gerçek anlamda dindar biri olmamıştım. Hiçbir zaman Eski Tanrıların rehberliğine başvurmamıştım ve ara sıra ettiğim günahkâr küfürler dışında, dünyamızı ikiye bölen varlıkların ta kendisinden yardım beklememek gerektiğini bildiğimden Ataların hiçbirine asla yakarmamıştım.

Yine de bu son anlarımda, bir nebze de olsa huzur getirecekse ya da bu çocuk ve annesi için öbür dünyayı yöneten şeytani varlıktan bir parça iyilik koparabileceksem en azından denemek zorundaydım.

İçimden kutsal, kadim sözler aktı... Sonlar Duası. Kadim ölümlü dininden, yasaklanmış bir dua.

“Ersin zamanın sona, benzer bir takasla, iyi yaşanmış bir hayatın ermesi için huzura.”

Dua dudaklarımdan dökülürken adam tozlu taşların üzerinde ayaklarımı sürüyerek gezindi. Daha da yaklaştı ve hızla çarpan kalbimle birlikte sözcüklerim de hızlandı.

“Gölgeler solduğunda tüm acılar ve kederler silinecek, korkma.”

Adam, “Bir kâfir,” diyerek dudak büktü. “Güzel. Ölümü hak ettiğini bilerek daha rahat uyuyacağım.”

“Şimdi ruhları teslim olanlar için, güzelce mühürlenmiş kader çıkacak ortaya.”

“Ölümlü tanrıların artık sana yardım edemez kızım. Belki Atalar ikinize de merhamet eder.”

Ellerimi çocuğa daha da sıkı dolayıp gözlerimi yumdum.

“Sevgi ve sükûnet içinde, kutsal ila...”

Ve sonra saldırdı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Vücudumda karıncalanma patladı. Sarayda ve sonra yeniden ormanda hissettiğim o tuhaf buz gibi sıcaklık şimdi her yarığa, her yumuşak kıvrıma akıyor, tenimi kırağı ve alev dalgalarıyla tutuşturuyordu.

Bir ışık parlaması göz kapaklarımı aydınlattı. Ardından uğursuz bir sessizlik geldi.

Bir şey hissetmeyi bekledim: acı, çarpma hissi ya da insanların ölüp yükseldikleri anda hissettikleri hafiflik duygusu gibi bir şey. Fakat hiçbir şey yoktu. Sadece kendi nefes alıp verişlerim ve dakikalar önce beni tüketen, şimdi ise gitgide zayıflayan o his vardı.

“Nasıl?” diye kekeledi adam. “Sen nasıl...”

Gözlerimi araladım.

Hiçbir şey değişmemişti. Çocuk hâlâ kollarımın arasındaydı. Duvarın dibine yığılmış annesi hâlâ ölüydü. Soydan hâlâ üzerimde dikiliyordu. Ağzı açık ve sersemlemiş hâlde.

Iskalamıştı.

İskalamıştı.

Başını iki yana salladı. “Fakat... ben... seni vurdum.”

Metalden yansıyan ışığın parıltısı gözüme çarptı. Brecke’nin bıçağı adamın ayaklarından kısa bir mesafe uzağa düşmüştü. Ona ulaşabilseydim, bir şansım daha olsaydı...

Nereye baktığımı fark etti. Niyetimi anlayınca avuçlarını açarak ileri atıldı. Gölgele cisimleşip, sertleşerek ustura uçlu oklardan oluşan bir yaylım ateşine dönüştü.

Karanlık etrafımı sararken kilitlendim.

Yine buz gibi bir karıncalanma.

Yine kör edici bir parıltı.

Gözlerim istemsiz bir tepkiyle kapandı. Tekrar açtığımda parıldaayan sisler havada dağıldı.

Yine mi *iskalamıştı*? Saldırıyı kendi gözlerimle görmüştüm, dosdoğru ilerleyen oklar küt küt atan kalbime kilitlenmişti. İsabet etmeme ihtimalleri yoktu.

Yine de...

Birbirimize aynı şaşkınlıkla baktık. Bakışmamız hemen sonra haykırışlarla ve yaklaşan ayak sesleriyle bölündü.

Planım.

“Yangın!” Tekrar bağırdım. Ayağa fırladım. “Yangın, yetişin!”

Sokağın kenarında bir kalabalık toplanmıştı. Kalabalığın arasında su dolu kovalar taşıyan iri yarı birkaç adam da vardı.

Yıllar önce, bu ara sokaklarda sevgilisinin karısı tarafından bıçaklanan bir kadını tedavi etmiştim. Yaralar onu öldürmemiş ama yürüyemez hâle getirmişti. Saatlerce ağlayıp, yardım istedikten sonra hiçbir yanıt alamayınca Cennet Sokağı’nda kimsenin bir yabancının yardımına koşacak kadar cesur –ya da aptal– olmadığını fark etmişti.

Oysa yangın diye bağırırsa... O zaman işler değişirdi. O kalabalık sokaklarda bir yangın dakikalar içinde çok sayıda binayı yerle bir

edebilirdi. Oradaki insanlar bir yabancı için hayatlarını tehlikeye atmasalar da bunu kendi evleri ve iş yerleri için yapabilirlerdi.

Ve o anda karşımda duran insanlar, beni o Soydan'dan kurtarmak için asla müdahale etmeyebilirlerdi. Fakat izleyici olabilirlerdi ki bu kadarı da yeterli gelebilirdi.

Adam yaklaşan kalabalığa bakıp küfretti.

Yere düşürdüğüm bıçağıma doğru atıldım. Omzum kumla kaplı zeminde kayarken parmaklarım soğuk metale dolandı. Bedenimi döndürüp bıçağı bacağına doğru savurdum.

İçgüdülerim elimi bileğine doğru yönlendirdi. Hem şifacı hem de savaşçı olarak aldığım eğitim sayesinde, doğru noktadan açılacak bir kesiğin tendonu koparabileceğini ve adamı yürüyemez hâle getirebileceğini biliyordum. Fakat kaçamayan, kapana kısılmış bir Soydan tüm bu kalabalığı öldürmeye karar verebilirdi. Bana gereken adamın sakat kalması değil, sadece *gitmesiydi*.

Aldığım nişan son saniyede yukarı doğru meyledince kemiğe çarpan metalin sesiyle irkildim. Bıçak adamın sert derisini sıcak donyağı gibi kolayca kesip, geçerken sıcak kan parmaklarıma sıçradı.

Acıyla haykıran adam sarsılarak uzaklaştı. Hançeri bacağından çekip bana doğru fırlattı. Fakat öfkesi yüzünden doğru dürüst nişan alamamıştı ve bıçak önümdeki zeminden zararsızca sekti.

Bıçağı kapıp ona öfkeyle baktım. “Şimdi git, yoksa bir sonraki hedefim yüzün olacak.”

Burun delikleri şişti. Gözlerinin sarsak hareketinden yüzümü hafızasına kaydettiğini, beni daha sonra icabıma bakmak üzere bir kenara yazdığını anladım. Çocuğa son bir bakış atmasıyla az kalsın tehdidimi gerçeğe çevirecektim. Sonra sokağın diğer ucuna doğru kaçtı.

Kalabalıktan mırıltılar ve homurtular yükseldi.

“Neler oluyor?”

“Yandın nerede?”

“Lanet olası, bizi kandırmış.”

Çocuğun hâlâ küçük bir top gibi kıvrılarak yattığı yere koştum. Kollarını nazikçe çekiştirip, “Güvendesin,” diye fısıldadım. “O gitti. Artık kimse sana zarar veremeyecek.”

Eli çok kolay çekilmişti. Tutuşunda güç yoktu. Ben kolunu bırakıp, tekrar yana düşmesini izlerken hiç direnç göstermemişti.

Hayır.

Çocuğu sırtüstü çevirdim. Giysileri sayısız noktadan delinmiş, bedeninin önü koyu yakut rengi kan lekeleriyle kaplanmıştı. Dudakları morarmıştı ve gözleri...

Açıktı. Cansız.

“Hayır!” diye haykırp boynuna uzandım.

Nabız yoktu.

Düşün Diem, diye tısladım kendi kendime. Ciğerlerine tekrar hava girmesini sağla, göğsüne vur, kalbinin yeniden atmasını sağla, yarayı sargıyla sar ve pıhtılaşmayı hızlandırmak için ona esmer çimen ver. Fakat o kadar çok kan akmışken...

Artık çok geçti.

Ben çok geç kalmıştım.

Onu kollarıma aldım ve keder dudaklarımdan dökülürken ağladım.

Keşke daha erken gelseydim. Saldırmak için tereddüt etmeseydim. Brecke'nin bıçağı aklıma daha önce gelseydi.

Alnımı göğsüne dayayıp, sıcak gözyaşlarım kırılgan bedeninde biriken ılık kana karışırken başarısızlığımdan dolayı beni affetmesi için sessizce yalvardım.

Bir el koluma değdi. “Oğlun için çok üzgünüm,” dedi biri usulca.

Gözlerimi kaçıramıyor, hıçkırıklarımın arasında nefes almak için kendimi zor tutuyordum.

“Benim çocuğum değil,” dedim güçlükle. “Annesi orada... duvarın kenarında.”

“Tanrılar adına... Sonsuz Alev onları kabul etsin. Onları tanıyor muydun?”

Konuşamaz hâlde, başımı iki yana salladım.

Ak saçları seyrelemiş, kırçıl kıvrık sakallı yaşlı bir adam yanıma çömelip çocuğun kül rengi yüzüne dokundu.

Cık cık ederek, “Şu aptal kız kafasını *onlardan* birine taktı,” dedi. “Kendi yavrularını öldürecek türden bir yaratıkla yatmaması gerektiğini bilmeliydi.”

Adaletsizlikten kaynaklanan bir öfke içimde kök saldı. Soydan’ın gölge büyüsünün dikenli sarmaşığı kadar karanlık ve ölümcül.

“Yani onun hatası mıydı bu?” diye çıktım. “Şu çocuğa bir bak... Bu kadın onu yıllarca korudu. Sevdı. Onu kurtarmak için *ölmeye* hazırdı.”

Adam bana sert bir bakış attı. “Peki hayatının geri kalanında başında bir ölüm fermanı varken bu çocuğun nasıl bir hayatı olacaktı? Bugün evinden ilk kez çıkmış bile olabilir.”

Bedenim büyüyen öfkemle titriyordu; öfkem, perişanlığım ve suçluluk duygumla öylesine iç içe geçmişti ki bir duygunun nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğinden emin olamıyordum.

“O şekilde yaşamak zorunda kalmamalıydı,” diye bağırdım. “O aşağılık canavarın çocuğu olmayı o seçmedi. Bu yasalar yanlış, kötülük dolu ve *tanrıların lanetlediği o Kral...*”

Adam beni susturdu. Omzunun üzerinden endişeyle baktı. Fakat kalabalık çoktan sıkılıp dağılmıştı. Ölü bedenler oralarda pek de alışılmadık manzaralar değildi.

“Dilini tut kadın. Bir yabancı yüzünden kendini öldürtmenin anlamı yok.”

“Neden olmasın?” diye karşılık verdim. “Bu çocuk da bizden bi-

riydi. Onu korumamız gerekmez mi? Karşı koyup bunun bedelini onlara ödetmemiz gerekmez mi?”

Bunlar tehlikeli sözlerdi... Ölümcül sözler. Bu adam ihanet suçu işlediğini ihbar edip iyi para kazanabilirdi. Yoksulluğun hüküm sürdüğü bir şehirde kendi ölüm fermanını imzalamaktan farksızdı bu.

Ne var ki, çocuğun cesedi hâlâ kollarımda sıcakken bunu umursayacak durumda değildim. Kendimi koruma duygusu yerini için için yanan bir öfkeye bırakmış, tüm sözlerimi engelleyen barajı yıkmıştı.

“*Bizim* şehirlerimize yerleşmek, *bizim* okullarımızı doldurmak için kendi güçlerini seyreldenler onlar. Onlar bizi dışlarken, büyülerini yeniden güçlendirirken neden bedelini çocuklar ödesin? Neden herhangi birimiz onlara boyun eğip alevli...”

Adam hızla ayağa kalkıp başını iki yana salladı. “O zaman git öldürt kendini. Beni bu işe karıştıрма.”

Dönmesiyle elim uzanıp ayak bileğini kavradı. “Bekle... lütfen. Benim... yardımına ihtiyacım var.”

YOLU GÖZÜM KAPALI yürüyebilecek kadar iyi biliyor olmam bir lütuftu çünkü aklım binlerce mil uzaktaydı.

Kır sakallı adamı, anne oğlu hak ettikleri gibi gömmek için cesetlerini ormana taşımama yardım etmeye ikna etmişim. Tüm o süre boyunca bana dikkatle bakmıştı ve göz rengimle ilgili soru sormadığına göre, ya kim olduğumu bildiğini ya da en azından hakkımda isterse beni arayıp bulabilecek kadar bilgisi olduğunu düşündüm.

Haince çıkışım yüzünden beni ele verip vermeyeceğini ancak zaman gösterecekti.

Kürek olmadan, köklerin sertleştirdiği toprakta ancak sığ bir

mezar kazabilmişim. Anne ve çocuğun cesetlerini nazikçe bir kucaklaşmayla, annenin çocuğunu sonsuza dek kucağında sallayacağı şekilde bir araya getirmiştım. Tanrıların ikisine hayattalarken asla bahşetmedikleri huzuru ve güveni Sonsuz Alev'in sıcaklığında bulmaları için dua ettim.

Bu manzara karşısında kendi annemi düşünmemek, öbür tarafta onları ya da beni bekliyor olup olmadığını aklıma getirmemek zordu. Birisinin *onun* cesedini bulup bulmadığını ve zahmet edip onu isimsiz bir mezara gömüp gömmediğini de.

Başımın üzerinde dolanmaya kararlı görünen şiddetli yağmur fırtınasına rağmen, onları tanıyor olabilecek herhangi birini bulmak için Cennet Sokağı'na geri döndüm. Annemin kaybolduğu o uğursuz günden beri geçen altı ay içinde, hafızamı başka ayrıntılara odaklamış, bu kadınla olan kısa karşılaşmamı puslu bir köşeye terk etmişim.

Unutulmuş bir ayrıntının bir hatırayı tetikleyebileceğini umarak akşam boyunca ara sokaklarda dolaştım. Birkaç saat sonra sıırıslıklam olmuş, üşümüş ve umutsuzluğa kapılmış hâldeydim.

Ve öfkeliydim. Çok ama çok öfkeli.

Öncesinde öfkem erimiş metal gibiydi; kızgındı ve bir eriyik nehrinde akıyordu. Fakat artık soğumuş ve katılaşarak çeliği andıran bir şeye dönüşmüştü. Keskin ve amansız bir şeye.

Öfkem katilin çok ötesine geçmişti. Elbette ondan nefret ediyordum; zihnim onu bir daha görürsem neler yapabileceğime dair hayallerle dolup taşıyor, içimdeki ses her seferinde daha karanlık ve daha şiddetli senaryolar mırıldanıyordu.

Gelgelelim öfkemin asıl odağı Soydanlar ve soy yasalarını yürürlüğe koyan lanetli Kral'dı.

Çocuğun öldüğünü görmek içimdeki bir dayanağı kırmıştı. Nasıl bu kadar işe yaramaz olabilmişim? Nasıl olmuştu da bir cinayeti izlemiş fakat durduramamışım?

Şifa vermek bana artık boş bir uğraş gibi geliyordu. Şifa vermek tepkiseldi. Pasif. Şifacı olmak, hiçbir şey yapmadan birinin canının yanmasını beklemek demekti.

Beklemekten bıkmıştım.

Mücadele etme zamanı gelmişti ve ben hazırdım.

Gözlerim hedefime odaklandı. *Lütfen evde ol*, diye düşündüm. *Cesaretimi kaybetmeden önce.*

Postanenin parlak, mum ışığıyla aydınlatılmış pencerelerinden Henri'nin babasını iş başında gördüm. Yalnızdı ve ıslık çalarak ertesi günkü teslimatlar için paketleri ayırıyordu.

Arka tarafa doğru süzüldüm ve bitişikteki yaşam alanına açılan sıradan kapıya baktım. Kulağımı tahtaya dayadığımda, boğuk ayak seslerini ve kendi kendine mırıldanan bariton bir sesi yakaladım. Başka bir gün olsa gülümseyebilir ya da onu nasıl kızdıracağımı planlayabilirdim ama bugün...

Yumruğumla kapıya vurdum. Kalbimin içinde gümbür gümbür davul sesleri yankılanıyordu. İçeriden gelen ayak seslerinin kesildiğini fark ettim.

"Ben Diem," diye homurdandım. "Aç kapıyı."

Kapı aralandı. Henri'nin yüzü bir an için ateşli bir sırıtişla ve akşamın o geç saatinde neden evine gelmiş olabileceğim sorusunun kıvılcımıyla aydınlandı.

Beni biraz daha süzüp de tenime yapışmış sıırsıklam giysilerimi, kollarımı kaplayan çamur ve kan lekelerini gördüğündeyse yüzüne yansıyan müstehcen fikirler anında silindi.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Hazırım. Sana yardım edeceğim."

"Bana yardım mı edeceksin?" Henri hayretle bana baktı. Kenara çekilip kapıyı iyice açtı. "İçeri gir ve kurulan."

Geri basmadım. "Sana yardım etmek istiyorum. Bir şeyler yapmalıyım Henri. Ne olursa."

“Bana ne konuda yardım edeceksin?”

“Soydanlarla mücadele etmeye hazırım. Ne pahasına olursa olsun.”

Uzun, titrek bir nefes aldım. “Koruyuculara katılmak istiyorum.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Lumnos Şehri hakkında anlatılan hikâyeleri dinlemek başka, biz-
zat orada olmak bambaşkaydı. Soydan şehirlerinin müthiş savur-
ganlığı hakkında pek çok dedikodu işitmiştim, hatta Maura'yla saraya
gittiğim gün, kendim de buna biraz olsun şahit olmuşum.

Ne var ki orada, Soydanlara ait bölgenin merkezinde Henri'nin
yanında dikilirken kısa bir yürüyüş yapmaktan çok, farklı bir varoluş
düzlemine taşınmışım gibi hissediyordum.

“Gerçekten buraya daha önce hiç gelmedin mi?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Tertemiz, kaldırım taşlı sokağa ağzım
açık bakıyordum. “Bir kere yakınından geçmiştim fakat *bunu* gör-
memiştim.”

Lumnos'un başkentiyle ilgili her şey aşırılıktan besleniyordu. Fi-
ziksel özellikleri ölümlüler kadar çeşitli olsa da her biri dünya dışı
bir mükemmellik duygusu veriyor, kusurları yumuşatan hafif bir
bulanıklık taşıyordu. Hepsinin yüzleri inanılmaz derecede simetrik,
ciltleri lekesiz, saçları parlak ve dolgundu.

Gözlerimi yontulmuş çene hatlarından ve kilometrelerce uzunluktaki kıvrılmış kirpiklerden zorlukla ayırabilsem de bunun beni neredeyse üzen bir yanı vardı.

Göz ucuyla Henri'ye baktım. Sarhoşken karıştığı bir bar kavgası yüzünden burnu hafifçe yamulmuştu ve sayısız yara izi elleri ile kollarını kaplamıştı. Kendisine baktığımı fark edip her zamanki gibi sırtıttığında çarpık dişi göründü. Bir diğer dişi ise çocukken düştüğünde kırılmıştı.

Yine de içim kıpır kıpır oldu. Henri benim için o şehirdeki herhangi bir erkek kadar yakışıklıydı. Bu özelliklerine rağmen de değil, tam da bu özellikleri yüzünden. Bedenini kaplayan bu küçük, kendine has özellikler onun yaşamının ve karakterinin işaretleri, ruhunun sadece onu gerçekten tanıyanların okuyabileceği bir haritasıydı.

Yatağında uyanık yatarken, gözümün önüne annemin yüzünü getirirken aklıma gelen onun güzelliği değildi. Çenesindeki çiller ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıklardı. Kızgın bir atın ısırıldığı kulağındaki çentikti. Güldüğünde ağzının hafifçe sola kaymasıydı.

Karanlıkta umutsuzca sarıldığım, zamanın zalim ve kaçınılmaz bir günde bir daha hatırlanmamak üzere zihnimden söküp almasından korktuğum şeyler *bunlardı*.

Soydanlar o kadar güzeldi ki onlara bakmak neredeyse can yakıyordu. Fakat güzelliklerinin zorunlu bir üniforma hâline gelişinde bir boşluk hissi vardı. O güne dek karşılaştığım bir avuç Soydan'ın her biri, nefesimi kesecek kadar çekiciydi. Fakat bunun ötesinde, onlara dair tek bir ayrıntı bile hatırlayamıyordum.

Luther ve onun tuhaf yara izi hariç... Düşüncelerime musallat olan bir başka yüz de onunkiydi.

Yara izinin, Luther'in ruhunun bir Soydan için bile derinlemesine yozlaşmış olduğunun kanıtı olduğunu söyleyip Maura'ya takılmıştım. Maura da cahilce acımasızlığımdan dolayı hemen beni azarlamıştı.

Yaranın Prens çok küçükken, iyileşme yetenekleri henüz ortaya çıkmadan önce meydana gelmiş olması gerektiğini söylemişti. Hayatta kalması bir yana dursun, herhangi bir çocuğun öylesine korkunç bir şekilde yaralanması düşüncesini hazmetmek bile zordu ve ne zaman aklıma, ölümü beni bulduğum yere getiren sokaktaki küçük çocuk gelse kendimi genç Luther'i hayal etmekten alamıyordum.

Henri'nin elini tutup hızlıca sıktım ve o anıları silkeleyip attım. "Bugün benimle geldiğin için teşekkür ederim."

"Tabii ki geleceğim. Kız arkadaşımın büyük seçmelerini kaçırmazdım."

Kaşlarımı çattım. "Bu gerçekten gerekli mi? Onlara bir tür hediyeye getirmezssem katılmama izin vermeyecekler mi?"

Henri etrafına bakınıp ikimiz yoldan geçenlerin duyamayacağı bir yere varana kadar elimi çekiştirdi. "Bu bir hediye değil, sınav. Soydanlar savaştan sonra tüm isyancıları toplayıp idam ettiler. Artık Koruyucular varlığımızı kime gösterdiğimiz konusunda daha dikkatli olmak zorunda. Onlara ihanet etmeyeceğini kanıtlamalısın."

"Peki," diye mırıldandım. "Fakat sınavım, çok güçlü ve muhtemelen *katil ruhlu* bir silah tüccarını hasta kıızıyla ilgilenirken gözetlemek mi olmalıydı?"

Henri'nin elleri kollarımı okşadı. "Bu adam aylardır hedefimizde. Lumno'staki en önemli Hanelerden birinin başı. Ondan öğrenebileceğimiz herhangi bir şey..." Bir parmağıyla yanağıma hafifçe vurdu. "Birçok hayat kurtarabilir."

"Ah, güzel, beni yakalayıp oracıkta öldürdüğünde bunu hatırlamak benim için çok rahatlatıcı olacak," dedim ruhsuzca.

Sırıttı. "Çok riskli bir şey yapma. Eğer güvenli bir şekilde bilgi alamazsan, sadece oradan canlı çık, anladın mı?"

Başımı salladım.

“Bu süre zarfında ben dışarıda olacağım. Bir şeyler ters giderse avazın çıktığı kadar bağır.”

Ona Soydanlar için iki ölümlüyü öldürmenin bir ölümlüyü öldürmekten çok daha zor bir iş olmayacağını hatırlatmak için ağzımı açsam da, beni oraya getiren cinayetleri düşünmemle dudaklarım kapandı.

Bunu ben seçmiştim. Daha ilk sınavda korkak biri gibi görünmezdim.

Derin bir nefes aldım ve yerleşim bölgesinin içinden geçen taş döşeli yola geri döndüm. “Ne bekliyordum bilmiyorum ama kesinlikle bu değildi.”

Henri gülerek beni yanına çekti. “Kesinlikle çok *renkliler*.”

Bu ifade hafif kaçıyordu. Soydanlar fiziksel farklılıklardan yoksun oluşlarını olağanüstü giysileriyle telafi ediyorlardı. Ana cadde, yanlış türden bir mantar yedikten sonra en iyi tekstil pazarında gezinmek gibiydi. Her renk bir diğeriyle en gösterişli olmak için yarışıyordu ve bazıları o kadar parlaktı ki neredeyse ellerimi gözlerime siper edecektim. Daha önce hiç görmediğim kumaşlar vardı; bazıları pırıltılı ve sıvı kadar pürüzsüzken diğerleri cam gibi boncuklarla veya mücevherlerle kaplanmıştı. Bazıları neredeyse canlı gibiydi: sisli bir şelale gibi çağlayan etekler ya da soluk mavi alevle kıvrılıp çatırdayan kabarık yenler.

Saraydaki Soydanlar her an bir balo düzenlenebilirmiş gibi giyinirken, burada, sokakta, kıyafet serbestisi vardı. Fırfırlı cübbeler ve daracık takım elbiseler içinde erkekler, incecik danteller ve baştan aşağı tüyler içinde kadınlar vardı.

Yine de beni asıl hayrete düşüren büyülerini rahatça kullanmalarıydı. Ancak birkaç kez şahit olduğum büyü hep bir silah olarak, zarar vermek için tasarlanmış bir şey olarak kullanılmıştı.

Korsesi alacakaranlıkla parlayan bir kadını ya da ince bir karanlık

sisine bürünmüş bir adamı hiç görmemiş, bunları göreceğimi *hayal bile etmemiştim*.

Etrafımda ılık ve gölge akıllamaz şekillerde işleniyordu. İki çocuk yanlarındaki yaşlı Soydan'ın ördüğü ışıklı kurdeleler arasında zıplarak oynuyordu. Bir kadın kollarını ve bacaklarını iki yana açmış, cisimleşmiş bir alacakaranlık yatağının üzerinde süzülüyordu. Gözlerimi, dövmelemleri aslında dövme değil, düşünceleriyle farklı şekiller alan canlı bir mürekkep olan, çıplak göğüslü bir adamın bana diktiği gözlerinden gergince kaçırdım.

Şehrin kendisi başlı başına ışıltılı bir mücevherdi. Sokaklar, alışıktı olduğum tozlu, çöplerle dolu sokakların aksine tertemizdi. Yemyeşil bitkiler ustalıklı budanmıştı ve capcanlıydı, çoğu havaya hoş kokular yayan kabarık yapraklı çiçeklerle bezeliydi. Altın kulplu kapıları ve fokurdayan çeşmeleri olan görkemli malikâneler her sokakta kilometrelerce uzanıyordu, bazıları o kadar büyüktü ki tüm Ölümlüler Şehri içlerine sığabilirmiş gibi görünüyordular.

Bir de ben vardım.

Safça, gri gözlerimin onların arasından fark edilmeden geçmemi sağlayacağını ummuştum. Hatta saçlarımı başımı çevreleyen süt beyazı bir örgü hâline getirmek için uzun süre uğraşmıştım ve dudaklarımı renklendirmek için ormandan bir avuç yaban meyvesi koparmıştım. Şimdiye dek güzel görünmeye en çok yaklaştığım gündü ve kısa bir an için gerçekten kendimle gurur duymuştum.

Hazırlıklı olmadığım şey ise yıpranmış, delik çizmelerime; kirle ve kanla onarılamaz şekilde lekelenmiş buruşuk kıyafetlerime; nasırlı ellerimle kuru, kırık tırnaklarıma çevrilen küçümseyici bakışlardı.

Gururum başımı dik tutmamda direktse de yapmacık güven zırhının altında kendimi bir sahtekâr gibi hissediyordum.

“En azından rolüme uygun giyinmeliydim,” dedim sessizce.

“Kötü bakışlarına aldanma. Biz ölümlüler kirli göründüğümüz-

de daha çok hoşlarına gidiyor.” Henri’nin yüz ifadesi neşeli olsa da bir parça öfke seçiliyordu. “Çok temiz ya da derli toplu görüldüğümüzde kuşkulaniyorlar. Onlara haddimizi bilmediğimizi düşündürüyor bu.”

“Hiç onlardan birinin evine gittin mi?” diye sordum.

“Ön kapıdan öteye geçmeme asla izin vermezler. Sen avantajlısın... Bir kız ve şifacı olduğundan sana daha çok güvenecekler.”

Yüzümü buruşturdum. *Bir şifacı olduğundan...*

Kutsal yeminimi bozma kararımı tam olarak kabullenememiştim. Bütün gece yatakta bir sağa bir sola dönmüş, vicdanımla savaşmış ve annemin hayalî azarlamalarını duymazdan gelmeye çalışmışım.

O gün asla geri dönülemeyecek bir sınırı aşıyordum. Feda ettiğim her şeyin buna değmesi için dua ettim.

Bir nefes verip tüm tereddüdümü düşüncelerimin girintilerine sıkıştırdım. Rahatsız edici derecede sık yapar olmuştum bunu. “Kızının hasta olacağını nereden biliyordunuz? Dahası bir şifacı çağıracağını nereden biliyordunuz?”

Ensesini kaşdı. “Gözümüz tüm önemli Soydanların üzerinde. Bu tür şeylere dikkat ederiz. Anlarsın ya, her ihtimale karşı.”

“Gözünüz hastalanan çocukların mı üzerinde?”

“Evlerine bir ölümlüyü davet etmeleri için herhangi bir neden olup olmadığına bakıyoruz.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Sana yardım etmek istediğimi söyledikten iki gün sonra şifacı çağırması tuhaf değil mi? Tam da şimdi çağırması sanki...”

“Eski Tanrıların bir lütfu bu, başka bir şey değil.” Omuz silkti. “Böyle bir fırsat sunduklarında bunu değerlendirmek zorundayız.”

Ona kaşlarımı çatarak baktım ama bakışları, yoldaki bir dönemeçte başlayıp çok, *çok* uzaklarda bir yerde biten saray gibi bir malikâneye takılmıştı.

Henri, “Evrım Benette krallığı kontrol eden Yirmi Hane’den biri olan Benette Hanesi’nin başı,” dedi. “Emarion’daki silahların çoğunda onun parmağı var. Onun sevkiyatlarından birini durdurabilir ve silahların bir kısmının Soydanlar yerine, ölümlülerin eline geçmesini sağlayabilirsek şansımızı epey artırabiliriz.”

Dönüp bana baktı. Çenemi avucuna alıp beni yanına çekti. “Bugün pek çok hayat kurtarabilirsin.”

Başımı salladım. “Bunu yapabilirim. *Yapacağım.*”

“Güzel.” Beni bırakmadan önce dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu. “Şimdi git. Ben birkaç dakika içinde peşinden geleceğim ve yakınlarda bekleyeceğim. Unutma... Sadece içeri gir ve güvenli bir şekilde çık. Sakın kavga çıkarma.”

“Ne zaman kavga çıkardım ki?” diye sordum. Daha sözler ağzımdan çıkar çıkmaz Henri bana şakası olmadığını gösteren dik bir bakış atmıştı bile.

“Ciddiyim D. Ölümlüler Şehri’nde başımıza açtığımız belalara benzemez bu. Soydanlar her gün bizim gibi insanları öldürüyor ve bunu hiç umursamıyorlar. Onlarla mücadele etmek istiyorsan göze batmamalı, araya karışmayı öğrenmelisin.”

Sözlerinin bana ters gelen bir yanı vardı. Uzaktaki bir piyanonun yanlış bir notaya basması gibi. İçimdeki ses de aynı hoşnutsuzlukla ürpermiş gibiydi.

Bacağımı esnettim. Brecke’nin bıçağının –yanımda getirmeyi seçtiğim tek silahın– dış hatlarının baldırıma yaptığı baskıyı hissettim. Bunu Henri’ye asla itiraf etmezdim ama işler ters giderse bu bıçak ve ben yalnız başımıza kalacaktık. Onu da benimle birlikte belaya sürükleyeceğime ölürdüm daha iyi.

Omuzlarımı geriye attım ve bakışlarımı Benette Hanesi’ne çevirdim. “Casus olma zamanı.”

“SEN DE KİMSİN BE?”

İpekler içinde bir çocuk tarafından hor görülmenin çok aşağılayıcı bir yanı vardı.

Kapı aralığındaki oğlan, açık altın rengi buklelerinin altından bana dik dik baktı. Kobalt mavisi gözleri, kılık kıyafetimi bariz bir küçümsemeyle süzüyordu. Ergenlik çağına henüz girmiş gibi görünse de çok daha yaşlı bir adamın yakışksız ukalalığıyla hareket ediyordu.

“Sanırım aileden biri şifacı çağırdı,” dedim.

“Ve *seni* mi gönderdiler?”

“Hastayı kendin iyileştirmeyi tercih edersen gidebilirim.”

Hiçbir şey söylemedi. Sadece aynı züppece tavırla bana baktı.

Omuz silktim ve arkamı döndüm. “Sen bilirsin.”

“Bekle.” Kapıyı biraz daha araladı. “Eğer ellerindeki tek kişi sensen, içeri gelsen iyi olur sanırım.”

Onu ön salona kadar takip ettim ve zeminden tavana uzanan fil-dişi mermere ağzım açık bakmamaya çalıştım. Sarayın parlak renkleri ve gösterişli detaylarının aksine bu ev daha sessiz bir zarafet yansıtıyordu. Her yüzey, sadece çok zenginlerin temiz tutabileceği steril bir beyaz ve krem renk paletinde, ıslıl ıslıl ve cilalıydı. Tüm bunların ortasında dururken gelinliğin üzerine sıçramış bir topak çamur gibi görünüyordum.

Oğlan yakındaki bir koridora dönerken, “Burada kal,” diye buyurdu.

Bir sokak köpegiymişim gibi bana emir verdiği için dişlerimi sık-tım. Bu aileye ihanet ettiğim için duyduğum suçluluk hızla buhar olup uçuyordu.

Gözden kaybolduğu an, onu sessizce takip ettim. Sütunlarla çevrili ve kemerli cam çatıdan süzülen güneş ışığının dolduğu, uzun bir koridorda bir dizi açık kapı vardı. Odaların çoğunun amacı misafir

ağırlamak gibiydi; bazılarında süt beyazı kuvarstan oyulmuş göz alabildiğince uzanan yemek masaları, bazılarında ise kaymaktaşı kaideler üzerine tünemiş muhteşem büstler vardı.

Sonunda koridor zıt yönlere doğru çatallandı. Solumda tencere ve tavaların şingirtısı, tütsülenmiş et ile hoş kokulu baharatların çevreye yayılan aromasına karışıyordu. Sola değil, sağa döndüm ve ilerideki bir odadan gürleyen seslerin yükseldiği iç kısma doğru ilerledim.

“Son üç sevkiyatta siparişlerimizin yarısı eksikti. Sophos araştırmalarını hızlandırmazsa başka seçeneğimiz kalmayacak fakat...”

“Baba?”

“Şimdi olmaz Lorris. Ne diyordum ben? Evet, ihtiyaçlarımızı karşılamak için Umbros’a başvurmak zorunda kalacağız. O kaltak Kraliçe ve küçük seks kölesi ordusuyla çalışmak istemiyorum ama Doriel’e söyle, eğer...”

“Şey, baba...”

“Şimdi olmaz dedim.” Bir hırıltı ve bir duraksama. “Eğer Sophos isyancıların patlayıcılarıyla aşık atacak bir şey bulamazsa bunu yapabilecek başka birini bulurum. Meros ve Fortos’tan gelen siparişlerle, herhangi bir şeyin yoluma çıkmasına göz yumamayacağım kadar altın tehlikede...”

“Baba, bir şifacı Evanie’yi görmeye geldi.”

Gök gürültüsünü andıran bir homurtu. “Lanet olası bir şifacı umurumda gibi mi görünüyor evlat? Git anneni bul.”

“Fakat... şey... annem Hanoverre Hanesi’nde öğle yemeği yiyor.”

“O zaman *sen* hallet. Ne yapmamı bekliyorsun, elini tutup seni kız kardeşinin odasına götürmemi mi?”

“Ha-hayır baba, ben...”

“O zaman odamdan çık. Kral Ulther bizzat kapıya gelmediği sürece beni bir daha asla toplantı sırasında rahatsız etme.”

Bir duraklama daha. Sonra oğlan yumuşak bir sesle, “Tabii baba,” dedi.

Hafif ayak sesleri kapıya doğru ilerledi. Koridordan salona doğru koştum. Tam oğlan yeniden görüldüğünde kayarak önceden dikildiğim yerde durdum.

Oğlanın yere bakan gözlerinde acı ve öfke parlıyordu. Daha önceki kabalığına rağmen yüreğim anlayışla burkuldu. Öyle bir babayla, oğlanın o denli huysuz olması hiç de şaşırtıcı değildi.

Gözlerimi incelerken gözlerini kısıtı. “Lumno’sta Soydan şifacılar olduğunu bilmiyordum.”

İlk defa gözlerimle ilgili varsayımı düzeltmedim.

Omuz silktim. “Bana annem öğretmenlik etti. Onca yılı geçirmek için ilginç bir yol.”

Bu, bir Soydan’ın edeceği türde bir laf olmalı, değil mi? diye düşündüm.

“Hangi Hane’densin?”

“Şey... pardon?”

“Hanen. Hangi Hane’densin?”

Paniğe kapıldım. Soydan toplumu hakkında, kendilerini soyağaçlarına göre ayırdıklarını ve bir Soydan’ın klanının statüsünün onun toplumdaki mertebesini belirlediğini bilecek kadar bilgi edinmiştim fakat işin ucunda hayatım bile olsa, kraliyet ailesine ait olan Corbois Hanesi dışında –ki ben bile Corbois Hanesi’nden olduğumu iddia edecek kadar aptal değildim– bir tek Soydan hanesinin adını söyleyemezdim.

Çok yakında da işin ucunda hayatım olabilirdi. Çok ama *çok* yakında.

Benden kuşkulananmak yerine budalanın teki gibi görmesini ümit ederek, neşeli bir sesle, “Şehrin diğer yakasında yaşıyorum,” dedim. “Küçük bir ev ama...” Kısık sesli bir ıslık çaldım. “Böyle hoş bir hane değil.”

“Oturduğun evi kastetmedim. Hanen. Hangi aileye mensupsun?”

Henri'nin alaycı sesi kafamın içinde çınlıyordu. *Hızlı düşün Bellator.*

Çocuğunkine rakip olabilecek en sert bakışımı yüzüme oturttum. “Bana dakika başı ödeme yapıyorsunuz, biliyorsun. Hayat hikâyemi öğrenmek için babanın altınlarımı daha fazla harcamak ister misin yoksa artık işe koyulabilir miyim?”

Babasından bahsetmemle yüzü kireç kesildi. “Pekâlâ. Beni takip et.”

Evin içinde oğlanın peşinden gittim. Hatta daha önce sesleri duyduğum odaya bir göz atmayı bile başardım. İçeride, kitaplarla ve dağınık kâğıtlarla dolu maun bir masanın yanında iki adam koltuklarına yaslanmıştı. Parlak, kristal bardaklarda karamel renkli bir sıvıyı çalkalarken, iştirilemeyecek kadar alçak sesle konuşuyorlardı. Biz yanlarından geçerken iki adam dönüp bize laf olsun diye bile bakmadı.

Karanlık bir koridorun sonuna geldiğimizde, çocuk durdu ve gergince bana doğru döndü. “Evanie burada.”

Kaşlarım kalktı. Sessizce, şaşkın gözlerle bana baktı.

“Bana onun nesi olduğunu söyleyecek misin?” diye bastırdım.

“Bunu anlamak senin işin değil mi?”

Yanından geçip ailemin evini rahatlıkla içine alabilecek kadar devasa odaya girerken, gözlerimi devirdiğimi gizlemeye çalışmadım. Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun odasından beklenebilecek şeker renkleri ve anlamsız süslemeler yoktu. Bunun yerine mobilyalar yumuşak tonlarda, son derece yalındı ve mülkün geri kalanındaki sade dekoru yansıtıyordu. Sandık yüksekliğindeki raflarda kusursuz bir düzenle sıralanmış oyuncaklar bile ağartılmış ahşaptan oyulmuş ya da yumurta kabuğu ve ekrunun çeşitli tonlarına boyanmıştı. Zarif bir şekilde güzel ve tamamen ruhsuzdu.

Ne kadar da uygun kaçmış, diye düşündüm.

Odanın bir kenarında kocaman bir yatak, kalın, tüylü örtülerden oluşan bulut yumuşaklığında bir dağın altında yatan bir kızı

yutmuştu. Kumaş, bir burun çekme sesiyle hareket etti ve ardından yüreğimi sızlatan hafif bir acı iniltisi duyuldu.

Yatağın kenarına oturup, “Merhaba,” dedim. Yaklaşıp kızın alnına dökülen altın sarısı, terden sırılsıklam olmuş saçları geriye attım. Küçüktü; beş yaşlarındaydı ve teni solgun olsa da dokunulduğunda sıcaktı. “Sen Evanie olmalısın. Ben Diem, şifacıyım. Bugün kendini pek iyi hissetmediğini duydum.”

Solgun kirpikleri aralandı ve turkuaz mavisi iki iris ortaya çıktı. “Annemi istiyorum,” diye sızlandı.

“Üzgünüm tatlım, annen burada değil. Fakat kendini daha iyi hissetmeni sağlamaya çalışacağım, tamam mı?”

Zayıfça başını salladı. Sonra tekrar burnunu çekti.

Omzumun üzerinden, kapıdan endişeyle izleyen oğlana baktım. “Kız kardeşin hastayken annen ve baban onun yanında kalmak istemiyor mu?”

Oğlan dudak büktü. “Annem ve babam çok önemli insanlar. Evde oturup bizi şımartacak zamanları yok.”

Babasının zalimliğinin karanlık tınısı oğlanın genç sesinde yankılanmaya başlamıştı bile. Nasıl bir adam olacağını düşününce kalbim sıkıştı.

Küçük kızı muayene ederken acıma duygusunu yüzümden uzak tutmaya çalıştım. Böyle anne babası varken o nasıl bir kadın olurdu? Nasıl bir eş arardı? Ne tür çocuklar yetiştirirdi?

Bellatorların sorunları olsa da sevgi dolu ebeveynin ve mutlu bir evliliğin neye benzediğini çok iyi biliyordum. Annem ve babam sayesinde Teller ve ben el üstünde tutulmanın, sağlıklı bir ortamda büyümenin ve dünyada hangi fırtınalar koparsa kopsun, ayaklarımızı yere sağlam basmamızı sağlayacak koşulsuz bir sevginin toprağında yeşermenin ne demek olduğunu hep bilmiştik.

O ana dek bunun ne kadar nadir bir lütuf olduğunu fark etmemiştim.

Lorris yatağa yaklaştı. “İyileşecek mi?” Yine huysuz kaşlarını çatmış olmasına rağmen yüz hatlarına endişe sinmişti.

“Sanırım... ama neler olduğunu bilseydim ona çok daha fazla faydam olurdu.”

Lorris bir süre kız kardeşini süzdü. Sonra bana şüpheyle baktı. “Dün annemle kasabadaydık ve Evanie yanımızdan ayrılıp kayboldu. Onu bulduğumuzda, bir kadının ona çiçek verdiğini söyledi. Birkaç saat sonra cildinin her yerinde kırmızı izler vardı.”

“Ve siz buna çiçeklerin neden olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Arazimizdeki bitkilerle ilgilenen ölümlü bir adam var. Evanie’yi çiçekleri taşıırken gördü ve bize çiçekleri ondan almamızı söyledi.”

Kaşlarımı çattım. “Çiçekler hâlâ sizde mi?”

“Hayır, attık.”

Tekrar kıza baktım. Yatak örtüsü yukarı çekilmiş ve boynunun üstüne serilmişse de çene çizgisinin altındaki kızarıklık az çok göze çarpıyordu.

“Evanie,” diye mırıldandım, “kollarına bakmamın bir sakıncası var mı?”

Kız başını hararetle iki yana salladı. “Dokunma! Dokunmak yok!”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Dokunmayacağım, söz veriyorum. Sadece neye benzediklerini görmek istiyorum.”

Gözleri güvenilebilir olduğuma dair bir onay arayışıyla kardeşinin yüzüne çevrildi. Oğlanın küçümseyici bir söz söyledikten sonra oflayıp odadan çıkmasını bekliyordum ama beni şaşırtarak kızın yanına oturdu.

Sakin ve kararlı bir ses tonuyla, “Her şey yolunda Ev,” dedi. “Ona nerenin acıdığını göster.”

Kız battaniyesini tereddütle, kolları görünene kadar çekti. Kalınlaşmış ve şişmiş açık teni kabarık, halka şeklinde yaralarla kaplıy-

dı. Dikkatim tekrar yüzüne çevrildi. Gözleri iyi odaklanıyordu ve içlerinde kızarıklık yoktu. Burnunu çekmesi gözyaşlarından değil, durmadan akan burnundan kaynaklanıyordu.

“Bu çiçekler,” dedim, “küçük ve sarı, balmumu gibi yeşil yaprakları olan çiçekler miydi?”

Oğlan başını salladı. “Sanırım öyleydi.”

“Peki karamela gibi mi kokuyorlardı?”

Lorris daha dik oturdu. Şaşırmıştı. “Evet, nereden biliyorsun?”

Tekrar kaşlarımı çattım. Sonra çantama uzandım ve şişelerim ile kremlerimi karıştırdım. “Evanie, sana iyi bir haberim, harika bir haberim ve olağanüstü bir haberim var. Önce hangisini istersin?”

Yine kardeşine baktı. Hâlâ emin değildi. “Olağanüstü haberi,” dedi usulca.

“Olağanüstü haber...” Mumlu kâğıda sarılmış bir avuç dolusu açık pembe ve turuncu pastil çıkardım. “...bu kadar cesur olduğun için şeker alacak olman.”

Bir anda kederli ruh hâli kayboldu. Doğrulup minik ellerini şekerlere uzattı. Yaralarını çoktan unutmuştu. Pastillerin şekerden çok ilaç olduğunu atlamış olabilirdim ama bu mezara kadar götüreceğim bir şifacı sıırıydı.

“İyi haber nedir?” diye sordu Lorris.

“Bu yaralara neyin sebep olduğunu biliyorum. Ölüm gölgesi denen bir bitki.” Çocukların gözleri aynı anda fal taşı gibi açıldı. “İsmi kadar fena bir şey değil. Yemediğiniz sürece bundan daha kötü olmaz.”

“Peki ya harika haber?” diye araya girdi Evanie.

“Bunu tedavi edecek bir kremim var.” İçinde hardal rengi bir karışım olan küçük kavanozu havaya kaldırdım. “Ve çabuk etki ediyor. Bu akşama kadar kendini daha iyi hissedersin.”

“Bu kremi yaraların üzerine sürmem gerekecek ve bu biraz canını yakabilir.”

“Dokunmak yok!” Küçük kız yine başını iki yana salladı ve kollarını battaniyenin altına sokup benden uzaklaştı.

Lorris’e umutlu bir bakış attım. “Belki sen onun elini tutabilir ve bu bölümde nasıl daha cesur olacağını gösterebilirsin?”

Lorris bir bana bir Evanie’ye bakarken kaşlarının arasında bir kırılganlık oluştu. Kız kardeşini önemsemekle babası gibi mesafeli ve fazla önemli görünmek arasında kaldığı belliydi.

Ne mutlu ki beklenmedik bir şekilde merhameti galip geldi. Öne doğru uzanarak kız kardeşinin elini örtünün altından çıkarıp avucuna aldı. “Babamın bize ne söylediğini unutma Ev. Benette Hanesi’nin başıyız biz. Güçlü olmalı ve asla zayıflık göstermemeliyiz. Tüm Hane bize bel bağlıyor. Ağlayarak babamızı utandıramayız.”

Evanie kardeşine baktı ve alt dudağı titrese de yavaşça başını salladı.

Büyük bir özenle elimi krem kavanozuna daldırdım ve parmak uçlarımı şefkatle kızın cildine sürdüm. Ona dokunmamla irkildi. Erkek kardeşinin parmaklarını öyle bir sıktı ki elleri ağardı.

Elimden geldiğince hızlı çalışarak kollarını bolca karışımla kapladım. İkisine, “Üzerine üfleme deneyin,” dedim. “Esinti sana kendini biraz daha iyi hissettirecektir.”

Kız bana kaşlarını öyle şüpheyle çattı ki gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Fakat erkek kardeşi yemi yuttu ve yaklaşmış nefesini kız kardeşinin kollarına üfledi. Kız hızlı bir nefes çekti, ardından kıkırdadı. “Lorris, bu gıdıklıyor!”

Çok geçmeden hepimiz gülmeye başladık ve kız ciyaklayıp, yataktaki kıvrılırken sırayla tenine serin hava üfledik. Oğlan bile sırıtmaya başladı. Sert kabuğu nihayet kırılmıştı.

Bu neşeli dikkat dağınıklığından yararlanarak kremi sürmeyi bitirdim. Fakat son derece nazik dokunuşlarıma rağmen, ellerim en kötü yaralara doğru ilerledikçe kızın kahkahaları iniltiye dönüştü.

“İşte Evanie, bak,” diye atıldı Lorris, ellerini uzatarak. “Bunun nasıl yapılacağını geçen hafta okulda öğrendim.”

Avuçlarının ortasında küçük bir ışık küresi kıvılcımlanarak oluştu. Küre bir süre sadece titreyip döndü. Fakat sonra, ağır ağır bir şekil oluşmaya başladı. Ölmekte olan, yarısı yenmiş güve gibi görünen bir şeyin silüeti.

“Bir kelebek!” diye fısıldadı Evanie. Büyü gösterisi yüzüne yumuşak mavi bir parıltı yayarken gözleri fal taşı gibi açıldı. “Çok güzel.”

Lorris’in kaşları dikkatini verip odaklanmasıyla daha da çatıldı. Dili ağzının kenarından hafif dışarı çıkmıştı. Güve –hayır, *kelebek*– sarkık, diğeriyle uyumsuz kanadını çırparken Evanie ciyaklayarak saf bir coşkuyla ellerini çırpı. Ben de fırsattan istifade, kalan kremi sürdüm.

Lorris’e, “Işığı böyle şekillere sokmak zor mu?” diye sordum.

Bana şaşkınlıkla bakıp kaşlarını çatı. “Zaten bilmiyor musun bunu?”

Zekice –hayır, *aptalca*– numaramı unuttuğumu fark ettiğimde bir anda içimi endişe kapladı. “Ah, şey... Bende diğer türden olan var. Gölge türünden olan.”

Bu kabul edilebilir bir yanıtmış gibi başını salladı ve tuttuğum nefes ağzımdan kurtuldu. “Okulda ışık ve gölgenin aynı şekilde işlediğini söylediler. Fakat büyü öğretmenimde ikisi de var ve gölgeleri yapmalarını istediğin şeyi yapmaya ikna etmenin daha zor olduğunu söylüyor. Işığın kullanıcılarını memnun etmek istediğini ama gölgelerin sadece savaşmak istediğini söyledi.”

Göğsümü ovuşturdum. Garip bir rahatsızlık kaburgalarımı tek-meliyordu. “O zaman ışık büyüüne sahip olman iyi bir şey.”

Omuz silkti. Yüzünü sertleştiren bir tür kızgınlıkla güveye –*kelebeğe*!– baktı. “*Beni* memnun etmek istemiyor. Büyüm ortaya çıkar çıkmaz babam bir öğretmen tuttu ama hâlâ bundan daha büyük bir

şey yapamıyorum.” Tam o anda büyü dumana dönüştü ve Lorris’in yüzü de Evanie’ninki gibi düştü. Bana baktı. “Sadece şifacıysan sen de zayıf olmalısın.”

Tüylerim diken diken oldu. “Güçlü olmanın birden fazla yolu vardır. Bir lider olmak ya da insanlara yardım etmek için büyüye ihtiyacın yok.”

Lorris bana, “Düşmanlarını yenmek için ihtiyacın var,” diye itiraz etti.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. *Bunu göreceğiz.*

“Biliyor musun Lorris? Evanie’yle bu şekilde ilgilendiğin için sen gerçekten iyi bir ağabeysin.”

Lorris kaskatı kesilip sırtını dikleştirdi. “Aile önemlidir. Her şeydir.” Sesinde mekanik bir ton vardı. Sözcükler içten değil, ezberlenmiş gibiydi.

“Yine de... şu anda burada onun ailesinden sadece sen varsın.”

“Sana söyledim, ailelerimiz çok önemlidir. *Senin gibi* birinin bunu anlaması mümkün değil.”

“Söylemek istediğim sadece...”

“Hepsi bu kadar mı?” Geri çekilip ayağa kalktı. “Ben de önemli biriyim. Küçük kızlara bakıcılık yapacak vaktim yok. Sanırım gerisini kendin halledebilirsin?”

Kız kardeşinin yüzüne yansıyan incinme karşısında yüreğim burkuldu. “Evet, elbette, ama eminim yanında kalman Evanie’yi çok...”

“İşin bittiğinde beni salonda bekleyebilirsin.” Tek kelime daha etmeden odadan çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

Oğlanın çalkantılı duyguları karşısında nutkum tutulmuş hâlde uzun bir süre sadece arkasından bakabildim.

“O hep böyledir.” Evanie’nin yumuşak sesi şaşkınlığımı dağıttı. Ona döndüğümde, gözlerini sevimlice devirdi. “Annem onun için ‘saati saatine uymuyor’ diyor.”

Evanie'ye doğru eğilip sııttım. “*Şu erkekler yok mu... Tam bir felaketler, değil mi?*”

Sııtarak başını salladı. Ellerimi sildim. Sonra şekerlerden birini aldım ve buruşuk kâğıt ambalajını açtım. Ben daha ona ikram etmeden şekerini elimden kapıp ağzına attı.

“Evanie, ağabeyin sana bu çiçekleri bir kadının verdiğini söyledi, dün mü oldu bu? Kadının neye benzediğini hatırlıyor musun?”

Kız dudağını çiğnedi. “Kadın kimseye söylemememi söyledi.”

İçimi rahatsız edici bir şüphe kapladı. Üç gün önce Henri'nin evine gitmişim ve ertesi akşam bana önemli bir Soydan'ın hasta kızı için şifacılar merkezine başvuracağını söylemişti. Bu kız daha dün hastalandıysa...

“Kadının gözleri...” dedim, “...ne renkti hatırlıyor musun?”

Yüzünü buruşturdu. Soruyu anlamamıştı. Aklıma o kadar küçük bir çocuğun etrafında sadece mavi gözler görmüş olabileceği geldi. Özellikle de ailesi onu kendileri için çalışan ölümlü hizmetkârlardan uzak tuttuysa.

“Gözleri annen, baban ve kardeşininkiler gibi mavi miydi? Yoksa bu renge mi benziyorlardı?” Konyak rengi deri pantolonuma ve boz kahverengi çantama işaret ettim.

Şöyle bir düşündüğümde neredeyse sahip olduğum her şeyin kirli kahverenginin kederli bir tonunda olduğunu fark ettim. Göze fazlaca çarpmanın sizi öldürtebileceği bir dünyada, bir ölümlü için renk varoluşsal bir tehdit olduğu kadar lükstü de.

Tereddüt etti. Sonra pantolonuma işaret etti. “Sanırım bunun gibi. Koyu renkliydi.” Gülümsedi. “Çikolata gibi!”

Şüphem öfkeye dönüştü.

Yakındaki bir masaya doğru yürüdüm ve ailesine teşhisimi ve bakımıyla ilgili talimatları açıklayan hızlı bir not karaladım. Ardından krem kavanozunu ve fazladan birkaç pastili notun üzerine bıraktım.

“Seninle tanıştığıma memnun oldum Evanie. Yarın sabaha kadar kendini daha iyi hissetmezsen annen beni tekrar çağırsın, tamam mı?”

Kız başını salladı ve arkasına dizilmiş yastıklara gömüldü. Battaniyeyi nazikçe çenesine kadar çekip saçlarını okşadım. Göz kapakları düşüp nihayet kapanana kadar hafifçe mırıldandım.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek odasından sessizce çıktım ve kapıyı yavaşça kapattım. Daha önce önünden geçtiğim ofise gelene kadar boş koridorda ilerledim. Odada artık kimse yoktu ve parıltılı bardaklar lake bir sehpanın üzerinde boş duruyordu. Odadan vanilya, tütürün ve eski kitapların küflü kokusu sızıyordu. Kitapların dağınık yığınları yakındaki masanın üzerine yayılmıştı.

Bir yanım arkama bile bakmadan orayı terk etmek istiyordu. Korumacıların o küçük kıza ne yaptıklarına dair kuşkularımdan dolayı artık onların acımasız faaliyetlerinin bir parçası olmak istediğimden emin değildim.

Yine de Henri’nin yüreğini kendi yüreğim kadar iyi tanıyordum. Böyle bir şeye asla göz yummazdı ve kesinlikle beni de bu işe bulaştırmazdı, özellikle de ben neler olup bittiğinden habersizken. Ayrıca bu aileyi yöneten adam da hiç şüphesiz korkunç şeyler yapan gaddar bir yaratıktı. Onu durdurmak için bir daha asla fırsat bulamayabilirdim.

Omzumun üzerinden hızlıca bir bakış atarak sessizce odaya girdim ve kapıyı hafifçe –görünmemi engelleyecek kadar kapalı, yaklaşan herhangi birini duyabileceğim kadar açık– aralık kalana kadar çektim.

Masaya gidip belge yığınlarını karıştırdım. Bilmediğim sözcükler ile kafa karıştırıcı rakamlar zarif bir el yazısıyla defterlere karalanmıştı ve çok azı benim için anlam ifade ediyordu. Bir yığının dibinde krokiye benzeyen bir şeyin köşesi görünüyordu. O sayfayı dikkatlice çıkardım.

Bir harita. Odalarına işaretler konmuş bir binanın planları. Bir-

çok odada aşına olmadığım işaretler olsa da birkaçını çok iyi biliyordum.

Kılıçlar. Zırhlar. Arbaletler.

Binanın bir cephanelik olduğundan şüphelendim. Kat planının genişliğine bakılırsa büyük bir cephanelikti. Kâğıdı katlayıp diğer birkaç belgeyle birlikte çantama attım.

Gözüm masanın kenarında her an düşecekmiş gibi duran, deri kaplı bir günlüğün sayfaları arasına sıkıştırılmış kırmızı, kadife kurdeleye takıldı. Günlüğü elime alıp açınca, çay lekeli sayfaların isimler, tarihler ve tutarlarla kaplı olduğunu gördüm; belki de bir müşterinin defteriydi bu.

Masadan büyük kısmı boş bir kâğıt alıp isimleri olabildiğince hızlı kopyaladım. Bana zenginlik ve görgü dünyasına ne denli uzak olduğumu bir kez daha hatırlan iri, incelikten yoksun harflerime yüzümü ekşiterek baktım.

Henüz birkaç sayfayı kopyalamıştım ki koridordan sert ayak sesleri duyuldu ve yüreğim ağzıma geldi. Gözden uzak tek yer masanın altıydı ama biri gelip oturursa yaptığım şeyi açıklamak mümkün olmazdı.

Ofis kapısının önünde bir siluet durdu. Gölgesinin dış hatları ince açıklıktan görünüyordu... Zamanım kalmamıştı.

Yere çömeldim. Sonra masanın girintisinin içindeki karanlık gölgeye olabildiğince sokuldum. Kesik kesik nefeslerimin sesini bastırmak için elimle ağzımı kapattım.

Çizmeler mermer zeminde tıkırdadı. Sonra sesler yumuşayıp kalın, gösterişli bir halının üzerindeki ayakkabıların hışırtısına dönüştü. Bir şırıltı —belki de yeniden doldurulan bir içki kadehi—, ardından can çekişmekte olan bir ateşin yeniden canlandırıldığında çıkardığı çıtırtı. Sonra daha fazla ayak sesi, bu kez daha yakından.

Panik dolu bir ses boğazımda düğümlendi. Saniyeler içinde fark

edilecektim. Beni tutuklayacaklardı. İdam edeceklerdi. Beni oracıkta öldürmezlerse, ailemle vedalaşma şansım bile olursa şanslı sayılırdım.

Lanet olsun, ailemi de öldürmezlerse şanslı sayılırdım.

Ayak sesleri o kadar yaklaşmıştı ki masanın kenarından dönen parlak, koyu renk çizmelerin uçlarını gördüm. Gözlerimi sıkıca kapatıp kendimi en kötü senaryoya hazırladım.

“Baba?”

Lorris.

Zavallı, tatlı Lorris. Çocuk hakkında aklıma gelen tüm kötü düşünceleri geri aldım.

“Yine ne var?”

“Şifacı... Ben... Şey... Onu bulamıyorum.”

“Onu *bulamıyorum* da ne demek?”

“İşi bittiğinde salonda beklemesini söylemiştim ama orada yok. Evanie’nin odasında da yok.”

“Bir yabancıyı başıboş mu bıraktın? *Benim* evimde?”

Uzun, dayanılmaz derecede ağır bir duraksama oldu. Lorris’i göremesem de babasının sert yargısının yakıcı ateşinin altında eğilip büküldüğünü hayal edebiliyordum.

“Seni aptal, işe yaramaz çocuk. Sana Hane’mizi korumak hakkında hiçbir şey öğretmedim mi ben?”

“Elbette öğrettin baba. Ben sadece düşündüm ki...”

Derinin deriyle çarpmasıyla bir *şak* sesi, ardından titrek bir inilti geldi.

“Düşünme. İtaat et. Beni anlıyor musun?”

Fısıltılı bir, “Evet, baba,” duyuldu.

İki çift ayak sesi odadan çıkıp koridorda kayboldu. Gizlendiğim yerden dışarı fırladım. Nihayet ciğerlerime doya doya hava çekebildim. Masanın üzerindeki eşyaları daha fazla incelemek için duyduğum tüm ilgi, Lorris ve babasıyla birlikte odadan çıkıp gitmişti.

Kapıya koştum ve evin girişine doğru fırlamadan önce koridorda kimsenin olup olmadığını kontrol ettim. Son anda salona dönmek yerine dümdüz devam ettim ve kalabalık mutfakın gürültüsünü takip ettim.

Hâlâ soluklanamamış hâlde içeri daldığımda hayretle bakan mavi gözler bana çevrildi.

“Evin beyini arıyorum,” deyiverdim. “Biriniz bana yardım edebilir mi?”

Unla kaplı yaşlı bir kadın, ellerini önlüğüne silip yanıma geldi ve başını bana doğru eğdi. “Peki sen kimsin?”

“Bir şifacı. Küçük kızı tedavi etmeye geldim. Benim... şey... ödememi almam gerekiyor. Hepsi bu.”

Bana küçümseyen bir bakış attı. “Buraya giremezsin. Yabancıların ailenin yemeğine yaklaşmasına izin yoktur. Şimdi bunların hepsini atıp yeniden pişirmek zorunda kalacağız.”

Gözlerim tamamen kendi özgür iradeleriyle devrildi. “Ah, Alevler aşkına, buna gerçekten gerek var mı...”

“*Alevler* mi?”

Ağzım birden kapandı.

Kadın beni kolumdan tutup sertçe koridora sürükledi. Koridorun diğer ucunda Lorris ve ondan yaşça epey büyük bir adam belirdi. İkisi de kaşlarını çatarak bana baktılar.

Ah, bu ikisi *kesinlikle* akrabaydı.

Onlara mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Yanlış bir yerden dönüp mutfakta biraz kayboldum da... Fakat bu nazik bayan yolu bulmama yardım etti.”

Kadın bana kaşlarını öyle bir çattı ki *onun da* ikisiyle akraba olabileceğini düşündüm.

“Sakıncası yoksa ödememi almam gerekiyor,” deyip aceleyle odadan çıktım. “Üç altın mark.”

Dürüst olmak gerekirse paralarına dokunmak istemiyordum. Özellikle de kızın hastalığının nedeni korktuğum şeyse. Fakat paramı almadan gitmem daha da fazla şüphe uyandıracaktı ve o anda hayatta kalma içgüdülerim suçluluk duygumun önüne geçmişti.

Baba belindeki keseyi karıştırırken son derece sinirli görünüyordu. Ağır paraları bana uzattı.

Paraları avucundan alıp çantama atarken elim titredi. “Kızınızın odasına biraz ilaç bıraktım. Eğer iyileşmezse bizi tekrar çağırmaktan çekinmeyin.”

Adam uzun bir süre bana baktı. Sonra bir kaşını kaldırdı. “Başka bir şey var mı, yoksa vaktimi boşa harcamayı bırakacak mısın?”

Kafamın içinde adamın ebeveynlik tarzıyla ilgili son derece yakışksız yorumlar yapsam da böyle adamlar söz konusu olduğunda, öfkem egolarını incitirse bunun bedelini ailenin daha savunmasız üyelerinin ödeyeceğini çok iyi biliyordum.

Bu yüzden dilimi tutup tatlı tatlı gülümsedim. Sonra da kapıya doğru ancak “kaç şu lanet olası yerden” diye tanımlanabilecek bir hızla yürüdüm.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

“**H**enri Albanon, seni *öldüreceğim*.”

Henri ailesinin evinin dışındaki taş sütuna yaslanmıştı. Çiçek açmış fildişi beyazı kamelyalarla dolu bir ağaç bedeninin yarısını gizliyordu. Sokağa doğru ilerlerken duraksamayı reddederek öfkeli, sert adımlarla yanından geçtim.

Arkamdan koştu. “Ne oldu? İşe yarar bir şeyler bulabildin mi?”

Damarlarımda kaynayan adrenalini yatıştırmaya odaklandığımdan önce cevap vermedim.

“Diem, bekle.” Kolumu çekiştirdi fakat elinden kurtuldum. “İyi misin?”

Onunla yüzleşmek için döndüm. “Hayır, iyi değilim. Orada neredeyse ölecektim. O küçük kıza ne olduğuyla ilgili de bazı ciddi sorularım var. Sen...”

“Ölecek miydin?” Gözleri önce yüzümde, sonra bedenimde gezindi. “Yaralandın mı?” Kaskatı kesildi. Gözleri kısıldı. “Yoksa sana bir şey mi yaptı?”

“Hayır ama beni masasının altında saklanırken yakalamasına ramak kalmıştı ve beni orada bulsaydı...”

“*Masasının altında* mı? Ofisine mi girdin?”

“Evet.”

Yüz ifadesi gevşedi. “Sen... onun... Evrim Benette’in özel ofisine... girdin...”

Ona ters ters baktım. “Biraz daha az şaşırmış görünmeye çalış.”

“O da orada, senin yanında mıydı?”

“İlk başta değildi.”

“Bir şey buldun mu?”

Ofladım ve Henri’yi bileğinden tutarak yakındaki bir çalı çitin etrafından geçirip insanların bizi göremeyecekleri bir yere sürükledim. El çantama elimi soktum ve aşırduğım belgeleri ona uzattım.

Henri belgeleri yavaşça karıştırırken birden kendimi küçük ve öz güvensiz hissettim. Öğretmeninin vereceği notu gerginlikle bekleyen bir öğrenci gibi. Görevin gidişatı canımı sıkmış olsa da Koruyuculara katılmak, Soydanlardan çok arzuladığım intikamı almak için tek gerçek şansımdı ve bu belgeler kabul edilmemin anahtarlarıydı.

“İşe yararlar mı bilmiyorum,” dedim. Kendimi Henri’nin hayal kırıklığının bende yol açacağı hüsrana hazırlamıştım bile. “Kopyalamak için fazla zamanım olmadı.”

Durakladım. Konuşmasını bekledim ama o sadece işkence gibi bir sessizlikle kâğıtlara baktı.

Endişem her geçen saniye artıyordu. Daha fazlasını mı ummuştum? Çok önemli bir fırsatı boşa mı harcamıştım?

“Bir de bir konuşmaya kulak misafiri oldum. Sophos’un patlayıcıları araştırmasıyla ilgili bir şey. Fortos’un emirlerinden bahsetti ve...”

Henri birden yüksek sesle kahkaha attı.

Omuzlarım çöktü. “Bunlar yeterli değil mi?”

“*Yeterli değil mi?*” Tekrar güldü ve bir elini sertçe saçlarının arasına gezdirdi. “Kahretsin Diem. Herhangi bir şey getirmeni beklemiyordum. Seni gözünün önünden ayıracağını düşünmemiştim bile.”

Başımı yana eğdim. “O zaman beni neden o eve gönderdin?”

“Sınavın amacı *çabalamaya* istekli olduğunu göstermekti.” Sırıttı. “Hiç kimse ilk görevini tamamlayamaz.”

“Şaka mı yapıyorsun? Sırf çabalayacağımı kanıtlamak için mi az kalsın öldürülüyordum yani? Tanrılara yemin ederim Henri, seni şuracıkta öldürebili...”

Öne atılıp beni kollarıyla sardı. Dudakları dudaklarıma kenetlenip sözcüklerimi çalarken beni havaya kaldırdı. “Seninle gurur duyuyorum,” dedi nefes nefese. “Bu inanılmaz D. Koruyucuların çoğu şu yaptığımı yapabilecek kadar cesur olamazdı.”

Donakaldım. Beklenmedik sözleri karşısında öfkem felce uğramıştı.

“Bu belgeler...” Beni serbest bırakıp elindeki kâğıtlara tekrar baktı. “Bunların ne kadar değerli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Bu...”

Başını iki yana sallayıp bana baktı. Gülümsemesi neredeyse göz kamaştırıcıydı. Gözleri hayranlıkla parlıyordu. Yüzünde şaşkınlık ve saygı dolu bir gurur ifadesi vardı.

İçime bir sıcaklık yayıldı; birbirimizi tanıdığımız tüm bir ömür boyunca bana hiç öyle bakmamıştı. Bu dostluktan, hatta sevgiden öte bir şeydi. Sadece etkilenmenin ötesinde bir şeydi. *Saygıydı* bu... Sadece sınavlarla ve kanıtlarla kazanılabilecek türden bir saygı.

Yabancılar anneme ve babama baktıklarında ya da onların şanlı kariyerlerinden bahsettiklerinde yüzlerinde o ifadeyi görmüştüm ama hiç bizzat hissetmemiştim. Hayatım boyunca, onların hak ettikleri azametlerinin gölgesinde kalmıştım. Şimdi, ilk kez, kendimi o azamete layık olabilecek biri gibi hissediyordum.

Ya da en azından o azamete muktedir biri gibi.

“Bunların gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?” diye sordum.

“Diem, bunlar şimdiye kadar elimize geçen en iyi istihbarat. Koruyucular uzun zamandır Benette’in işleri hakkında bilgi edinmeye çalışıyorlardı. Bu sadece bilgi değil, yaptığı işi baltalamamızı bile sağlayabilir.”

Dudaklarımda yavaşça bir sırıtış belirdi. “Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten. Seni aralarına alma konusunda herhangi bir şüpheleri varsa bunun ardından yok olacaktır.”

“Şüphe mi?” Mutluluğum söndü. “Benden niçin şüphe etsinler ki?”

Henri gerildi. “Demek istediğim... Bilirsin, yeni üyeler konusunda hassaslar. Babanın ordudaki geçmişi ve diğer her şey...”

“Bu neden önemli olsun ki? Brecke orduda ve o da bir üye, değil mi? Dövmesini gördüm.”

“Orduda pek çok üyemiz var. Fakat hepsi asker ya da tüccar, yüksek rütbeli subaylar değil. Soydanlara sadık kişiler değiller.”

Geri çekilip kaşlarımı çattım. “Babam Soydanlara sadık değil Henri.”

Birkaç saniye bana baktı. “Diem...” Başını hafifçe yana eğdi. Yüz hatları yumuşadı. “Onlarca yıl boyunca taburlara komuta etti. Kaç isyancı hücreğine saldırdığını biliyor musun? Kaç Koruyucu’nun yakalanmasından ya da öldürülmesinden sorumlu olduğunu?” Sesi nazik çıksa da gözlerindeki yargılayan bakış gözümden kaçmamıştı.

Ben de bunların farkındaydım. Suçlamaları daha önce işitmiştim, hatta geçen gece ben bile onu suçlamıştım. Fakat Koruyuculara katılmanın babamı bir düşmana dönüştürebileceğinin farkına varmak...

“Her şey her zaman siyah beyaz değildir,” diye itiraz ettim. Mideме bir ağırlık çöktü. “Babam da kendi yöntemiyle mücadele etti.

Bazen daha kötü şeylerin gerçekleşmesini engellemek için nefret ettiğin şeyleri yapmak zorunda kalırsın.”

Henri’yi mi yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımdan emin değildim.

Cevap vermeyip, bana sadece sessiz bir acıma duygusuyla baktığında Henri’nin aklımda da aynı soru olduğu izlenimine kapıldım.

Derin bir iç çektim. “Babam yüzünden beni gerçekten aralarına almayacaklarını mı düşünüyorsun?”

“Bu belgelerle ortaya çıktığında mı? Tanrım D... Seni aralarına almalarını geçtim, sana özel bir ekip verirlerse hiç şaşırmam.” Yüzüne keyifli bir sırıtış geri döndü. “Kahraman olacaksın.”

Gururum kabardı ve o gurur itirazlarımı dudaklarımdan dökülmeden söndürdü.

Hâlâ endişelerim vardı –dürüst olmak gerekirse çok fazla endişem vardı– ama hayatımda ilk kez bir amaca sahip olduğumu hissediyordum. Doğru olanı yaptığımı.

Ailemin etkisinden ya da toplumun beklentilerinden bağımsız olarak seçtiğim bir yoldu bu ve bu yol sayesinde, arada sırada baktığım hastalardan çok daha fazla insana yardım edebilirdim. Bu savaşı kazanmak için Koruyucularla birlikte çalışabilirsem Emarion’daki her ölümlüye yardım edebilir ve gelecek nesillerin barış içinde yaşamalarını sağlayabilirdim. Daha fazla şiddet olmayacak, daha fazla acı olmayacaktı ve bu vicdanımın arkasından haykıran endişelerden çok daha değerli değil miydi?

Ayrıca, daha dikkatli olabilir, daha az risk alabilirdim. Koruyuculara kendi kurallarımı söyleyebilirdim; aşmak istemediğim çizgileri. Henri onların saflarında bir lider olabileceğime gerçekten inanıyorsa bunu bu savaşta onurlu bir şekilde savaşmamızı sağlamak için kullanabilir, masum bir hayatı korumak için bir diğerini feda etmeyebilirdim.

Yapabileceğim çok şey vardı.

Yapamayacağım tek şey *hiçbir şey yapmamaktı*.

Derin bir nefes alıp başımı salladım. “Pekâlâ. Gidip Koruyucularla tanışalım.”

“KART OYUNU için buradayız.”

Henri ve ben köhne bir tavernanın arka tarafındaki, üzerinde yazı olmayan bir kapının önünde duruyorduk. Akşam havası nemli ve serindi. İkimiz de kalın yün pelerinlere sıkıca sarınmıştık. Birkaç saniyede bir kapüşonumu başımın üzerine çekmekten kendimi alamıyordum ve dikkatim meraklı gözleri taramak için durmadan bir o yana bir bu yana çevriliyordu.

Kapının önünde iri yarı bir adam kollarını kavuşturmuş bir taburede oturuyordu. Duvara yaslanmış, geniş kenarlı şapkasını neredeyse gözlerinin üzerine kadar indirmişti ve son derece sıkılmış görünüyordu.

“Sessiz bir gece,” dedi adam.

Henri’nin sesi fısıltıya dönüştü. “Fakat ağaç yanmaya devam ediyor.”

Adam şapkasını yukarı kaldırdı. Sonra ikimizi süzdü. Gözleri bende takılı kaldı. Nihayet piposundan tembelce bir nefes çekerek, “Burada kart oyunu yok,” dedi.

“Hadi ama kardeşim... Beni tanıyorsun.”

“Burada kart oyunu yok.”

Henri omzunun üzerinden baktı. Sonra pelerinini yana çekip tuniğini yukarı sıyırdı. Derisinde Sonsuz Alev dövmesinin tabanındaki cılız kökler belirene kadar kumaşı yukarı kıvırdı.

“Bu senin için yeterli mi?” diye tısladı kumaşı aşağı çekerken. “Bizi içeri al.”

“Burada kart oyunu yok *dedim*.” Adam çenesini bana doğru salladı. “Ona yok.”

Ağırlığımı huzursuzca bir ayağımdan diğerine verdim.

“O yeni,” dedi Henri. “Onun sınavını Baba ayarladı ve sınavı çoktan geçti. Ve yanında bir hediye getirdi... Gerçekten güzel bir hediye.”

“Kraliyet sarayının anahtarlarını getirse bile umurumda değil. Önemli biri, bana ona izin çıktığını söyleyene kadar onun için oyun yok.”

“Sadece onunla konuşmam ve kızın elindekileri ona göstermem gerekiyor. Bize iki dakika ver Dar...”

Adam ayağa kalkıp, “Ağzından çıkanlara dikkat et,” diye çıkıştı. “Kuralları unutma, yoksa senin için de oyun olmaz *kardeşim*.”

Henri sinirlenmişti. “Özür dilerim kardeşim. Fakat sana söylediğim gibi... Baba onun ne getirdiğini görmek isteyecektir.”

Adam bir bana bir Henri’ye baktı. Sonra yanıma gelip önümde durdu. Aniden kapüşonumu indirdi ve beni çenemden tutarak kendisine yaklaştırdı.

Daha akıllı bir Diem, bu insanların güvenini hak ettiğini kanıtlamak için itaatkâr ve sadık davranması gerektiğini aklından çıkarmayabilirdi. Daha akıllı bir Diem, oraya sorun çıkarmaya gelmediğine ikna etmek adına bu yabancının kendisini biraz hırpalamasına izin verebilirdi.

Gelgelelim ben her zaman önce harekete geçip sonra düşünen bir kız olmuştum.

Adamın bileğini tutup yüzümden çektim. Sonra diğer elimle özenle göğüs kemiğinin altındaki yumuşak dokuyu hedef alarak göğsüne bir yumruk indirdim. Acı içinde inleyerek iki büklüm olan adamın ağzından hırıltılı bir nefes çıktı.

“Diem, dur!” Henri bir kolunu belime dolayıp beni uzaklaştırdı. “Ne yapıyorsun?” diye kulağıma tısladı.

Ona, *Onurumu koruyan sen olmamalı mıydın?* dercesine bir bakış attım. Fakat gürültülü bir kahkaha işitmemizle olduğumuz yerde donakaldık.

Hâlâ kambur durmasına rağmen adamın omuzları her gürleyen kıkırdamada titriyordu. “İşte, yumruk atmayı bilen bir kadın.”

Adam doğruldu ve beni yeniden, bu kez gözlerinde ürkütücü bir parıltıyla süzdü. Benimle yatmak mı yoksa beni öldürmek mi istediğini çıkaramıyordum.

“Sen,” dedi Henri’yi göstererek, “içeri gir ve Baba’yla konuş.” Dudakları büküldü. “O benimle kalacak.”

Henri itiraz edecek olsa da onu ileri ittim. “Sen git, merak etme.”

Henri duraksadı. “Emin misin?”

Adamın sırtışına aynı şekilde karşılık verip yumruğumu teatral bir edayla sıktım. “Endişelenme. Ben ve Ufaklık çok iyi arkadaş olacağız.”

Adamın sırtışı daha da yayvanlaştı.

Henri bana içinde biraz panik, biraz uyarı olan, yakaran bir bakış attı. “Bana sadece birkaç dakika ver.” Onu elimle kışkırlamamla içeri girip gözden kayboldu.

Adam ve ben eşit derecede düşmanca sırtışlarla birbirimizin gözünü korkutmaya çalışırken sessizlik gergin bir hâl aldı.

“Sen Bellatorların kızıydın,” dedi.

Cevap vermedim.

“Burada olmaman gerekiyordu.”

Nedenini sormak için can atıyordum ama ona bu zevki tattırmıyacaktım.

Onun yerine, “Göğüs kafesin nasıl?” diye sordum.

Alçak sesle, tehditkâr bir kahkaha attı. “Peki getirdiğin, o kadar özel olan hediye nedir?”

“Neden gelip bana tekrar dokunmaya çalışmıyorsun, sana o zaman gösteririm.”

Homurtuyla güldü. “Küçük bir kız için büyük laflar.”

“Küçük bir kız olmak küçük bir şeyden iyidir...” Bakışlarım kasıklarına kaydı ve acırcasına cık cık ettim.

Dudağı kıvrıldı. “İçeri girmek için benden izin alman gerektiğini hatırlıyorsun, değil mi?”

“Gerçekten mi?” Kaşlarım havaya kalktı. “Sadece ‘önemli birinin’ bu kararı verebileceğini söylemiştin. Fakat nihayet Baba’yla konuştuğumda...” İçimden sıkınca *artık o da her kimse* diye geçirdim. “...önce senden izin alıp almadığını soracağımdan emin olabilirsiniz.”

Hemen sonra kapı açıldı. Üç adamdan oluşan bir grup ara sokağa çıktı ve etrafımda yarım bir çember oluşturdu. Henri de hemen arkalarındaydı. Hava şiddetli bir enerjiyle öylesine doluydu ki ellerim silahlarıma uzanma isteğiyle esnedi.

Tam karşımda duran adam bir adım öne çıktı. Diğerlerinden daha yaşlıydı. Babamın yaşlarında. Cildi pürüzlüydü, zorlu bir yaşamın yara izleri ve kırıksıklıklarıyla işaretlenmişti. Yüzünü hafızamda canlandıramasam da ona dair bir şeyler bana uzaktan tanıdık geliyordu.

“Benette Hanesi’ne giren şifacı sen misin?” diye sordu.

“Öyleyim.”

“Ve Evrim Benette’in ofisinden belge aşırabildin demek?”

“Sadece birkaç tane.”

“Göster bana.”

Henri’ye bir bakış attım. Başıyla çantama işaret etti. Belgeleri çıkardım ve bir kalp atışı kadar süren bir tereddüdün ardından nefesi mi tutarak onlara uzattım.

Üç adam birbirlerine sokulup işitilemeyecek kadar sessizce mırıldandılar. Diğer iki adamın hayretle tepki vermesini izledim. Dudaqları aralandı ve burun delikleri genişledi. Fakat benimle konuşan adam hiçbir tepki vermedi.

Öz güvensizliğim yine yüzeye çıkmıştı. Bu adamların onayına o denli ihtiyaç duymamdan nefret ediyor, *tiksiniyordum*. Şifacı yetkinliğimden gelen öz güvene, kendi alanımda uzman ve yaşımın ötesinde deneyimli olduğum için de kendimden emin olmaya alışmıştım.

Oysaki burada, onların güvenmediği bir adam tarafından yetiştirilmiş, tanımadıkları bir kadın olarak hiçbir şeydim ve hiç kimseydim. Bu üç yabancı için benim tek değerim, ellerindeki kâğıt parçalarıydı ve eğer bu onları etkilemeye yetmiyorsa Koruyuculuk maceram başlamadan bitebilirdi.

Fısıltılı konuşmaları uzadıkça endişem daha da arttı ve sözcüklerin ağzımdan çıkmasını engelleyemedim kendimi abuklarken buldum. “İsimler onun müşteri defterinden alınmıştı sanırım. Büyük bir defterdi ama bunlar en son yazılanlardı.”

Oradaki adam bana baktı. Sonra gözleri yeniden yere çevrildi. “Hepsi bu kadar mı?”

Kaskatı kesildim. “Ben... ayrıca bir tartışmaya kulak misafiri oldum. Kiminle konuştuğundan emin değilim ama diğer diyarlardan yapılan sevkیاتları ve alımları tartışıyorlardı. Ve de bir araştırmayı... Patlayıcılar hakkında bir şey.”

Bunun üzerine üç adam da sustu.

“Anlat bana,” dedi adam. “Her şeyi duymak istiyorum, ne kadar küçük olursa olsun her ayrıntıyı.”

Tüm olanları, gördüklerimi ve işittiklerimi anlattım. Sadece tanıştığım iki çocuk ve benimle paylaştıkları şeylerle ilgili ayrıntıları atladım. Şifacı yeminime çoktan ihanet etmiş olsam da –benim için bile– aşılamayacak kadar kutsal bazı sınırlar vardı.

Konuşmam bitince adam belgelerimi katladı ve diğerlerine uzattı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bana uzun, çözemediğim bir bakış attı. “Orada seni tanıyan biri oldu mu?”

“Hayır.”

“Peki kimse seni onun odasına girerken ya da çıkarken gördü mü?”

Başımı iki yana salladım.

Adamlardan biri ona doğru döndü. “Onu aramıza almayı gerçekten düşünüyor olamazsın. Onun kim olduğunun farkında mısın?”

Adam beni izlemeye devam etti. Kara gözleri gözlerimi delip geçti. “Onun kim olduğunu çok iyi biliyorum.”

“O zaman neden aramıza katılamayacağını da biliyorsun.”

Adam gözlerini kıstı. “Kaç yaşındasın sen kızım?”

“Yirmi.”

“O zaman bir yetişkinsin. Kendi seçimlerini yapabilir, kime sadık olacağına kendin karar verebilirsin.”

Bu bana bir soru gibi gelmese de başımı salladım. “Ne uğruna mücadele ettiğinizi biliyorum. Riskleri de biliyorum. Korkmuyorum. Yardım etmek istiyorum.”

Tenimde bir şey karıncalandı. Belki akşam ayazından kaynaklanan bir ürperti ya da geçmek üzere olduğum tehlikeli çizgi konusunda beni uyaran vicdanım. Ya da...

Omzumun üzerinden yakındaki bir sokağın karanlığına baktım. Gözlerimi kısarak daha dikkatli bakıp gölgeleri taradım.

“Baba,” dedi üçüncü adam, dikkatimi tekrar adamlara çekerek, “bu konuda kardeşimle hemfikir olmam gerek. O bir Bellator. Burada olmamalı. Çok fazla sorun çıkaracak...” Kendisini dizginleyip sussa da kaşlarını çatıp başını bana doğru eğdi.

Ortadaki adam –artık anladığım kadarıyla sürekli sözünü ettikleri Baba– yumrukladığım Koruyucu’ya baktı. “Ya sen kardeşim, sen ne düşünüyorsun? Getireceği derde değmez mi?”

Adamın dudakları kocaman bir sırıışıya dönüştü. “Ah, karar *bana* bağlı, öyle mi?”

Az kalsın homurdanacaktım.

Gelip o kadar yakınımda durdu ki pelerininin kıvrımları yarı çıplak göğsünden çıkan koyu renkli tüylere değdi. Yüzündeki kendini beğenmiş kibri boğmak istesem de kendimi çenemi dik tutmaya zorladım.

Eli bir kez daha yakalamak istercesine yüzüme uzandı. Geri ka-

çıp, uyarı mahiyetinde yumruğumu sıkarak kaldırdım. Şimdiden kaybetmiş de olsam yenilgiyi kavga etmeden kabul etmeyecektim.

Gülerek kolunu indirdi. “Yürekliisin kızım. Burada senin gibilere ihtiyacımız var.” Yüzünü ortadaki adama çevirdi. “Ben onu kabul edelim diyorum.”

“O hâlde karar verildi,” dedi Baba. Dudakları karanlık bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sonsuz Alev’in Koruyucularının arasına hoş geldin.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Henri'nin Fortos'taki isyancı arkadaşlarından gördüğüm kadarıyla, Koruyucuların asker tipi, kaba saba, yapılı adamlardan oluşmasını bekliyordum. Babamın etrafını taze nanelere üşüşen arılar gibi çeviren adamlardan.

Her ne kadar savaşabilecek yaşta birçok adam bir araya toplanmış, konuşurken birbirlerinin omuzlarını tokatlıyor ve şamatayla gülüyor olsalar da beni şaşırtan kalabalık toplantı odasında dolaşan diğer herkes oldu.

Çeşitli yaşlarda, birçoğunu tanıdığım —çok sayıda— kadın. Anne mi iyi tanıyan bir terzi, Bahçe'den tanıdığım birkaç seks işçisi, eski öğretmenimizle sohbet eden eski bir sınıf arkadaşım. Çocuklar da vardı... Bazıları okulu bitirecek yaşta bile değildi. Hâlâ gençliğin yuvarlak hatlarını taşıyan yüzleri ergenlik sivilceleriyle doluydu. Dahası bir dizi ihtiyar da vardı; savaşamayacak kadar yaşlı fakat belki de hayatlarını başka şekillerde ortaya koymaya hâlâ istekli insanlar.

Şifacılar merkezindeki kendi stajyerlerimden biri bile vardı. İlk

ziyaretimde Maura ile bana sarayda eşlik eden kız, Lana, Henri'ye doğru koştu ve gözleri arka planda gezinen bana takılmadan önce onunla hararetle bir şekilde sohbet etmeye başladı.

Beni görünce yüzünün rengi soldu. Muhtemelen benim yüzümün rengi de solmuştu.

İçimden onu yargılamak, yanına gidip şifacılık geleceğini tehlikeye attığı için onu azarlamak geldi. Artık üzerinde dikilebileceğim ahlaki bir üstünlük kaidesinin olmadığını hatırlamak, itiraf etmek istemediğim kadar zoruma gitti.

Kimseyle çok fazla göz teması kurmaya cesaret edemedim. Oadaki varlığım hâlâ istenmeyen bir müdahale, son derece mahrem ve titizlikle korunan bir şeyin ihlali gibi geliyordu. Öte yandan onlar beni ava çıkmış yırtıcılar gibi izliyordular. Çıkışa yakın bir koltuğa çöküp açık avuçlarıma bakarken sayısız gözün yakıcılığı altında çiçek gibi soldum.

Ön tarafta bir kapı açıldı ve Baba dedikleri adam, iki yanında o aynı iki adamla içeri girdi. Odaya sessizlik çöktü ve herkes aceleyle dağınık sandalyelere yerleşti. Henri yanımdaki sandalyeye geçti ve tembelce arkasına yaslanıp kolunu omuzlarıma attı.

“Kim bu üç adam?” diye fısıldadım.

“Senin üye olmana izin veren ortadaki adamın adı Vance. Ona Baba diyoruz çünkü Koruyucuların Lumnos hüccresini o yönetiyor. Soldaki Brant, sağdaki de Francis. Vance'den sonra en kıdemli ikinci ve üçüncü kişiler.”

“Bana Koruyucuların bir kadın tarafından yönetildiğini söylemiştin.”

“O bir görev için başka bir diyarda. Şu anda bize Vance liderlik ediyor.”

Kaşlarımlı çattım. Canım sıkılmıştı. Koruyuculara katılma isteği-

min küçük bir kısmını, böylesine eşsiz bir mevkideki gizemli kadınla tanışmak oluşturunuyordu.

“Görev nedir?” diye sordum.

“Emin değilim. Vance görevler bitene kadar özel ayrıntıları paylaşmaz. Bu sayede biri bize ihanet ederse alacağımız zarar sınırlı kalıyor.”

Dilimin ucuna gelen yanıtı söylemedim. Açıkçası, eğer biri onlara ihanet ederse, bu odadaki herkes zaten yakında ölmüş olurdu.

“Hepiniz hoş geldiniz,” dedi Vance yüksek sesle. “Kutsal Sonsuz Alev adına.”

“*Yeminliyiz Emarion topraklarını geri almaya,*” diye hep bir ağızdan haykırdı odadaki herkes.

Henri’yi dürttüm. “Gizli şifreler olduğundan bahsetmemiştin.”

“Onları kan ayininden sonra öğreneceksin.”

Gözlerim Henri’ye çevrildi. “Kan ayini mi?”

Boş gözlerle önüne bakıp başını salladı. “Bir dakika içinde yaptığın en kötü şeyleri itiraf etmeye çağrılacaksın, böylece bırakmaya çalışırsan grubun elinde koz olacak. Sonra hepimiz çırılçıplak soyunacağız ve bir kadehe bir damla kan koyacağız, sen de onu içeceksin. Bu, ikinci sadakat testi.”

“*Alevli aklını mı* kaçırdın sen?” diye tısladım. “Bunların hiçbirini yapmayacağım.”

“Artık çok geç. Toplantıya bir kez geldin mi, kan ayini yapmadan gidemezsin. Zaten çok şey gördün.”

Öfke ve panik damarlarımda dolaşıyordu. Henri beni bu konuda uyarmamıştı. Bunların *hiçbiri* hakkında.

“Bu bir hataydı. Ben buradan gidiyorum.” Elim çizmeme gitti ve Brecke’nin bıçağını kınından çıkardı. “Gerekirse dövüşerek çıkarım buradan.”

Henri’nin sandalyesinin yanından sessizce geçmek için hareket-

lendim. Kolları belime dolandı ve beni sandalyeme çekti. “Gide-mezsın.”

“Hem de nasıl giderim,” diye geveledim, kollarına direnerek. “Çek ellerini üzerimden.”

“D, bekle...”

“*Bırak beni* Henri.”

“Diem dur.”

“Sonsuz Alev adına yemin ederim ki seni bıçaklamayacağımı zannediyorsan çok yanılı...”

“*Şakaydı!*”

Hançerimi ona doğru salladım. Gülümsemesini engellemek için dudaklarını büzdü; zorlukla bastırıldığı kahkahası omuzlarını titretiyordu. Çıkardığımız gürültü yüzünden birkaç yüz bana çevrilip kınayan bakışlar attı.

“Sana takılıyordum,” diye fısıldadı Henri. “Vance seni içeri alana kadar sana gizli sözcükleri söyleyemezdim. Ayin ya da itiraf yok.” Gözlerini devirip sıırttı. “Biz bir tarikat değiliz.”

Benim ters ters bakmam onu daha da güldürdü.

Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Sandalyeme yaslandım.

“Bu inanılmazdı,” dedi yumruğunu ısırarak. “Yüzünün hâlini görmeliydin.”

“Gül bakalım. Bir dahaki sefere ormanda küçük bir gece *eğlencesi* istediğinde bunun her saniyesini hatırlamak istiyorum.”

Kahkahası aniden kesildi.

Vance odadakilere seslenmeye devam etse de odaklanmakta güçlük çekiyordum. Kalp atışlarım neredeyse sözlerini bastıracaktı.

“...son zamanlarda çok sayıda başarılı görevin altından kaktık. Kız Kardeş Samyra Lumnos Şehri’nde yüksek riskli bir teslimat yaptı.”

Ön tarafa yakın minyon bir esmer etrafına bakındı ve alkış sesleri arasında utangaçça gülümsedi.

“Ve en yeni üyemiz Kız Kardeş Diem, önemli bir Soydan hedefin evinde çok değerli bazı belgeler ele geçirdi.”

Alkışlar ve minnet içinde sallanan birkaç baş eşliğinde bir grup göz bana çevrildi. Yanaklarım daha da yanmaya başladı.

İstemedenden de olsa gözlerim Lana’nın gözleriyle buluştu ve ona karşı hissettiğim yargının aynısını şimdi onun yüz ifadesinde gördüm. Merkezdeki tüm şifacılar gibi o da Benette Evi’ne yaptığım ziyareti biliyordu. Yeminime ihanet etme kararımı gizleme ümitlerim kaçınılmaz olarak yok olmuştu.

Aynı şeyi onun için de söyleyebilecek olmamın bir önemi yoktu. O, sadece stajyerdi. Ben onun akıl hocası, rehberiydim ve ona çok iyi örnek olup yol göstermem gerekiyordu. Artık ikimiz de sahtekâr olduğumu biliyorduk.

Koltuğumda eriyip yok olma arzum dayanılmazdı.

Vance tekrar söze girdi. Sesi daha ciddi bir ton almıştı. “Yeni bir üyenin gelişiyile birlikte herkese en eski ve en önemli kuralımızı hatırlatmak istiyorum. Koruyucu arkadaşlarınızın isimleri her ne pahasına olursa olsun korunmalıdır. Anlaşıldı mı?”

“Evet Baba,” diye yankılandı sesler.

“Bir başka üyenin kimliğini açıklamayacaksınız. Bu kuralın hiçbir istisnası yoktur, *asla*. Anlaşıldı mı?”

“Evet Baba,” diye cevap verdim bu kez kalabalıkla birlikte. Sözcükler dilimde garip bir tat bırakıyordu.

Öndeki üç adamın gözleri bana çevrildi ve bir süre öylece kaldı. Orada bir şey vardı. Yüzümde yazılı olan rahatsızlığı görebilir gibi birden gözlerini bana dikmelerinde bir şey vardı. Vance’in yanındaki iki adam birbirlerine baktılar. Yüzlerinde okuyamadığım bir ifade belirdi.

Bana güvenmiyorlardı. Henri, babamın şöhretinin ölümlülerin davasına olan sadakatime gölge düşürdüğü konusunda haklıydı.

Sözde *sınavım* Vance için yeterli olabilirdi ama belli ki diğerleri tarafından kabul edilmek için önümde uzun bir yol vardı.

“Daha önce de belirttiğim gibi,” diye devam etti Vance, “Kız Kardeş Diem bize sıradaki görevimizde faydalı olacağını umduğumuz paha biçilmez bir istihbarat getirdi. Birçoğunuz şarlatan Kral Ulther’in hastalığından dolayı daha agresif bir hareket tarzı planladığımızı biliyorsunuz ve bu yeni bilgiyle...”

“Fortos’un taşakları adına Albanon, demek başardın. Onu katılmaya ikna ettin.”

Dönüp baktığımda Brecke’nin Henri’nin diğer tarafındaki koltuğa oturduğunu gördüm.

İkisi tokalaşırken Henri sessizce, “Kardeş Brecke,” dedi. “Evin-den çok uzaktasın.”

Brecke bir elini siyah sakalının üzerinde gezdirdi. “Biri bana Lumnoş’ta cesur kadınlar olduğunu söylemişti.” Bana göz kırptı. “Gelip kendi gözlerimle görmeliydim.”

Henri’nin göğsünün önünden eğilip elimi dramatik bir hareketle Brecke’nin bacağının üzerine koydum. “Ne kadar şanslı bir zaman-laman var kardeşim,” diye mırladım. “Birkaç dakika öncesinden beridir artık sevgilisi olmayan bir kadını.”

Henri elimi tutup iki avucunun arasına sıkıştırdı. “Söylediği hiçbir şeye kulak asma, Soydan şarabıyla kafayı buldu.”

Henri’ye sert bir bakış atsam da yüzü o kadar samimi bir muziplikle doluydu ve gözleri başarılı görevimden duyduğu gururla hâlâ öyle parlı-yordu ki dudaklarımda beliren gülümsemeye karşı koyamadım.

Az ötede toplantı sürerken Brecke kısıp sesle, “Demek seni bir Koruyucu olmaya ikna etti,” dedi.

“Bu, ilk gecem,” dedim.

“Evrin Benette’in özel ofisine zorla girmiş,” diye ekledi Henri. “Masasından bir yığın belge çalıp öylece çıkmış.”

“Kahretsin Bellator!” Brecke elini dizime vurdu. “Artık kesinlikle bizden birisin.”

Övgüsü karşısında içimi kemiren suçluluk duygusu bir nebze hafifledi.

Brecke, Henri’nin şakasından beri elimde tuttuğum hançere başıyla işaret ederek, “Sana verdiğim bıçak nasıl?” diye sordu. “Onunla hiç Soydan bıçakladın mı?”

Sırıtarak bıçağı kılıfına geri soktum. “Aslında evet.”

İkisi yüksek sesle, hep bir ağızdan, “Evet mi?” dedi.

Çatık kaşlı bir kadın dönüp bize susmamızı işaret edince mahcup bir yüz ifadesiyle koltuğuma daha da gömüldüm.

Brecke daha yakınımaya eğildi. “Onlardan birini gerçekten bıçakladın mı?”

Başımı salladım. “Birkaç gün önce, Soydan bir adamın ölümlü bir kadına ve yarı ölümlü bir çocuğa saldırdığını gördüm. O...” Sesim benim için hâlâ hassas olan olayın hatırasıyla durakladı. “Kaçtı ama onda iki iyi kesik açtım.”

Brecke ona Sonsuz Alev’i yeniden büyüttüğümü söylemişim gibi gülümsedi.

Henri kaşlarını çattı. “O kısmı bana anlatmamıştın.”

Yüzümü buruşturdum. O sokakta olanlarla ilgili ayrıntıların çoğunu Henri’den saklamıştım. Olaydan sonra Henri’nin yanına gittiğimde, ona her şeyi anlatamayacak kadar öfkeliydim ve Koruyucular aracılığıyla intikam almaya fazlaca odaklanmıştım.

Ayrıca olanlarla ilgili bazı kısımları aklıma getirmeye henüz hazır değildim. Neler olduğunu kendim daha iyi anlayana kadar bunu yapmayacaktım.

“Unutmuşum,” diye yalan söyledim gözlerini kaçırarak. “Duygusal bir gündü.”

“Bir Soydan’ı bıçakladığını mı unuttun?”

Omuz silktim ve dikkatimi toplantıya veriyormuş gibi yaparak arkama yaslandım. Garip bir sessizlik oldu. Sonra Brecke ve Henri

alçak sesle Brecke'nin Lumnos'a gelmesinin gerçek nedeni hakkında –silah sevkiyatıyla ilgili bir şeyler– konuşurlarken sohbetlerine kulak kabarttım. O gün içine girdiğim o yeni dünyaya fazlaca maruz kaldığımdan konuşmalarının çoğuna aldırış etmedim.

Arada sırada Henri'nin beni izleyen gözlerini yakalıyordum. Neredeyse yirmi yıllık bir dostluktan sonra onun öfkesinin ince işaretlerini tanıyordum ve Soydan adamla kavgamdan bahsetmemiş olmamın onu çok rahatsız ettiğini biliyordum.

Gelgelelim o da Fortos'a yaptığımız yolculuğa dek ölümüne tanık olduğu ölümlü çocuktan bahsetmemişti. Görünüşe göre ikimiz de birbirimizden sır saklamak konusunda deneyimliydik. En azından Soydanlar söz konusu olduğunda.

Odanın ön tarafında, Vance'in yardımcısı Brant gelecekteki görevler için yardım istiyordu ve enerji hevesli bir heyecana dönüşmüştü. Ben hariç herkes, bir işe yaramanın yolunu bulmak adına onu dikkatle dinliyor gibiydi.

Batı Lumnos'un daha kırsal kesimlerine yapılacak bir ziyaret için adara ihtiyaç vardı. Bunun için eller havaya kalktı. Henri de daha Brant cümlesini tamamlayadan Faunos'a yapılacak bir teslimat için gönüllü oldu.

Daha tecrübeli Koruyucular birer birer gönüllü oldular. Her geçen görevle birlikte sandalyeme daha da gömüldüm.

"Arboros hücresinin annesi haber gönderdi. Yakında gerçekleşecek önemli bir görev planlıyor ve bizden yardım istiyor. Lumnos'un kraliyet sarayına girecek ve zemin katta görünmeden dolaşmanın yolunu bulacak bir Koruyucu'ya ihtiyacımız var. Gerekli teçhizat tarafımızdan..."

Henri dirseğiyle beni dürtüp, "Senden bahsediyor," diye fısıldadı. "Bu görevi sen alabilirsin."

"Prens Luther ben oradayken gözlerini benden hiç ayırmaz. Görünmeden kaçmamın imkânı yok."

"Benette Hanesi'nde herkesten kaçtın. Bir yolunu bulabilirsin." Beni tekrar dürttü. "Hadi ama, bu tam sana göre bir görev."

Elini kaldıracak oldu. Elini indirip kulağına fısıldadım. “Henri, hayır, ben daha yeniyim. Önce bu işlerin nasıl yapıldığını öğrenmem gerektiğini düşünmüyor musun?”

“Bu işlerin nasıl yapıldığını öğrenmek mi?” Bana sanki sırtımdan kanatlar çıkmış gibi baktı. “D, sınav görevinde buradaki çoğu insanın Koruyuculara katıldığından beri yaptıklarından daha fazlasını başardın. Bir şey öğrenmene gerek yok. Sen hazırsın.”

Bana ona âşık olmama sebep olan o şapşal sırtışıyla baktı. Gözleri sevgiyle ışıldıyordu. Koruyucularla çalışmak ona daha önce onda hiç görmediğim bir tutku aşılarmıştı. Bulaşıcı heyecanına karşı koymak zordu.

Henri ayağa fırlayıp beni yanına çekti. “Kız Kardeş Diem bunu yapabilir,” diye duyurdu.

Odadaki bütün gözler bana çevrildi. Brant kaşlarını kaldırdı. Vance bile başını kâğıtlarından kaldırıp düşünceli bir bakışla beni süzdü.

“Saray bizim türümüz için tehlikeli bir yer Kız Kardeş Diem,” dedi. “Yakalanırsan olacıklardan seni korumak için elimizden hiçbir şey gelmeyebilir. Bunu yapmaya hazır olduğundan emin misin?”

Hayır. Hiç hazır değildim. Benette Hanesi’ndeki görevimde paçayı zar zor kurtarmıştım ve Evrim Benette ne kadar ürkütücü olsa da Lumnos Prensi’nin yanında *hiç* kalırdı. Kız kardeşinin hayatını kurtarmak bana karşı bir nebze sabırlı olmasını sağlamışsa da Koruyucular için casusluk yaptığımı öğrenirse hayatıma hiç düşünmeden son vereceğinden şüphem yoktu.

Yine de...

Her zaman gelecek kuşakların örnek alacakları bir hayat yaşamayı hayal etmiştim. *Büyük biri* olmak bir ayrıcalıktı ve Lumno’staki ölümlülere sıkça verilen bir ayrıcalık değildi. Dünyaya damgamı vurmak istiyorsam ilk adımı atmak için şansım buydu.

İç çekip sesimi yükselttim. “Ben hazırım. Benden ne yapmamı istediğini söyle.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

İkimiz saraya giden uzun yolda yürürken Maura, “Bir protokol var,” dedi. “Onu ilk selamlayışında diz çök ve ayağa kalkmana izin vermesini bekle.”

“Kral’ın bilincinin yerinde olmadığını sanıyordum.”

“Öyle. Fakat Prens Luther orada olacak. Ayağım nedeniyle beni eğilmekten muaf tuttu. Fakat senden diz çökmeni bekleyecek. Teşrifat konusunda çok katıdır.”

Homurtuyla güldüm. “Tabii ki öyle. Gelecekteki korku saltanatının temellerini şimdiden atıyor.”

Bana bir bakış attı. “Bu tür yorumlarını kendine sakla canım. Şakaların buralarda hoş karşılanmaz.”

“Fakat Luther çok eğlenceli ve rahat biri gibi görünüyor. Eminim şakalarım *bayılır*.”

Maura’nın gözleri yukarı kalktı. “Kendini öldürtmezsen bu bir mucize olur.”

“Peki. Protokole dönelim. Prens Luther’i memnun etmek için, müstakbel majesteleri *tam anlamıyla* tatmin olana kadar diz çökmeye devam edeceğim.”

“Diem Bellator!”

Hıncırca sııttım. “Dinliyorum, yemin ederim.”

Şakaklarını ovdu. Bezginlik yorgun yüz hatlarını iyice belirginleştiriyordu. “Sana söz verilene kadar konuşma. Kral’ın ya da Prens’in gözlerinin içine bakmamaya çalış...”

“Şaka yapıyor olmalısın.”

“...ve ellerini gizleme ya da ani hareketler yapma.”

“Kuduz köpeklerle mi yoksa medeni insanlarla mı görüşeceğiz?”

“İkisiyle de değil. Bunlar Soydanlar, büsbütün başka bir şey onlar.”

Ona sarayda bulunduğum son iki seferde bu kuralların hepsini çiğnediğimi hatırlatmayı düşünsem de uzun uzun iç çekmesiyle sessiz kaldım.

Bugün bunlardan çok daha ciddi kuralları çiğneyecektim zaten.

Şakalarımın rağmen görüşmenin iyi geçmesini istiyordum. Ma-ura’yla saraya son kez gidiyor, Kral’la ise ilk kez karşılaşıyordum. Kraliyet ailesinin beni annemin yerine geçecek kişi olarak kabul etmesini sağlamak tüm planlarımın –Teller’in Soydanlar okulundaki yerini korumak, Koruyuculardan aldığım görevde başarılı olmak ve annemin başına ne geldiğini öğrenmek– anahtarıydı.

“Neden Kral için ölümlü şifacılar ihtiyacı duyduklarını bana tekrar hatırlatır mısın?”

“Annen, Fortos’taki Soydan şifacıların zaten ellerinden geleni yaptıklarını söyledi. Onu ele geçiren hastalık her ne ise onların bü-yüsüne yanıt vermiyor.”

“O zaman ne yapmamız gerekiyor?”

“Son nefesine kadar onu olabildiğince rahat ettirmemiz. Hastalık iyileşme yeteneğini zayıflattığı için son günlerine yaklaşan herhangi bir ölümlü hastadan pek farkı yok.”

Ağaç tepelerinin ötesinde kraliyet sarayının parıldayan kuleleri göründü. O mesafeden sarayın göz kamaştırıcı ışıktan duvarları bir

Çöl serabını andırıyordu. Duvarların kenarları şafak göğünün yumuşak pastel tonlarının fonu üzerinde bulanık ve belirsizdi.

“Nesiller boyu yaşamış ve hüküm sürmüş bu Kral’ın şimdi çaresiz, ölmek üzere olan yaşlı bir adam olduğunu düşünmek garip, değil mi?” diye sordum.

Maura dalgınca mırıldandı. “Çok farklı yollarda yürüyor olabilirler ama hayatlarının başında ve sonunda bizim kadar ölümlüler. Belki de Ataların bunu yapmalarının bir nedeni vardır.”

“Plan onları alçak gönüllü olmaya yöneltmekse bence hiç işe yaramamış.”

Maura gözlerini kısarak beni kınasa da güldü. “Öykülerde Tanrıça Lumnos ve kardeşlerinin, Soydanların ölümlüleri korumasını istediği anlatılır. Belki de bunun amacı onlara savunmasız ve korunmaya muhtaç olmanın ne demek olduğunu hatırlatmaktır.”

“Bunun da işe yaradığını sanmıyorum. Korumakla ilgilendikleri tek kişi kendileri gibi.”

“Onların dünyasına daha yeni adım atan biri için ne kadar da çabuk kesin yargılara varmışsın.”

“Onların dünyası, bizim dünyamız, ikisi de aynı değil mi? Onların şatafatlı şehirlerine kapanmaları yaptıkları her şeyin sonuçlarını hissetmediğimiz anlamına gelmiyor. Belki hayatım boyunca onlarla bir araya gelmedim ama yaptıkları hiçbir şeye karşı kör de değilim. Bizden neler aldıklarını biliyorum.”

Maura durup bana doğru döndü. “Diem Kral’ı tedavi etmek senin için sorun olacak mı? Hastalarımız hakkındaki görüşlerimizi kapıda bıraktığımızı biliyorsun.”

Zorlandığımı inkâr edemezdim. Çirkin bir mesleği ya da kişisel kusurları görmezden gelmek kabul edilir bir şeyken o çocuğun ve annesinin soğukkanlılıkla katledilmesini izlemek ve bunun Kral’ın politikalarının sonucu olduğunu bilmek...

Maura bana sert bir bakış atıp bastonuyla bacağıma bir şaplak indirdi. Bir anda büyüklerinden azar işiten hınzır, küçük bir kız olduğum günlere geri döndüm.

“Sen bundan daha iyisin,” dedi. “Sen her zaman en kötü, en huy-suz müşterilerimize gönderebileceğimiz şifacı oldun.”

“Beni gönderdiniz çünkü diğer stajyerler gibi onlardan korkmuyordum.”

“Hayır, seni gönderdik çünkü içinde onlara karşı *şefkat* vardı. Tüm şımarıklığına rağmen her hastaya kurtarılmayı hak eden bir insan gibi davrandın.”

Gözlerimi kaçırdım. Bakışları altında küçülmüştüm sanki. “Evet, ama dediğin gibi, onlar insan değil. Onlar başka bir şey.”

“Onlar da Lumnos’un ölümlü eşinin soyundan geliyorlar, değil mi? İki dünyanın da çocukları. Onlar bunu unutmuş olabilir ama biz unutmak zorunda değiliz.”

Ben cevap vermeyince Maura uzun bir süre yüzümü süzdü. “Bu, bir hataydı. Sen geri dön. Bırak Kral’la ben ilgileneyim.”

“Hayır, buna gerek yok.” Sırtımı dikleştirdim ve ifademi kayıtsızlığa dönüştürdüm. “Üstesinden gelirim. Gerçekten.”

“Prens’in gözü sandığından daha açıktır Diem. Eğer şüphelenirse...”

“Bununla başa çıkabilirim. *Onunla* kesinlikle başa çıkabilirim.”

Maura ikna olmamıştı.

“Gerçekten yapabilirim bunu,” dedim. “Sadece içimi dökmeye ihtiyacım vardı. Ben bir profesyonelim, unuttun mu?” Yüzüme yalandan ışıltılı bir gülümseme kondurup kolunu dürttüm. “Öğretmenlerin en iyisinden ders aldım ben.”

Maura oflayıp yüzünü yeniden yola çevirdi. Kıpır kıpır ellerinden ve gergin duruşundan hâlâ endişe akıyordu. Ayaklarını sürerek yürüyüşünü izlerken boğazım düğümlendi.

O gün asıl planımın ne olduğunu bilse, endişe duyguları arasında en hafifi olurdu.

BİZİ ÖNCE GRYVERN KARŞILADI.

Tehditkâr ejderha başına, kıvrak aslan gövdesine ve tepemizdeki gökyüzünde daireler çizen geniş tüylü kanatlarına bakmak dizleri titreten bir deneyimdi. Biz iki yanına şekil verilmiş ağaçlar ile çalılaların dizildiği, sarayın girişine uzanan patikada yürürken dışı yaratığın heybetli gölgesi bir ileri bir geri hareket ediyordu.

Ne zaman yukarı bakmaya cesaret etsem gözlerim gryvern'in gözleriyle buluşuyordu. Sorae... Ona bu isimle seslenmişlerdi. Beni sadece izlemekle kalmayıp seziyor, *okuyormuş* gibi tuhaf bir hisse kapıldım. Altın rengi gözleri yüzümün ötesine bakıyor ve çok daha derin bir şeyi—paylaşmaya hazır olmadığım bir şeyi—delip geçiyor gibiydi.

"Normalde bunu yapar mı?" Gözlerimi kısarak yaratığa baktım.

"Hayır, asla." Maura'nın yüzü kireç kesilmiş, hatta biraz da yeşile çalmıştı. "O şey, beni bir kedi sürüsünün içindeki tek bacaklı fareymişim gibi tedirgin ediyor."

Girişe çıkan basamaklara yaklaştık. Çatının yakınlarındaki bir iniş tüneğine sertçe konarken Sorae'nin mızrak gibi keskin pençeleri taşa serçe çarptı. Maura'nın az kalsın ödü kopuyordu.

"Bu sefer silahsız mısınız Bayan Bellator?"

Gözlerimi gryvern'den ayırdığımda Prens Luther'in her zamanki soğuk yüz ifadesiyle geniş kemerli geçitte dikildiğini gördüm. Omzunun üzerinde yükselen mücevherli kılıç kabzası sabah güneşinde parıltıyor; baştan aşağı siyah, jakarlı kumaşlı, iç karartıcı kıyafetiyle görkemli bir tezat oluşturunuyordu. Göğsünde kavuşturduğu kollarındaki kaslar gerilince zaten iri olan bedeni daha da heybetli göründü.

Ona göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bakarak, belimde silah olmadığını göstermek için kollarımı iki yana açtım. Dikkat çekmek için ikiz hançerlerimi evde bırakmıştım ve planımın ortasında yakalanırsam zarar verme niyetim olmadığını makul bir şekilde iddia edebileceğimi umuyordum. Üzerimde sadece Brecke'nin bıçağı kalmış, çizmemin içinde göze çarpmayacak şekilde gizlenmişti. Her şey sarpa sararsa hayatımı kurtarabilecek tek şey o bıçaktı.

Tatlı bir sesle, "Buraya çocuklara zarar vermek için geldiğimi düşünmenizi istemem," dedim.

Hiçbir tepki vermedi ama ben onun yanından geçip antreye doğru yürürken buz gibi gözleri beni takip etti.

Muhafızlar etrafımızda daire çizerek önce çantalarımızı, sonra da giysilerimizi karıştırmaya başladılar. Bu kez yaptıkları arama öncekinden çok daha katıydı. Ya Kral'ı ziyaret ettiğimizi bildikleri için ya da bir önceki ziyaretimde onlara meydan okuduğum için misilleme olarak.

Adamları ellerini, yakalanması gereken bir malmışım ve hoyratça tartakladıkları çantalardan daha fazla insan değilmişim gibi üzerimde gezdirirken, kendimi Luther'in bana çevrilmiş gözlerine bakmaya zorladım. Bir elin gereksiz yere kıcımlı sıkmasıyla irkildim. Muhafız tepkime kıs kıs güldü ve parmakları etimin daha derinlerine gömüldü.

Luther'in çenesinde bir kas seğirdi.

"Bu kadar yeter," dedi sertçe.

Muhafız başını kaldırıp gözlerini Luther'e dikti. "Fakat... Ekselansları..."

"Bundan sonrasını ben hallederim." Luther gözlerini gözlerimden ayırmadan salına salına ileri çıktı. Muazzam gücünün varlığı bana fiziksel bir güç gibi çarptı ve geri adım atmamak için topuklarımı yere sertçe basmam gerekti.

Elleri göğsünden inip havada, kalçamın iki yanında asılı kaldı.
“Rica etsem?”

Kaşlarım çatıldı. “*Şimdi* izin mi istiyorsun?”

“Bir kadının rızasını almanın bana öğretilmediğini düşünmeni istemem.”

Gözleri meydan okumayla parıldadı. *Önceki sohbetimizi hatırlayan tek kişi sen değilsin*, der gibiydiler.

Omuzlarımı kaldırdım. Bu hareketim omuz silkmeden çok bir davet gibi göründü. “Buyur o zaman. Madem yapman gerekiyor.”

Gözlerini gözlerime kısa bir süre daha dikti. Dikkatle şekillendirdiğim kayıtsız ifademi alıp tepetaklak edecek kadar bir süre. Onun tek bakışıyla, gözlerini amansızca üzerime dikip delici “*seni görüyorum*” ifadesiyle beni tedirgin edebilmesinden nefret ediyordum.

Daha da kötüsü bu tedirginliğimin *farkında* olmasından ve bunu bana karşı öyle ustalıkla kullanmasından nefret ediyordum. Denginin bende olmadığı bir silah daha.

Elleri bileklerime yerleşti ve kollarımı yoğurarak yukarı doğru çıktı. Geniş avuç içleri sanki doğrudan etime değiyor gibi hissediyordum ve sıcaklığı tuniğimin ince kumaşından kolayca içeri akıyordu. Nihayet gözleri gözlerimi azat edip tuttuğum nefesi özgür bıraksa da beni olduğumdan daha da fazla kapana kısırdığı hissine kapıldım.

Avucunun omurgamdan aşağı ustaca kayışı geride yakıcı bir iz bıraktı ve parmakları belimin çukuruna genişçe yayıldı. Elleri göğüs kafesimin etrafında gezinirken başparmakları göğüslerimin altında ağır ağır daireler çizdi. Uygunsuz olmayacak kadar uzakta fakat ikimizin de boğazındaki kasların gerilmesini engelleyecek kadar da yakındı.

Elleri kalçamın kıvrımından pantolonumun epey düşük beline doğru kaydı. Bu hareketin yakınlığı –özellikle de yanımda Maura

varken ve muhafızlar beni izlerken— aklıma getirmemek için umutsuzca çabaladığım yerlerin sıcaklayıp karıncalanmasına neden oldu.

“Yorum yok mu?” diye sordu dizlerinin üzerine çökerek. “Hayal kırıklığına uğradım.”

“Manzaranın tadını çıkarmakla meşgulüm.”

Muhafızın takındığı o iğrenç sırtışın aynını görmeyi bekleyerek hızlıca aşağıya baktım. Fakat Luther ilk kez benim kadar bocalamış görünüyordu. Tenim alev alacakmış hissine kapılmasam kıvrınmasını izlemekten keyif bile alabilirdim. Hem de dizlerinin üzerinde.

Parmakları kalçamın etrafında bir kafes oluşturmuş, başparmakları üzerime tam oturan deriye hafifçe baskı yapıyordu. Bedenimin hangi kısmının onun yüzüne sadece birkaç santim mesafede olduğunun fazlasıyla farkında olmama rağmen, nefes alıp verişimi sabit tutmaya odaklandım.

“Elbise giymemiş olmam çok kötü,” diye mırıldandım.

Ellerinin daha yukarı çıkmasıyla nefesim kesildi.

Bir an için göz göze geldik. Hiçbir şey söylemese de parmaklarının uyluğumun iç kısmının etrafında sıkıştığını hissettiğime yemin edebilirdim.

Eli bacağımdan aşağıya, baldırlarımın bombesi üzerinden geçip ayak bileğime sürtündükten sonra diğer bacağıma geçerken dokunuşu sertliğini korudu. Avuç içi çizmemin üst kenarına değdiğinde doğrulmaya başlamıştı.

İkimiz de aynı anda donup kaldık.

Lanet olsun. Brecke'nin bıçağı.

Ölümlü hançerlerimin aksine o bıçak —ona ve Kral'a— ciddi zararlar verebilirdi. Bıçağı bulursa hiçbir nükteli söz bunu açıklayamazdı.

Parmakları kılıfın dış hatlarında hafifçe gezerken paniğe kapıldım. Brecke'nin bıçağı son derece ince, sıradan bir gözlemci için

neredeyse görünmez olsa da, o anda Luther'le aramızdaki mesafe sıradan olamayacak kadar azdı.

Telaşla bir bahane uydurmak için ağzımı açtım ama ben konuşmadan elleri bacağımdan çekildi.

Ayağa kalktı ve bana uzun, sessiz bir bakış attıktan sonra arkasını döndü.

“Eşyalarını topla ve beni takip et.”

Maura'nın fal taşı gibi açılan gözleri ağzı olsa saatlerce konuşabilecek bir ifadeyle bana baktı. Çabucak çantalarımızı topladım. Maura beni elimden tutup ardından sürükledi.

Beynim az önce kıl payı kurtulduğum anı anlamlandırmaya çalışıyordu. Luther biliyordu. Bundan emindim. Gözlerinden fark ettiğini açıkça okumuştum. Beni yargıladığını, uyardığını.

Yine de tek kelime etmeden gitmeme izin vermişti.

Neden?

Bu soruya takılıp kalamazdım. Luther bizi birkaç merdivenden yukarı çıkarırken etrafıma yeniden odaklanabilmek için meşgul zihnimle mücadele ettim.

İçeri girmenin işin kolay kısmı olduğunu kendime hatırlattım.
Asıl zorluk şimdi başlıyor.

Her şeyi zihnime kazıdım: Her sahanlıkta ve koridorda nöbetçilerin yerleşimini. Gün ışığının tam olarak ulaşamadığı gölgeli köşeleri. Saklanılabilecek yerleri: kapıları aralık boş odaları ve bir cesedi gizlemeye yetecek genişlikteki opak perdeleri.

Elimi göğsüme bastırdım; neyse ki katlayıp sıkıca bir deri şeride sardığım, göğüslerimin üzerindeki parşömen parçası muhafızlar üzerimi ararlarken fark edilmemişti. Kâğıdın kumaşa çarparak çıkardığı yumuşak hışırtı sinirlerimi yatıştırdı. Birkaç dakika içinde bu benim can simidim olabilirdi.

Diğerlerinden daha تنها bir koridora döndük. En uçta bir nöbetçi olması orayı ideal olmaktan çıkarsa da daha ne kadar zamanı-

mız kaldığını bilmiyordum ve seçeneklerim tükeniyordu. Maura'nın görüş alanından çıkana kadar bir duvar halısıyla ilgileniyormuş gibi yaparak yavaşladım. Elimden geldiğince fark ettirmeden çantamı karanlık bir nişin içine attım.

Birinci adım tamamlandı.

Yetişmek için hızlandım. Zihnim her adımı not etmek için yarışıyor. Sola, sağa. Yirmi adım, sonra bir daha sola. Sütunların azaldığı yerde tekrar sağa.

Nihayet üzerinde Lumnos'un amblemi –ince bir hilal ile iç içe geçmiş alevli bir güneş– ve bir taç sembolü olan kemerli bir demir kapıya yaklaştık. Kapıda Prens'e hürmeten başlarını eğen iki muhafız nöbet tutuyordu.

Prens onları görmezden geldi ve bileğini yukarı kaldırdı. Kapının kenarlarından karanlık, kıvrımlı sarmaşıklar uzandı. Sarmaşıklar metal levhanın üzerinde sürünürken üzerlerinde dikenler ve gölgemsi yapraklar filizlendi.

“Diem,” diye tısladı Maura.

Kaskatı kesildim. Farkında olmadan kapıya doğru adım atmış, Luther'in büyüsünün çekimine kapılmışım. Elim önümde, havada asılı kalmış, titreşen karanlığın bir dalına uzanıyordu.

“Dikkatli ol,” diye mırıldandı Luther. Beni dikkatle izlese de ne durdurmak ne de büyüsünü geri çekmek için hamle yaptı. *“Bu sarayda gölgeler de insanlar kadar tehlikelidir.”*

İşte bundan hiç şüphem yoktu.

Yine de... Kendimi bir türlü koparamıyordum. Her ne kadar ölümcül olsa da kullandıkları olağanüstü gücün sarhoş edici bir yanı vardı. Her türlü hayatta kalma içgüdümü etkisiz hâle getiren ve beni içine çeken, doğuştan gelen bir şarkı.

Belki de Luther'in tehlikeli olmasının bir nedeni de buydu.

Karmakarışık sarmaşık yığınının kaşlarını çatarak, *“Nasıl oluyor*

bu?” diye sordum. “Ölümlülerin dünyasında ışık ve gölge katı değildir, zarar veremezler. Senin büyüün neden bu kadar farklı?”

Uzun bir sessizlik oldu. Cevap vermeyeceğinden emindim. Fakat sonra... “Hiç bulutsuz bir günde güneş ışığına büyüteç tuttun mu?”

“Kardeşim biz küçükken sokakta kayıp bir monokl bulmuştuk. Ormanda dökülen yaprakları yakmak için kullanmıştık.” Bir kahkaha attım. “O kadar yağmurlu bir mevsim olmasaydı Lumnos’un yarısını yakabilirdik.”

“Diem, *sus*,” diye fısıldadı Maura. Fal taşı gibi açık, telaşlı gözleri bir bana bir Prens’e çevrildi.

Yüzünün geri kalanı son derece ifadesiz olsa da dudağının kenarının hafifçe seğirişi bir gülümseme sayılabilirdi. “Bizim büyüümüz de aynı şekilde işler. Işığı çağırırız ve onu özüne odaklarız. Işık en saf hâliyle neredeyse her şeyi yakıp geçebilir.”

“Peki ya gölgeler?” diye sordum.

Kapıdaki iki muhafız huzursuzca kıpırdandı ve içlerinden biri alçak sesle boğazını temizledi. Ağızlarının kınamayla büzülmesinden, bunun ölümlülerin öğrenmesinin yasak olduğu bir bilgi olduğunu anladım.

Luther yine onlara aldırış etmedi. Gözleri kapının yakınında duran elimdeydi. Sarmaşıktan puslu bir sarmal çözülüp elime doğru uzandığında ve biraz ötemde durduğunda kaşlarını çatı.

“Gölgelerin işleyişi de aynıdır. Karanlık sadece ışığın yokluğu değildir, her şeyin yokluğudur. Işık yoksa ısı da, hava da yoktur. Gerçek karanlık yaşamın kendisini bile yok edebilir.”

Kaburgalarımın altında bir şey kıpırdadı.

Luther’e baktım. “Bu hâlâ onu nasıl katı hâle getirebildiğini açıklamıyor. Saf ışık ve saf karanlık bile bunu yapamaz.”

Dudakları tekrar kıvrıldı. Bu kez daha yukarı. “İşte bu yüzden Bayan Bellator, biz buna *büyü* diyoruz.”

Ondan nefret etmem için kilometrelerce uzunluğunda bir sebepler listem olmasına rağmen, yanıtı öyle beklenmedik, öyle ondan beklenmeyecek kadar sempatikti ki sırtışı bir kulağımdan diğerine yayıldı.

Kalp atışı kadar bile sürmeyecek bir an için, Luther etrafına inşa ettiği taşın kalenin kapılarını indirdi ve içinde yaşayan adama bir bakış atmama izin verdi. Olduğuna inandığım kişiden çok daha farklı bir şey olabilecek bir adama.

O kısa an, ben bir anlam veremedem geçip gitti. Köşeli çenesi gerilirken insani duyguları andıran her şey kayboldu. Bir kez daha mermerden oyulmuş bir heykele dönüşmüştü. Bakması hoş, tanınması imkânsız.

Bir elini avucu ileri bakacak şekilde kaldırdı ve abanoz sarmaşıklar kapıları ardına kadar açtı. İçerideki devasa oda da sarayın geri kalanı gibi zarif bir şekilde döşenmişti. Fakat bu oda daha sıcak ve rahat görünüyordu. Salon, içleri yumuşak malzemeyle bolca doldurulmuş koltuklar, pelüş minderler ve kemerli açıklıkları olan bir duvar boyunca asılmış tül perdelerle doluydu.

Luther bizi üzerinde helezonik çizgiler olan çuha ağacından oyulmuş, cilalı, sayvanlı bir karyolanın bulunduğu bir antreye götürdü. Çelimsiz bir figür, bedeninin büyük kısmı kat kat örtülerin altında, yatıyordu. Prens kapının girişinde durakladı. Diz çöküp başını saygıyla eğdi.

Kral Ulther.

Onu daha önce hiç görmemiştim. Ara sıra şehrin ölümlüler tarafına gelirdi. Özellikle de Eski Tanrılara tapınmaya karşı üstü kapalı bir tehdit olarak bazen Ölümlüler Şehri'nin farklı köşelerine yerleştirdikleri Tanrıça Lumnos'un mabetlerine törenle isim koymak için. Fakat annem öyle törenler sırasında beni evde tutmaya özen gösterirdi.

Kolumun sertçe çekştirildiğini hissettim. Maura bastonunun üzerine eğilmiş, bana ısrarcı bir bakış atıyordu.

Tabii ya.

Diz çök. Hürmet et. Protokol.

İtaatkâr bir şekilde tek dizimin üzerine çöksem de gözlerimi Kral'ın yüzünden ayıramıyordum. Daha iyi görebilmek için boynumu yukarı doğru uzattım.

Şaşırtıcı derecede genç görünüyordu. Yaşça büyük bir adam olduğu kesindi ama doğal nedenlerle ölmek üzereymiş gibi görünecek kadar da yaşlı değildi. Eğer bir ölümlü olsaydı onun babamla aynı yaşta olduğunu düşünürdüm.

Yine de bu konuda yanılacak değildim. Onun hükümdarlığı uzun zaman önce, yaşayan en yaşlı ölümlünün bile dünyaya gelmesinden çağlar önce başlamıştı. Nesiller boyu ölümlülerden uzun yaşamak, onların yaşlanıp ölmelerini tekrar tekrar izlemek nasıl bir şeydi acaba? Bu fikir bana son derece üzücü geldi.

Elbette bu Soydanlar, yasını tutacakları kadar önemsedikleri bir ölümlüyle muhtemelen hiç karşılaşmamışlardı.

Luther'in bakışlarının sıcaklığının üzerime çöktüğünü hissettim. Ayağa kalkmış, şimdi Kral'ın yatağının yanında duruyor ve her zamanki gibi beni izliyordu. Tahminimce Kral'ın huzurunda bile karşı koyamadığım isyankâr bakışımdan dolayı beni yargılıyordu.

Maura yanımda, hareketsiz duruyordu. Omuzları teslimiyet içinde çökmüş, gözleri tavana dikilmiş, Prens'in ona ayağa kalkmak için izin vermesini bekliyordu.

Bu manzara gururumu incitti. Bu adamlardan herhangi biri ondan böyle bir itaati hak edecek ne yapmıştı? Maura masum hayatları kurtarıırken, onların acımasız yasaları masum hayatları çalıyordu. Neden onun ya da benim onlara ya da herhangi birine diz çökmemiz bekleniyordu?

Luther'in onayını beklemeden, omuzlarım geride ve çenem yukarıda ayağa fırladım. Maura'yı da çekip ayağa kaldırdım ve Luther'e bu tavrıma müdahale etmesi için meydan okuyan, cesur, pişmanlıktan yoksun bir gülümsemeyle baktım.

Luther tepki vermeyi reddederek gözlerini gözlerime dikti. Hisz bir tonda, "Görevlerinize devam edebilirsiniz," dedi.

Tırnaklarını derime gömen Maura kaşlarını çatarak beni yatağa doğru sürüklerken somurtan yüzünden açık bir komut okunuyordu: *Uslu dur.*

Burun deliklerim şişerek ona sessiz bir tepki verdi: *Bu zaten uslu hâlim.*

Maura çantasını ellerime tutuşturdu. Sonra Kral'a doğru döndü. İkimiz de işe koyulduk. Maura Kral'ın durumunu değerlendirirken ben de onun çantasındaki eşyaları yan masaya yerleştirdim.

Kral'ın gözleri kapalı, nefesleri düzenliydi. Maura bana aylar önce Kral'ın bilincini kaybettiğini söylemese onun sadece uyuduğunu düşünebilirdim. Feci kaderinin tek işareti, griye çalan solgun teni ve kaslarının körelmeye başladığı yerlerde etinin kemiklerine yapışmasıydı.

Adamdan nefret etmek için elimden geleni yapmama rağmen içimde bir nebze şefkat uyandı. Aklım onun sayısız zulümden sorumlu olduğunu, nesiller boyu süren hükümdarlığı boyunca türüme karşı baskı ve zalimlikle hüküm sürdüğünü anlasa da yüreğim sadece ölmekte olan zayıf bir adam görüyordu.

Karşımdaki başka bir hasta olsa yanına oturup elini tutar, ruhundan geriye kalan her parçayı yatıştırmak için yumuşak sözler söyledim. Fakat Prens içeri girdiğimden beri gözlerini benden ayırmamıştı ve çizmemde Fortos çeliğinden bir bıçakla Kral'dan bir nefes uzakta durmak, şansımı zaten yeterince zorluyordu.

Maura Kral'ın yatmaktan oluşan yaralarına merhem sürerken ve şişmiş eklemlerine masaj yaparken geride durdum. Ona yardım edi-

yor olmalıydım. Bunun resmî görev değişimimiz olacağı düşünül-
düğünde aslında *ben* yapmalıydım.

Gelgelelim o gün başka planlarım vardı.

Maura –tanrılara şükürler olsun ki– gerginliği hafifletmek için neşeli bir sohbet başlattı. Luther’i karısının küçük aile çiftliklerinde yaptığı son hasatla ilgili sıradan bir konuşmanın içine çekerek fark ettirmeden, tatlı dille Prens’in gardını düşürmesini sağladığı için kendi kendime gülümsedim. Maura’nın anne sıcaklığı en soğuk kalpleri bile yumuşatabilirdi. Bu özellik bende doğuştan var olmasa da Maura’dan öğrendiğim en eski ve yararlı becerilerden biriydi.

Sohbetleri koyulaştı ve Luther’in gözleri nihayet gözlerimden ayrılıp Maura’ya çevrildi. Bundan yararlanarak yavaşça çıkışa doğru ilerledim.

Kapıya doğru gerileyip telaşla, “Hay aksi,” dedim. “Çantamı ön tarafta bırakmışım. Geldiğimizde yaşadığımız *heyecan* yüzünden unutmuş olmalıyım.” Luther’a suçlayıcı bir bakış attım.

Prens bana doğru bir adım attı. “Muhafızlardan birine söyle-
rim...”

“Gerek yok, yolu hatırlıyorum.” O yolumu kesmeden önce koş-
maya başladım. “Çantayı alıp hemen döneceğim.”

“Bayan Bellator...”

“Bana iki dakika verin!”

“Bayan Bellator, *durun*.”

“Hemen döneceğim!” Kral’ın süitinin dışındaki koridora çıktım
ve hızlı adımlarla ilerledim.

Arkamdan haykıran seslere, koşan ayaklardaki çizmelerin çıkar-
dığı sesler eşlik ediyordu. Zihnim ezberlediğim adımların izini sürer-
ken, bedenimi ayaklarımın taşıyabildiği kadar hızlanmaya zorladım.

Sağa dön, yirmi adım. Ya da o hızda bana yirmi adım gelen bir me-
safe. Tekrar sağa dön, sonra... *Lanet olsun*, sol muydu yoksa sağ mı?

Daha önce gözüme ilişen bir odaya girdim. Perdeleri ışığı kesmek için çekilmiş karanlık bir ofis. İnce bir toz tabakası odadaki her şeyi kaplamıştı ve tozlar yüzünden öksürüp yerimi belli etmemek için nefesimi tuttum.

Hemen sonra tek bir muhafız kapının önünden geçti. Adımları koridorda cılızlaşıp geride sessizlik kalırken kımıldamadan durdum.

Aldığım risk meyvesini vermişti. Luther'in Maura'yı Kral'la asla yalnız bırakmayacağından emindim ve kraliyet yatak odasının kapısında sadece iki muhafız varken, peşimden gelmek için sadece bir kişiyi görevlendireceğini düşünmüştüm. Ve o muhafızı da hiçbir çaba vermeme gerek olmadan atlatmıştım.

Çıkardığım işin verdiği memnuniyetle sııttım.

İkinci adım tamamlandı.

Dışa yansıttığım öz güven, nihayet bana sahte olmaktan çok gerçek gibi gelmeye başlamıştı. Önce güçlü bir Soydan silah tüccarından önemli belgeler çalmıştım, şimdi de kraliyet sarayında özgürce dolaşıyordum. Belki de bir Koruyucu olmak için doğmuştum.

Tanrıların bir mucizesi sayesinde karanlık bir köşeye tıkulmuş çantamı gördüm. Artık boş olan koridora girip çantamı aldım ve omzuma attım.

Gömleğimin altına gizlediğim kâğıdı çıkarıp açtım. Onyıllar boyunca Koruyucular, hizmetkâr ya da tüccar kılığında saraya girmişti. Ölümlülerin kraliyet sarayındaki hareketleri her zaman katı bir şekilde sınırlandırılmış olsa da isyancılar sarayın birçok kanadının ve katının ilkel bir kat planını bir araya getirmeyi başarmışlardı.

Haritanın büyük bir kısmı hâlâ boştu ya da sadece kaçamak bakışlara dayanarak kabaca çizilmişti. İçinde bulunduğum kanat, üzerinde "Kraliyet Ailesi İkametgâhı" yazan bir dikdörtgenden ibaretti. Merdiven boşlukları ve muhafızların nerede görevlendirileceğine dair olası tahminler not edilmişti. Gerisi bana kalmıştı.

Haritanın alt köşesinde, birkaç kat aşağıda ve bol dönemeçli bir labirentin ötesinde parlak kırmızı daireyle işaretlenmiş bir kapı vardı.

Vance'e göre bu kapının ardında dik, yosun tutmuş, helezoni bir merdiven vardı ve bu merdiven bir yer altı kanalında son buluyordu. Orada, su kenarındaki iskeleye bağlanmış küçük ama sağlamlaştırılmış bir tekne bulacaktım. Kral'ın Kutsal Deniz'de seyahat ederken kullandığı özel ulaşım aracıydı bu.

Koruyucuların bana verdikleri görev teknede kaçak bir yolcunun görünmeden saklanabileceği bir yer aramaktı. Vance bana bu bilgiye neden ihtiyaç duyduğunu anlatmayı reddetmiş, sadece Arboros'taki isyancılar hücresinin koordine ettiği bir görev için gerekli olduğunu söylemişti. Oraya gitmek, ihtiyacım olanı almak ve geri dönmek için en iyi olasılıkla dakikalarım vardı.

Bu imkânsız bir istekti ama yeterli gelmek zorundaydı.

Haritayı kaldırıp sarayın arka tarafına doğru koşmaya başladım ve hizmetkârların geçidi olarak işaretlenen bir merdiven boşluğunu hedefledim. Görevliler tarafından kullanılan korumasız koridorlara girebilirim bir şansım olabilir ve böylece...

Ayak sesleri.

Koridorda.

Yavaş, sert ve bana doğru yaklaşan adımlar.

Sol, sağ, sol, sağ... Davul sesini andıran bu sesler yüzünden başka hiçbir şey göremez ve işitemez oldum. Fakat bir şekilde... Bir şekilde biliyordum.

Luther.

İçimde, derinlerde bir şey onun muazzam gücü koridora yayılırken uğuldadı. Kollarımdaki tüyler Luther'e uzanmanın özlemini çekercesine diken diken oldu.

Bir oda ya da niş, saklanabileceğim herhangi bir yer aramak için

etrafımda döndüm. Fakat her iki yanımda iki uzun, pürüzsüz duvar uzanıyordu.

Sessizce küfrettim. Gerçekten de dakikalar önce başarımdan dolayı kendi sırtımı mı sıvazlıyordum?

Gözüm uzun bir taş sütuna takıldı. Biraz dardı ve tavanları süsleyen, parlayan kürelerden yayılan ışığa yakınlığı içime sinmemişti. Luther sütunun ötesine geçerse gözünden kaçmamın bir yolu yoktu ama elimdeki tek şey de buydu. Sütunun arkasına saklanıp nefesimi tuttum.

Luther'in ayak sesleri yaklaştı. O kadar yavaş yürümesine şaşır-mıştım. Gideceği yere varmak için hiç acelesi yok gibiydi. Sanki beni kafesteki bir fare gibi kapana kısırdığını zaten biliyordu.

Ayak sesleri kesildi.

"Bayan Bellator."

Göğsüm sıkıştı. Bedenimi ince bariyerin arkasında olabildiğince küçültmeye çalıştım. Yoksa beni çoktan fark etmiş miydi? Benim onun varlığını hissettiğim gibi o da benim varlığımı hissedebiliyor muydu?

"Her neyin peşindeysen seni temin ederim ki hemen ortaya çık-man yararına olacaktır."

Ya, ne demezsin? Akciğerlerim sessiz kalmak için verdiğim çaba yüzünden patlamak üzere olmasaydı o anda gülebilirdim.

"Diğerleri seni benden önce bulursa seni korumak için elimden pek bir şey gelmez."

Beni korumak mı? Beni saf mı sanıyordu? Gerçekten benden beklediği, ortaya çıkıp...

"Sonun annen gibi olmasın. O bana ihanet etti ve güvenimi kaybetti. Onun hatalarından ders almalısın."

Kanım damarlarımda dondu.

Sonun annen gibi olmasın.

Kaynayan sıcak şüphe kafatasımı doldurup tüm mantıklı düşün-

celeri yok etti. Annem ne *hata* yapmıştı? Ve Luther onu nasıl cezalandırmıştı?

Elimi çizmemin içine gizlediğim bıçağa kaydardım. Luther bıçağı saklamama izin vermekle aptallık etmişti; bu aptallığı onu yaptığı tüm seçimlerinden pişman edecekti.

Parmaklarım beklentiyle titredi. Kabzayı o kadar sıkı kavradım ki kenarları neredeyse derimi kesecekti. Bıçağın ara sokaktaki Soydan adama olduğu gibi boynunu kestiğini gözümde canlandırdım, kanının tenimdeki sıcaklığını ve ben damarının iyileşmesini önlemek için bıçağı yerinde tutarken gri mavi gözlerindeki ışığın ağır ağır söndüğünü hayal ettim. Pişmanlığı andıran keskin bir his içimi kemirse de bu hissi öfkeyle bir kenara ittim.

Koridora adım atıp kaderime –ve onunkine– razı olmak üzereydim ki bu kez daha aceleci olan bir dizi ayak sesi gitgide yükselip durdu.

“Ekselansları, onu bulamıyoruz. Ana merdivenlerde ya da ön salonun yakınlarında yoktu.”

Ardından gelen sessizlik o kadar derindi ki içinde boğulabilirdim.

“Her kata, her merdivene, her çıkışın içine ve dışına muhafızlar yerleştirilmesini istiyorum. Kral’ın odalarındaki birlik üç katına çıkarılsın. Ne görürlerse görsünler ya da duyarlarsa duysunlar hiç kimse görev yerini terk etmeyecek.”

“Emredersiniz Ekselansları.”

“Onu bulursanız, sadece beni çağırın. Kimse ona müdahale etmeyecek. Bu sarayın sakinlerinden birini korumanız gerekmedikçe *saldırmayacaksınız.*”

“Emredersiniz Ekselansları.”

“Onun canlı bulunmasını istiyorum. Anlaşıldı mı?”

“Evet Ekse...”

“Gidin.”

Ayak seslerinin yankısı koridorda uzaklaştı.

Acı verici derecede uzun bir süre boyunca sessizlikten başka bir şey işitmedim. Kulağıma ne ayak sesleri ne de beni dışarı çekecek sahte güvenlik vaatleri geldi. Bana Luther'in çıkıp gittiği anı kaçırmış olabileceğimi düşündürecek kadar uzun süre bekledim, hatta aklımdan etrafımı görmek için başımı uzatmak bile geçti. Ta ki alçak sesi sessizliği yarana kadar.

"Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun Bayan Bellator. Umarım ne yaptığını biliyorsundur."

Yürüyüşünün ritmik temposu bir kez daha yükseldi ve uzaklarda kayboldu.

Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca başka bir şey işitmedikten sonra nihayet kendime, yanan ciğerlerimi rahatlatmak için bir yudum hava alma izni verdim.

Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Artık hedefime ulaşma şansım yoktu. Muhafızlar yeni yerlerini almadan önce merdiven boşluğuna ulaşısam bile aradığım odada kapana kısıtılabilirdim. Koridorda refakatsiz dolaşırken bulunmak zaten yeterince kötüyken Kral'ın özel teknesinde ya da gizli su yolunda bulunmak...

Başım arkaya yatınca ağır bir gümbürtüyle arkamdaki sütuna çarptı.

Üçüncü adım... Başarısızlık.

MUHAFIZLAR BAĞIRIP SİLAHLARINI çekerek bana doğru fırladıklarında kraliyet sütlerine çıkan köşeyi zar zor dönmüştüm.

Dudaklarıma masum bir gülümseme yerleştirdim. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Yanlış bir yola sapmış olmalıyım."

Saniyeler içinde etrafım sarıldı. Biri yüzümü pürüzlü, taş duvara

çarptı ve kollarımı sırtıma doğru acı verici bir şekilde büktü. Boğazımda bir bıçak belirdi. Bıçağın kenarı çenemin altındaki yumuşak ete baskı yapıyordu.

Arkamda Maura endişe içinde feryat ediyor, muhafızlara içinde bulunduğum durumu makul bir dille anlatmaya çalışıyordu. Muhafızların Maura'nın söylediklerinden hiç etkilenmemeleri şaşırtıcı değildi.

Muhtemelen karşı koymalıydım. Sırf Luther benden tam olarak bunu yapmamı beklediği için. Fakat başarısızlığımın yarattığı hayal kırıklığı içimdeki tüm mücadele isteğini öldürmüştü.

Bir muhafız çantayı omzumdan çekip aldı ve bıçağıyla altını kesti. Düşen tentür ve toz kavanozları taş zemine çarparak paramparça oldular. Sargı bezi şeritleri dağınıklığın içine gömülüp kullanılmaz hâle geldi. Boşa giden onca malzemeye bakıp yüzümü eksittim.

Yere dökülen tozları ayağının ucuyla karıştıran bir muhafız, "Bunlar ne, zehir mi?" diye bağırdı.

"İlaç," dedim.

"Kanıtla."

"Bunu nasıl yapabilirim ki?"

"Bu, senin sorunun ölümlü."

"Peki. Her birinden birer kaşık al. Yarın ölürsen, gelip beni tutukla."

Muhafız omzum eklem yerinden doğal olmayan bir açıyla kıvrılana kadar kolumu büktü. Bedenim sarsıldı ve boğazımdaki bıçağın altında keskin bir acı ve göğsümden aşağı kayan ılık damlacıklar hissettim. Dişlerimi sıktım. Sefil bir yanıma acıyı memnuniyetle karşıladı.

Hepsini hayal kırıklığına uğratmıştım. Öyle gururlu ve kibirliydim ki bunu yapabileceğimi ve yanıma kâr kalacağını düşünmüştüm.

Kışkırtıldığım her an yanımda olan ses bile tuhaf bir şekilde or-

talıkta yoktu. Hangi karanlık köşede yaşıyorsa oradan çıkıp beni savışmaya, *yok etmeye* teşvik etmesini beklesem de kıpırdanmadı bile.

Gözlerimi kapatıp yüzümü soğuk duvara dayadım.

Başarısızlık. Safça, müthiş bir başarısızlık.

Koridordan ritmi tanıdık ayak sesleri duyuldu. Muhafızlar –beni duvara yaslayan hariç– kaskatı kesildiler. Selam vermek için yumruklarını göğüslerine götürdüler.

“Ekselansları, onu koridorda casusluk yaparken bulduk.”

“Yalancı,” diye mırıldandım.

Muhafız büktüğü dirseğini omurgama dayadı ve dudaklarımdan istemsiz bir acı çığlığı döküldü.

Maura titreyen bir sesle yalvardı. “Ekselansları, istenmeden yapılmış bir hataydı. Sarayda yeni, henüz kuralları anlamıyor. Size yalvarıyorum, ona merhamet gösterin.”

Uzun bir duraklama oldu. Sessizliği sadece Maura’nın inlemeleri bölüyordu.

Luther, “Bırak onu,” diye homurdandı.

Muhafız tereddüt etti. Bıçak boğazımdan uzaklaşsa da bedenim olduğu yerde sabit kaldı.

“Ekselansları, o...”

“*Onu bırakmanı* söyledim.”

Muhafız kollarımı bıraktı ve uzaklaşırken beni son bir kez itti. Kollarımı silkeleyip omzumu ovuştururken kaşlarımı çatamadım bile.

O anda Luther’e bakmak yerine yapmayı tercih edeceğim o kadar çok şey vardı ki. Kendimi gryvern’e yem etmek gibi. Cam kavanozlarımın parçalanmış kalıntıları üzerinde çıplak ellerim ve dizlerim üzerinde sürünmek gibi.

Ağır ağır, isteksizce yüzümü ona çevirdim.

Ah, Prens *çok kızmıştı*.

Daha önce onda sadece küçük duygu belirtileri görmüştüm. Endişe. Kız kardeşi yere yığıldığında. Memnuniyet. Kuzeni son ziyaretimde beni azarladığında. Rahatsızlık. Ben ne zaman yakınlarında olsam... Yani, hemen hemen her zaman.

Oysa şimdi yüzünde gizlenmemiş bir öfke vardı. Zaten sert olan yüz hatları daha da sertleşerek bükülmez bir çeliğe dönüşmüştü ve mavi gözleri kötülükle parlıyordu. Elleri kalçamda dolaşırken hissettiklerimden çok farklı bir şekilde tenimi ısıtan, çıtırdayan bir ateş aurasıyla çevriliydi.

Yutkundum.

“Açıkla!” diye bağırdı.

“Çantamı buldum, sonra da geri geldim.” Sesimin titrediğini fark etmemle yüzüm buruştu.

“Nerede?”

“Koridorda omzumdan düşmüş.”

“Muhafızlar seni neden görmediler?”

“Kayboldum.”

Yan tarafında, avuçlarının ortasından büyü yayılmaya başladı. Işık ve gölge kıvılcımları bileklerinin arasından geçerek canlı bir eldiven dokudu.

İçimdeki uyuklayan ses meraklı bir gözünü açtı.

Luther’in bakışları muhafızlara çevrildi. “Size ona saldırmamanızı söylemiştim.”

Beni iten adam bir adım öne çıktı. “Siz gelene kadar onu tutuyorduk Ekselansları. Üzerini aramaya başladık ve bize saldırdı.”

Muhafıza bakıp gözlerimi devirdim. “Ya, öyle mi? Hikâyen bu mu yani?”

“*Sessizlik!*”

Luther’in gürleyen sesi karşısında herkes sustu. Öfkesi havada o kadar yoğun bir şekilde asılı duruyordu ki neredeyse dumanlı tadı-

nı alabiliyordum. Emri koridorda yankılanırken gözlerim gözleriyle buluştu.

Sonun annen gibi olmasın...

Gözlerini kısarak bana baktı. "Sen..."

"Ekselansları, lütfen." Maura sendeleyerek öne çıktı. Muhafızlar yolunu kesmek için uzandığında bağırsa da yüzünde nadiren gördüğüm ciddi bir kararlılık vardı. "Diem'in yaptıklarını mazur göremem. O..." Durdu ve bana baktı. "Pervasızca hareket etti. Ve çocukça."

İrkildim.

"Fakat bu kızı bebekliğinden beri tanıyorum ve içinde biraz olsun art niyet yoktur. Kötü bir niyeti yoktu. Hayatım üzerine yemin ederim."

Midem altüst oldu. *Gerçeği bilse...*

Gölgelere gömülüp kaybolmayı hiç o kadar çok istememiştim.

Luther'in çizimleri zemine saçılmış cam parçalarını çitirdatarak bana yaklaştı ve ben pes edip gözlerimi kaçırana kadar gözlerini benden ayırmadı. Eğer beni oradan canlı çıkaracaksa, bakışma yarışmasını kazanmasının mahzuru yoktu.

Göz ucuyla gözlerinin boynuma odaklandığını fark ettim. Bir koluna dolanan büyüü silkeleyip bana doğru uzandı. Boğazıma sarılacağı beklentisiyle hazırlandım ama yaptığı şey beni çok daha fazla tedirgin etti.

Yarayı incelerken elinin dokunuşu çarpıcı derecede nazikti. Acı bile hissetmedim. Sadece başparmağının çenemin altından boynumun kıvrımına doğru tenimi yavaş ve dikkatlice okşadığını ve köprücük kemiğimdeki eski bir yara izinde durakladığını hissettim. İçim ürperdi.

Eli durakladı. Geri çektiğinde parmaklarını kaplayan koyu kırmızı kana baktı.

"Rigorn. Yannick."

Muhafızlardan ikisi öne çıktı. Biri beni duvara iten adamdı. Diğer elinde kanlı bir bıçağı sıkıyordu.

Luther hâlâ karanlıkta kıvranan buklelerle sarılı diğer elini uzattı. “Silahın.”

Muhafız, bıçağın kabzasını Luther’in uzattığı avucuna koyduğunda Luther’in gölge büyüü bıçağın etrafını sardı ve bıçağa korkunç, titreşen bir enerji bulaştırdı. Muhafızın eli bıçağı bırakmak istemiyor gibi bir an durdu. Adamın titrediğini fark ettim.

Luther bir çingiraklı yılan gibi hızla saldırdı; bıçak bir an elindeydi, sonra bir anda muhafızın karnına saplandı. Dikenli, siyah sarmaşıklar yaranın etrafındaki deriyi delmek için uzanıyordu.

İçimdeki şifacı bıçağın saplandığı yere karanlık bir hayranlık duydu. Bıçaklanmak için *iyi* bir nokta bulunmasa da bunun gerçekleşmesi kesinse, daha az damarın geçtiği ve hayati organların olmadığı bir nokta olmalıydı. Müthiş acı verecek olsa da Soydanların iyileşme yetisi sayesinde muhafız hiç zorlanmadan hayatta kalacaktı.

Luther bu tür şeylerde uzmanlaşmıştı sanki.

Diğer adama doğru döndü. “Onu muhafızlar odasına götür ve orada bekle. *Seninle* sonra ilgileneceğim.”

Beti benzi atsa da muhafız itaat etti. Meslektaşını inliyor ve götürülürken yarasını tutuyordu.

Bağırsaklarına acımasızca bıçak saplanan bir adamı görmek neden dudaklarımı gevşetti bilmiyorum ama birden dilim çözüldü.

“Bu gerçekten gerekli miydi?”

“Diem Bellator,” diye çıkıştı Maura. “*Sus.*”

Luther’in başı yavaşça bana çevrildi.

Sessizce yanıma dönerken sanki boyu uzamış, irileşmişti. Parlayan gözleri beni başka tarafa bakamaz hâle getirmişti.

“Boğazını kesen adamı mı savunacaksın?” diye sordu alçak, yumuşak bir sesle.

Boynumdaki yaraya nazikçe dokundum ve artık kanamadığını görünce şaşırdım. “Sadece bir sıyrık. Birini bıçaklamaya değmez.”

Yüz hatlarında şoka benzer bir ifade belirdi. Sonra o ifade hızla kararlılığa dönüştü.

“Bu saraydaki insanlar, bana itaatsizlik etmenin sonuçları olduğunu öyle ya da böyle öğrenmeli.”

Luther uzanıp parçalanmış çantamı, yere saçılmış kâğıtları ve kırılmamış kavanozları topladı.

Hepsini bir yığın hâlinde kollarıma kabaca bırakıp bana sert bir bakış attı. “Gitme vaktin geldi Bayan Bellator.” Çenesinin pürüzsüz teni yanağımı ısıtana kadar eğildi ve fısıltıyla söylediği sözler kulağımı okşadı. “Canınla birlikte gideceğine şükret.”

Maura cevap vermemi beklemedi. Aceleyle ileri atıldı ve bileğimi yakaladı. Az kalsın eşyalarımın avuçlarımdan yuvarlanmasına neden olacaktı. “Evet, elbette Ekselansları. Cömert merhametiniz için çok minnettarız.”

Teşekkür, özür ya da belki küfür olabilecek bir şeyler mırıldandım. Zihnim, karşımdaki adamın birkaç dakika içinde nasıl olup da beni korumaktan, kendi muhafızını bıçaklamaya ve hayatımı tehdit etmeye geçtiğini anlamaya çalışmakla meşguldü.

Ne zaman Prens'i anlamaya başladığımı düşünsem beni büsbütün şaşırtacak bir şey yapıyordu. Öfkesinden, hatta büyüünden çok onu gerçekten bir tehdit hâline getiren de buydu.

Annemi kendisinin müttefiki olabileceğine ikna etmişse, ardından bana yaptığı gibi ona da sırt çevirmişse...

Sonun annen gibi olmasın.

Eve dönerken yol boyunca Luther'in sözleri kafamın içinde yankılandı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Maura, Lumnos Şehri'nin sınırlarından epey uzaklaşana dek benimle konuşmadı.

İlk başta, sessizlik için ve içimde savaşılan tüm duyguları parçalara ayırma fırsatı bulduğum için minnettardım.

Utanç. Suçluluk. Öfke. Korku. Hepsi kendi kendini yok eden bir döngüyle dönüp duruyordu.

Gelgelelim ikimiz Ölümlüler Şehri'ne doğru yürüdükçe sessizlik daha da dayanılmaz bir hâl aldı. Maura daha önce bana hiç kızmamıştı. Zararsız anlaşmazlıklarımız olmuştu ama bunlar hiçbir zaman aramızı bozmamıştı.

Oysa şimdi bana bakamıyordu bile.

Ormandaki ağaçlar seyrelmeye başlarken Ölümlüler Şehri'nin binaları yavaş yavaş görünmeye başladı ve ikimiz de şifacılar merkezinin kargaşasına kapılmadan önce fazla zamanımız olmadığını biliyordum.

“Özür dilerim,” diye geveledim. “Bugün bir hata yaptığımı biliyorum. Bir sürü hata.”

Maura önce hiçbir şey söylemedi. Sadece düşünceli bir şekilde önündeki yola baktı. Fakat karşısındakini sessizlikle cezalandıracak

yapıda biri değildi. O ciddi zihninin içinde sözcükleri özenle seçtiğini biliyordum. Bilmediğim şey ise, bunu pişman olacağı bir şey söylemekten kaçınmak için mi, yoksa beni milyonlarca küçük parçaya ayırmak için mi yapıyordu.

Nihayet, “Bu, benim hatamdı,” dedi. Durakladı. Sonra bir karara varmış gibi başını salladı. “Annene güvenmeliydim. Auralie seni en iyi tanıyan kişiydi ve eğer o, bu işin üstesinden gelebileceğine inanmıyorsa buna saygı duymalıydım.”

Milyonlarca küçük parçaya ayıracaktı demek.

Kızmıştım. “Üstesinden gelebilirim. Bu bir hataydı. Bir daha olmayacak.”

Soğuk, neşesiz bir kahkaha attı. “Hayır, kesinlikle olmayacak.”

Koşup önüne dikildim ve onu durmaya zorladım. “Bir dahaki sefere tüm kurallara uyacağıma söz veriyorum.”

“Bir dahaki sefere mi?” Bana inanmaz gözlerle baktı. “Bir dahaki sefer diye bir şey olmayacak Diem. Prens Luther bir mucize eseri seni saraya geri kabul etse bile ben kesinlikle kabul etmeyeceğim.”

“Prens’ten özür dilerim. Ona güvenilir biri olduğumu gösteririm. Teller için sarayın şifacısı olarak hizmet etmeye devam etmeliyim...”

“Teller için mi?” Parmağını yüzüme doğru sallarken kahverengi gözleri kısıldı. “Muhafızlarla dövüşürken Teller’a dair endişen nelerdeydi? Ya Kral’ın odasından kaçtığında, Prens’e küstahlık ettiğinde? O çocuk bu yaptıklarından herhangi biri yüzünden okuldan atılabilirdi.”

Ağzım kapandı. Suçluluk duygusu dilimi tuttu. Haklıydı.

“Teller’ın, kız kardeşinin tutuklanıp idam edildiğini görmekten-se eğitimini kaybetmeyi tercih edeceğinden eminim.”

Gerçekleri bir bir sıralıyordu. Teller annemin anlaşmasını korumak için aldığım riskleri bilse bir an bile tereddüt etmeden o okulu bırakırdı.

Babam bilse... Düşündükçe ürperiyordum. Babamın öfkesi Prens'inkini gölgede bırakırdı.

"O anlaşma annenle Kraliyet arasındaydı," dedi Maura. "Sana bundan hiç bahsetmemeliydim. Bu işe karışmak sana düşmezdi."

"Karışmaktan başka seçeneğim yok. Bunu sen de biliyorsun."

"Annen burada olsaydı..."

"Annem burada *değil*."

"Bunun için tanrılara şükürler olsun. Onun ne kadar hüsrana uğrayacağını görmek yüreğimi yakardı."

Sözlerinin üzerimdeki etkisi, hançerimi alıp dosdoğru göğsüme saplamasından farksızdı.

"Bugün her şeyi riske attın Diem. Merkezdeki işimizi, kardeşinin okulunu, tüm ailenin emniyetini, *benim* emniyetimi. Senin yüzünden ikidir bir saray muhafızı bana bıçak çekiyor. Peki ne uğruna? Söyle bana, tüm bunları riske atmaya değecek kadar önemli olan neydi?"

Yargılayan gözlerine bakmaya dayanamayınca gözlerimi kaçırdım.

"Bunun o Prens'le aranızda olanlarla bir ilgisi var mı?"

Dişlerimi sıktım. "*O Prens*'le aramda bir şey olduğu yok."

"Ah, bana martaval okuma. İkiniz, gözlerinizi birbirinizden almıyorsunuz. O sana dokunmadan duramıyor, sen de onu kışkırtmadan duramıyorsun."

"Aramızda bir şey yok," diye çıktım. Sözlerime sert bir ton işlemişti.

"Peki." Başını yana eğerken ellerini göğsünde kavuşturdu. "O zaman nedeni, şifacı olmak istememen mi?"

Gözlerim yeniden gözlerine çevrildi. "Tabii ki şifacı olmak istiyorum. Şifacı olmak... benim tüm hayatım."

"Kesinlikle." Yüz ifadesindeki buzun bir kısmı eridi. "Bu konuda hiçbir zaman gerçek bir seçeneğin olmadığını biliyorum. Annen daha sen yürümeye başlamadan onun öğrencisi olacağına karar vermişti."

“Gerçekten isteseydim farklı bir yol seçebilirdim,” diye karşı çıksam da Maura’nın bakışları bunu benden daha fazla yutmadığını gösteriyordu. Bir nefes verdim. “Yani buraya kadar mı? Tek bir hata yaptım ve artık şifacı olmak için yeterince iyi değil miyim?”

“Mesele yeterince iyi olmak değil. Son derece yeteneklisin. Çabuk öğreniyorsun, çok çalışıyorsun, hastalarla aran çok iyi. Müşterilerimizin yarısı kulaklarıma neşter vurmak istememe neden oluyor ama sen her zaman onlara karşı nazik olmanın bir yolunu buluyorsun, bunu hak etmeyenlere bile.”

“O zaman sorun ne?”

“Gönlün bu işte değil. Ya da yanlış sebeplerden dolayı bu işte. Stajyerken hep ormanda dolaşıp malzeme toplamak ya da en tatsız hastalarımızla sohbet edip hayatları hakkında bilgi almak isterdin.”

“Aynı şeyi tüm stajyerler için söyleyebilirsin.”

“Hayır Diem. Stajyerlerden bunları yapmalarını istediğimde onlara başka bir görev vermem için bana yalvarıyorlar.” Elimini avuçlarının içine alırken yüzü yumuşadı. “Sen benim ailemden biri gibisin. Mutlu olmanı istiyorum. Seni tatmin edecek bir hayatın olsun istiyorum. Ve eğer bu, o hayat değilse...”

“İstedğim bu.”

“Diem...”

“*İstedğim bu* Maura. Ben mutluyum. Gerçekten mutluyum. Bugün olanlar için de özür dilerim.” Elini sıktım ve yüzüme ikna edici olduğunu ümit ettiğim bir gülümseme kondurdum.

Çünkü *mutluydum*. Yanımda beni seven insanlar, iyi yaptığım bir mesleğim ve çoğu ölümlünün uğruna cinayet işleyeceği kadar güvenli, rahat bir geleceğim vardı.

Mutluydum. Gerçekten.

Gerçekten...

“KART OYUNU için buradayım.”

Yüzümü o günkü yirminci tatlı, masum gülümsemem için zorladım. Henüz hiçbiri işe yaramamış olsa da başarısızlıklar silsilem artık sona ermeliydi.

Nöbetçi –şansıma, bu kapının önünde son dikildiğimde kavga ettiğim kaslı, iğrenç Koruyucu’nun ta kendisiydi– homurdandı. “Bu gece kart oyunu yok.”

Gözlerimi devirdim. “Bunu tekrar yapmak zorunda mıyız? Üye olduğumu biliyorsun. Unuttuysan söyleyeyim, bu konuda çok önemli bir rol *oynadın*.”

“Ah, unuttur muyum?”

Bir ona bir kapıya baktım ve ayağımı beklenti içinde yere vurdum. “Yani?”

Yaklaşmadan önce boş sokağa bir göz attı. “Kart oyunları toplanmalar içindir. Bu gece toplantı yok.”

“Bugün bir görevim vardı ve Van...”

“*Baba*.”

“Doğru. *Baba* görevin nasıl gittiğini konuşmak için onunla burada buluşmamı istedi. Yani... bırak içeri gireyim.” Sırıttım. “Lütfen.”

Duvara yaslanıp beni ağır ağır, dikkatle süzdü. Geçen seferki gibi gözlerini gölgelemek için geniş kenarlı bir şapka takmıştı. Dudaklarında hiç hoşuma gitmeyen bir sırıtış belirdi.

“Bu gece sakın bir gece,” dedi.

Kahretsin. İlk gecemden, Henri’nin üyeliğini kanıtlamak için bir tür parola kullandığını hayal meyal hatırlasam da cevabı hatırlamıyordum. Henri ve Brecke, Henri’nin “kan ayini” şakası üzerinden benimle dalga geçmekle meşguldü.

“Küçük, sevimli, gizli el sıkışmalarınızı henüz bilmiyorum. Emi-

nim içinde ağaçla ilgili bir şeyler vardır ve muhtemelen alevlerle, yanmakla ya da ateşle ilgili de bir şeyler.”

“Parola yoksa giriş de yok.”

“Ah, hadi ama...” diye homurdandım. “Bu, şaka olmalı.”

“Şaka gibi mi görünüyorum?”

“Taktığın şapkayı gördün mü?”

Gülümsemesi soğuk bir şeye dönüştü. “Tişörtünü çıkarıp bana dövmeni gösterebilirsin.”

“Benim dövmem yok.”

“Belki gömleğini çıkarmana razı olabilirim.” Gözlerindeki parıltı yırtıcıydı fakat tahrik olmuş değildi; benimle oynuyor, gıcıklığına beni kızdırıyordu.

Parmaklarım ikiz hançerlerimin kabzalarına vuruyordu. “Ya da seni bıçaklayıp içeri öyle girebilirim şapkalı çocuk.”

“Bir Kardeş’i tehdit ediyorsun demek? Sadakatini kanıtlamak için tuhaf bir yol.”

“Geçen sefer işime yaramıştı.”

“*Bırak girsin* Kardeşim.”

Hızla döndüm ve Vance’in arkamda dikildiğini gördüm. Oldukça eğlenmiş gibiydi.

Bir kez daha Vance’in yüzünün bana ne kadar tanıdık geldiğini fark ettim. O ilk gecedan önce onunla doğru dürüst tanışmadığımdan emindim ama onda eski, gömülü bir anıyı çağrıştıran bir şeyler vardı. Bizi birbirimize bağlayan ipi çekmeye çalışsam da hatıra ulaşamaz bir yerde takılı kaldı.

Nöbetçi ayağa kalkıp kapıyı bizim için açtı. Yanından geçerken göz kırpışını yakaladım.

Vance beni toplantının yapıldığı geniş odaya götürdü ve oturmamı işaret etti. İki adam arkadaki bir kapıdan içeri girerken Vance çektiği birkaç sandalyeyi eğreti bir çember şeklinde dizdi.

“Kız Kardeş Diem, Kardeş Brant ve Kardeş Francis’i hatırlarsınız.”

Gülümsedim. Karşılığında adamlardan biri homurdanırken diğeri sessizce başını salladı. Üyelliğime karşı çıkmalarının nedeni her ne ise henüz bunu aşmamışlardı.

Onlara söylemeye geldiğim şeyin bunu değiştirmeyeceğini fark etmemle içim karardı.

“Bu sabah sarayda bir görevin vardı,” dedi Vance. “Nasıl geçti?”

Gözlerimi ellerime diktim. “Tam olarak planladığım gibi geçmedi.”

“Muhafızlardan kaçabildin mi, sarayda refakatsiz dolaşabildin mi?”

Usulca, “Evet,” dedim.

“Bu oldukça etkileyici.”

“Nasıl?” Brant daha yakına eğildi. “Neden öylece dolaşmana izin versinler ki?”

“İzin vermediler. Ben kaçtım.”

Vance ve Brant aynı anda, “Kaçtın mı?” diye sordular.

Başımı salladım. “Kral’ı muayene etmek için oradaydık. Odasına vardığımızda onlara çantamı unuttuğumu söyledim ve onlar beni durduramadan çantamı almak için dışarı koştum.”

“Ve peşinden gelmediler, öyle mi?” diye sordu Brant.

“Bir muhafız geldi ama ondan saklandım.” Luther’in koridorda söylediği tuhaf sözleri atladım. Annemin kayboluşunda nasıl bir rol oynadığını hâlâ öğrenmek istesem de Koruyucuları ve planlarını bu gizeme bulaştırmaya hazır değildim.

Vance sandalyesinde arkasına yaslanıp ıslık çaldı. “Cesaretin var kızım, hakkını vermeliyim.”

“Ya da canına susamış,” diye mırıldandı Francis.

“Tekneye ulaşabildin mi?” diye sordu Vance.

Gözlerimi tekrar aşağı çevirip pantolonumdaki küçük bir yırtığı

dalgınca kaşıdım. “Hayır. Ben oraya varamadan muhafızları arttırdılar. Geri dönmek zorunda kaldım.”

Onlara bakmaya cesaretim yoktu ama hayal kırıklığı dalgasının odaya yayıldığını hissettim.

Brant, “İşe yarar *herhangi bir şey* bulabildin mi?” diye sordu.

“Hayır.”

“Saraya girdi ve canlı çıktı,” dedi Vance. “Bu, yine de bir başarı.”

Ona baktım ve zihnimde bir görüntü canlandı. Vance şifacılar merkezinin dışında dikilmiş, pencereden bana bakıyordu.

Bir hasta... *Tabii ya*. Muhtemelen bir ara merkeze gelen hastalardan biriydi. Belki de onu bizzat tedavi etmediğim için hatırlamıyordum.

Artık mantıklı bir yanıtlım olduğu için soruyu geçiştirmeye çalışsam da bir şey hâlâ kolumu çekiştiriyor, dikkatimi çekmek istiyordu.

“Yani sarayın içinde öylece koştun ve onlar da gitmene izin mi verdiler?” diye sordu Brant.

“Beni öldürmekle tehdit ettiler,” diye savunmaya geçtim. “Beni tekrar içeri alacaklarından emin değilim.”

“Üzerini arayıp haritayı bulmadılar mı?”

“Çantamı aradılar ama haritayı giysilerimin içine saklamıştım.”

“Seni tutuklamadılar mı? Dövmediler mi? Sana hiçbir şey yapmadılar mı? Öylece gitmene izin mi verdiler?”

Öfkelendim. “Boğazım kesildi ve neredeyse kolum kırılıyordu. Bu senin için yeterli mi yoksa geri dönüp bir de beni kırbaçlamalarını mı isteyeyim?”

Vance elini Brant’e doğru kaldırıp, “Bu kadar yeter,” diyerek araya girdi. “İyi noktalandığı için minnettar olalım. Sarayın şifacılarla güvene dayalı ilişkisinin hepimiz farkındayız. Dolayısıyla yaptıklarını çok da kötüye yormamaları bizi şaşırtmamalı.”

Midem çalkalandı.

“Neren kesildi?” Bu kez soruyu soran Francis’ti. Sesi nazik çıksa da kaşlarını çatmış, boynuma bakıyordu.

Elim boğazıma gitti. Şifacıların merkezinde kesigi sterilize etmiş ve kurumuş kanı temizlemiştim ama canım stajyerlerden birinin yarayı sarmasına izin veremeyecek kadar sikkindi. Parmak uçlarım boş yere boynumdaki kabuğu aradı.

Tuniğimin yakasındaki koyu kahverengi kan lekelerine baktım. Belki de beni zapt etme mücadelesi sırasında muhafız kendisini yaralamıştı. Belki de kan benim değil, onun kanıydı.

Oysa o kadar net hatırlıyordum ki... Derimi delip geçen bıçağın soğuk ısırığını. Kesigin açtığı noktadaki hayalet acıyı hâlâ hissedebiliyordum. Fakat elimi üzerinde gezdirdiğimde, sadece pürüzsüz bir deri parçası vardı. Sanki yara...

Uzun zamandır gömülü olan şüphelerim yüzeye çıkarken kalp atışlarım hızlandı. *Hayır*, diye haykırdım kendi kendime düşüncelerimin uğultusu arasında. *Bu işte bir yanlış var. Belki bir halüsinasyondu. Başka bir şey değil. Bundan fazlası olamaz.*

“Kardeşlerim,” diye araya girdi Vance, “davamız için hayatlarını riske atan Koruyuculara böyle davranamayız. Kız Kardeş *Bellator*’a bugün aldığı risk için minnettarız, değil mi?”

Kaşlarını çatmalarına rağmen başlarını sallayan iki yoldaşına sert bir bakış attı.

Vance öne doğru eğilip ellerimi avuçlarının içine aldı. “Bugün çok cesurdun Kız Kardeş. Önümüzdeki günlerde buna ihtiyacımız olacak. Soydanların hükümdarlığını sonsuza dek sona erdirmek için ne gerekiyorsa yapmaktan korkmayan Koruyuculara ihtiyacımız var.”

Sonraki sözlerimin ağzımdan çıkmasına neyin sebep olduğundan emin değildim. Yüzündeki nazik merhamet mi, adamlarının şüpheli bakışları altında hissettiğim değersizlik duygusu mu, yoksa sadece başarısızlık hissini beni içten içe yiyip bitirmesi mi?

“Tekrar deneyebilirim. Ben... Saraya giden gizli bir giriş biliyorum.”

Üç adam da oturdukları yerde sırtlarını dikleştirdi.

“Ne girişi?” diye sordu Vance.

“Saray bahçesinin duvarındaki bir delik.”

Bunu söylememle pişmanlık göğsüme bir taş gibi oturdu.

O sarayda çocuklar vardı ve ilk görevim düşünüldüğünde, bu adamların istediklerini elde etmek için çocuklara zarar vermekten çekineceklerinden emin değildim.

Vance, Brant’e bir şeyler fısıldadı. Brant birkaç saniyeliğine odaya kayboldu ve elinde kraliyet sarayı arazisinin büyük bir haritasıyla geri döndü.

“Bize nerede olduğunu gösterebilir misin Kız Kardeş?” Vance önümdeki buruşuk kâğıdı düzeltti. Yüzü heyecandan parlıyordu. Brant ve Francis bile artık bariz bir ilgiyle beni izliyordu. Kuşkuyla bir süreliğine yatışmıştı.

Bir an için doğru noktayı bulamayacağımı ve onlara gerçekten emin olamadığımı söylemek zorunda kalacağımı umdum. Yine de onları oraya götürmemi isteyeceklerdi. Fakat en azından ne kadar ileri gitmek istediğime karar vermek için biraz zaman kazanabilirdim.

Gözlerim bana ihanet etti. Baktığım anda o noktayı buldum. Yolun unutamadığım bir dönemecinin hemen kuzeyindeydi.

İstediğim şeyin bu olduğunu kendime hatırlattım. *Koruyuculara kraliyeti ve onu destekleyen herkesi alaşağı etmelerine yardım etmek için katıldın.*

Parmağımla gösterdim. “Şurada,” diye mırıldandım. Boğazım kurumuştı. “Delik orada.”

Kâğıt elimin altından çekildi. Ardından hararetli karalamalar ve işitmek için kendimi zorlamadığım sessiz bir tartışma geldi.

O gün Maura ve bana eşlik eden stajyer şifacı Lana’nın da gizli girişi gördüğü ve Lana’nın da bir Koruyucu olduğu aklıma geldi.

Eğer bu adamlar geçidi hâlihazırda bilmiyorlarsa demek ki Lana bunu onlara söylememeyi seçmişti. Onlar için bozduğu diğer yerler ne olursa olsun bu sırrı saklamıştı.

Ve ben saklamamıştım.

Düşüncelerimi Soydanların ölümlülerin hayatlarını hiçe sayarak yok ettiği tüm ruhlar üzerinde yoğunlaştırdım: Henri'nin annesi. Henri'nin at sırtında bir Soydan tarafından çiğnendiğini gördüğü oğlan. Ara sokaktaki kadın ve çocuk. Soy yasalarından dolayı öldürülen tüm çocuklar. Sayısız komşu, sınıf arkadaşı ve hasta.

Belki de kendi annem.

Babam beni savaşın ölüm, sefalet ve kurban vermek olduğu konusunda uyarmıştı. *Savaş ömrünün sonuna kadar peşini bırakmayacak seçimler yapmaktır.*

“Bu akşam geri dönüp tekrar deneyebilirim,” dedim. “Gece gizlice saraya girmeyi deneyebilirim. Orada olduğumu anlamazlarsa, belki...”

Sesim kesildi. Yakalanmadan saraya girip çıkabileceğime içtenlikle inanmıyordum ama en azından girersen gizli girişi kullanmanın sonuçları sadece benim omuzlarımda olacaktı.

“Yeterince şey yaptın Kız Kardeş.” Vance önümde çömelip omzuma hafifçe vurdu. “Verdiğin bilgilerin ne kadar değerli olduğu bir kez daha kanıtlandı.”

Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

“Hayır, gerçekten, tekrar denememe izin ver. Bu sefer başarabilirim. Ben... yapabilirim...”

“Hazır değilsin.” Brant arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. Bana hâlâ kaşlarını çatsa da tavrı değişmişti. “Cesur olduğunu kabul ediyorum ama bugünkü stratejin amatörceydi. Kime sorsan sana bu planın işe yaramayacağını söyleyebilirdi.”

“Kardeş Brant’in söylemek istediği,” diye araya girdi Vance, “bize daha yeni katıldığın. Sana öğretebileceğimiz çok şey var. Zamanla en iyilerimizden biri olabilirsin fakat şimdilik...”

“Hazır değilsin,” diye tekrarladı Brant.

Vance gergince gülümsedi ama başını sallayarak Brant’e hak verdi.

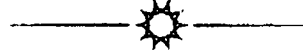
Utançtan yanaklarımın kızardığını hissederek sandalyemden kalktım. Üç adam da ayağa kalktı. Vance’in eli sırtıma gitti ve beni kapıya doğru yönlendirdi. Benden kurtulmaya çalışıyordu.

“Kendinle gurur duymalısın,” dedi. “Bir sonraki toplantıda ne kadar büyük bir risk aldığını diğerlerine anlatacağız.”

“Hayır,” diye ağızımdan kaçırdım, biraz fazla yüksek sesle. “Lütfen bir şey söylemeyin.” Vance’in kaşları kalkınca hemen, “Derdim övül-mek değil,” dedim. “Ben... Ben sadece bir fark yaratmak istiyorum.”

Beni ara sokağın çıkışına doğru iterken Vance yüzüne takdir dolu bir gülümseme kondurdu. “Kız Kardeş Diem, yaptığın şeyin sandı-ğından çok daha büyük bir fark yaratacağını hissediyorum.”

İşte bu tam da korktuğum şeydi.

HENRI BENİ KORUYUCULARIN toplantı salonunun önünde bekliyordu. İçimin ne kadar karardığını fark etmiş olacaktı ki başta hiçbir şey söylemedi. Elimi tutup evlerimize doğru giden yolda be-nimle birlikte yürüdü.

Birkaç dakika sonra, “Nasıl gitti?” diye sordu.

“Görev mi, yoksa toplantı mı?”

“İkisinden biri. İkisi de.”

“Kötü.”

“Hangisi?”

“İkisinden biri. İkisi de.”

Kolunun yanıyla beni hafifçe dürttü. “Hâlâ hayattasın ve tek par-çasın, yani o kadar da kötü olamaz.”

“Görevde başarısız oldum. Dürüst olmak gerekirse nasıl hâlâ

nefes alabildiğimi bilmiyorum.” Burnumun köprüsünü iki parmağımın arasına aldım. “Maura bana çok kızgın. Sanırım şifacıların saraya girişlerinin yasaklanmasına neden olmuş olabilirim. Teller’ın okuldaki yerini kaybetmesine neden olmuş olabilirim. İçerideki *Kardeşlerin* gelecekteki görevler için hazır olmadığını düşünüyor. Ben...”

Tüm hayal kırıklıklarımın ağırlığı soğukkanlılığımın son kırılğan sütununu da devirirken sesim boğuldu ve sustum.

“Peki... Ben seninle hâlâ gurur duyuyorum.”

Ona baktım ve bir kez daha gözlerinde o harikulade hayranlığı; bana yeni yeni beslemeye başladığı o derin, zor kazanılmış saygıyı gördüm.

“Senin hazır olmadığını düşünüyorlarsa yanılıyorlar. Sen inanılmazsın D. Bunu eninde sonunda anlayacaklar. Maura gerçekten ne yaptığını bilseydi seni anlardı.”

“Anlayacağını sanmıyorum. Şifacı yeminimi bozdum Henri. Maura bunu bilse... Tanrılar adına, *annem* bilseydi...”

“Eğer hikâyenin tamamını bilseler seni desteklerlerdi. Bu yeminin amacı insanlara yardım etmek değil mi? Mümkün olduğunca çok hayat kurtarmak değil mi?”

“Evet ama...”

“Bizim yaptığımız da bu. Sadece şurada burada birkaç hayat kurtarmıyoruz. Her yıl kaç ölümlünün Soydanlar tarafından öldürüldüğünü bir düşün. Biz buna son vermeye çalışıyoruz. Tüm *ırkımızı* kurtarmaya çalışıyoruz. Sence de bu yolda birkaç taviz vermeye değmez mi?”

“Fakat ya...” Kalbimde kaynayan çatışmayı ona açıklayacak sözcükleri bulamadım. Sadece taviz vermekle kalmayıp asla geri almayacağım temel bir parçamı feda ettiğim hissini. Başımı iki yana sallayıp iç çektim. “Evet, tabii ki. Hakklısın.”

Bir süre tek kelime etmeden, köyün seslerini ve çakıllı yolda ayak seslerimizin çıkardığı yumuşak çıtırtıları dinleyerek yürüdük.

“İtiraf etmeliyim ki,” diye başladı, “ben de sana kızgınım.”

Yüreğim sıkıştı. “Öyle mi?”

“Bir Soydan’ı bıçakladın ve bunu benden sakladın.”

Ona doğru döndüm. Kendimi savunmaya hazırdım ama yüz ifadesini görünce olduğum yerde kalakaldım. Yüzünde yargılama değil, sıcaklık vardı. *Şehvet*.

“Kraliyet ailesine karşı casusluk yapmak, bir silah tüccarından çalmak, bir Soydan’ı bıçaklamak...” Bana arzu dolu bir sırıtışla bakıp bir parmağını kolumun iç kıvrımında gezdirdi. “Sana Koruyuculardan daha önce bahsetmeliydim.”

Kaşlarımı çattım. “Neden bahsetmedin peki? Eskiden birbirimize her şeyi anlatırdık.”

“Annen.” Saçımın bir buklesini tutup parmaklarının arasında döndürdü. “Auralie benim için anneye en yakın insan. Seni Soydanlardan uzak tutmak istedi ve ben de onun isteklerine saygı göstermek zorunda kaldım.”

Dillendirmedığı sözcükler havada asılı kaldı: *Fakat artık o yok...*

“Ayrıca...” diye devam etti Henri, “onlardan uzak durmaktan epey memnun gibiydin. Ölümlüler dünyasında kendine bir koza örmüştün.” Burnumun ucuna dokundu. “O kozayı yırtan kişi olmak istemedim.”

Kaskatı kesildim. “Büsbütün korunaklı bir hayat sürmüyordum. Dünyada işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum.”

“Bildiğini biliyorum ama işlerin nasıl gittiğini de görüyorsun. Gözlerin bir kez Soydanların yaptığı tüm o korkunç şeylere açıldı mı gördüklerin çok bunaltıcı olabilir. O zaman onları durdurmadan başka bir şeye odaklanmak zorlaşıyor.”

Bunun Henri’nin başına geldiğine şahit olmuşum. Geçtiğimiz

yıl boyunca, Henri'nin olgunlaşmasını ve hep alametifarikası olan çocukluk neşesini, kaygısızlığını yavaş yavaş kaybedişini izlemiştim.

Bunun yetişkinliğin doğal bir sonucu olduğunu düşünsem de geriye dönüp baktığımda görmezden geldiğim işaretler vardı. Sohbetlerde Soydanlar konusu açıldığında yüzünün asılması gibi. Babasıyla arasındaki mesafe ve Henri'yle *benim babam* arasındaki mesafe. Sarayda ya da Lumnos Şehri'nde iş almak için ısrarı. Oysa biz küçükken kaçındığı bir şeydi bu.

Beni belimden tutup kendine doğru çekti. Elleri yüzümü iki yandan kavradı. "Artık bunların hiçbir önemi yok. Şu andan itibaren bu işte birlikteyiz." Güldü. Nefesi tenimi ısıtıyordu. "Benim küçük güzel casusum."

Dudakları dudaklarıma yapıştığında hayranlığını, dilinin dilimi her okşayışında övgüyü hissettim. Başarısızlıklarla dolu berbat bir günün ardından, yeniden değerli biri olarak görülmek güzel bir duyguydu.

Beni daha yakınına çekti. Ben derin bir iç çekerken bedenim kollarında eridi.

"Evlen benimle Diem Bellator."

Kalbim duracak gibi oldu.

"Karım ol. Bu savaşta yan yana savaşalım."

Kaslarım kilitlendi. İltifatlarının ardından artan öz saygım bir anda yok oldu ve yerini korkunun buz gibi pençesi aldı. "Henri... biz daha yeni yattık. Flört bile etmiyoruz. Biz zar zor... Yani, bu daha çok yeni ve..."

"Yeni mi?" Güldü ve başını salladı. "Diem, sana dair hislerimi bilmen için seninle flört etmeme gerek yok. Neredeyse yirmi yıldır birlikteyiz."

"İki arkadaş olarak..."

"Ve şu anda sahip olduğumuz şey arkadaşlıktan çok daha fazlası olabilir. Daha iyi bir şey... Sence de öyle değil mi?"

Kirpiklerimin kırpışmasına, kekelememe engel olamıyordum. Henri'nin başparmağı kulağımın altındaki bir çizginin üzerinde gezindi. Tekrar tekrar. Zihnim bu hareketten başka bir şeye odaklanamıyor, derimin ağır ağır aşınıp kanadığını ve soyulduğunu hayal ediyordum.

Bir eş olmak, kendi başıma ayakta durmak yerine bir erkeğin yamacına itilmek, bir kocanın otoritesine ve bir eşin görevine hizmet etmek için kendimi ve kendi hedeflerimi terk etmek. Ölümlüler Şehri'ndeki çoğu kadından beklenen hayat buydu.

Sessizlik. İtaat. Fedakârlık.

Bu fikir içimi bir yumruk gibi sıkıyordu. Elbette Henri böyle bir evlilik istemiyordu. Benden asla böyle bir şey beklemezdi... Öyle değil mi?

"Sen beni herkesten iyi tanıyorsun," dedi, "ben de seni tanıyorum. Evet, geçen yıl biraz çalkantılı geçti ama sen ve ben, biz birbirimiz için yaratılmışız. Eski Tanrılar bizi bir sebepten ötürü bir araya getirdi."

Parlak, ışıltılı gözlerindeki şefkatli iyimserliği hazmedemeyerek gözlerimi yere çevirdim.

"Henri," diye fısıldadım yutkunarak. "Bu, gerçekten büyük bir adım."

"Fakat iyi bir adım. Benim ve babamın yanına taşınabilirsin. Korumacılar savaşı kazandıktan sonra çalışmayı bırakıp evde kalırsın, böylece bir aile kurabiliriz. İnanılmaz bir anne olursun."

Edebileceği en yanlış lafı etmişti.

Telaşla geri çekildim. İstediyim son şey onu incitmekti ama bu... Buna hazır değildim. Ve onun istediği hayat buysa asla hazır olamayabilirdim.

Mücadele et.

O *Alevli ses*. Çirkin yüzünü nihayet *şimdi mi* gösterme kararı vermişti? Güçlükle, "Bırak da bir düşüneyim," diyebilirdim. Dudakları-

ma yayvan, yatıştırıcı bir gülümseme kondurdum. “Bu önemli bir karar. Bana biraz zaman verebilir misin?”

Heyecanla başını salladı. “İstedğin kadar düşün. Bu fikrin sende de benim kadar iyi hisler uyandırmasını istiyorum.” Beni hızlı bir öpücük için kendine çekti ve dudaklarıma değen dudakları bende ilk kez yanlış hisler uyandırdı. “Bu bizim kaderimiz Diem. Varmamız gereken nokta bu. Bunu biliyorum.”

Henri beni eve bıraktı. Yol boyunca ona çok arzuladığını bildiğim coşkulu bir evetle karşılık vermişim gibi gülümsedi. Ruhumda büyüyen huzursuzluğu kazabildiğim kadar aşağıya, derine, daha derine gömdüm.

Belki bunu yapabilirdim.

Belki sadece zamana ihtiyacım vardı.

Belki.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Maura sözünde durdu. Sonraki birkaç hafta boyunca, saray birçok kez şifacı çağırdı ve uslu duracağıma söz vermeme rağmen işi almamı yasakladı.

Bunun yerine, kraliyet ailesine yapılan tüm hasta ziyaretlerine kendisi gitti, ara sıra da Lana'yı götürdü.

Lana ile aramızdaki sessiz gerginlik had safhaya ulaşmıştı. İkimiz de birbirimizin gözlerinin içine bakamıyorduk ve merkezde yan yana geldiğimizde öyle tuhaf davranıyorduk ki diğer stajyerlerin meraklı bakışlarını üzerimize çekmeye başlamıştık. Neyden şüphelendikleri hakkında hiçbir fikrim olmasa da gerçek şuydu ki Lana'ya bakmak, bana kabul edemeyeceğim kadar utandığım bir yansımama bakmak gibi geliyordu.

Lana ve Maura ne zaman saraydan merkeze dönse, ifşa ettiğim gizli girişin kullanıldığı bir isyancı saldırısı haberi getirecekleri korkusuyla felç olmuş gibi dikiliyordum. Her gece yatakta bir o yana bir bu yana dönerken bu senaryo kafamda canlanıyordu.

Bahçedeki açıklıktan içeri girmişler, diyordu Maura. Çocukları yataklarında katletmişler. O zavallı bebeklerin hiçbir şekilde kurtulma şansları olmamış. Ne tür bir canavar böyle bir şeyin parçası olabilir ki?

Daha akıllı ve cesur olsaydım Lana'yı bir kenara çekip onu uyurabilirdim ya da en azından Koruyucuları dünyamıza soktuğum için suçluluk duyduğumu itiraf edebilirdim. Çoğunlukla kendi küçük kıskançlığım yüzünden hiç yakın olamamıştık. Lana her erkeğin dikkatini çeken minyon, ceylan gözlü sarışınlardandı; ben ise uzun boyum, kaslı yapım ve her yönümle pervasız oluşum yüzünden kendimi hep güvensiz hissedirdim.

Fakat bu sorunların kaynağı bendim. Lana iyi kalpliydi ve şu anda omuzlarımda taşıdığım yükü anlayabilecek tek kişiydi. Soydanları muayene edip döndüğü her seferinde mizacına ters bir kasvete bürünmesinden, bunun onun da yüreğinde bir ikileme yol açıp açmadığını merak ediyordum.

Bugünlerde hem bilgelik hem de cesaret konusunda yetersizdim. Bu yüzden zamanımı içime kapanarak ve beni şifacılar merkezinden çok ama çok uzakta tutacak tüm hasta ziyaretleri için gönüllü olarak geçirdim.

Maura beni saraydan menetmiş olsa da Lumnos Şehri'nin Soydanlarına hizmet etmeye devam etmeme izin vermişti. Ben de bu ziyaretlere yeni bir hevesle başlamıştım. Koruyucular yeni görevlerde benden yardım almayı kibarca reddetmiş, Vance Soydanların evlerindeki hastaları ziyaret ederken gözlerimi ve kulaklarımı açık tutmamı salık vermişti.

Ben de öyle yapmış ve henüz gerçekten kıymetli bir bilgi keşfedememiş olsam da bu sayede, etrafımdaki herkesin hayatını tehlikeye atabilecek herhangi bir risk almadan, faydalı olduğumu düşünerek kendimi kandırabildiğim, kolay bir rutini sürdürmeye başlamıştım.

Öte yandan, Henri ortadan kaybolmuştu. Neredeyse her gece

planlama toplantılarına katılmasını gerektiren son derece gizli bir görev almıştı ve ben buna yarım ağızla karşı çıksam da dürüst olmak gerekirse, görev aramıza mesafe koyduğu için içten içe memnuniyet duyuyordum.

Evlilik teklifine hâlâ yanıt vermemiştim ve bu adımı atmaya hazır olup olmadığımdan emin olmaktan hâlâ uzaktım. Teller dışında kimseye bu konudan bahsetmemiştim bile. O da sadece kaşlarını kaldırmış ve bana esrarengiz bir şekilde, “*Seni ne mutlu edecekse onu yap,*” demişti.

Sonbahar yerini kışa bırakırken, Lumnos ormanlarının mücevher tonlarındaki yaprakları buruşup solarak soğuktan sertleşmiş toprağa karışırken, soğuk hava bir şeylerin yaklaşmakta olduğu hissinin de beraberinde getirmişti. Sessiz ve tehlikeli bir şeydi bu. Tıpkı şimşegin çakmaya hazırlandığını haber veren havadaki çıtırtılar gibi.

İçimdeki ses de bunu hissedebiliyordu. Artık uyuklamıyor, bekliyordu. Uyudum ve kulağımda sesin bitmek bilmeyen uğultusuyla uyandım. Varlığı öyle sürekli bir hâl almıştı ki neredeyse onu tamamen görmezden gelebiliyordum. Neredeyse.

Bazen ses o kadar yükseliyor, *mücadele etmem* için yaptığı çağrılarında o kadar ısrarcı oluyordu ki diğer her şeyi boğuyordu. Hep kendimi tehdit altında hissettiğimde canlanmıştı –saraydan uzaklaştırılmam sayesinde bu artık nadiren gerçekleşiyordu– ama aynı zamanda, saraya ne zaman yaklaşısam sabit mırıltılarının daha yüksek ve vahşi hâle geldiğini fark etmiştim.

Hatta ses o kadar yükselmişti ki Lumnos Şehri’nin kalbinde, bir hastanın saray yavrusu köşkünün önünde dikilmiş sarayın yakınlarındaki ışıltılı kulelerine bakarken, caddenin karşısından bana seslenildiğini işitmemişim bile.

“Diem! Di-em! *Diem?*”

Trans hâlinden sıyrıldım. Bir grup mavi gözlü genç kız bana

doğru yürüyordu. Üzerlerinde sadece gezici bir sirkte görülebilecek türden kıyafetler vardı. Transparan kumaştan yapılmış aşırı geniş yenler, yürürken arkalarında bir metre kadar uzanan geniş paçalı, pürüzsüz ipek pantolonlar ve bolca çıplak ten. Bir de renkler, çok fazla renk.

Ölümlüler Şehri'nde, okul çağındaki kızlar edep konusunda takıntılıydı. Boydan boya sıkıcı kumaşlar ve donuk tonlarda giyiniyorlardı. Güya bunun amacı pratik ve özverili olduklarını, dikkat çekmekten hoşlanmadıklarını, yani ideal bir eş ve anne adayları olduklarını göstermekti. Fazla parlak boyalı bir kurdele bile kasabada bir kızın iffetsizliği hakkında söylenti çıkması için yeterli olabilirdi.

Önümdeki kızlara tek bir bakış atmaları, Ölümlüler Şehri'nin dedikoducularının erken mezara girmelerine neden olabilirdi.

“Diem!”

Kızlardan biri kalabalığın arasından sıyrıldı; lavanta ve nane tonlarına bürünmüş, koyu renk dalgaları kalçasına kadar uzanan, güleç, neşeli bir esmerdi bu.

Boncuklu saten terlikleriyle bana doğru koşan bu neşeli kızın, sarayın zemininde neredeyse kan kaybından ölmek üzere olan kız olduğunu fark etmem biraz zamanımı aldı.

“Ah... Lily. Şey, selam.” Ona ne yapacağımı bilemez hâlde, belli belirsiz el salladım.

Arkasındaki gruptan hayret nidaları ve mırıltılar yükseldi. Birkaçı bana küçümseyerek baktı. Lily bana ıslıl gülümsese de yüzünü buruşturmamaya çalışırken hatlarının gerildiğini fark ettim.

Belli ki kutsal bir Soydan görgü kuralını çiğnemiştım. Fakat bu, son haftalarda o kadar sık gerçekleşir olmuştu ki kendimi kötü hissedemez olmuşum.

“Seni bir yerlerde görmeyi umuyordum,” diye cıvıladı Lily. “O gün sarayda benim için yaptığın her şey için teşekkür etmek istiyordum.”

Gözlerim bir ona bir arkasında gıklayan gruba çevrildi. “Bunu söylemen çok nazikçe fakat lafı bile olmaz.”

“Lafı bile olmaz mı? Hayatımı kurtardın, her şeyimi sana borçluyum.”

“Asıl işi senin iyileştirme gücün yaptı. Kendini daha iyi hissetmene sevindim.”

Lily kaşlarını çatı. Bu ifade yüzünde hiç de doğal durmuyordu. “Bu kadar çabuk işe yaraması garip. Sen daha saraydan ayrılmadan tüm yaralarım iyileşmişti.”

“Bu alışılmadık bir şey mi?”

“Hem de çok. Küçük kesikler çabuk iyileşir ama daha büyük yaralar için genellikle en az bir gün gerekir. Hatta bazen bir hafta.” Başını merakla yana eğdi. “Belki de bana verdiğin ilaçlardan biri iyileşme sürecini hızlandırmıştır?”

Kaş çatma sırası bendeydi. “Sadece ağrı için gümüş solucan, kanamayı yavaşlatmak için de bir bitki karışımı vermiştim.”

Arkasından sesler yükselirken ikimiz de aynı şaşkınlıkla birbirimize bakıyorduk.

“Artık gidebilir miyiz?”

“Hadi ama!”

“Haydi Prenses, burası çok soğuk.”

Lily bana bıkkın bir gülümsemeyle bakıp arkadaşlarına seslenmek için döndü. “Siz önden gidin hanımlar, ben birazdan size yetişirim.”

İnce yapılı, kızıl saçlı bir kız saçlarını omzunun üzerinden savurdu. “Saraya gidiyoruz Ekselansları, siz olmadan bizi içeri almazlar.”

“Her zaman yaptığın gibi muhafızlarla flört et Roxie,” diye yanıt verdi Lily.

Arkadaşları kıkırdayıp dudaklarını ısırırken kız kaşlarını çatı. Kızıl saçlı kız bir hışımla arkasını döndü ve grup yolda ilerlemeye

devam etti. Nihayet bir köşeden dönüp gözden kaybolmadan önce bana birkaç şüpheli bakış attılar.

“Peki neden Lumnos Şehri’ndesin?” Lily durakladı. Sonra kaskatı kesildi ve gözlerini kocaman açtı. “Buraya ait olmadığından değil, tabii ki aitsin. Burada herkese kapımız açık... Bir nedene ihtiyacın yok, ben sadece...”

Daha fazla mahcup olmasın diye bir elimi kaldırdım. “Sorun değil, anlıyorum. Az önce bir hastayı muayene ettim.”

“Ah. Tabii.” Bakışları etrafımızdaki evlere çevrildi. “Hangi Hané? Belki onları tanıyorumdur. Hastalarsa çiçek ya da belki bir mesaj göndermeliyim ya da...”

“Söyleyemem. Anlarsın ya, gizlilik yemini falan.” Sözcükler dilimde zehir etkisi yaratmıştı.

“Doğru, evet, elbette. Çok özür dilerim, bunu sormamalıydım bile.”

O kadar mahcup görünüyordu ki dayanamayıp ona güven telkin edici bir gülümsemeyle karşılık verdim. “O gün yaralanan kuzenlerin nasıl?”

Yüzüne neşeli bir ifade oturdu. “Ah, harikalar! Sen ve arkadaşların sayesinde şimdi daha iyiler.” Koluma dokunmak için uzandı. Sonra tereddüt etti. “Teller bana hep senin yetenekli bir şifacı olduğunu söylerdi ama bunu ancak seni çalışırken gördüğümde anladım. O gün çok korkmuştum ama bana karşı çok nazıktın ve sana güvenmekte hiç zorluk çekmedim.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Tüm olup bitenler düşünüldüğünde, ona teşekkür etmek bana çok iki yüzlüce geldi.

Hafifçe gülümseyerek, “Kardeşim de öyle düşünüyor,” diye ekledi. Gözlerim kıza çevrildi. “Ne?”

“Senden çok etkilenmiş. Onu etkilemek kolay bir iş değildir. Luther pek sık iltifat etmez. Yani bana eder tabii, çünkü ben onun

kız kardeşiyim ama diğer herkese karşı biraz... Şey, aslında *kaba* biri değildir, o sadece çok..."

"İltifat mı?" Başımı yana eğdim. "Ne tür iltifatlar?"

"Ah! Şey... Senin çok etkileyici olduğunu söyledi. İlginç olduğunu da. Senin hakkında neler bildiğimi ve Teller'ın bana neler anlattığını sorup durdu. Ayrıca sanırım Ölümlüler Şehri'ne seni görmek için gitti. Aslında birkaç kez gitti. Fakat sanırım sen orada değildin çünkü o..."

Kaşlarımı çatıp, "Ona ne söyledin?" diye sordum. Luther beni bu kadar derinlemesine araştırıyorsa bunun benden *etkilenmesiyle* bir ilgisi olduğundan çok şüpheliydim.

Omuz silktilti. "Teller'ın senden hep övgüyle söz ettiğini söyledim. Sana gerçekten hayran olduğunu. Teller ve ben, her zaman bize iyi örnek olan büyük kardeşlere sahip olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzdan bahsederiz."

Kalbimdeki bıçak biraz daha derine saplandı.

"O iyi bir adam." Beklentiyle bana baktı. Gözleri yuvarlak ve umut doluydu.

Ona cılız bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Biliyorum. Yanımda olduğu için ben de şanslıyım. Teller benim için harika bir kardeş."

"Ah, Teller'ı kastetmemiştim. Yani, evet, o da iyi bir biri –harika biri– tanıdıklarımın en iyilerinden biri." Gergince güldü. Yanakları yumuşak bir pembeyle kızarıırken ellerini tekrar tekrar saçlarında gezdirdi. "Çok nazik ve gerçekten zeki biri ve hiç... Şey, boş ver. Kardeşimi kastetmiştim. Luther'i. *Prens* Luther'i yani. O iyi bir adamdır."

Yüzümün tepki vermesini engellemek için bedenimdeki öz denetimi son damlasına kadar kullanmam gerekti. "Eminim öyledir."

"O gün sarayda sana pek iyi davranmadığını biliyorum. Sadece benim için endişeleniyordu ve çocuklar zarar gördüğü için büyük

bir suçluluk duyuyordu. Eğer değer verdiği biri tehlikedeyse, o biraz...” Ellerini pençeler gibi kıvrıp havaya kaldırdı. Sonra dişlerini gösterip hırladı.

Yutkundum. “Kazaya Elric’in sebep olduğunu sanıyordum.”

“O sebep oldu. Öyle bir niyeti yoktu elbette –Elric de iyi biridir bu arada– ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi? Elric seninle konuştuğunu söyledi. Senin de ona karşı çok iyi davrandığını söyledi ve...”

“O zaman Luther neden kendini suçlu hissetti?” Lily’nin bilinç akışı her hızlandığında onun sözünü keserek muhtemelen yine birçok kraliyet görgü kuralını ihlal ediyordum ama bunu yapmazsam bahara kadar orada dikilebileceğimizi hissediyordum.

“Evet, şu yüzden... Luther Kraliyet Muhafızları Baş Generali, yani saraydaki herkesin güvenliğinden o sorumlu. Eğer biri yaralanırsa, bu yaralanan kişinin hatası olsa bile Luther kendini sorumlu tutuyor.” Lily gözlerini devirdi. “Bir keresinde, kuzenlerimizden birkaçı oyun oynarken merdivenlerden düşmüştü. Luther’in bir hafta boyunca uyuduğunu sanmıyorum. Etrafta tepinip durdu ve kara kara düşündü.” Lily ağabeyinin etkileyici bir taklidini yaparak dişlerini sıktı. Sonra eliyle ağzını kapatıp kıkırdadı. “Luther aylarca saraydaki her çocuğu gözlerinin önünden ayırmamaları için muhafızlar görevlendirdi. Ta ki Ulther Amca –şey, yani *Kral* Ulther– ona durmasını söyleyene kadar. Bunun için Kutsal Atalara şükürler olsun!”

Luther ve Kral’dan bahsederken gösterdiği yakınlık beni şaşırtmıştı. Uzun zaman boyunca o insanları sembolik varlıklar olarak düşünmüştüm. Prens, tacın vârisi. Kral, diyarın hükümdarı. Onları aile olarak –kuzenler, amcalar, kardeşler– ve birbirlerini seven, birbirlerinin güvenliği için endişelenen kişiler olarak düşünmek tuhaftı. Onları insan olarak görmeme neden oluyordu ki bu da bana derin bir rahatsızlık veriyordu.

“Her neyse, Luther’in *o ara* sana iyi davranmadığını biliyorum fakat *o iyi* biridir. Bunu söylediğimde kimse bana inanmıyor. O sadece yanlış anlaşıyor, anlıyorsun ya?” Gülümsemesi durakladı. Yüz hatları çok iyi tanıdığım bir kız kardeş korumacılığıyla sertleşti. “Herkes kraliyet ailesine ulaşmak için onu kullanmaya çalışıyor ya da bir gün kral olacağı için onu kazanmaya çalışıyorlar. Luther kimseye güvenemiyor.” Başını tekrar yana eğdi. Yüzüne düşünceli bir ifade yerleşti. “Fakat sanırım sana güveniyor.”

Homurtuyla güldüm. “Bu konuda yanıldığından gayet eminim.”

“Hayır, gerçekten. Bence sana güveniyor çünkü sen *ona* kötü davrandın. Kimse *ona* kötü davranmaz.” Gözleri parladı. “Bence bundan hoşlandı.”

“Ben bunu yapma... Kötü davrandığımı sanmıyorum. *O* bana kötü davrandı. Ben sadece işimi yapıyordum.” Duraksadım. Başımı iki yana salladım. “Dur biraz, ne demek hoşuna gitti?”

“Bir ara saraya gelip bizimle akşam yemeği yemek ister misin?”

Lily’ye hayretle baktım.

“Hatta belki... şey... Teller’ı da getirebilirsin. Sadece dördümüz yani.” Gülümsemesi göz kamaştırıcı derecede umutlu ve acı verici derecede masumdu.

Neden sonra kafama dank etti. Lily, Luther’in Teller’la olan ilişkisini onaylamadığını biliyor olmalıydı. Ağabeyi mutdaka bu ilişkiyi kendi hâline bırakması yönündeki tavsiyemi dikkate almamıştı. Belki de Lily, Luther’le benim aramda zoraki bir dostluk kurabilirse Luther’in bu duruma müdahale etmeye daha az meyilli olacağını düşünmüştü.

Çok hoş bir düşünceydi. Saçma, imkânsız ama hoş.

Teklifini reddedecek oldum ama gözlerindeki iyimserlik öyle saf- tı ki kalbini kırmaya kıyamadım.

Öne uzanıp elini tuttum. Dokunduğumda biraz irkildi. Fakat parmakları hızla parmaklarımı sardı.

“Çok nazıksın Lily. Ben, şey... Bunu düşüneneceğim.”

Yüzü düştü.

“Fakat sen istediğin zaman evimize gelebilirsin,” diye ekledim çabucak. “Bir kraliyet sarayı değil ama akşam yemeğinde her zaman bir kişilik daha yerimiz vardır.” Elini hafifçe sıktım. “Ve orada olan hiçbir şey hakkında yargılama ya da dedikodu olmayacak. O kadarına söz verebilirim.”

Bu, tamamen doğru değildi. Babam Teller’in bir Soydan prensesle yakınlaştığını bilseydi kesinlikle –hem de *çok sert sözlerle*– yargıladı ama bu düşüncelerini Lily’nin önünde asla dile getirmeyeceğini de biliyordum. Evimizde olduğu sürece ona nazik ve misafirperverce davranacaktı ki bu da Teller’in o sefil sarayda herhangi birinden görebileceğinden çok daha iyi bir muameleydi.

Teklifim karşısında yumuşayan Lily gülümsedi. “Gerçekten mi? Senin için sakıncası yok mu?”

“Tabii ki yok. Bir Bellator’un dostu hepimizin dostudur.”

Diğer elimi tuttu ve heyecanla sıçrayıp her iki elimi göğsüne bastırdı. “Bu harika olur. Çok isterim. Belki... belki bana şifacı olmayı öğretebilirsin. Yani, eğer istersen. Buna izin veriliyorsa.”

“Şifacı mı olmak istiyorsun?”

“Kutsanmış Atalar adına, hayır,” diye atıldı. Sesi bu fıkirden neredeyse korkmuş gibi çıkıyordu. “Bunu yapamam tabii ki. Yanlış bir şey olduğundan değil... Şifacılar inanılmaz. İnsanlara bu şekilde yardım etmek, bu çok... çok...” İç çekti. “Sadece ailem buna izin vermez. Yani, şey, çalışmamıza izin verilmiyor. Saray ya da Kraliyet Muhafızları dışında bir yerde yani.”

Çalışmamıza izin verilmiyor.

Az kalsın gülecektim.

“Fakat yine de öğrenmek isterim. Eğer... senin için de uygunsa. Bir gün çocuğum olursa diye birkaç şey bilmek iyi olurdu.”

Gözlerindeki acı yüreğimi dağladı. Dillendirmediği sözlerin farkındaydım. Kardeşimden başka birinden çocuğu olursa. Karışmış soyları yüzünden ölüm cezasına mahkûm edilmeyecek çocuklar.

Gülümseyerek ellerini sıktım. "Sana öğretmekten mutluluk duyarım Lily. İstedığın zaman gel."

Luther sonunda beni bunun için öldürebilir. Fakat bu risk beni asla yapacaklarımdan alıkoymadı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ

BÖLÜM

“Bu arada Teller... Bugün Lily’yi gördüm.”

Teller’in çatalı ağzında donup kaldı ve yüzü kireç kesildi.

Gözleri yemek masasının bir benim bir babamın oturduğu tarafına gidip geliyordu. Yüzünde “*ne yapıyorsun*” ve “*tanrılar aşkına Diem her ne yapıyorsan yapma*” karışımı bir ifade vardı.

“Bizi akşam yemeği için evine davet etti,” diye devam ettim. “Sanırım ağabeyiyle aramızı yapmaya çalışıyor.”

Teller’in lokması boğazında kalacaktı.

Babam uzanıp kardeşimin sırtına birkaç kez kuvvetlice vurdu. “Kim bu Lily denen kişi?”

“Ortak bir arkadaş,” diye cevap verdim. “Teller’in yaşlarında ve benim eski bir hastam.”

“Peki ya erkek kardeşi? Onu tanıyor muyum?” Okuma gözlüklerinin üzerinden bana baktı. “*Tanımalı mıyım?*”

“O konuda endişelenme baba. O adama kur yapmaktansa kolumu kesmeyi tercih ederim. Üstelik kılıç tutan kolumu.” Kesim

işlemini bizzat gerçekleştirmeye gönüllü olacakmış gibi bana bakan Teller'a tatlı tatlı gülümsedim. "Onu akşam yemeğini burada yemeye davet ettim. Ağabeyi *olmadan*."

"Lily'yi... buraya mı davet ettin?" diye sordu Teller. "Bizim eve mi?"

Babam, Teller'ın gözlerinden şimşekler çıktığından habersiz, mutlulukla gülümsedi. "Ne güzel bir fikir. Kız arkadaşını ağırlamaktan mutluluk duyarız Teller."

"O benim... Biz sadece arkadaşız. Hepsi bu."

"İyi arkadaşlar." Kaşlarımı yukarı aşağı oynattım. "*Yakın* arkadaşlar."

Babam, Teller'a neden takıldığımı anlayınca sıırtmaya başladı. "Bu Lily güzel mi?"

"Ne güzel bir soru baba. Ben güzel olduğunu söyleyebilirim. Teller, sen güzel olduğunu söyleyebilir misin?"

Artık Teller açıkça bana ters ters bakıyordu. "Evet. Çok güzel."

Babama göz kırparak, "*Çok* güzel," diye tekrarlardım.

"Lily'nin buraya gelmesinin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye homurdandı Teller. "Ona yanlış bir karar aldığımı söylemelisin."

"Evimizin nesi var?" diye sordu babam.

"Evet Teller, evimizin nesi var?" diye yineledim.

Masanın altında, çizmeli bir ayak kaval kemiğime çarptı. Gülmemek için dudağımı ısırdım.

"Eh, sen onu davet etmeyecektin, bu yüzden ben ettim," dedim. "Bana ona şifacılığı öğretip öğretemeyeceğimi sordu, ben de ona birkaç şey göstereceğimi söyledim."

Teller'ın öfkesi yerini şaşkınlığa bıraktı. "Ya?"

"Bu harika," dedi babam. "Belki de merkeze stajyer olarak katılır. Ailede ne kadar çok şifacı olursa o kadar iyi."

Teller'ın yüzü o kadar solgunlaştı ki oracıkta büzüşüp öleceğini sandım.

“Hiçbir şeyin garantisi yok,” dedim omuz silkerek. “Dünyanın bin türlü hâli var.”

Babam Teller’ın koluna bir şaplak indirdi ve omzunu sertçe kavradı. “Senin adına sevindim oğlum. Bu kız her kimse erkek arkadaşı olduğun için çok şanslı. Kız kardeşin ve ben eve getireceğin herkese kendi ailemizin bir üyesi gibi davranacağız.”

Teller bana uzun uzun baktı. Bu bakışta neşemi silip süpüren hüznü, yılgın bir ağırlık vardı.

Kollarını göğsünde kavuşturup sandalyesinde arkasına yaslandı. “Ailenin yeni üyelerinden bahsetmişken, Henri nasıl?”

Kaskatı kesildim. *Buna nasıl cüret edebilirdi?* “Henri iyi.”

Her şeyden habersiz olan babam gülererek, “Henri’ye ailenin yeni üyesi demek zor,” dedi. “O ve Diem sen doğmadan önce de arkadaşılar.”

“Öyle.” Teller sırtıttı. “İyi arkadaşlar. *Yakın* arkadaşlar.”

Babam sırtışını bana çevirdi. “O çocuk sonunda aklını başına toplayıp onunla flört etmeni mi istedi?”

“Ah, ondan çok daha fazlasını istedi,” dedi Teller.

Babamın gözleri kocaman açıldı.

Bir elimi yüzümde gezdirip sandalyeme çöktüm. Teller’a kızamıyordum bile. Bunu hak etmiştim.

“Diem Bellator.” Babamın sesine Komutan’dan bir parça karıştı. “Hemen bana bak.”

Homurdansam da boyun eğip elimi yüzümden indirdim.

“Albanon sana evlenme mi teklif etti?”

Başımı salladım.

“Peki sen evet dedin mi?”

Tereddüt ettim. Sonra başımı iki yana salladım.

Gözleri hafifçe kısıldı. Yanıtım onu şaşırtmamış fakat ilgisini çekmiş gibi.

“Hayır mı dedin?”

“Ona cevap vermedi,” dedi Teller. “Ve aradan üç hafta geçti.”

“Ona bunun çok önemli bir karar olduğunu ve düşünmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledim,” dedim. Sonra masadaki yiyeceklerden bir parçayı kardeşime fırlatıp, “Henri de *kabul etti*,” diye ekledim.

Babam beni dikkatle izledi. Parmak uçlarını masanın üzerine vuruyordu. Dudağımı çiğnedim ve aniden eski, yıpranmış yemek masamızın üzerindeki çok sayıda çizikten birine gözlerimi büyülenmiş gibi diktim.

Babam gözlüklerini çıkardı. Sonra sandalyesini geriye itip yakındaki bir dolaba doğru yürüdü. Kehribar rengi bir sıvıyla dolu, bombeli bir şişe ve üç küçük kadeh alıp masaya döndü. Tek kelime etmeden, kadehlerden ikisini doldurup birini bana uzattı. Sonra üçüncüsüne çok az bir şey koyduktan sonra sinirli görünen Teller’in önüne koydu.

“Pekâlâ, dinleyelim bakalım,” diye buyurdu.

Yavaş ve ölçülü bir yudum aldım ve boğazımdan aşağı yayılan sıcaklığın tadını çıkardım. Bir anlığına, babamın konuya olan ilgisi- ni kaybedeceği kadar uzun süre oyalanabileceğimi ya da bu sohbeti hatırlayamayacak kadar sarhoş olabileceğini düşündüm.

“Neyi dinleyelim?” diye sordum.

“O çocuğa yanıt beklerken azap çektmek için ne gibi bir nede- nin varsa onu.”

Kaşlarım kalktı. “Bu kararı vermek için acele etmemem gerektiğini düşünmüyor musun?”

“Tabii ki düşünüyorum. Fakat siz ikiniz yıllardır birbirinizden ayrılmıyorsunuz. Evlenmek isteyip istemediğinden emin olması gereken biri varsa, o da Henri’dir.”

Masadaki yarıkla oynayıp tırnağımla ahşaptan parçalar kazıdım.

Karşımda oturan Teller içkisini tek dikişte içti ve hemen ardından öksürmeye başladı. Ona takılmak için ağzımı açtığımda, babam boğazını temizleyerek dikkatimi yeniden kendisine çekti. Yüzündeki ifadeyi görmemle dudaklarım kapandı.

İçkiyi kadehimde çalkaladım ve sıvının bana biraz cesaret vermesini umarak ölçülü bir yudum daha aldım.

“Nasil anladın?” diye sordum. “Annemle tanıştığında... Onun doğru kişi olduğunu nasıl anladın?”

Babam bir süre beni süzdü. Sonra uzanıp sürahiyi aldı ve kadehimden yeniden doldurdu. “Cevap hoşuna gitmeyecek.”

“Onu çok uzun zamandır tanıımıyordun, değil mi?” diye sordu Teller. “Bana sadece bir ay flört ettikten sonra evlendiğinizi söylemişti.”

Babamın dudaklarında nazik bir gülümseme belirdi. “Methini flört etmeden çok önce *duymuştum*. Auralie orduda çok saygı gören biriydi ve sık sık önemli görevlere davet edildiğini işitirdim. İnsanlar onun cesaretinden ve zekâsından övgüyle bahsederdi. Soydanlar bile ondan etkilenmişti.”

Güçlü bir kadın olan annemin tanıştığı herkesi büyülediğini duyduğumda şaşırmamış olsam da, Emarion Ordusu’nda bile olsa bir şifacının bu özelliklerinin fark edilmesi bana garip gelmişti. Şifacıların sadece savaşın görkemi söndüğünde ve geride sadece kan dökmenin acımasız gerçekliği kaldığında görev aldıklarını hayal etmiştim hep.

“Onunla sadece birkaç kez karşılaşmıştım. Güzel olduğunu düşünmüştüm elbette. Gördüğüm en güzel kadın. Fakat o havası...” Gözleri donuklaştı. Anıların içinde kaybolmuştu. “Orduda etrafi tehlikeli silahları ve daha da tehlikeli egoları olan askerlerle çevriliyken bile, girdiği her odaya hükmediyordu. Auralie’im, o çok güçlü bir kadın.”

Sesi cılızlaştı ve nostaljinin pusu dalgın gözlerini terk etti. Sandalyesindeki oturuşunu dikleştirip içkisinden kocaman bir yudum aldı.

“Ona çıkma teklif etmeyi birçok kez düşündüm ama her seferinde kendimi bundan vazgeçirdim. Kendime işime bağlı olduğumu ve bir kadın ya da aile için zamanım olmadığını söyledim.”

“Ne değişti?” diye sordum.

“Uzun bir göreve gitti. Bütün bir yıl boyunca yoktu. Çok gizli bir görevdi. Ayrıntıları bilecek yetkim yoktu ve o tür görevler askerlerin genellikle geri dönmediği türden görevlerdir. Onu bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyordum ve yokluğu boyunca tek düşünebildiğim, bu inanılmaz kadının tam karşımda durduğu ve benim onun gitmesine izin verdiğimdi. Kendime, eğer geri dönerse onu gördüğüm anda yanına gidip duygularımı itiraf edeceğimi söyledim.”

“Ettin mi?” diye sordu Teller.

Sırıtarak babamın yerine, “Hayır,” diye cevap verdim. “Annem bana bu kısmı anlattı. Ona bir kez bakıp kaçmışsın.”

Babam utangaçça gülümsedi. “Hayatımda hiç o kadar korkmamıştım. Hayal edebileceğin her türlü tehlikeyi göze almıştım ama annenle flört etme fikri... İşte *bu*, gerçek bir dehşetti. Neredeyse bir ay boyunca ondan kaçtım.”

“Kudretli Andrei Bellator sonunda güzel bir kız tarafından alışı-ğı edildi,” diye takıldım ona.

Babamla kahkahalara boğulduk ama masanın öbür ucundaki Teller’in yüz ifadesi düşünceliydi.

“Sonunda bunu yapacak cesareti nasıl buldun?” diye sordu. “Seni reddetmeyeceğini nereden biliyordun?”

“Bilmiyordum. Fakat sonunda, evet deme olasılığının hayır deme olasılığına degeceğine karar verdim. Ona kız arkadaşım diyebilmek her türlü riske değerdi.”

Teller başını salladı ve gözlerini kadehine çevirdi. Parmağını kadehin ağzında gezdirerek kaşlarını çattı.

“Peki, ona çıkma teklif ettin ve sonra ne oldu?” diye sordum.

“Başta her şey normaldi. Herhangi bir erkeğin herhangi bir kadına kur yaptığı gibi ona kur yaptım. Onu akşam yemeği için şehre götürdüm; çiçekler ve şekerlemeler aldım. Ona sırlıklam âşıktım ama onun temkinli olduğunu hissediyordum. Bana söylemek istediği ama söylemeye hazır olmadığı bir şeyler olduğunu seziyordum.”

Hissiz, alaycı bir kahkaha attım. “Annemiz sır mı saklıyormuş? Ne sürpriz ama.”

Babam bilgiççe gülümsedi. “Auralie her zaman münzevi bir insan olmuştur. O zaman bile öyleydi. Hatta *özellikle de* o zaman. Belki de bu yüzden onunla çok iyi anlaşıyorduk. Benden gizlediği bir şey varsa bunun için bir nedeni olduğuna her zaman inandım ve bu benim için yeterliydi. Bana sunmaya gönüllü olduğu her şeyi almaktan mutluluk duyuyordum.

Açıkçası aynı şey benim için de geçerliydi. Çoğu kadın, savaş hikâyeleri ve benim dövüştüğüm muharebeleri dinlemek isterdi...” Yüzüne bir gölge oturdu. “Fakat o anları aklıma getirmek gibi bir arzum yoktu ve annen de bundan memnundu. Birbirimizi bütünüyle sevmek için birbirimizin tamamını görmeye hiçbir zaman ihtiyacımız olmadı.”

Boğazımdaki yanmayı zorla bastırdım. “Annemin temkinli davrandığını söyledin. Sonunda sizi bir araya getiren ne oldu?”

“Sen.” Bana baktı. Gözleri parlıyordu. “Bir gün Auralie kucığında güzel bir kız bebekle kapıma geldi. Görevdeyken hamile kaldığını ve doğum yaptığını itiraf etti. Ordudan ayrılmaya ve seninle başka bir yerde yeni bir hayat kurmaya karar vermişti. Perişan hâldeydi ama gözyaşlarında bile o Auralie’ye özgü kararlılık vardı. Onun fikrini değiştirmek ve kalmaya ikna etmek için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum.”

“Senden onunla birlikte gitmeni mi istedi?” diye sordu Teller.

“Hayır, tam aksine. Hiçbir şey söylemeden gidecekmiş ama son dakikada bana veda etmeden gidemeyeceğine karar vermiş.” Güldü. Yumuşak ve hüzünlü bir gülüş. “Tatlı, özverili annen... Onsuz hayatıma devam edebilmem için o sayfayı kapatmamı istemişti. Bu içimde bir şeyleri tetikledi. İkinize bir kez baktım ve sizi hayatımda tutmak için yapamayacağım hiçbir fedakârlık olmadığını fark ettim.”

Gözlerimin sulanmasına kırpıştırarak engel olmaya çalışsam da yanaklarımdan aşağı ılık gözyaşlarının süzölmeye başladığını hissettim. Babam uzanıp elimi kadehimden çekti ve iki eliyle kavradı.

“Canım Diem'im, annenin doğru kişi olduğunu nasıl anladığımı sormuştun, değil mi? Gerçek şu ki öylece *anlayıverdim*. Verilecek bir karar yoktu bile. O hangi yolda ilerliyorsa, ben de oraya aittim. Onun ve senin yanında. Başka bir seçenek düşünülemezdi.”

Midem kurşun gibi ağırlaştı. Sözleri çok güzeldi. Mükemmeldi. Tam olarak âşık bir insanın söylemesi gereken şeyler, tam olarak âşık bir insanın hissetmesi gereken şeylerdi.

“Her şeyden vazgeçmek zorunda kalmama rağmen bile mi?” diye sordum. “Kariyerinden, Fortos'taki hayatından, tüm hedeflerinden; tüm bunlardan vazgeçmek zorunda kalmaktan korkmadın mı?”

“Hayır,” diye yanıtladı tereddüt etmeden. “Beni korkutan sadece onsuz yaşama düşüncesi idi. Geri kalan her şey bunun yanında önemsizdi.”

“Ve sen onu sadece bir aydır tanıyordun,” dedim cılız bir sesle, sorudan çok bir ifadeydi bu.

Elimi okşadı. “Her aşk hikâyesi farklıdır. Belki de sen ve Henri için...” Sesi kesildi ve gözleri uzaklara daldı.

Sessizlik ve dillendirilmemiş sözcükler havada gürledi. Teller'a bakmaya cesaret ettim ama aklı başka bir yerdeydi. İfadesi kendi imkânsız kararıyla gölgelenmişti.

Babam birden doğruldu. Yüzü gergin de olsa ısıltılı bir gülümsemeyle aydınlandı. “Demek istediğim, karar vermek için acele etmenin bir anlamı yok. Beklemeli ve döndüğünde annenle konuşmalısın. O, tüm bu olanlara bilgece bir bakış açısı getirecektir.”

Teller’la donakaldık. Gözlerimiz babamıza çevrilmeden önce kısa bir an için buluştu.

“Döndüğünde derken ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Eve döndüğünde,” dedi basitçe, bu yeterli bir yanıtmış gibi. Elinde sürahiyle masadan kalktı ve mutfaktaki çeşitli eşyalarla uğraşırken bize arkasını döndü.

Teller ve ben tekrar birbirimize baktık. Teller kaşlarını kaldırdı. Gözleri sözsüz bir soruyla kocaman olmuştu. Sessiz yanıtlım, başımı iki yana sallamak oldu.

“Onun nerede olduğunu biliyor musun?” Sözlerim ağzımdan dayanılmaz derecede yavaş, her biri duraklayarak ve kararsızlıkla çıkmıştı.

Aylardır, kaybolduğu o ilk korkunç günlerden beri annemin nerede olduğu hakkında böyle açıkça konuşmamıştık. Sadece muğlak sözcüklerle ima etmiştik.

Onun yokluğunu.

Ayrı geçirdiğimiz zamanı.

O uzaklara gittiğinden beri.

Bir daha dönmemek üzere gittiğini kabul etmek bunu gerçeğe dönüştürebilirdi. Bu yüzden bunun yerine sadece konunun etrafında dolanıp durmuştuk.

“Ne saçma bir soru,” dedi. Ses tonu yine gerçekçi ve katiydi. Başka bir şey söylenmesine gerek yokmuş gibi.

Yavaş yavaş ayağa kalktım.

“Baba, eğer biliyorsan...”

GÜM.

Sağır edici bir çatırtı havayı ikiye böldü. Evimizin duvarları sarsıldı. Kadehlerimizdeki sıvı merkezden dışarı doğru dalgalandı.

“Sonsuz Alev aşkına, bu da neydi?” diye mırıldandı Teller.

GÜM. GÜM.

Üçümüz de sarsıldık ve yere çömeldik. Bir çerçeve duvardaki çivisinden kurtulup, yere düşerken tavandan alçı parçaları koptu. Yılların verdiği eğitimle üçümüz de silahlarımıza sarıldık.

Ses uzaktan gelse de kulakları sağır edecek kadar yüksekti.

“Gök gürültüsü mü bu?” dedi Teller. “Bugün fırtına bulutları görmemiştim ama belki...”

Babam başını iki yana salladı. Kaşlarının arasında derin bir kırışıklık belirdi. “Bu sesi daha önce de duymuştum. Bu bir patlamaydı.”

İçim endişeyle doldu. “Yani... bomba mı?”

Babam ayağa kalkıp mutfak penceresine doğru yürüdü ve gözlerini kısarak karanlığı taradı. Bir süre sonra başını salladı ve parmağıyla işaret etti. “İşte, orada.”

Teller ve ben babamın yanına koşup nereyi gösterdiğini görmek için boyunlarımızı uzattık.

GÜM.

Tekrar irkildik. Teller kolumu kavrayıp beni yanına çekti.

Uzaklarda, kabaran bir alev girdabı havaya yükseldi. Kabarık duman bulutları aşağıdaki ateşlerin ışığında parlıyordu. Mürekkep karası gökyüzünün fonunda turuncu bir leke.

Babam kaşlarını çattı. “Görünüşe göre Lumnos Şehri’nde. Bir tür kaza olmalı. Belki de bir depolama tesisinde yangın çıkmıştır.”

“Ya da saraya bir isyancı saldırısı yapıldı,” diye ekledi Teller.

Hava nefes almamı imkânsız kılıyordu. Akciğerlerime çekemeyeceğim kadar ağırdı.

Buna ben sebep oldum. Benim hatam.

“Be-benim gitmem gerek,” diye kekeledim. Geriye tökezledim

ve masaya çarptım. Gözlerimi ormanın üzerinde yükselen kırmızı pustan ayırmaya çalışıyordum.

Babam hızla döndü. “Ne? Nereye gideceksin?”

“Yardım etmeliyim. Yaralı insanlar olabilir. Yapabileceğim bir şeyler... Belki gidip...”

“O yangın Lumnos Şehri’nde Diem. Oraya gitmemen gerektiğini biliyorsun.”

Ağzım açılıp kapandı. Sözcükler ve düşünceler gökyüzündeki yıldızlar kadar ulaşılmazdı. Annemin Soydanlardan uzak durma kuralını çiğnemekle kalmayıp büsbütün ortadan kaldırdığımdan babamın haberi yoktu.

Bana doğru uzandı. “Bu her ne ise eminim Kraliyet Muhafızları halledebilir.”

Sert bir hareketle elinden kaçtım. Bedenim kendi başına bir bombaydı. Fitili ateşlenmiş ve her an patlamaya hazırdı.

Buna ben sebep oldum.

“Gitmek zorundayım.” Sesim titrek ve boğuktu.

“Diem, hayır.”

Babam yolumu kesmek için hamle yaptı ama Teller –Tanrılar onu korusun– önüne geçti. “Baba, yaralılar olabilir. Orada şifacılar ihtiyaçları olacak. Diem yardım edebilir.”

“Başka şifacılar da var. Maura patlamaları duymuştur. Oraya birilerini gönderecektir.”

Belki. Lumnos Şehri’ne davet edilmeden hiç şifacı göndermemiş, bunu sadece talep edildiğinde yapmıştık. Şimdiyse, merkezimizin Prens Luther’le arası zaten iyi değilken Maura resmî bir talebi beklemenin daha güvenli olacağını düşünebilirdi. Bunu düşünmese bile...

Bu benim hatam.

Daha fazla tartışmak için beklemedim. Odama koştum. Seya-

hatlerimde kullandığım büyük çantamı alıp, aceleyle omuzlarıma attıktan sonra ön kapıya doğru koşmaya başladım.

“Diem, orada dur. Annen sana bunu yasak...”

Ben ön merdivenlerden aşağı uçarcasına inerken açıklıktan yeni patlamaların gümbürtüsü geldi. Sesler babamın itirazlarını bastırdı.

Saniyeler içinde ağaçların arasında kayboldum.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

K oştum, koştum, koştum.

Gölgeli ormanda, Ölümlüler Şehri'nin ara sokaklarında koştum. Neler olduğu hakkında fikir yürütmek için dışarıda toplanmış, aval aval bakan kalabalığı ite kaka ilerledim ve şifacılar merkezinin kapısına varana kadar durmadım.

Akşam nöbeti tutan iki stajyer hemen üzerime çullandı ve beni soru yağmuruna tuttu. Fakat sözleri kulağıma uzaktan, boğuk geliyordu.

Beynim olası yaralanmaları gözden geçirdi ve her biri için neye ihtiyacım olacağını listeledi. Ağrı için gümüş solucan ve söğüt kabuğu, yanıklar için kadife çiçeği ve lavanta. Uyuşturmak için karanfil, pıhtılaşmayı hızlandırmak için civanperçemi. Kırıklar ya da yırtıklar için karakafes otu. Bir de sargı, çok ama çok sayıda sargı.

Çantama attığım her malzemeyle birlikte, karşıma çıkabilecek hastaların hayali düşüncelerime musallat oluyordu.

Patlama, planlarını çaldığım Benette cephaneliğinde gerçekleş-

mişse belki de durum o kadar kötü olmayabilirdi. Vakit hayli geç olduğu için sadece birkaç akşam nöbetçisi görevde olabilirdi.

Peki ya kraliyet sarayındaysa? Ya Koruyucular o gizli girişten sızıp bombalarını saray çevresine yerleştirmişlerse?

Can kaybı korkunç düzeyde olurdu. Ölenlerin çoğu da çocuk olurdu. Bazılarıyla tanışmıştım.

Elric.

Lily.

Tanrılar adına, *Lily*.

Safra boğazıma yükseldi. Elimi ağzıma kapatıp burnumdan uzun bir nefes aldım.

Stajyerlerden biri kolumu tuttu ve beni karanlık düşüncelerimden uzaklaştırdı. “Diem, ne yapacağız? Seninle gelelim mi?”

“Kasabadan birilerinin yardıma ihtiyacı olabilir, burada kalın,” diye buyurdum. “Diğerlerinden gelen olursa onları Lumnos Şehri’ne gönderin. Onlara patlamanın olduğu yere gitmelerini ve gelip beni bulmalarını söyleyin.”

Verecekleri yanıtları beklemeden, tıka basa dolu çantamı omzuma atıp kapıdan dışarı fırladım. Çizmelerim toprağa değer değmez koşmaya başladım.

Koştum, koştum, koştum.

BEN, ÖLÜMLÜ VE SOYDAN şehirlerini birbirine bağlayan uzun yolda koşarken rüzgâr saçlarımı savuruyordu.

Bacaklarım harcadığım eforla yanıyor, akciğerlerim hava ihtiyacıyla sıkışıyordu ama bir saniye bile yavaşlamaya cesaret edemiyordum. Aynı iki düşünce zihnimde tekrar tekrar çınlıyor, acımasız bir metronom yere çarpan adımlarıma tempo tutuyordu.

Buna ben sebep oldum.

Benim hatam.

Buna ben sebep oldum.

Benim hatam.

Ben koştukça, alevler büyüyor ve dumanla dolu hava iyice puslanıyordu. Durursam belki alevlerin saraydan mı yoksa şehrin ötesinden mi yükseldiğini anlayabilirdim fakat bedenim hızını kesmeyi reddetti.

İleride, iki büyük arabayı çeken altı erkek silüeti bana doğru yürüyordu. Erkeksi, geniş omuzlu ve güçlü görünüyorlardı. Başka bir gece olsa içgüdülerim ağaçların arasına saklanmam ve onların geçip gitmesini beklemem için beni uyarırdı. Bir grup yabancı adamla, karanlık bir patikada tek başına kalan kadının sonu nadiren iyi olurdu.

Ne var ki o gece kendi güvenliğim aklımın ucundan bile geçmiyordu. Sol taraflarından dolanmak için yolumu hafifçe değiştirmekten başka bir önlem almadan, görüş alanıma girdiklerinde adamlar neredeyse yokmuş gibi davrandım.

“Diem?”

Fark etmem birkaç saniyemi aldı.

Ses tanıdıktı, hem de *çok* tanıdık.

Yine de duramadım, yavaşlayamadım, hatta...

“Diem? Koşmayı bırak, benim!”

Adamlardan biri koşup yolumu kesti. Büyüyen ayın yoğun karanlığı altında yüzünün ayrıntılarını seçemiyordum. Fakat o ses...

Güçlkle, hırıltılı nefesler alarak, “Duramam,” dedim. “Lütfen çekil!”

“Diem... Benim, Henri.”

Önce adımlarımın ritmi bozuldu. Sonra yavaşladım. Fakat durmadım. Duramazdım. Devam etmeli, yangına ulaşmalı, onlara yardım etmeliydim...

Henri uzanıp beni kollarımdan tuttu ve istemesem de beni durdurdu. "Burada ne yapıyorsun?"

Titreyen elimle uzaktaki cehenneme işaret ettim. "Patlama. Yangın. Yardıma gidiyorum." Nefes nefese kaldığımdan göğsüm titriyordu.

Bana tuhaf bir bakış attı. Sonra omzunun üzerinden arkasında toplanan ve yüzleri hâlâ karanlıkla örtülü gruba baktı.

Henri'nin elleri omuzlarıma çok ağır geliyordu. Sesi alçaldı. "Diem, eve git. Yangını dert etme."

"Anlamıyorsun. Yaralanan insanlar olabilir. Gitmem gerek..."

"Diem." Yüz hatlarında ölümcül bir ciddiyet vardı. "Beni dinle. Evine git ve orada kal. Yangını gördüğünü, bizi gördüğünü unut."

İtiraz edecek oldum ama boğuk bir patlama sözlerimi yarıda kesti. Zemin sese gümbürdeyerek karşılık verirken, ateşli bulut gökyüzünde daha da yükselip daha da parlaklaştı.

Gruptakiler sessizce kıkırdadılar. Gölgelelerin arasındaki adamlardan biri diğerinin sırtını sıvazladı. Sesi işiten Henri'nin bile dudaklarının köşesi yukarı seğirdi.

Bedenim donakaldı.

Tüm dünya donakaldı.

"Henri," diye fısıldadım. "Neler oluyor?"

Adamlardan biri gruptan ayrılıp Henri'nin yanına geldi. Alevler şimdi daha parlaktı ve soluk turuncu ateş ışığı adamın yüzünü aydınlattı.

Zihnimde bir hatıra parçası belirdi. *Şifacılar merkezinin önünde dikilen, profili fener ışığıyla hafifçe aydınlanan bir adam. Bir hasta değil, ziyaretçi. Annemle fısıldaşıyor.*

Vance beni, "Kız Kardeş Diem," diye selamladı. Yüzünde hımbıl, muzaffer bir gülümseme vardı. "Bu geceki zafer bizim olduğu kadar senin de zaferin. Bunu sensiz başaramazdık."

Bakışlarım grubun üzerinde gezindi. Aralarında Brant ve Francis'i gördüm. Sonra her ikisi de ağzına kadar dolu, muşambalarla kaplı iki yük arabasına baktım.

"Bunların içinde ne var?" diye sordum.

Henri, Vance'e baktı. Duraksayan Vance belli belirsiz başını salladı.

"Kardeş Henri haklı," dedi Vance, nazik ama kararlı bir sesle. "Eve dönmeli ve bundan kimseye bahsetmemelisin."

Korkunç bir dehşet duygusu ruhumu kapladı.

"Yapamam. İnsanlar —çocuklar— yaralanmış olabilir. Gitmem gerek." Yanlarından ayrılacağım sırada Henri'nin elleri beni sıkıca kavradı.

Vance'in gülümsemesi bana bir adım daha yaklaşmasıyla soldu. "Bunu yapmana izin veremeyiz Kız Kardeş. Hedefin yakınında hiçbir ölümlünün görülmemesi en iyisi."

Henri'nin elinden bir kez daha kurtulmaya çalışsam da omuzlarımı sıkıca kavradı. Parmakları beni yerimde tutmak için acı verici bir şekilde derime gömüldü. Hayretle ona bakakaldım.

"Diem," dedi.

"Çek ellerini üzerimden Henri."

Yerinden kımıldamadı.

Diğer adamlar sessizce etrafımızda çember oluşturdular.

Henri'nin ifadesi yalvaran bir hâl aldı. "Bunu haftalardır planlıyorduk. Varlığının onlara tüyo vermesi riskini göze alamayız. Lütfen bana bunu yaptıрма."

"Sana *neyi* yaptırmayayım?" diye tısladım.

Koruyuculardan oluşan çember daralıp beni sert, güvensiz bakışlardan oluşan bir halkayla çevreledi. Henri'nin elleri omuzlarımdan aşağı kayıp kollarımın üst kısmına kenetlendi.

Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu.

Altı adam. Altı iri, güçlü adam.

Onlarla başa çıkmamın imkânı yoktu; beni yakalar, çırpınsam da, çığlıklar atsam da beni Ölümlüler Şehri'ne geri sürüklerlerdi. Silahlarıma ulaşabilsem bile, onları –*Henri'yi*– bıçaklamaya razı ol-sam bile...

Babamın sözleri kükreyen düşüncelerimi delip geçti.

Senden çok daha güçlü bir rakiple savaşmak konusunda sana ne öğrettim?

Daha güçlü olamıyorsan, daha akıllı ol.

Beni buna hazırlamıştı.

Büyüyen paniğime rağmen yüzüme sahte bir sakinlik maskesi yerleştirdim. Uzun bir nefes vererek başımı salladım ve omuzlarımı gevşettim. “Evet, elbette,” dedim usulca. “Bir an için kafam karıştı ama şimdi anlıyorum.”

Henri'nin yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Kollarımı tutan elleri gevşedi. Fakat Vance hâlâ kımıldamıyordu; gözlerini bana dikmişti. “Bizimle dönecek misin?” diye sordu.

Zorla bir kahkaha attım ve ellerimi sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdım. “Yaygara koparmak istememiştim. Görevi riske atacak bir şey yapmayı asla istemem.”

Vance beni süzüp yavaşça başını salladı. “Güzel. Bunu duyduğuma sevindim Kız Kardeş.”

Henri'nin eli belime gitti ve beni sertçe Ölümlüler Şehri'ne giden yola doğru yönlendirdi. Gözlerimi ileriye diksem de diğerlerinin iki yanıma geçerek, Lumnos Şehri'ne giden yolumu nasıl kapattıklarını gözledim.

“Çantan ağır görünüyor Kız Kardeş. İstersen birimiz onu senin için taşıyabiliriz.”

Başımı çevirdiğimde Brant'in elini uzatmış, gözlerini bana diktiğini gördüm. Yüzü gibi sesi de soğuk, sert ve dile getirilmemiş bir tehditle doluydu.

Altı adam. Altı iri, güçlü adam.

Onlarla başa çıkmamın imkânı yoktu; beni yakalar, çırpınsam da, çığlıklar atsam da beni Ölümlüler Şehri'ne geri sürüklerlerdi. Silahlarıma ulaşabilsem bile, onları –*Henri'yi*– bıçaklamaya razı ol-sam bile...

Babamın sözleri kükreyen düşüncelerimi delip geçti.

Senden çok daha güçlü bir rakiple savaşmak konusunda sana ne öğrettim?

Daha güçlü olamıyorsan, daha akıllı ol.

Beni buna hazırlamıştı.

Büyüyen paniğime rağmen yüzüme sahte bir sakinlik maskesi yerleştirdim. Uzun bir nefes vererek başımı salladım ve omuzlarımı gevşettim. “Evet, elbette,” dedim usulca. “Bir an için kafam karıştı ama şimdi anlıyorum.”

Henri'nin yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Kollarımı tutan elleri gevşedi. Fakat Vance hâlâ kımıldamıyordu; gözlerini bana dik-mişti. “Bizimle dönecek misin?” diye sordu.

Zorla bir kahkaha attım ve ellerimi sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdım. “Yaygara koparmak istememiştim. Görevi riske atacak bir şey yapmayı asla istemem.”

Vance beni süzüp yavaşça başını salladı. “Güzel. Bunu duyduğu-ma sevindim Kız Kardeş.”

Henri'nin eli belime gitti ve beni sertçe Ölümlüler Şehri'ne giden yola doğru yönlendirdi. Gözlerimi ileriye diksem de diğerlerinin iki yanıma geçerek, Lumnos Şehri'ne giden yolumu nasıl kapattıklarını gözledim.

“Çantan ağır görünüyor Kız Kardeş. İstersen birimiz onu senin için taşıyabiliriz.”

Başımı çevirdiğimde Brant'in elini uzatmış, gözlerini bana dik-tiğini gördüm. Yüzü gibi sesi de soğuk, sert ve dile getirilmemiş bir tehditle doluydu.

Düşünecek zamanım yoktu.

Bu yüzden kaçtım.

Henri beni yakalamak için uzandığında bir saniye geç kalmıştı ama tuniğimin etekliğinin parmaklarının arasından kaydığını hissettim.

Vance bağırarak komutlar verdi. İki adam bariyer oluşturup önümü kesti. Ağır çantamla onlardan kaçamayacak kadar hantaldım ve dengem çevik hareketler yapamayacağım kadar bozuktu. Tek yapabildiğim çenemi eğmek ve ağırlığının gücünü onların taştan bedenlerine doğru savurmaktı.

Omzum kas ve kemikle çarpışınca irkildim. Gözlerim kapandı ve çarpmanın şiddetiyle geriye savrulmak için hazırlandım.

Gelgelelim geriye doğru hareket etmiyordum.

Koşuyordum... *Hâlâ* koşuyordum.

Arkamda homurtular ve küfürler korosunu, Henri'nin adımı haykırışını, Vance'in emirlerini ve ayak seslerinin patırtısını duydum.

Bacaklarımı ve ciğerlerimi cayır cayır yanana dek zorladım ama çantamın ağırlığı beni yavaşlatıyordu ve Henri'nin sesi cılızlaşmış olsa da çakılların üzerindeki çizmelerin davulu andıran sesleri gidecek şekilde şiddetleniyordu. Parmakların çantama sürtündüğünü ve ardından hafifçe çekiştirildiğini hissettim. Sonra bir kez daha, bu kez daha sertçe çekiştirildi. Omzumdaki kayış göğsümü geriye çekiyordu.

Bir ses, "Koşmayı bırak seni aptal sürtük," diye hırladı.

Çantayı teslim edersem, hiç malzemem olmayacaktı ve birilerine yardım etmek için elimden çok az şey gelecekti. Fakat vermezsem... Koruyucular beni yakalarsa...

Çantanın bir kez daha çekiştirilmesiyle geriye sendeledim. Az kalsın yere düşecektim. Tek, akıcı bir hareketle hançerimi kınından çıkardım ve çantayı göğsüme sabitleyen deri kayışın arkasına geçir-

dim. Kayış koptu ve sırtımdaki ağırlık tam peşimdeki adamın önüne düştü. Ayağının düşen malzemelere takılmasıyla homurdandı. Bedeni çakıl taşlarıyla kaplı yola çarpıp yerde kaydı.

Ve sonra... Sessizlik. Bağırış çağırış yok, itiş kakış yok, benimkinden başka ayak sesi yoktu.

Böylece koştum, koştum, koştum.

YİRMİ BEŞİNCİ

BÖLÜM

Alevlerin sarayın görkemli cephesinde değil, batıda bir yerde olduğunu kısa sürede anlamamla suçluluk duygusunun eşlik ettiği, dizlerimin bağını çözen bir ferahlama hissettim. Verdiğim nefes bedenimi titretirken ruhumu derinden sarstı.

Öte yandan, Lumnos Şehri sokaklarına döndüğümde ve Benette cephaneliğindeki bir patlama hakkında konuşan afallamış Soydanların mırıltılarına kulak misafiri olduğumda sonraki korkularım doğrulandı. Evrim Benette'in ofisini karıştırırken çaldığım planlara şöyle bir göz gezdirmiş, Koruyuculara teslim etmeden önce onları hiç dikkatle incelememiştim. Beni bir işaret gibi çağıran duman ve alevler de olmasa binanın nerede olduğunu ya da oraya vardığımda ne bulabileceğimi bilmem imkânsızdı.

Ayrıca hiç malzemem de yoktu. Elimde bir kavanoz ilaç ya da gazlı bez bile yoktu. Kalçamda iki işe yaramaz ölümlü hançeri, çizmemde Brecke'nin bıçağı ve iki elim vardı. Bir can kurtarmaktansa can almak için daha donanımlıydım.

Daha da kötüsü, diğer şifacılar­dan destek alamayacağım kısa sürede ortaya çıktı. Kraliyet Muhafızları saldırı bölgesinin etrafında geniş bir çember oluşturmuştu ve birçok muhafıza yardım etmek için geçmeme izin versinler diye yalvarsam da hiçbir­i insaf etmedi. Maura ya da stajyerlerden herhangi biri oraya gelirse geldikleri gibi geri çevrileceklerdi.

Peşimde altı öfkeli Koruyucu olmasaydı, yenilgiyi kabul edip eve dönebilirdim. Beni buralara kadar takip etmeyi göze alırlar mıydı, yoksa sadece dönüşümü mü beklerlerdi... Bilemiyordum. Her hâlükârda olacaklarla yüzleşmeden önce onlara sakinleşmeleri için zaman vermeye niyetliydim.

Bir de tabii ki tüm bunların tamamen *benim hatam* olması gibi küçük bir mesele de vardı.

Tek seçeneğim ceplerim boş ve ellerim açık bir şekilde ilerlemektir. Oraya kadar gelmiş, onca risk almıştım; her şeyi denemeden çekip gidemezdim.

Kasabaya doğru çılgınca koştuğumdan soluklanmak için kendimi zorladım. Birçok nedenden ötürü bana bacaklarım jöleye dönmüş gibi geliyordu. Güvenlik çemberine alınmış bölgenin çevresinde ilerledim ve çemberin etrafında nöbet tutan muhafızları inceledim. Her nasılsa büyülerini birbirine bağlamışlardı. Her biri parlayan soluk mavi ışıktan kalın bir iple birbirine bağlıydı. Herhangi bir yarıp geçme girişiminin beni kendi yanıklarım­la baş başa bırakacağını düşündüm.

Cep­hanelik neredeyse tamamen yok olmuştu. Yangın arka duvar boyunca devam ediyordu ve binanın ön tarafı hâlâ sağlam olsa da alevler hızla yayılıyordu. Koruyucular her ne yaptılarsa acımasızcaydı ve korkunç derecede etkiliydi.

Yangını izleyen kalabalığın arasına karışıp alanı dolaştım. Bir grup Soydan'ın toplandığı ön tarafa yakın bir yerde durdum. Arada

sırada içlerinden biri ayrılıp binanın içinde kayboluyor ancak birkaç dakika sonra eli boş dönüyordu.

Sonra onu gördüm.

Kuzguni saçları ve gece siyahı giysileriyle yanan turuncunun öfkeli duvarının fonunda meşum bir siluet oluşturunuyordu. Yüzünün ayrıntılarını seçemiyordum, heybetli vücudu da etrafına kümelenmiş kalabalık tarafından örtülmüştü. Fakat bir şekilde, kargaşanın arasında bile onu tanımıştım. Daha da ötesi onu *hissediyordum*; o tuhaf aurası tenimde geziniyordu.

Luther.

Düşüncelerimi işitmiş gibi başını hızla bana doğru çevirdi. Seyirciler denizinin arasına karışmış olsam da parlayan mavi gözleri bir anda gözlerimi buldu.

En yakın muhafızla burun buruna gelene kadar ilerledim. Kalabalığın gürültüsü arasında sesimi duyurmak için, “Yardım etmeye geldim,” diye bağırdım. “Prens Luther’i çağır... Hemen şurada, beni tanıyor.”

“Kimi tanıdığın umurumda değil,” dedi muhafız kayıtsızca. Arkasında kopan kıyametle hiç ilgilenmiyormuş gibi bir hâli vardı. “Kimse giremez, kimse çıkamaz.”

“Sadece Prens’i çağır, o sana kim olduğumu...”

“Hayır.”

“Ben bir şifacıyım. İnsanlar yaralanmışlarsa yardım edebilirim.”

“Hayır.”

“Gerçekten bunu yap...”

“Sana bir daha hayır demek zorunda kalırsam bunu kılıcımla yapacağım.”

Muhafızın omzunun üzerinden baktım. Luther hâlâ beni izlese de yerinden kıpırdamamıştı.

Yüzü her zaman olduğu gibi duygudan yoksundu ama katı göz-

lerindeki gerginliği ve çenesini nasıl sıkıldığını fark ettim. İfadesinde sert bir şey vardı. Sanki...

Şüpheye benzer bir şey.

Omurgamdan aşağı bir titreme indi.

Bundan benim sorumlu olduğumu mu düşünüyordu?

Kahretsin, bundan ben sorumluydum *zaten*. Hem de her şeyden. Belki şüphelendiği şekilde değil ama yine de ellerime kan bulaşmıştı.

Suçluluk duygusuyla sonra cebelleşebilirdim. *Tanrılar adına*, o an gelecekti. Fakat şimdilik kanamayı durdurmak için hâlâ bir şansım vardı. Hem gerçek anlamda hem de mecazen.

Kollarımı kaldırıp sallayarak, "Luther," diye bağırdım. "Buradayım."

Bana doğru hareketlenmedi. En ufak bir tepki bile vermedi.

"LUT-HER!"

Başını salladı ve eve git diye mırıldandı. Sonra gitmek için arkasına döndü.

"*Luther, seni kibirli pislik*, buraya gel ve konuş benimle!"

Kalabalığın içindeki yüzlerce göz, bir aslanı uyandıran fareymişim gibi bana çevrildi. Luther'in omuzları hızla kalkıp indi. Öfkeyle iç çektiğinden emindim. Fakat sonunda benimle buluşmak için yaklaştı.

Ne kadar uzun boylu olduğunu, her zamanki donuk bakışlarıyla bana ne kadar yüksekte baktığını unutmuştum. Saçları çözülmüştü ve yüzünün keskin açılarının etrafında gevşek, siyah bir perde gibi salınıyordu; zeytuni teni cehennem sıcaklığının güçlü ışığıyla parlıyordu. Boncuk boncuk ter damlaları yara izi boyunca inip boğazından aşağı damlıyordu. Elim son derece yakışsız, delice bir dürtüyle bir ter damlasını silmek için uzanacak oldu.

"Burada olmamalısın," dedi Luther.

"Patlamayı evimden duydum. Yaralanan biri ya da çocuk varsa belki yardım edebilirim diye düşündüm."

“Burada hiç çocuk yok.”

Tanrılara şükürler olsun. Neredeyse oracıkta yığılıp kalacaktım.

“Yine de,” diye bastırdım, “belki yaralılara yardım edebilirim, en azından onlar kendilerini iyileştirecek hâle gelene kadar. Bu sefer kurallara uyacağım, hayatım üzerine yemin ederim.”

Hiçbir şey söylemeden yüzümü süzdü.

“Ben bir hata yaptım. Tahmin edemeyeceğin kadar çok pişman olduğum bir hata. En azından bunu düzeltmeye çalışmama izin ver. *Lütfen.*”

Sözlerimdeki samimiyeti duyup duymadığını merak ettim; bu sözlerin gerçekliğinin anlayabileceğinden çok daha fazlasını ifade ettiğini biliyor muydu?

Bir avucunu kaldırdı ve etrafımda soluk mavi bir ışık küresi oluştu. Sessiz bir davetle çenesini salladı ve arkasını döndü. Sınırın parlayan iplerinin arasından geçerken nefesimi tuttum. İplerin ışıltılı kubbeye çarpıp kaybolmalarına hayret ettim.

Ayak uydurmak için acele ettim ve usulca mırıldandığım bir teşekkürle Luther’in yanına vardığımda etrafımdaki kalkan yok oldu.

“Ayakaltında dolanma ve yangından uzak dur,” diye buyurdu. “Hiçbir yere kaçmaya da kalkma. Kaçarsan seni zindana ben tıkarım.”

“Anlaşıldı.”

İkna olmuş gibi görünmüyordu. “Malzemelerin nerede?”

“Hiç yok.”

“Buraya kadar hiç ilaç ya da malzeme almadan mı geldin?”

“Ölümlüler Şehri’nden taşıyabileceğim kadar çok malzemeyle ayrıldım ve sonra yolda bir grup ahmak tarafından saldırıya uğradım. Çantamı çaldılar. Yani teknik olarak buraya sadece yolun yarısında yanımda ilaç ya da malzeme olmadan geldim.”

Durdu. Çekinmeden bedenimde gezinen gözleri karardı. “Sana zarar verdiler mi?” diye homurdandı.

Dikkatli bakışı altında ağırlığımı gergince bir ayağımdan diğerine verdim. “Hayır. Kaçmayı başardım.”

“Ölümlü mü yoksa Soydan mıydılar?”

“Ben, şey... Anlayamadım. Çok karanlıktı.” Kaşlarımı çattım. “Şu anda bu soruna odaklanabilir miyiz?”

Bana yalanlarımın hiç de inandırıcı olmadığını belli eden bir bakış attı ama konuyu daha fazla kurcalamadı. Beni üzerinde bedenlerin yayıldığı çimlik bir alana götürdü.

Yaklaştıkça burnuma yanık saç ve kömürleşmiş et kokusu geliyor, kokulara acı dolu iniltilerin eklenmesi, hissettiğim mide bulantısını artırıyordu. Üzerlerindeki muhafız üniformaları yırtılıp kavrulmuş, bazıları sönmüş bir mum gibi hâlâ tüten yüzükoyun uzanmış bedenlerde endişe verici yanıklar vardı. En azından birkaçının uzuvları eksikti. Bir tanesi doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi.

“Bunlar en kötüler,” dedi Luther sessizce. “Elinden pek de bir şey gelebileceğini sanmıyorum. Onları Fortos’taki Soydan şifacılara göndermek için arabalar topluyoruz.”

Sadece başımı sallayabildim. Sözcükleri bir araya getirmekte zorlanıyordum.

Yavaş yavaş grubun içine girdim ve iki yaralının arasında dizlerimin üzerine çöktüm. Sağ tarafımda bir adam acı içinde kıvranıyor, yüzünü tutuyor ve çığlık çığlığa anlayamadığım şeyler söylüyordu. Eline uzanıp onu nazikçe kendime doğru çektim.

“Merhaba, ben Diem. Ben bir şifacıyım ve buraya seni iyileştirmek için...”

Eli elimden düşerken boğazım düğümlendi. Yüzü –yani eskiden yüzü olan şey– kızarmış ve kanlı bir et yığınınına dönmüştü.

Ateşin dokunuşundan hâlâ sıcak olan eli bileğimi sıkıca kavradı.

“Ya-ya... dım e-ed...” Dudakları yoktu ve dili kararmış bir kütüğü andırıyordu. Bu yüzden konuşması kan ve acıdan oluşan yavaş,

bulanık bir karmaşaya dönüşmüştü. Yine de söylemeye çalıştığı sözcüklerin ne olduğu açıktı.

Yardım edin.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İlaç çantam yanımda olsaydı, en azından acısını dindirebilir ya da bedeni iyileşirken onu uyutabilirdim ama elimdeki her şeyi Koruyuculara bırakmak zorunda kalmıştım.

Neden daha fazla mücadele etmemiştim? Neden daha hızlı koşmamıştım?

Boğazıma bir hıçkırık düğümlendi.

Buna ben sebep oldum. Bu benim hatam.

Adamın elini kendi elime aldım ve ona doğru eğildim. “İyi olacaksın,” diye fısıldadım. “Kısa sürede iyileşeceksin. Yakında tüm bunlar uzak bir anı olacak.”

“Ya-ya... dım e-ed...” diye tekrar inledi. Parmakları kolumda titriyordu. Belki de titreyen bendim.

“Seni sana yardım edebilecek birine götüreceğiz. Sadece dayan, bir süre daha güçlü ol.”

Omuzları titremeye başladı. Sözcükleri bir araya getirme denemeleri uzun, çaresiz feryatlara dönüştü. Kaburgalarında yanmamış bir parça deri gördüm ve diğer avucumu üzerine koyup başparmağımın yumuşak hareketleriyle okşadım.

“Yalnız değilsin. Ben yanımdayım. İyi olacaksın.”

Zihnimin bir köşesinde, Luther’in gözlerinin her hareketimi izlediğini hissediyordum. Grup onu bir kez daha içine alırken bile. Emirler veren Luther’in sesi bana da ulaşıyordu. Sakin ama kararlıydı. Etrafındaki çılgınlığa rağmen kendine güveni tamdı. Sesi tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Adamın yanında oturdum ve hıçkırıkları hafifleyene kadar onu fısıltılarla teselli ettim. Sonra sustu. Eli gevşeyip bileğimden ayrıldı. Bir an için en kötü olasılıktan endişe etsem de, avucumun altındaki

kalp atışı, endişe verici derecede hızlı olsa da sabit ve güçlü kaldı. Acı onu bilinçsizliğe sürüklemişti. . . Küçük bir lütuftu bu.

Diğer tarafımda bir kadın muhafız yaşadığı şokun etkisiyle sarsılıyordu. Aynı yolu izledim. Ellerini tuttum ve yakında yardım geleceğine söz verdim. Bir başka yalan. . . Son zamanlarda yapmakta fazlasıyla ustalaştığım bir şey. . . Fakat bu yalan titreyen bedenini sakinleştirmek ve nefeslerini yavaşlatmak için yeterli teselliye sağlamış gibiydi.

Bir Soydan'dan diğerine geçip bu önemsiz hareketleri elimden geldiğince yaptım. Arada sırada daha fazlasını yapabildim. Luther bir gardiyana bana taze su ve alkol getirmesini söyledi. Ben de bunları, bazı yaraları temizlemek için kullandım ve bacağına uyluktan aşağısı olmayan bir adam için geçici bir turnike olarak kullanmak üzere deri bir kemeri kestim.

Varışımından beri bedeni hareketsiz duran son muhafızın yanına geldim. Çok yakından bakmaktan kaçınıyordum. Kendimi uyanık ve daha bilinçli bir şekilde tedavi gören hastalara odaklanmanın daha iyi olacağına ikna etmişim. Fakat işin aslı, bulacağım şeyden korkuyordum ve artık korkaklığım daha fazla bekleyemezdi.

Gardiyan kadındı... Ya da bana öyle gelmişti. Tüm bedeni yanmış, saçları küle dönmüştü. Yangın iki ayağını ve sol kolunun tamamını almıştı. Giysilerinin yanıp kül mü olduğunu, yoksa sadece derisine mi yapıştığını söylemek zordu.

Uzun bir süre göğsünü izledim. En ufak bir hareket bile görebilmek için beni dinleyecek her tanrıya yalvardım.

Sadece hareketsizlik vardı.

Korkunç, sonsuz bir hareketsizlik.

Buna ben sebep oldum. Benim hatam.

Öne doğru eğilip göz kapaklarından geriye kalanları kapatırken gözyaşlarım serbestçe aktı. Kalan elini tuttum ve ruhuna merhamet etmesi için ilahi varlıklara dua ederek Sonlar Duası'nı fısıldadım.

Aynı şeyi kendim için istemeye kalkışmadım.

Sonunda kafamın içindeki korkunç sessizlik azalmaya başladı ve Luther'in etrafında toplanan kalabalığın sesleri düşüncelerime karıştı.

"...herkesi dışarı çıkardığımızı sanıyordum..."

"...hâlâ birkaçı mahsur..."

"...patlamamış isyancı bombaları..."

"...açıklık her an çökebilir..."

Dikkatimi tekrar Luther'a çevirdim. Gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Yüz hatlarına okuyamadığım, bulanık bir ifade yerleşmişti. Gözlerimle karşılaşmak onu kendi fırtınalı düşüncelerinden sıyırmış gibi gözlerini kırptırdı.

İki Soydan yanına gelmişti; altın sarısı saçları dağınık, bizon gibi iri bir adam ve gece mavisi küt kesim saçları çenesine bir bıçak ucu gibi inen ince yapılı, sert yüzlü bir kadın. İkisi de yüzleri asık, teslimiyetle ona bakıyordu.

Adam, yüzüyle uyuşmayan çatık kaşlı bir ifadeyle, "Binanın etrafını gölge büyüyle sararsak yangını söndürebiliriz ama o zaman içeride sağ kalanlar ölebilir," dedi.

"Cephanelik, güvenlik amacıyla yalnızca iki kapılı olarak inşa edildi," diye ekledi kadın. Başını sallarken sayısız piercing'i ışığın altında parlıyordu. "Arka giriş az önce çöktü ve ön taraf o kadar kötü durumda ki kimse geçemiyor. Yeni bir giriş açabiliriz ama binanın bütünlüğü ciddi şekilde tehlikede. Tamamen yıkılabilir."

Adam onun bu değerlendirmesi karşısında karamsar bir ifadeyle başını salladı.

Luther ikisine de öyle öfkeli bir bakış attı ki ben bile irkildim. Fakat ikisinin de kılını bile kıpırdatmaması takdire şayandı. "İnsanları diri diri yanmaları için içeride bırakmamı mı istiyorsunuz?" diye hırladı Luther.

“İçeridekilerin hâlâ yaşadığından emin değiliz,” diye karşı çıktı adam. “Birini içeri sokabilsek bile, ondan bir ceset için hayatını riske atmasını istemiş olabiliriz.”

“Ben yaparım.”

Luther’in gözleri gözlerime çevrildi.

Ayağa kalktım ve artık neredeyse alevlerin tamamen yuttuğu binaya baktım. Girişindeki büyük demir kapı bir patlamayla menteşelerinden sökülmüş ve düşen molozlardan dolayı geriye ancak sürünerek geçilebilecek kadar bir boşluk kalmıştı. Dardı ama...

“Yapabilirim,” dedim. “İçimizde en ufak tefek olan benim. O boşluğa sığabilirim.”

Luther’in yanındaki adam ve kadın önce birbirlerine, sonra da bana baktılar. “İçeri girmek mi istiyorsun?” diye sordu kadın.

“Olmaz,” diye çıkıştı Luther. “Bu çok tehlikeli.”

“Son bir saattir muhafızlarını içeri gönderiyorsun,” diye karşılık verdim. “O zaman tehlikeli değil miydi?”

“Sen benim muhafızlarımdan biri değilsin.”

“Yani?”

“*Yani* bu çok tehlikeli. Sen ölümlüsün, unuttun mu?” Ses tonu hissiz, neredeyse alaycıydı. “Bedenin çok kırılğan.”

Luther’e ters ters baktım. “Öncelikle, eğer bana bir daha *kırılğan* dersen o kıymetli kraliyet taşaklarını kesip boğazına tıkarım.”

Grup sessizliğe gömüldü. Luther’in dudaklarının kenarı –hafifçe– seğirdi.

Yüzümde buruk bir gülümsemeyle, “Ayrıca benim yaralanmam seni neden ilgilendirsin?” dedim. “Ne de olsa ben sadece bir ölümlüyüm. Bizim hayatlarımız sizinkilere kıyasla çok değersiz.”

Luther’in boğazındaki kaslar cevap vermemek için verdiği eforla gerildi. Sarışın adam Luther’e baktıktan sonra merakla başını bana doğru eğdi. Yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme belirdi.

Kadın yüksek sesle düşünürmüş gibi, “İşe yarayabilir,” dedi. “Eğer içeri girebilir ve hayatta kalanları açıklığa getirebilirsen, kirşleri onları dışarı çıkaracak kadar uzun süre yukarı itebiliriz. Fakat sadece tek bir şansımız olacak. Hareket ettirdiğimiz anda her şey çökecek.”

Omuz silktim. “Yapabilirim. Korkmuyorum.”

“Belli oluyor,” dedi sarışın adam bana sırtarak.

“Hayır.” Luther kollarını kavuşturdu. Omuzları dik ve gergindi. “İçeri girmeyecek. Tartışmaya açık değil bu.”

Ona bir bakış attım. “Hadi ama Luther...”

“*Prens* Luther.”

Gözlerimi ne kadar devirsem az gelirdi. “İnsanlar ölüyor ve sen kahrolası havalı unvanını mı düşünüyorsun?”

Luther dişlerini sıkarak yanıt vereceği sırada, avucumu sarsılmaz bir duvarı andıran göğsüne dayayarak sözünü kestim. “Gerçekten ailelerine onları kurtarma şansın olduğunu ve bunu kullanmadığını mı söyleyeceksin? *Böyle* bir lider mi olacaksın?”

Bu, onun gururuna indirilmiş hesaplı bir darbeydi. Fakat etkili olmuştu. Bakışlarının ardında bir öfke kıvılcımı parlıyordu ama daha önemlisi etrafındaki kalabalığın sorgulayan bakışlarıydı.

Luther kapana sıkışmıştı. Bunu ben de biliyordum, o da biliyordu. Beni engellemesi bir ölümlüyü kendi türüne tercih etmesi anlamına gelirdi ki bu da geleceğin Lumnos Kralı’nın göze alamayacağı bir zayıflık göstergesiydi.

“Peki,” diye homurdandı dişlerinin arasından. “Kendini öldürt. Fakat seni kurtarmak için muhafızlarımı göndermemi bekleme.”

“Peki,” diye karşılık verdim. Yanındaki kadına döndüm. “İçeri girdiğimde nereye gideceğimi söyleyebilir misin?”

Kadın başını salladı ve ben binaya yaklaşırken yanımda yürüdü. Kadın hayatta kalanların en son görüldüğü odayı tarif ederken ba-

kışlarımı yanan yapıya odakladım. Fark ettiğimden daha uzaktaydılar. *Çok daha* uzakta. Beni kuyruğumu kısıtıp geri çekilmekten alıkoyan tek şey kibirli gururumdu.

Omzumun üzerinden yaralı muhafızların dinlendiği yere baktım. Gözlerim hareketsiz kadına takıldı. Yaraları yüzünden kim olduğunu tespit edip edemeyeceklerini merak ediyordum. İçeride onun gibi kaç kişinin daha öldüğünü ya da ağır ağır, korkunç bir şekilde ölüme yaklaştığını sadece tanrılar biliyordu.

Benim yüzümden.

“İstersen seninle gelmesi için ufak tefek bir muhafız bulmaya çalışabilirim,” dedi kadın. Belki de cesaretimin aniden söndüğünü hissetmişti.

Ona elimi umursamazca sallayarak karşılık verdim. “Vakit yok. Tek başıma halledebilirim.”

Başını salladı. “Onları çıkışa yaklaştırabildiğin kadar yaklaştı. Hepsini getirdiğinde girişleri kaldırıp onları dışarı çekmene yardım edeceğiz.”

İtiraf etmeliydim ki amacına odaklanmasından etkilenmiştim. Ne beni vazgeçirmeye çalıştı ne de ölümlü kanım beni çok zayıf ya da üstlendiğim riskleri anlayamayacak kadar cahil kılıyormuş gibi davrandı. Seçimim ne kadar akılsızca olursa olsun, buna saygı duymaya kararlıydı.

Silah kemerimi belimden çözüp ona uzattım. Boşluktan geçebilmek için fazlalıklardan mümkün olduğunca arınmam gerektiğini biliyordum. “Eğer geri dönmezsem, şu Prens’inize de ki...”

Omzumun üzerinden Luther’e baktım ama o çoktan gözden kaybolmuştu.

Göğsümde bir sızı hissettim. Utandım ve kendimi bir ahmak gibi hissettim. Elbette benim kaçınılmaz ölümüm onun dikkatini

çekecek kadar eğlenceli değildi. Neden ondan farklı bir şey bekleyecektim ki?

“Boş ver,” dedim çabucak. Saçlarımı tuniğimin arkasına sıkıştırdım, dizlerimin üzerine çöktüm ve son, uzun bir nefes aldım. “Büyükanne Lumnos’un beni sevip sevmediğini öğrenme zamanı.”

SICAK cephaneliğin içini tarif etmek için çok yetersiz bir ifadeydi. Sözcük son derece hafif, aciz kalıyordu.

Cızırdayan, dumanı tüten bir yağ kazanı.

Demirci ocağında sivilaşan kızgın demir.

Tanrıların lanetlediği güneşin alevli yüzeyi.

Cephaneliğin duvarları ve zemini taştan yapılmışsa da –muhtemelen binanın herhangi bir bölümünün hâlâ ayakta kalmasının tek nedeni buydu– yüksek ahşap kirişleri, kabaran devasa bir ateş bulutuna dönüşmüştü. Sıcaklığı neredeyse fiziksel bir güçle üzerime çöküyordu ve hava o kadar yoğundu ki her hareketim, bende sıcak bir sıvının içinde yürüyormuşum hissi uyandırıyor.

İleride zemin düşmüş, yanan ahşap parçalarıyla kaplı olsa da çoğunlukla temizdi. Fakat ayakta kalan yukarıdaki kirişler bir kış şöminesi gibi çıtırdıyordu. Bir zamanlar bana nostaljik bir rahatlık veren bu ses, şimdi her an başıma gelebileceklerle dair bir uyarı görevi görüyordu.

Kirlenmiş havayı filtrelemek için tuniğimin yakasını ağzımın üzerine çekip, elimden geldiğince hızlı sürünerek zemin boyunca ilerledim.

“Merhaba?” diye haykırdım. Sesim dumanın etkisiyle çoktan kısılmıştı. “Sesimi duyan var mı? Sesimi duyan varsa seslensin.”

Sessizlik.

Gözlerimi açık tutmak gerçek bir mücadeleye dönmüştü. Bir kol boyu ötesini görmek daha da zordu.

“Orada kimse var mı?” diye bağırdım. “Size yardım edebilirim.”
Sessizlik.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, ana koridorun duvarlarını elimle yoklayarak kadının tarif ettiği yoldan aşağıya süründüm. Devasa bir deponun girişinde, üzerinde *Kılıçlar* yazan altın bir plaka yere düşmüştü. Çatı kısmen çökmüş, kör edici dumanın bir kısmını gece esintisinin dışarı atmasına izin vermişti. Duvarları kaplayan raflar tuhaf bir şekilde çıplaktı. Birkaç tahta sandık devrilmiş, içleri boş, yerde duruyordu. Bir avuç bıçak yere saçılmıştı. Bıçakların koyu renkli ahşap saplarındaki soluk mücevherler dans eden ateşin ışığında parılıyordu.

Gözüme bir sandığın arkasından uzanan bir çift çizme ilişti. Yan yatmış bedene doğru koştum. Kalbim hızla çarpıyordu. Sessiz dualarıma hiç ara vermedim.

Adamı omzundan tutup sırtüstü çevirdim. Sonra irkilerek bir çığlık attım. Mavi gözleri pörtlemişti ve ifadesizdi. Ağzı yanıtsız bir merhamet yakarışıyla açık kalmıştı. Göğsünü kan kaplamıştı. Boğazında neredeyse kemiğe kadar inen bir kesik vardı.

Yanmamıştı, dumandan ölmemişti.

Öldürülmüştü.

Aklıma yolda karşılaştığım Koruyucular ve çektikleri iki araba geldi. Boş raflara ve devrilmiş kasalara tekrar baktığımda taşlar yerine oturdu.

Ne olacağını sanmıştın, diye azarladı vicdanım beni. Koruyucuların kapıyı çalıp kibarca izin isteyeceklerini mi?

Odanın içinde sürünüp, hayatta kalanları ararken bulduğum sadece cesetler oldu. Birinin başı kesilmiş, diğeri patlamayla parçalanmış iki muhafız daha.

En az dört muhafız ölmüştü. Dört can, acımasız ve vahşi bir şekilde alınmıştı.

Soydan adamla ara sokakta karşılaştığımda öldürmek bana çok kolay gelmişti. Ölümlü kadını öldürüşünü izledikten sonra, onun canını bir çırpıda almaya hazırdım. Öfkem o kadar şiddetliydi ki varlığını sona erdirmek için tereddüt bile etmezdim.

Henri'nin ölümlü çocuğun at sırtındaki Soydan adam tarafından ezilmesini izledikten sonra hissettiği öfkenin aynısıydı bu. Bu intikam ve *adalet* ihtiyacı o kadar yakıcıydı ki diğer her şeyi yakıp kül ediyordu.

O gün ara sokakta yaşadıklarımın, Henri'yi olduğu gibi beni de Koruyucu olmaya, savaşa katılmaya, halkımı korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır hâle getirdiğine inanmıştım.

Gerekirse öldürmeye.

Ne var ki o gün yüzleştiğim adam iki masumu öldürdüğünde kaderini hak etmişti. Bildiğim kadarıyla bu muhafızların tek suçları ise yanlış zamanda yanlış yerde olan Soydanlar olmalarıydı.

Savaş ölümdür, sefalettir ve kurban vermektir. Savaş, ömrünün sonuna kadar peşini bırakmayacak seçimler yapmaktır.

Savaşın gerektirdiği öldürme şekli buysa, ben buna hazır değildim.

Asla da olamayacaktım.

Duman ve sıcak beni bunaltırken ölü muhafızların yanında yere yığıldım. Bir an için, son aylarda yaşadığım her şeyin muazzam ağırlığı üzerime çökerken bana yanan çatı gerçekten de çökmüş gibi geldi.

Bir şafak vaktini daha görsem bile şifacılık kariyerim sona ermişti. Yeminimi bozmanın kanlı bedelini ilk elden gördüğüm için artık benim için geri dönüş yoktu. Annem muhtemelen ölmüştü. Hayatım artık kötü Kral'a ve onun sefil vârisine hizmet etmeme bağlıydı. Henri muhtemelen benden nefret ediyordu. Etmese bile

Koruyucular onu kendileri ile benim aramda seçim yapmaya zorlayacak mıydı? Davasına tutkuyla bağlıyken ve bunu derisine kalıcı olarak kazımışken o savaşı kazanabilir miydim?

Kazanmak istediğim bir savaş mıydı bu?

Dumanlı öksürükler boğazımı kaşıdıkça aralıklı hıçkırıklara dönüşüyor, oksijenim tehlikeli derecede azalıyordu. Beynim hava kadar bulanıktı ve her yeni düşünce bana yapışkan, fokurdayan bir katran çukurundan sürükleniyormuş gibi geliyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım ama ne zaman enerjimin son kırıntılarını toplamak için çabalasam, bakışlarım yanımdaki cesedin cansız gözlerine kilitleniyor ve ellerimde ne kadar kan olduğunu hatırlıyordum.

Belki de en iyisi orada kalmaktı. Bir top gibi kıvrılıp kaçınılmaz olanı beklemek.

Henri yoluna devam edebilirdi. Maura ve şifacılar daha güvende olurlardı. Babam ve Teller üzüleceklerdi ama belki de böylesi onlar için daha iyi olacaktı. Benim seçimlerim onları büyük tehlikelere atmıştı bile.

Dayanılmaz bir son olacaktı bu. Fakat belki de hak ettiğim tam da buydu.

Buna ben sebep oldum. Benim hatam.

Bedenimin mücadele gücü tükenmişti. Yere yığıldım. Gözlerimi kapatıp, karanlığa teslim olurken yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Mücadele et.
Gözlerim açıldı.

Ne zamandır burada yatıyorum?

Öldüm mü?

Açıktaki kalan derim şişmiş, hassaslaşmıştı ve kızgın, taş zeminde neredeyse cızırdıyordu.

Mücadele et.

“Hayır,” diye fısıldadım zayıfça.

Seçimimi yapmıştım. Sonum gelmişti. Bununla mücadele etmenin bir anlamı yoktu; bununla...

Mücadele et.

Enerji damarlarıma akıp, içlerini ağrıyan tenimi yatıştıran ve beni altımdaki kavurucu yer karolarından koparan buz gibi bir rüzgârla doldurdu.

Uzandığım yerde sırtımı dikleştirip, “Ölümsüz Ateş adına,” diye söylendim. “Huzur içinde ölemiyorum bile.”

Ses içimde yırtıcı bir hayvan gibi dolaşüyor, dişlerini birbirine vurarak beni harekete geçmeye zorluyordu. Hareket etmemi, gitmemi, kendimi kurtarmamı, kendim için *mücadele etmemi* istiyordu. Kendi aklımın ve kalbimin isteyerek terk ettiği her şeyi.

Derin bir nefes çektiğimde ciğerlerimin temiz ve zarar görmemiş olmasına şaşırdım. Oda hâlâ siyah, zehirli bir dumanla doluydu. Şimdiye kadar bayılmış olmalıydım.

Mücadele et. Mücadele et. Mücadele et.

“Peki,” diye homurdanıp doğruldum. “Beni rahat bırak. Kalktım işte.”

Tamamen ayağa kalktığımda, hava bana erimiş metal gibi geldi. Yerde olduğundan çok daha sıcaktı ama açıklanamayan bir nedenden ötürü artık beni rahatsız etmiyordu. Soğuk bir karıncalanma hissi göğsümden başıma, kollarıma ve bacaklarıma doğru yayılmış, beni çevremdeki cehenneme karşı uyuşturmuştu.

Delirdim, diye düşündüm. *Alevkökü tozunu bırakalı sadece iki ay oldu ve ben gerçekten, büsbütün aklımı kaybettim.*

Odadan hantal hareketlerle çıktım ve dumanla buğulanmış beynim yakıcı karanlıkta yönünü bulmaya çalışırken koridorda yalpaladım.

Çıkış yolu sağ taraftaydı.

Kurtarmaya geldiğim insanlarsa sol taraftaydı. Tabii hâlâ hayatlarsa.

Tanrılar beni bizzat dinliyorlarmış gibi, parçalanan ahşap kirişlerden alevli bir parça sağ tarafıma düştü ve kıl payı başımın yanından geçti. Yanına daha büyük bir parça düştüğünde sola kaçıp bir küfür savurdum.

Yukarı şöyle bir bakmamla çatının geri kalanı çökmeden önce fazla zamanım olmadığını anladım. Bunu yapacaksam ya şimdi yapacaktım ya da asla.

Koridorda koşmaya başladım. “Merhaba?” diye seslendim. “Hâlâ hayatta olan var mı?”

Çatırdayan alevler ve yuvarlanan molozların arasından güçlkle işittiğim, yumuşak ve zayıf bir ses bana karşılık verdi.

“Merhaba?” diye bağırdım. “Beni duyabiliyor musun?”

“Lütfen... yardım edin.”

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

“Konuşmaya devam et! Seni bulacağım.”

“Bana ya-yardım et... Kutsal Atalar adına, lütfen. Ölmek istemiyorum...”

Ana koridorun hemen dışındaki bir odada iki adam gördüm; biri yere yığılıp kalmış, diğeri ise devrilmiş bir kirişin altına sıkışmıştı. Ağır tahtanın altında, kalçası midemi bulandıracak kadar yassılaşmış, bacakları doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü.

Gözleri gözlerimle buluştu. Karanlık ve umutsuz. Durumunun acımasız gerçekliğini ona anlatmama gerek yoktu. “Lütfen beni bırakma,” diye yalvardı. “Lütfen... kurtar beni.”

“Kurtaracağım, söz veriyorum. İyi olacaksın.” Sözcükler dudaklarımda ekşi bir tat bıraktı. Devasa kiriş benim kaldırılabileceğimden çok daha ağırdı. Belki geri dönüp Soydan muhafızlardan birini getirebilir, diğelerini açıklığı bizim için yeterince uzun süre tutmaya ikna edebilir ve böylece...

Bir moloz fırtınası koridora yağdı ve koridor boyunca yükselip odaya dolan bir alev dalgası gönderdi. İçgüdüsel bir tepkiyle yaralı adamın üzerine atlayıp onu patlamadan korudum.

Mücadele et.

Ses tekrar titreşti ve bir soğuk patlaması derimin üzerinde gezindi. Bir tıslama sesi işittim ve yukarı baktığımda tavana doğru yükselen bir buhar bulutu gördüm.

Kesinlikle deliriyorum.

“Adın ne?” diye sordum.

“Perthe.”

“Pekâlâ Perthe, şu kirişi itip bacağının üzerinden indirebilir misin?”

Başını iki yana salladı. Masmavi gözlerine umutsuzluk birikmişti. “Yapamam. Çok güçsüzüm.”

Yanında yatan adama uzandım. Nabzını hızlıca kontrol ettiğimde hayatta olduğunu gördüm ama yüzüne attığım birkaç tokat onu kendine getirmeye yetmedi.

Bu, hiç iyi değildi. Perthe’i kurtarabilsem bile ikisini de yağmur gibi yağan molozların arasından geçirmem gerekecekti. *Birini* taşıyabilecek kadar güçlü olduğumdan bile şüpheliydim.

Ümitsizlik yeniden içime doldu. *Bunu yapamam, ikisi de burada ölecek ve hepsi benim su...*

Mücadele et, dedi ses, öfkeyle.

Doğru.

Debelenecek zaman yok.

Kolumu Perthe’i hapseden ahşap kirişe doladım ve parçalanmış kenarı boyunca hâlâ parlayan kıvılcımlar, derimin kabarmasına neden olurken yüzümü buruşturdum. Yüksek sesli bir iniltiyle kirişi yerinden oynatmak için umutsuz bir çabayla üzerine abandım.

Şifacı olarak çalıştığım günlerde, ölümlülerin kriz anlarında içlerinde gizli olan, insan üstü bir fiziksel güce kavuşabildiklerine dair hikâyeler işitmiştim: devrilen arabaları tek başlarına çocuklarının üzerinden kaldıran çılgına dönmüş anneler, devrilen bir atı kaldırıp altında kalan sevgililerini kurtaran ufak tefek kadınlar. Sevdığımız birini kaybetmenin korkusunun, kemiklerimizi çelikle kaplayan, damarlarımıza ateş zerk eden, ölümle ona başkaldırarak yüzleşmemizi sağlayan ve bedenlerimizi yapabileceğimizi düşündüğümüz her şeyin sınırlarının ötesinde zorlama isteği uyandıran bir yanı vardı.

Perthe benim için *sevdiğim biri* olmaktan alabildiğine uzak olsa

da benden en az on kat daha ağır olan, cüssemin beş katı irilikteki devasa kütüğün yavaşça yerinden oynamasının ve Perthe'in ezilmiş bacaklarının üzerinden inmesinin tek açıklaması buydu. Kömürleşmiş odun gümbürtüyle yere düşerken parlayan korlar ikimizin etrafında havaya yükseldi.

Perthe bu hareket karşısında haykırdı; sebebin acı mı yoksa rahatlama mı olduğundan emin değildim.

"Ağırlığını bacaklarına az da olsa verebilir misin sence?" diye sordum.

Perthe doğrulmaya çalışsa da göğsünü azıcık doğrultmasıyla yüzü acı içinde buruştu ve kolları gevşedi. "Özür dilerim," dedi. Gözlerinde acı verici bir şekilde yakından tanıdığım bir yılgınlık vardı.

"Her şey yolunda. İyi olacaksın." Bir Perthe'e bir diğer muhafıza baktım ve zihnimde bir plan şekillendi. "Buradan çıkıyoruz... Üçümüz birden."

Yüzüne ümitli bir ifade oturdu. "Öyle mi?"

"Öyle. Fakat..." Yüzümü buruşturdum. "Bu canını çok acıtacak."

Perthe başını salladı. Yılmadan bedenini tekrar yukarı itti. Göğsünden acı dolu bir çığlık kopmasına rağmen dirseklerinin üzerinde doğrulmayı başardı. "Dayanabilirim," dedi nefes nefese.

"Güzel." Baygın adamı kollarından tuttum ve onu uzunlamasına yatırarak bedenini Perthe'e olabildiğince yaklaştırdım. "İkinizi birden taşıyamam ama belki sizi sürükleyebilirim. Arkadaşını sedye gibi kullanacağız. Onun üzerine uzanabilir misin?"

Perthe tekrar başını salladı. Yüzünden yapacaklarımıza ne denli odaklandığı okunuyordu. Kollarımı göğsüne dolayıp bedenini diğer adamın sırtının üzerine çekmemle dişlerini sıktı ve çığlıklarını boğazına hapsetti. Ezilmiş bacaklarını ve paramparça olmuş kalçasını iki adam üst üste gelene kadar nazikçe yerleştirirken ürperdim.

"Olabildiğince sıkı tutun," dedim. Baygın adamın gevşek kollarını tutup belime doladım.

Topuklarımı taşa gömüp ağırlığımı ileri verdim ve güçlkle, homurdanarak ilerledim. Arkamdaki adamlar ileri kayarken kalbim temkinli bir umutla çarpı. Aniden durup kalmamızla umudum sönüverdi.

Derin bir nefes alıp tekrar denedim. Birkaç metre ilerlememizin ardından yine durduk. Bulabildiğim her güç kısıntısı için içime olabildiğince uzanıp, ruhumun her köşesini yoklarken bir çığlık attım.

Bir adım daha, sonra bir adım daha... Ve durdum.

Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bu şekilde devam ettik. Santim santim ilerleyerek. Bedeni feci bir şekilde paralanmış Perthe bile avuçlarıyla taş zemini iterek bana yardım etmek için elinden geleni yapıyordu.

Her itişten sonra kendimi bitkin ve tamamen tükenmiş hissediyordum. Bir daha deneyemeyeceğime, yorgun ve bitkin ruhumda azıcık direnme gücü bile bulamayacağıma ikna olsam da, her seferinde içimdeki ses kükreyerek canlanıyor ve derinlerdeki yeni bir direniş dehlizinin kilidini açıyordu. Yanlarından geçtiğimiz alevler duvarları yalıyor, düşen moloz parçaları kollarımı kabarcıklar ve yanıklarla kaplıyordu. Fakat ben bunları neredeyse hiç hissetmiyordum. Sadece kalbimin çarpışını ve beni devam etmeye teşvik eden *sesin* çağrısını hissediyordum.

Nihayet serin bir esinti yanağımı okşadığında Ignios çöllerindeki bir kaynaktan üzerime su sıçırıyormuş gibi bir his duydum. Dumanların ve alevlerin arasından, ötedeki yıldızlı geceye açılan bir açıklık ve o açıklıkta bir yüz seçtim. Parlak, gri mavi gözler.

“Diem!”

Luther.

Sesi boğuk geliyordu. Neredeyse paniğe kapılmış gibiydi. Beklediğim soğuk, sakın tavrından çok farklıydı bu.

Karanlığın içinde sönen bir mum gibi, enerjimden geriye kalan

son kırıntılar yok oldu. Acı verici, sesli bir *küt* sesiyle dizlerimin üzerine çöktüm.

Kısık sesle, “Luther,” diye mırıldandım. “Yapamı...”

“Orada kal. Güçlü ol. Geliyorum.”

Bağrısmalar işittim. Ayak sesleri. Yerlerinden oynayan metal ve tahtaların gıcırtiları.

Luther tekrar, “Yanına geliyorum,” diye haykırdı.

Girişten kör edici iki ışık halatı çıktı ve zeminde kayarak ilerledi. Dumanın pusu göğüs kafesime dolanmış beni ileri çeken halatlara, etrafımı saran ürkütücü bir hale veriyordu. İki adamı yakalamaya çalışsam da kaslarım çok zayıftı ve ellerim tutmuyordu.

“Hayır,” dedim nefes nefese. “Beni değil. Önce onları çıkar.”

Parlayan kordonlar beni yine ileri doğru çekmeye çalışarak iki adamı geride bıraktı. Daha yüksek sesle, “Hayır Luther,” diye homurdandım. “*Onları* kurtar.”

Işıltılı filizlerden birini yakalayıp bedenimden ayırdım. Elim Luther’in büyüüne değdiğinde, tenimde titreşen his daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu; sanki yıldız ışığı katılaşmıştı, sanki ellerimde ay tozu tutuyordum. Neredeyse içime akıyor ve bedenimi pırıltılı, gümüşü bir perdahla kaplıyordu.

Karıncalanan bir enerji patlaması kollarımdan yukarı fırlayıp göğsümde çiçek açarak yorgunluğumun acısını köreltti ve yeniden odaklanmamı sağladı. Işık tellerini aldım ve baygın adamın bileklerine bir bağ gibi sardım. Luther’in büyüü dokunuşumla uğuldadı ve uzaklardan gelen bir armoni sesinin ben ipleri bırakır bırakmaz kesildiğini duyduğuma yemin edebilirdim.

“Şimdi... çek,” diye bağırdım. “*Çek!*”

Kordonlar gerildi. İki adam bir arada yerde kayarak, açıklığa yavaş ama kararlı bir hızla mümkün olduğunca yaklaşırken yanlamsına yere yığıldım.

Kapıyı kapatan devrilmiş kirişler parlak mavi ışıktan bir kubbe-

nin desteğiyle kalkmaya başladı. Bu dayanılmaz derecede yavaş bir süreçti ve kütükleri tutan yuva o kadar parçalanmıştı ki her an yıkılacağından emindim ama ellerin dumanın arasından uzanışını ve iki yaralı muhafızın gecenin içinde kayboluşunu huşuyla ve enfes bir ferahlamayla izledim.

Göğsümden absürt, bitkin bir kahkaha yükseldi. Başarmıştım. Güvendeydiler. Ağır yaralıydılar ve muhtemelen sonsuza dek yara izleri kalacaktı ama hayattaydılar.

Belki de korkunç adamlardı. Belki de ölümlülere işkence etmişler, soy kanunları uyarınca çocukları idam etmişler ya da başka korkunç şeyler yapmışlardı. Belki de bir gün, onlara ikinci bir şans verdiğim için pişman olacaktım.

Ne olursa olsun, en azından o gün için hayatlarını kurtarmıştım. Bir bakıma onlar da benimkini kurtarmıştı.

Kayan tahtaların hıştırtıları açıklığın daha fazla dayanamayacağını belli eden bir uyarıydı. Ayağa kalkmaya çalıştım ve sendeleyerek ilerledim. Yorgun bacaklarım tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

Luther artık genişlemiş olan girişe doğru ilerledi. İlerideki parlak şehir ışıkları Luther'in ürkütücü profilinin etrafında bir hale oluştuyordu. Gözlerimiz karanlıkta buluştu.

Aramızdan kadim, derin bir şey geçerken ikimiz de olduğumuz yerde donakaldık. Sözcükleri ve düşünceleri aşan ilkel bir güçtü bu; bir şimşek çakması, bir çocuğun ilk nefesi, denizin sonsuz derinliği kadar güçlüydü. Bu dünyaya ait değildi ama tamamen onun içine örülmüştü. O ana dek aşına olmadığım teskin edici bir huzurla kanımı ısıtırken, içimi kaçınamayacağım bir kaderin korkunç dehşetiyle doldurdu.

O anda zihnimde bir görü şekillendi. Daha öncekinin aynısı: Gümüş alevlerle ıslanmış ve ayaklarımın dibinde bir çember oluşturmuş cesetlerle dolu bir savaş alanı; bedenim ısıtılı, simsiyah zırh-

la kaplı ve elimde yaldızlı, gece karası bir kılıç. Fakat bu sefer yalnız değildim.

Daha önce gördüğüm gölgeli figür, büyük bir karanlık pelerinini üzerinden atmış gibi görünür olmuştu. Elindeki mücevherli kılıçtan kızıl kan damlıyordu. O tanıdık gözlere baktığımda, göğsümün sol yanı en güzel, en yürek burkan acıyla yandı. Avucumu göğsümün soluna götürmemle alanın diğer tarafındaki figür de aynını yaptı.

Görü sona erdi. Güneşteki sis gibi solup giderken havada parıltılar yaydı. Savaş alanı yanan bir depoya, gümüş alevler kızgın bir narçiçeğine ve dağılmış cesetler yıkılmış molozlara dönüştü. Fakat gördüğüm o figür yerinde kaldı. Solgun bakışları hâlâ bana kilitlenmişti ve tıpkı benim gibi onun da eli hâlâ göğsünün üzerindeydi.

“Diem,” diye fısıldadı.

“Luther,” diye cevap verdim.

Diğer elini uzattı ve bana doğru tek bir adım attı.

Çat.

Ses yukarıdan gelmişti.

Gözlerimi Luther’in gözlerinden ayırıp yukarı baktığımda devasa bir kirişin, ardından bir diğerinin yuvalarından ayrıldığını gördüm.

Her şey ağır çekimde hareket ediyordu.

Ahşap kirişler bana doğru sürükleniyordu.

Luther’in ağzı açıldı. Dudaklarından ismim çıktı. Gözleri dehşetle açılmıştı.

Titreyen elim Luther’in eline uzandı.

Gökyüzü düşüyordu.

Ve her şey karanlığa gömüldü.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Her yanımdı acıyordu.
Derim, kemiklerim, beynim.

Bedenimin her noktası *acıyordu*.

Güçlü eller bacaklarımı ve omuzlarımı kavrayıp beni sert, sıcak bir duvara doğru çekti. Çarpan bir kalp gibi titreyen ve zonklayan bir duvardı bu.

İnledim ve duvar hareketsiz kaldı.

“Ekselansları...”

“Çekilin yolumdan.”

“Binanın etrafında hâlâ bombalar var, biz nasıl...”

“General yardımcısını bulun, buradan sonrasını o halleder.”

“Fakat Eksel...”

“Çekilin *be* yolumdan!”

Sonrasında hareket ediyordum ve bedenim bir aşağı bir yukarı sallanırken her sarsıcı darbe kafatasımın içini zangırdatıyordu.

Gözlerimi açmaya çalıştım ama hiçbir şey olmadı.

Her şey canımı çok ama çok yakıyordu.

Biri daha yumuşak bir sesle, “Yanımdayım,” dedi. “Bunu atlatacaksın. Söz veriyorum.”

Nedense ona inandım. Sesinin tanıdıklığı bana bir anıdan daha fazlası gibi geliyordu. Sanki onu tanıyan zihnim değil de daha derin, içime çok daha yakından kök salmış bir şeydi. Sarsılmaz kararlılığı kalbimin aksaklığına iyi geliyordu ama sesin sarsılmış bir tonu vardı.

Mahvolmuş.

Soğuk bir esinti tenimi beklenmedik yerlerden öperken içimde bir ürperti dalgalandı... Kaburgalarım, bacaklarım, kalçam. Konuşmaya çalıştım ama dudaklarımdan sadece zayıf, kopuk bir ses yükseldi.

Eller beni daha sıkı kavradı. Şefkatle olduğu kadar çaresizce.

Kendimi güvende hissediyordum. Çok güvende. O kollarda uykuya dalmak ve asla ama asla ayrılmamak istiyordum.

Uyumak...

“Benimle kal Diem. Lütfen... Burada benimle kal. Hayır, yapma, sakın...”

Karanlık.

“KİM O?”

“Fark etmez. Ona yardım etmeni istiyorum.”

“Ona yardım etmek mi? Hâline bir baksana. Bana değil, şifacıya ihtiyacı var.”

“Sen elinden geleni yap.”

“Bunu nasıl yapacağımı...”

“Ona yardım et Eleanor. *Lütfen.*”

“Peki, peki. Bana neler olduğunu anlat.”

“Koruyucular Benette Hanesi’nin cephaneliğine saldırdılar. İki muhafızı yangından kurtarmak için içeri girdi. Dışarı çıkamadan çatı çöktü.”

“Kutsal Atalar adına... Dokuz diyar aşkına, ne demeye bu kız kurtarma görevine çıktı?”

Pes bir homurtu. “Çünkü ben kahrolası bir aptalım.”

Sessizlik.

“Pekâlâ. Ben, şey, gidip ona bir elbise getireyim.”

“*Pantolon*. Normalde pantolon giyer.”

“Pantolon mu? Bende ondan yok... Neyse... Ne bulabileceğime bir bakarım. Ben dönene kadar onun yanında kalacak mısın?”

“Lumnos bile beni onun yanından çekip alamaz.”

Yine sessizlik.

“Kuzen... bu kadın senin neyin?”

Bir duraklama ve uzun, derin bir iç çekiş.

“Eleanor, ben... Sanırım o...”

Karanlık.

RAHAT.

Hayatımda hiç bu kadar rahat olmamıştım.

Tüm bedenim sıcaklıkla sarılmıştı... Daha önce cephanelikte bana şişte yavaş yavaş kızarıyormuşum hissi veren ısı gibi değildi. Seve seve sarınabileceğim ve asla kaçmayacağım hoş bir sıcaklıktı.

Ve yumuşaktı. Etrafım yumuşaklıkla çevriliydi. Bir yuva gibi her yanımlı sarmıştı.

Bulunduğum yer cennet gibi kokuyordu. Erkeksi. Taze, topraksı yosun ve nemli sedir. Eski, tabaklanmış deri ve bibersi misk.

Çok sevdiğim ormanım gibi kokuyordu. *Yuvam* gibi.

Biri elimi tutuyordu. Parmaklarımız birbirine kenetlenmişti. Tenlerimizin temas ettiği yerde karıncalanan bir enerji koluma doğru süzülüyordu. Ve benimle konuşuyordu.

Sesi nazikti.

Sözcükleri çıkaramıyordum... Kafam hâlâ bulanıktı ve içimdeki o lanetli *ses mırıldanmayı* kesmiyordu.

Yine de bu... Güzel bir histi.

Güvenli.

Doğru.

Karanlık.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Işık.
Gözlerim o kadar kör edici bir parlaklığa açıldı ki başım hemen dönmeye başladı. Bedenim yön duygusunu kaybetti ve serbest düşüş hissine kapıldı. Her şey şiddetli, kafa karıştırıcı bir çalkantı içinde sağa sola yatıp yuvarlanırken çarşafı tutundum.

Parmaklarım bir tene sürtündü. O tenin gerçekliği beni dengeledi ve düşüşüm son bulana dek inişimi yavaşlattı. Sonra oda görüldü.

Yavaş ve derin bir nefes sesi duydum. Bir de şömine sesi.

Yanan kütüğün ilk çıtırtısıyla boğazım sıkıştı. Bir an için cephaneliğe geri döndüm; akciğerlerim ve burnum kokuşmuş dumandan tıkanırken, etrafımı saran cehennemi çaresizce izliyordum. Parmaklarım tekrar gerildi. Ta ki ten tene değene ve paniğim yatışana dek.

Daha net görebilmek için gözlerimi birkaç kez kırptırdım.

Bir yataktaydım. Büyük, son derece rahat ama yabancı. İpek çarşafı beni bir sevgilinin dokunuşu gibi okşuyordu. Evimdeki eski, kaba yıpranmış çarşafıma hiç benzemiyordu. Tüylü battaniyeler üstüme yığılmış, başım bir yastık dağıyla desteklenmişti.

Gözlerim odada gezindi. Geniş ama sadeydi, basit ama zarif mo-

bilyalarla döşenmişti. Mütevazı görünmek için çok çaba sarf eden ama tek bakışınızla küçük bir servete mal olduğunu anladığınız türden. Yüksek tonozlu taş tavandan loş ışıklı kürelerden oluşan katmanlı bir avize sarkıyordu. Fakat daha az önce gözlerimi kamaştıran ışık solumdan gelmişti.

Başımı yavaşça o yöne çevirdim. Bu hareket sert ve hassas kaslarımı zorladı. Bir sıra kemerli pencere boyunca uzanan bordo renkli ipekler açılmış, sisle örtülü bir bahçenin üzerinde doğan günü ortaya çıkarmıştı. Gökyüzü krem si pembe ve puslu leylak rengine bürünmüşse de odayı parlak ihtişamıyla boyayan, şafak güneşinin canlı, turuncu ışıltısıydı.

Sabah ışığının halesiyle çevrelenmiş bir adam yüksek arkalıklı bir koltuğa yığılmış, başını yana eğmişti. Gözleri kapalı, dudakları hafifçe aralanmıştı ve göğsü uykunun ritmiyle inip kalkıyordu. Açık bırakılmış parlak siyah saçları, uykuda bir şekilde daha da yakışıklı görünen yüzünü çerçeveliyordu. Yüzün tüm keskin kenarları gece için kınlarına dönmüştü. Sadece kara kaşlarının arasındaki bir kırışıklık, durgun sakinliğin altında bir dalgalanma olduğunu açık ediyordu.

Sandalyesi yatağın yakınına çekilmişti. Bir kolu battaniyenin üzerine sarkmış, parmakları benimkilere değiyordu. Avuç içi açık ve yukarı dönüktü. Sanki elimi bekliyordu. Tıpkı cephanelikteki o son anlarda olduğu gibi.

Luther.

Gözleri açıldı. Gözlerimiz buluşuverdi. Bir kalp atışı boyunca yüz ifadesi değişmedi ve ben yüzündeki yumuşaklığa hayret ettim. Onu hiç öyle görmemiştim. Kızgın, sinirli, hatta –anımsamamla ürperdiğim bir anda– dehşet içinde görmüştüm ama hiç o kadar huzurlu görmemiştim.

“Uyanmışsın.” Aniden doğruldu. Yüzünde onda alışık olduğum soğuk kayıtsızlık ifadesini görmeyi bekledim. Fakat sadece kaşlarını çatı. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Bedenimi yukarı ittim ve düşüncelerimi toparlamak için başımı

salladım. Fakat beynim hâlâ bir sisin içindeydi. “Ne oldu? Neredeyim ben?”

“Cephanelik çöktü ve sen...” Durakladı. “Bayıldın. İyileşmen için seni saraya getirdim.”

Düşüncelerim karmakarışık anıların korkunç parçacıklarıyla parladı. Patlamalar, yoldaki Koruyucular, ölü muhafızlar, alev alev yanan bina, Perthe...

“Perthe,” diye mırıldandım. “O iyi mi? Dışarı çıkabildiler mi? Ve diğeri, o...”

“İkisi de iyi olacak. Perthe bir ordu şifacısına görünmesi için Fortos’a gönderildi. Diğeri evinde, iyileşiyor.”

Bütün gece boyunca içimde tutmuş olabileceğimi düşündüğüm derin bir nefes verdim. Yastıklara yaslandım. Rahatlama paniğinin hücumunu ortadan kaldırırken gözlerimi kapattım.

“Kurtuldular,” diye mırıldandım.

“Evet. Senin sayende.”

Sayemde. Suçluluk bir pençesini göğsüme doladı ve sıktı. Keskin pençeleri etime battı.

“Diğerleri, dışarıda yatanlar. Onlar?..”

“Birkaçı tedavi için Fortos’a gönderildi ama çoğu kendi başlarına iyileşmek için eve dönebildi. Sadece...”

Kadın dönememişti.

Sessiz bir anlayışla başımı salladım. Kadının hırpalanmış, korkunç bedeni asla unutamayacağım, unutmama asla izin vermeyeceğim bir manzaraydı.

“Özür dilerim,” dedim usulca. “Kurtulamayanlar için.”

Bu sözleri söylerken ne kadar samimi olduğumu anlamayacaktı; *anlayamazdı*. Onların vefatının geri kalan günlerim boyunca vicdanımı sızlatacağını.

Ya da belki anlamıştı. Dün gece cephaneye vardığımda yüzüne kazınan şüpheyi hatırladım. Biliyor muydu? Şüpheleniyor muydu?

Eğer öyleyse, artık bunu belli etmiyordu. Esnedi ve uyku mah-

murru gözlerini ovuşturdu. Saçları başını yasladığı noktada birbirine karışmış, normalde yüzünde bulunan o uyanık ifade, bitkinlik belirtileriyle yerini sersemliğe bırakmıştı.

“Bütün gece orada mı oturdun?” diye sordum.

“Evet.”

“Neden?”

Bana ciddi bir bakış atsa da cevap vermedi.

Delici bir çığlık işitildi. İnsanlık dışı, huzursuz ses rahatsız edici biçimde yakınlardan geliyordu ve şiddetiyle camları sarsıp sırtımı hızla dikleştirmeme neden oldu.

“*Bu da* neydi?”

Luther iç çekip ayağa kalktı. “*Bu* Sorae’ydi, Kral Ulther’in gryvern’i.” Pencereye doğru yürüdü ve bir omzunu duvara yaslayıp gözlerini yukarı çevirdi. “Bütün sabah tedirgindi. Tuhaf davranışlarıyla seni uyandıracığından endişelendim.”

Son iki ziyaretimde gördüğüm o muhteşem yaratığı düşündüm. O zaman da sıkıntılı bir hâli vardı.

“Hiç tedirgin olmadığı oluyor mu?”

“Normalde epey uysaldır. Hatta rahatsız edici derecede.” Yüz ifadesi yumuşadı. “Onu Kraliyet Muhafızlarının savaş eğitiminde kullanmayı sayısız kez denedim ama ne kadar rüşvet veririm vereyim, eğitim boyunca uyumakta ısrar ediyor.”

“Ondan müthiş korkunç bir vahşi hayvan değil de ailenizin evcil hayvanıymış gibi bahsediyorsun.”

“Gerekirse saldırır. Atalar onu kışkırtacak kadar akılsız herkesin yardımcısı olsun. Sorun şu ki çok zeki. Niyetleri hissedebiliyor, bu yüzden sahte savaşlar onu ilgilendirmiyor. Rakiplerinin gerçekten zarar vermek istemediğini bildiğinde, yemeğini yiyip kestirmeyi tercih ediyor.”

Sırıttım. “Sorae ve benim ortak bir yanımız var demek.”

Güldü –*güldü!*– ve ben de gülmemek için kendimi dizginlemek zorunda kaldım.

Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Rahat, neredeyse hımbıl duruşuna. Dolgun, kalkık dudaklarına ve gryvern'den bahsederken göz kenarlarını kırıştıran şefkate. Bol, yün pantolonuna, göğsünün bir kısmını açıkta bırakan hafif buruşuk gömleğine ve açık gömleğinden ortaya çıkan vücudunu ikiye bölmüş yara izine. Bu hâli rahat, gösterişsiz ve tanıdığım sert kraliyet vârisiyle taban tabana zıttı.

Luther'i –Lumnos Prensi Ekselansları Luther Corbois'i değil, sadece *Luther*'i– ilk kez görüyordum sanki ve bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Gözleri gözlerime çevrildi. Hemen yere baktım, yanaklarım yanıyordu.

“Sorae'nin neden canı sıkkın?” diye sordum.

Yüzündeki neşe kayboldu ve yine o buz gibi, bilinmez Prens'e dönüştü. Doğruldu ve yatağa doğru yürümeye başladı.

“Kral öldüğünde, Sorae yeni bir efendiye geçecek. O anın yaklaştığını hissediyor olabilir.”

“Sence üzgün mü?”

“Tam olarak değil.” Durdu ve beni süzdü, devam edip etmeyeceğini tartıyor gibiydi. “Ona sadakatle hizmet etti ama Sorae ile amcam hiçbir zaman yakın olmadılar. Bazı gryvern'ler ile kralların aksine.”

“O zaman derdi ne?”

“Gryvern'ler son derece zekidir. Kendilerine has akılları ve fikirleri vardır. Yine de sadece kraliyete itaat etmek için büyüyle şartlandırılmışlardır. Aynı hedefleri paylaşmayabileceği bir yabancıya hizmet etmekte zorlanacağından çekiniyor olabilir.”

Çenem kasıldı. “Görünüşe göre Sorae ve benim bir diğer ortak noktamız da bu.”

Ne kastettiğimi anlamayan Luther'in kaşları çatıldı.

Ona, “Müzakere ettiğin anlaşma,” diye hatırlattım. “Kraliyete ömür boyu hizmet. Annemin anlaşması; onun adına benim yerine getirmeyi kabul ettiğim anlaşma.”

Yüzüne bir gölge düştü ve gözlerini kaçırdı.

O kadar uzun süre sessizce oturduk ki bu tuhaf durum beni rahatsız etmeye başladı. Oflayıp battaniyeleri ittim. Luther bir adım öne çıkıp, beni durdurmak için elini kaldırsa da onu görmezden gelip ayaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. Sonra da kaskatı kesildim.

Gözlerimi kırıştıtarak vücuduma baktım.

“Bunlar kimin giysileri?”

“Seninkiler mahvolmuştu. Ben... kuzenim kıyafetlerini değiştirdi.” Hiç olmazsa bir nebze utanmış görünecek kadar sağduyuluydu. “O bir kadın, kuzenim yani. Sana *kadın kuzenim* yardımcı oldu.”

Zihnimde belli belirsiz bir hatıra canlandı.

Pantolon. Normalde pantolon giyer.

Luther bir kuzeninden beni soymasını ve giydirmesini istemişti. Daha da kötüsü, beni yıkamış olmalıydı zira görünürde tek bir kir zerresi bile yoktu. Saçlarım temiz ve yumuşaktı, süt beyazı dalgalar hâlinde, serbestçe dökülüyordu. Tırnaklarım bile ovulmuş ve uçlarına törpüyle nazik bir kavis verilmişti.

Ve altımda sahiden de pantolon vardı. Şık ve koyu mavi, daha önce hiç giymediğim kalın, esnek bir kumaştan yapılmış, uyluk ve kalçalarına Kraliyet Muhafızlarının üniformasını hatırlatan sağlam zırh parçaları dikilmişti. Üstümde bana üç beden büyük bir tunik çıplak omzumdan sarkıyor, daha önce yakaladığım o aynı odunsu, misk aroması kokuyordu.

“Hâlâ canın yanıyor mu?”

Bakışlarım yukarı çevrildi. “Nasıl yani?”

“Yaralarının ciddi olup olmadığını söylemek zordu. Uyandığımda Maura’yı çağırmayı planlamıştım.”

Kaşlarımı çattım. “Yaralar mı?”

Ellerimi ve ayaklarımı esnetip, tuniğin yenlerini kollarımı incelemek için sıvadım. Parmaklarımı boynumda ve yüzümde gezdirdim. Ne yara ne de şişlik vardı. Biraz ağrı ve boynumdaki kasılma dışında kendimi bolca içki içtiğim bir geceden daha kötü hissetmiyordum.

“Ben... Sanırım iyiyim. Geceyi atlattım, yani muhtemelen iç organlarımda bir şey yok.” Ona yalandan kaşlarını çatıttım. “Bir ölümlü için şifacı çağırmayı beklememelisin, biliyorsun. Bizler, siz Soydanlar gibi değiliz. Yaralanıp ölmedik diye bedenlerimiz her zaman iyileşecek diye bir şey yok.”

Bana tuhaf bir bakış attı. “Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi?”

“Neye inanıyorum?”

“Senin...” Sesi korkunç bir hüznle kesildi, yüzünde acımaya çok yakın bir ifade vardı.

Öfkeli bir uğultu kafamı doldurdu; fısıltıların, anıların, soruların ve suçlamaların bir savaşı. Özenle inşa ettiğim duvarlarımı yıkmakla tehdit eden, istenmeyen şüphelerin istilasıyla savaşıırken, gözlerine bakmaktan sakınarak tuniğimin etekliğini pantolonun içine soktum.

Hantal hareketlerle ayaklarımı sürüdüm. “Eve gitmeliyim. Babam sokaklarda dolaşıp beni arıyordur.”

“Ailene bir mesaj gönderdim.”

Sustum. “Ne yaptım dedin?”

“Eve dönmezsen endişeleneceklerini düşündüm. Bu yüzden saray ulağıyla konuştum. Aileni tanıdığını söyledi. Onlara güvende olduğuna ve bu gece burada kalacağına dair bir mesaj iletmesini istedim.”

Homurdanarak dairesel hareketlerle şakaklarımı ovuşturdum. Saray ulağı... Henri’nin babasıydı. Babamın geceyi sarayda geçirdiğimi bilmesinden daha kötü olan tek şey, babam *ve Henri’nin* geceyi sarayda geçirdiğimi bilmesiydi. Hangisinin daha çok öfkeleneneceğini kestiremiyordum.

Luther, “Bir sorun mu var?” diye sordu.

İç çektim. Omuzlarım çöktü. “Hayır, bu... bu düşünceli bir davranıştı. Teşekkür ederim.”

Yatağın yanında duran botlarımı gördüm fakat uzanıp almak için hareketlenmedim. Birdenbire o odadan çıkmak ve ötedeki dünyayla yüzleşmek için hiç istek duymaz olmuştum.

Sorae'nin tiz çılgılığı tekrar çınladı. Luther haklıydı; sesi üzgün gelmiyordu ama endişeli de değildi. Uzun uzun ötüşünde acele ve sabırsızlık vardı.

"Gitmeden önce," dedi Luther, "Kral'la ilgilenir misin? Dün geceden beri tuhaf davranıyor."

Tereddüt ettim. "Ben bunu yapmasam gerçekten daha..."

"Şöyle bir gözden de mi geçiremezsin?"

"Malzemelerim yanımda değil. Ayrıca Maura, o... Benim..."

"Sadece onu muayene et ve Maura'yı çağırman gerektiğini düşünüp düşünmediğini söyle. En azından bunu yapar mısın?"

Hayır dersem çok fazla açıklama yapmam gerekecekti. Saraydaki hastalara bakmamın bana yasaklandığını; Soydan hastaların, özellikle de Kral'ın bana emanet edilemeyeceğini açıklamam gerekecekti.

Luther'e zorlama bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Hızlıca bir göz atabilirim."

Luther çizmelerimin bağcıklarını ve hayrettir ki dün gece verdiğim kadından geri aldığı silah kemerimi bağlamamı bekledi. Brecke'nin bıçağı bile baldırındaki yerine geri bağlanmıştı. Luther'in onu oraya kendisinin koyup koymadığını merak ederek bıçağa baktığımda bacağıma bir sıcaklığın yayıldığını hissettim.

Luther'in saraydaki silahlarla ilgili kuralları hakkında sayısız ıgneleyici laf etmeyi düşünsem de beni sessizce izleyişindeki içtenlik ve dengem her bozulduğunda, elini beni dengelemek için uzatması karşısında, aramızda bir şekilde kolaylıkla oluşan barışı bozmaya gönlüm el vermedi.

Onu koridorda takip ettim ve Kral'ın süitinin demir kapısından geçtim. Kapıda iki muhafız Luther'i selamlayıp bana dik dik baktı. Şüphesiz olaylı son ziyaretimi hatırlıyorlardı. Onlara şurup tatlılığında ve her zamanki sertliğimden yoksun bir gülümsemeyle karşılık verdim. Bana fazlasıyla, bir gece önce yardım ettiğim ve acı dolu hıçkırıkları hâlâ kulaklarımda çınlayan muhafızları andırıyorlardı.

İçeri girer girmez Sorae'nin tiz uluması odada yankılandı; şimdi eskisinden çok daha kuvvetliydi ve yakından geliyordu.

Gözlerim geniş kemerlerin sıralandığı uzak bir duvara takıldı. Bir önceki ziyaretimde duvardaki kapılar kapalıyken o gün açıktı. Tül perdeleri sabah esintisinde dalgalanıyor, arkalarında tüylü kanatlar ve taş bir terasa uzanmış güçlü, kürklü bir vücut seçiliyordu.

“Bu?..”

Luther baktığım yöne bakıp başını salladı. “Sorae'nin dışarıda bir tüneği var. Böylece Kral gerektiğinde ona her zaman ulaşabiliyor.”

Dikenli, ejderhayı andıran bir baş, ismini duymuş gibi ipek perdelerin arasından çıktı. Beni görünce siyah göz bebekleri büyüdü.

Neredeyse bilinçsizce, daha önce olduğu gibi aynı garip çekimin etkisiyle ona doğru yürümeye başladım. Boynunu uzatıp, beni koklarken burun delikleri açıldı. Elim burnuna doğru uzandı. Uzun sivri dişli çenesi pes bir homurtuyla açıldı ve...

“Diem, hayır!” Luther bana doğru atılıp kollarını belime doladı. Beni tutup, çevirdikten sonra bedenini benimle gryvern arasına sokup beni kendine doğru çekti.

Luther bir nebze soluksuzca, “Yapma,” diye uyardı beni. “Eğer saldırırsa, onu sadece Kral durdurabilir.”

İtiraz etmek istedim ama ellerinin telaşlı kavrayışı, tenime değen sıcaklığı, yüzünün aniden bana yaklaşması ve yüz hatlarındaki çaresizlik altında sözcükler eriyip gitti. Cephaneliğin çatısı çökerken de bana aynı şekilde bakmıştı. Önemli bir şeyi kaybetmiş gibi. Kendisinin ya da benim tam olarak anlamlandıramayacağımız kadar değer verdiği bir şeyi.

Kolları gevşese de beni bırakmadı. “Kutsal Atalar adına,” dedi. Yüzümü süzerken gözleri parlıyordu. “Hiçbir şeyden korkun yok, değil mi?”

Tüm sinir uçlarımdan alev almasından, kanımın bedenlerimizin temas ettiği pek çok yere hücum etmesinden *çok* korkuyordum.

Kendimi bedeninden ayrılmaya ikna edememekten ise daha da çok korkuyordum.

Omzunun üzerinden, altın rengi gözleri Luther'in sırtına çevrilmiş olan gryvern'e baktım. Luther'in sırtına baktığımda ellerimin onu, onun beni tuttuğu kadar sıkıca kavradığını fark ettim. Yaratığın kafası bir yana eğildi ve boğazından çıkan yumuşak vızıltı bana neredeyse bir suçlama gibi geldi.

Öz kontrolümü güçlüklerle toplayarak Luther'in kollarından kurtuldum. Yüzüm ateşler içinde yanıyor, ne onun *ne de* yaratığın gözlerine bakabiliyordum.

Kral Ulther daha önceki ziyaretimde olduğu gibi, dört direkli karyolasının yüksek cibinliğinin altında hareketsiz ve huzurlu görünüyordu. Alışkanlıkla, odanın idaresini ele aldım ve hastamın yanına doğru yürüdüm. Luther saygı gösterisi olarak durup diz çöktüğünde neredeyse ona takılacaktım. Son anda dengemi toplayıp Luther'in hareketini acemice taklit ettiğimde, yüzünü eğmiş Prens'in hafifçe gülümsemesi gözümünden kaçmadı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Genellikle bilinci yerinde olmayan hastalarım resmî selamlarla pek ilgilenmezler."

İkimiz ayağa kalkarken Luther, "Protokolün bir amacı var," dedi. "Kamu hizmetindeki bir rol ile o anda o rolü işgal eden kişi arasında ayırım yapar. Majesteleri Lumnos Kralı Ulther ile amca, kardeş ve eş olan Ulther Corbois'in birbirinden çok farklı iki insan olduğunu anlamakla ilgili bu. Bu sadece —dün gece tam olarak ne demiştin?— 'havalı bir unvan' değil."

Ona bir bakış attım. "Kendini kandırmaya devam et *Ekselansları*."

"Bana böyle hitap etmeni bu kadar tuhaf bulmam beni rahatsız ediyor," diye mırıldanmasıyla yüksek sesli, içten bir kahkaha attım. Sesi işitmesiyle duruşu gerginleşti ve yüzünde okuyamadığım bir ifade belirdi.

Kral'ın yanına gidip yatağına tüneyerek göğsünün hızlı, düzensiz hareketlerle yükselmeye çalışmasını izledim. Şimdi daha yakının-

dayken durumunun ne kadar kötüleştiğini görmek şaşırtıcıydı; cildi kâğıt gibi ince ve griydi, vücudu ara sıra spazmlarla sarsılıyordu.

Avucumu yavaşça yanağına koyduğumda, ateşle aydınlatılmış odanın yoğun sıcaklığına rağmen yanağını nemli bulmamla cesaretim kırıldı. Boynuna tek dokunuşum her atışta isteksizce sürükleniyormuş hissi veren, zayıflamış bir nabızı teyit etti.

Luther alçak sesle, "Vakit neredeyse geldi, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sanırım öyle. Keşke daha iyi haberler verebilseydim fakat artık onun için Maura'nın ya da benim elimizden pek bir şey gelmez."

Yatağın diğer ucuna doğru yürüyüp Kral'ın yanına oturdu. Bir avucunu amcasının göğsüne koydu ve tam olarak anlayamadığım sıkıntılı bir ifadeyle ona baktı.

"İkiniz yakın mıydınız?" diye sordum.

"Bu... yanıtlaması zor bir soru."

Çenesi kilitlendi ve her zamanki sert maskesi yüz hatlarına yerleşti. Başka bir gün olsa, hoşlanmadığı sohbetleri sonlandırmak için kullandığı kaba yöntem karşısında pes edip kendi kendime söylenebilirdim.

Fakat o gün, giydiği zırh çelikten ziyade camdan yapılmış gibiydi. Yeterince uzun, yeterince derin bakarsam bakışlarımı yaydığı yanıltıcı kayıtsızlığa değil de, altındaki gölgelerde saklanan gerçeğe odaklarsam...

Elimi Kral'ın göğsünde duran elinin üzerine koydum.

"Anlat bana," dedim.

Parmakları benimkilerin aralarına girmesine izin verecek kadar açılıp, bir dokunuştan ziyade bir kucaklaşma olabilecek kadar kıvrıldı.

Ağır ağır konuşarak, "Babam ve amcam çok yakındılar," dedi. "Ulther Kral olduğunda, babam kendini onun hükümdarlığına adadı. Hatta ismim bana Ulther'i onurlandırmak için verildi. Fakat sonra işler değişti." Alnında bir kırıksıklık belirdi. "Amcam beni çok

küçük yaştan itibaren kanatları altına aldı. Bana dünyaya gelmeme sebep olan adamdan daha çok babalık yaptı. Bu durum ailemizin arasını açsa da Ulther'i asla uzak tutmadı. Bu diyarda benden hiçbir çıkarı olmayan tek kişi o olabilirdi ama yine de bana hiç kimsenin göstermediği kadar şefkat gösterdi.”

Her ne kadar soğukkanlılığını korusa da Luther'in sesinde yürek burkan bir yalnızlık vardı. Vâris olmanın, kendisine yaklaşanların gerçekten samimi mi olduğu, yoksa amaçlarının sadece gelecekte birtakım kazançlar elde etmek mi olduğu sorusuyla yaşamının bir insanı ne kadar yalnızlaştırabileceğini fark ettim.

Onu daha fazlasını anlatmaya teşvik etmek için, “Fakat?” dedim.

“Fakat... her zaman aynı fikirde değildik.”

Devam etmesini bekledim ama bu sefer de sözcükleri o çalkantılı, fazlasıyla ciddi ifadesine karışıp kurudu. Başparmağı elimin üzerinde gezinse de gözleri o kadar dalgın bakıyordu ki bunu yaptığının farkında olup olmadığından emin değildim.

“O öldüğünde taç sana mı geçecek?” diye sordum.

Gözleri gözlerime çevrildi ve yüzündeki karanlık biraz olsun dağıldı. “Bunu bilmek imkânsız.”

“Fakat herkes sana geçeceğini düşünüyor, değil mi? Taç en güçlü olana gidiyor ve sen en güçlüsün, değil mi?”

“Bizim gücümüz kolayca ölçülebilir değil.”

Gözlerimi devirdim. “Ben güçsüz, önemsiz bir ölümlüyüm Luther, bana karşı sahte bir alçak gönüllülük sergilemene gerek yok.”

Tekrar güldü. Parmakları parmaklarımı daha sıkıca sardı. “Evet, tacın bana geçmesi bekleniyor.”

Luther'i amcasının şaşaalı konumunu alırken hayal etmek zor değildi. Onda zaten bir hükümdar havası vardı. Azametli duruşu, kendisi tek kelime etmeden itaat talep ediyordu. Ayrıca öfkelenildiğinde kesinlikle dehşet vericiydi. Kim onun gazabını kıskırtma riskini alacak kadar cesur –ya da aptal– olabilirdi ki?

Elbette o anda yanında olan kadın hariç.

Gelgelelim, itiraf etmek ne kadar canımı sıkarsa da içinde nezaket de vardı. Beni davranışlarımdan dolayı asla cezalandırmamış ve şifacılar herhangi bir Soydan'ın gösterdiğinden daha fazla saygı göstermişti. Hatta Ölümlüler Şehri'ndeki muhtaç ailelere yardım göndermeyi bile teklif etmişti. Utanarak anımsadım; önemsiz bir gazez yüzünden bu teklifi geri çevirmiştim.

"Peki nasıl bir kral olmak niyetindesin?" diye sordum. "Ulther gibi bir kral mı?"

Başını hafifçe yana eğdi. "Onun kötü bir kral olduğunu mu düşünüyorsun?"

Dilimi sertçe ısırıldım. Az önce onu baba figürü olarak gördüğünü söyleyen adama, Kral Ulther'in politikalarının ne denli korkunç sonuçlar doğurduğu hakkında bir tirat atmamak en iyisiydi.

Omuz silktim. "Ben güçsüz, önemsiz bir ölümlüyüm, unuttun mu? Kralların dünyasından ne anlarım?"

Az önce benim ona yaptığım gibi, "Anlat bana," dedi.

Parmakları benimkilere dolandı ve bu kez bunun kasıtlı olduğundan şüphe yoktu.

"Dürüst ol," dedi.

İç çekişim homurtuya dönüştü. *Berbat* bir fikirdi bu. Beni öldürebilecek türden bir fikir. Fakat gözlerinde içten bir ilgi, suçlamadan ziyade gerçek bir meraktan doğduğunu hissettiren bir dinleme isteği vardı. Bir daha geleceğin Lumnos Kralı'na sözlerimi duyurma fırsatı bulabilir miydim?

Nihayet, "Kötü şeyler yaptı," dedim. "Kötü yasalar çıkardı."

"Ne gibi?"

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. "Çocuklara zarar veren yasalar."

"Soy yasaları," dedi.

Başımı salladım.

"Sence bu yasalar kaldırılmalı mı?"

"Bence hiçbir çocuk ailesinin kim ya da ne olduğu yüzünden

ölmek zorunda kalmamalı.”

“Diyarımızı güçlü tutmak için gereken bedel bu olsa bile mi?”

“Masumların ölümü, ödemeye razı olduğumuz bir bedel ise o zaman güçlü olmayı hak etmiyoruz demektir.”

Gözlerinin arkasında soluk mavi bir ışık parladı fakat Luther cevap vermedi. Sonraki sessizlik boyunca ikimiz de dikkatimizi tekrar Kral’a çevirdik.

Ona karşı hislerimin doğasına rağmen, Kral Ulther’in yaklaşan ölümü içimde merhamet uyandırdı. Çocukları ya da torunları olup olmadığını merak ettim. Benim yaptığım gibi bazen onunla birlikte oturuyorlar mıydı? Ona sıkıca sarılıp, yaklaşan ölümünün acısını endişeyle bekliyorlar mıydı? Acımasız Soydan kalpleri böyle şeyler yapabiliyor muydu?

Elimi Luther’in elinden çektim ve bu basit hareketin ne kadar irade gerektirdiğini düşünmemeye çalıştım. Parmaklarım bana çok soğuk ve yalnız geldi; bu yüzden kendimi Kral’ın yüzüne düşen saçları geriye taramakla ve geceliğinin kenarındaki, toplanıp tenine batan kumaşı düzeltmekle meşgul ettim.

“Son zamanlarda Maura’nın saraya yaptığı ziyaretlere katılmıyorsunuz,” dedi Luther.

“Ara verdim.”

“Neden?”

Bir kaşımı kaldırdım. “Buraya son geldiğimde neler olduğunu hatırlatmama gerek var mı?”

“Haklısın. Emirlerle uymadaki başarısızlığın gerçekten etkileyici.”

“Teşekkürler,” dedim hissiz bir sesle.

Gülümsedi. “Fakat işinde çok iyisin.”

Yanaklarım kızardı ve bu tepkimin ardındaki yalandan hiç hazretmedim: başarılarının bilincinde olmayacak kadar alçak gönüllü, mütevazı bir kız. Alçak gönüllü olmaktan çok uzaktım ve iyi bir şifacı olduğumu *gayet iyi* biliyordum. Sadece bunu hak etmiyordum.

“Öylesin,” dedi ısrarla. “Kız kardeşim korktuğunda onu nasıl sa-

kinleştirdiğini ve küçük kuzenlerim yaralandıklarında onları nasıl güldürdüğünü gördüm. Anneleri kaba davrandığında bile sen onlara karşı nazıktın.” Başıyla amcasına işaret etti. “Ondan hoşlanmadığın hâlde şimdi ona karşı sergilediğin tavır. Muhafızlarım neredeyse her saray ziyaretinde sana saldırdı ama yine de *onları* yaraladığım için *beni* azarladın. Benimle tartışıp onları kurtarmak için yanan bir binaya girdin.”

Bana öyle saygıyla, Henri’nin Benette Hanesi’nden belgeleri çaldığım gün baktığı gibi bakmasına dayanamayıp yüzümü çevirdim.

O ölü Soydan muhafızları kaderlerine mahkûm ettiğim gün.

Boynunu uzatıp gözlerime bakmaya çalıştı. “Bence bir insanın sadece *ne* olduğunu değil, *kim* olduğunu görmek gibi nadir bir yeteneğin var.”

Bir süre sustum. “Beni daha iyi tanısaydın, farklı düşünebilirdin.”

Yapabildiğim en fazla açıklama bu olmuştu.

Luther’in gözleri bana sabitlenince uzun bir sessizlik oldu.

“Diem... Buraya son geldiğinde, bu odadan kaçtığın gün, gerçekten ne arıyordun?”

Omuzlarım gerildi ama ellerimi hareket etmeye zorladım. Yüzümü kayıtsız bir ifade almaya zorladım. “Sana söyledim, çantamı unutmuştum.”

“Koruyucular için mi yaptın bunu?”

Damarlarımdaki kan buz kesti.

“Kim olduklarını biliyorum,” dedi. “Bu diyarda neler olup bittiğini bilmek benim görevim ve onlar sandıkları kadar da gizli değil.”

Gözlerim yavaşça gözlerine çevrildi. Ensemdeki tüyler diken diken oldu; ifadesindeki tüm yumuşaklık gitmiş, yerine gaddarca, kararlı bir durgunluk gelmişti. Tehlikeli suları bunlar.

“Dün geceki saldırıdan onların sorumlu olduğunu da biliyorum,” dedi açıkça.

Tehlikeli, *ölümcül* sular.

Odadaki hava artık patlamaya hazır, bir kibrit çakılsa infilak edecek gibi olduğundan dişlerimi sıktım ve o meşum öğleden sonradan beri içimi kemiren soruyu nihayet sordum.

Dişlerimin arasından, “Annem nerede?” dedim.

Bana katı, neşeden yoksun bir gülümsemeyle baktı. “Bunu bana ne zaman soracağını merak ediyordum.”

“Ona ne yaptın?” diye tısladım.

“Ona *hiçbir şey* yapmadım,” dedi. Suçlama karşısında neredeyse hakarete uğramış gibi bir hâli vardı. “Sarayda aradığın neydi?”

Öfkemle beraber ben de ayaklandım. İki elimi yanlarımda sıkıp yumruk yaptım. “İnkâr etmeye çalışma. Kaybolduğu gün ikinizi tartışırken gördüm. Onun seni bir sırrını açıklamakla tehdit ettiğini biliyorum ve sen ona dedin ki...”

Gözleri kısıldı. “O zaman sırrın ne olduğunu bilmiyorsun?”

“Eğer bilseydim, beni de ortadan kaldırırdı mıydın?”

Yüzünde bir an için karanlık bir ifade belirip kayboldu. Bir hışımla yatağın etrafından geçip bana doğru yöneldi. Elim kalçamdaki hançere gitti. Geriye sendeleyerek büyük, tahta bir şifonyere çarptım.

Luther durup avuçlarını havaya kaldırdı. “Seni temin ederim, annenle aramda her ne geçtiğini düşünüyorsan öyle bir şey olmadı.”

“O zaman ne oldu?”

Sessizce çenesini sıkarak bana baktı.

“*Ne oldu* Luther?” Artık neredeyse bağıırıyordum.

Odanın kapısı sertçe çalındı.

“Gir,” diye bağırdı Luther. Gözleri hâlâ gözlerimdeydi.

İki muhafız içeri girdi. İkisi de bana dikkatle bakarken biri Luther’e doğru yürüdü ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Luther sessizce küfretti ve yüzünü tamamen muhafıza çevirip işitemediğim bazı sözler söyledi.

Uzun adımlarla kapıya doğru yürüdü. Diğer muhafız da onu ta-

kip etti. “İlgilenmem gereken bir mesele var. Burada kal. Bu sefer kaçma Bayan Bellator, anlıyor musun?”

Bayan Bellator. Nedense bana öyle hitap etmesi canımı acıtmıştı.

“Beni Kral’la yalnız mı bırakacaksın?” diye seslendim.

İki muhafız aynı soruyu soracakmış gibi Luther’e bakakaldılar.

Luther yürümeyi bırakmadı. Dönüp bana son bir kez bakmadı bile. “Sana güveniyorum. Beni pişman etme.”

Kapı çarparak kapanıp beni ve bıçaklarımı Lumnos Kralı’yla baş başa bıraktı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Tam bir dakika boyunca kapalı kapıya baktım.

Luther'i ana salonda beklemeyi ya da muhafızları bana ön salona kadar eşlik etmeleri için ikna etmeyi, hatta o dönene kadar silahlarımı onlara teslim etmeyi düşündüm.

Alevler adına, gerçekten bu kadar çaresiz miydim?

Kendi kalbime karşı bu kadar güvensizlik duymak tuhaf bir şeydi. Kral'ı öldürebilecek kapasitede olduğumdan bile emin değildim. Eğer dün gece bana bir şey gösterdiyse, o da bende cinayeti kaldıracak yüreğin olmadığıydı.

İşin aslı, artık hiçbir konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Bir ay önce odaklanmıştım. Net, ulaşılabilir hedeflerim vardı.

Annemi bulmak. Teller'i okulda tutmak. Saray şifacısı olarak görev yapmak. Korumacılara yardım etmek.

Dünyadaki yerimi sevmiyor olabilirdim ama en azından nerede olduğunu biliyordum.

Oysa artık geleceğim duman gibiydi; kapkara, hayra alamet ol-

mayan duman gibi. Bir çıkış yolu bulamazsam beni canlı canlı boğacak gibiydi.

Artık geleceğim bana bomboş geliyordu.

Çocukken canım sıkkın olduğunda annem beni bir battaniyeye sarardı ve elimizde buharı tüten, şekerli çay dolu kil fincanlarla ocağın başında otururduk. Bana eski Emarion'a dair hikâyeler anlatırdı; Atalardan ve onların yıkıcı hükümdarlıklarından önceki zamanlara ait hikâyeler; Soydanların ellerine geçirdikleri ölümlülerin yazdığı tüm kitapları yakmasının ardından, nesiller boyunca sözlü gelenekle aktarılan hikâyeler.

Çok güzel bir sesi vardı. Melodik, güçlü, güven dolu ve tüm sırlarının gizemini taşıyan bir ses. Sessizken bile odayı büyüleyebilirdi.

Ne denli azametli olursa olsun, o hâlâ sadece annemdi. Bir kâbustan sonra beni yatıştıran, hasta olduğumda bana çorba içiren ve saçlarımı okşayan kadın. Şimdi olduğu gibi, dünya karanlıkken ve ben hangi yöne gideceğimi bilemezken o benim daimî fenerimdi.

Dünya için o Auralie Bellator'du ama benim için sadece annemdi.

Ve onu özlemiştim. *Tanrılar adına*, onu çok özlemiştim.

Yanaklarımdaki ıslaklığı sildim; bunu yaparken çevremde beni izleyecek kimse olmayışının küçük tesellisi için minnettardım. Ormanda bir diğerine yaklaşan vahşi bir hayvan gibi temkinlice Kral'ın yatağının yanına gittim. Hangimizin daha korkunç bir yırtıcı olduğundan tam olarak emin değildim.

Luther gibi, Kral'ın bedeninden de güç yayılıyordu. Zayıflamıştı, evet, fakat hâlâ etkileyiciydi. Diyardaki en güçlü kişi olmak nasıl bir histi acaba? Sadece otoriteye değil, aynı zamanda tek parmağını oynatarak yaşam ve ölüm verebilecek beceriye sahip olduğunu bilmek.

Yine de bugün tanrıların korkutucu çocuğu değildi o.

Bugün sadece yaşlı, ölmekte olan bir adamdı. Tek başına.

Bedenine bir spazm yayıldı, sonra bir daha. Göz kapakları bir rü-

yada kaybolmuş gibi nazikçe titredi. Nefes alıp verışı çok –çok ama çok– hızlıydı ve akciğerlerine yeterince hava çekemiyordu. Artık çok vakti kalmamıştı.

Elini tuttum, avucumu bileğine dayadım. Nabzım nabzının üzerinde atana dek. Bu, eski bir şifacı numarasıydı. Tüm ilaçlar faydasız kaldığında, bazen değerli bir dokunuş solmakta olan bir kalbi sevdiğinin daha güçlü, daha hızlı atışına uymaya ikna edebilirdi. Ulther'in en yakını ve en sevdiği olmayabilirdim ama o anda orada sadece ikimiz vardık.

Bileğini nazikçe sıktım ve kutsal Sonlar Duası'nı usulca fısıldadım:

*“Ersin zamanın sona, benzer bir takasla,
iyi yaşanmış bir hayatın ermesi için huzura.*

*Gölgeler solduğunda
tüm acılar ve kederler silinecek, korkma.*

*Şimdi, değerli ruhları teslim olanlar için
güzelce mühürlenmiş kader çıkacak ortaya.*

*Sevgi ve sükûnet içinde, bu kutsal ilahi
ruhunu ulaştıracak öbür dünyaya.”*

Son sözcük dudaklarımdan döküldüğünde, ikimizin arasından çıtırtilar eşliğinde bir enerji geçti. Kollarımdaki her bir tüyü diken diken eden statik bir şok.

Kral'ın boğumlu parmakları parmaklarımı kavradı. Artık zayıf ve çelimsiz değildi; kavrayışı beni onun yanına zincirleyen demir bir prangaydı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Epeydir uykusunda bile beni izliyor-

muş gibi. Koyu, derin deniz mavisi. Şaşırtıcı derecede berrak. Aklı başında.

Hayır, berraktan da öte bir şey. Benden daha fazlasını görüyordu. *İçimi* görüyordu.

“Sen,” dedi hırıltılı bir sesle. Sesi aylardır kullanılmamaktan körelmiş, kısılmıştı. “Sonunda geldin.”

Geriye kaçtım. Elinden kurtulmaya çalışmak için kolumu çeksem de başaramadım.

“Hayır... Özür dilerim. Lütfen, bırak gideyim.”

“Benim için geleceğini söylediler.”

“Ne? Kim?”

“Kanının taşlarımızı paramparça edeceğini ve sınırlarımızı sileceğini söylediler.”

Taşkınlığını yatıştırmaya çalışarak onu susturmak için uğraştım. Zavallı adam sanrılar görüyordu; halüsinasyonların pençesindeydi. “Her şey yolunda. Sana zarar vermeyeceğim.”

Cildi doğal olmayan bir parıltıyla aydınlanmaya başladı. Başının bir iki santim yukarısında dairesel bir şekil oluştu; dikenli sarmaşıklardan oluşan ince, siyah bir halkaydı bu. Benek benek, pırıltılı yıldızlarla kaplı halka, alnının üzerinde yükselerek tek bir tepe noktasına ulaşıyordu. Somut maddelerden değil, ışık ve gölgenin kendisinden oluşan çarpıcı, ruhani bir şeydi bu.

Lumnoş'un Tacı.

Kral soluk soluğa kalırken eli beni daha da sıkıca kavradı. “Korkmuyorum Kralları Yiyen. Diyarların Yağmacısı. İntikam Habercisi.”

Ah, kesinlikle hayaller görüyordu.

Kolunu okşayıp usulca mırıldandım. “Yeğenin Prens Luther... Gidip onu getireceğim. Sadece elimi bırak, olur mu?”

“*Luther*,” diye fısıldadı. Sönmekte olan bir yıldızın son ışıkları gibi giderek daha da parlıyordu. Gözleri irileşti ve irislerinin canlı rengi donuk, koyu bir dumana dönüştü.

Boğazından boğuk bir ses çıktı ve sesi aniden değişti. Daha yaşlı geliyordu, çok daha yaşlı. İnanılmaz derecede yaşlı.

Doğüstü.

Ve şüphe götürmez biçimde... Bir kadına ait.

“Ona hediyemizi ver Unutulmuşların Kızı. Son geldiğinde ve kan döküldüğünde, hediyemizi sadık vârisime ver ve ona bunun benim emrim olduğunu söyle.”

Kral'ın sırtı yay gibi gerilerek keskin, doğal olmayan bir açıyla yükseldi ve sonra, yatağa geri yığıldı. Eli gevşeyip beni nihayet serbest bıraktı.

Kalbim kötü bir şey olacağının sezgisiyle gümbürdedi. Geriye sendeledim ve yakındaki bir sandalyeye takılarak yere düştüm; Brecke'nin bıçağı kınından çıkıp taş zeminde takırdayarak yuvarlandı. Bıçağı kapıp savunma amacıyla önümde tuttum.

Kral ürpertici bir nefes aldı; sadece ölüm yaklaştığında duyduğum türden hırıltılı, kısa ve sesli bir nefes.

Tenindeki parıltı kalan azıcık rengiyle birlikte soldu. Solgunluğu kül rengine dönerken yüz ifadesi acıyla buruştu ve ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı.

“Kutsal Atalar adına, ne yaptın sen?”

Muhafızlardan biri kapı aralığında duruyordu. Dehşete kapılmış bakışları benimle Kral arasında gidip geldi.

Ah, bu çok kötü oldu.

“Hiçbir şey,” dedim çabucak. Apar topar ayağa kalktım. “Bu, bazen olur. Ölüm yaklaştığında, onlar...”

“Burada neler oluyor?”

Luther'in sesi.

Hem de çok, çok, çok kötü oldu.

Luther ve iki muhafız daha ana salonda belirmiş, ellerime bakıyorlardı.

Titreyen ellerim, Fortos çeliğinden bir hançere korkudan parmak eklemlerimi ağartacak kadar sıkıca sarılmıştı.

İçeri yeni giren biri kesinlikle kötü bir şey yapacağım fikrine kapılırdı. Haince bir şey.

“Hiçbir şey olmadı,” dedim. “*Hiçbir şey*. O sadece... Bir şey olmadı.”

Luther muhafızları kenara itip Ulther’in yanına geldi. Kral’ın acı içindeki yüz ifadesine şöyle bir baktı. Sonra battaniyeyi çekip aldı ve vücudunda yara olup olmadığını kontrol etti.

“Ben ona zarar vermedim,” sözleri ağzımdan çıkıverdi. “Muhafızın beni afallattı, hepsi bu.”

“Sesler duydum,” diye araya girdi muhafız. “Bağrıışmalar ve boğuşma sesleri.” Ayağımın dibindeki, devrilmiş sandalyeye işaret edip bana ters ters baktı.

“Boğuşma mı?” Başımı hararetle iki yana salladım. “Yemin ederim, ben bir şey yapmadım!”

Luther’e yalvaran bir bakış attım ama bir gece önce cephanelikte gördüğüm karanlık şüphe gözlerinde yeniden belirmişti.

En kötüsü de bunun *canımı yakmasıydı*. Bana inanmak için hiçbir nedeni yoktu. Aslında inanmamak için pek çok nedeni vardı. Fakat o anda Luther’in bana savunmasız, ölmek üzere olan bir adamı öldürmüşüm gibi baktığını görmek, içimde bıçağı *göğsüme* saplayan Luther’miş hissini uyandırdı. Bir an için, sadece kısa bir an için, aptalca bir şekilde arkadaş gibi bir şey olabileceğimize inanmıştım.

Boğazım yandı ve bunun için kendimden nefret ettim.

Acımı öfkeye dönüştürdüm ve yaralı kalbimi çattığım kaşlarımın ardına gizledim. “Ben burada olmayı istemedim bile. Gelmem için bana yalvardın, hatırlıyor musun?”

Kimse konuşmadı.

Ben öfkeyle duvara bakıp, göğsümü sıkıştıran duyguları bastıra-

bilmek için gözlerimi kırıpştırırken Luther sessizce Kral'ın bedenini gözden geçirdi. Kral'ın zarar görmediğinden emin olunca durakladı. Bana doğru gelirken yüzü buruştu.

“Diem...”

Onu, “Senin için *Bayan Bellator*,” diye tersledim. Hâlâ gözlerine bakmaya yanaşmıyordum. “Beni tutukla ya da bırak gideyim. Bir daha ne bu sarayla ne de içindeki herhangi biriyle işim olsun istiyorum.”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Gitmekte özgürsün,” dedi sessizce.

Onu iterek odadan çıktım ve uzun koridorlarda hışımla ilerledim. Arkamda yankılanan ayak seslerini duyunca içimdeki koşma dürtüsünü bastırmak zorunda kaldım ve fuayenin dolambaçlı merdivenlerinden aşağıya, uzun adımlar atarak inmeye razı oldum.

Ana girişe yaklaştığımda, ilk resmî ziyaretimde diz çöktürdüğüm muhafızla göz göze geldim. Hâlâ elimde tuttuğum bıçağa şöyle bir baktı ve gazez dolu bir alaycılıkla bana doğru adım attı.

“Ona dokunursan, o lanet kollarını koparırım.”

Luther'in mermer fuayeden gelen sesini işitmesiyle muhafızın yüzü kireç kesildi. Adamın bakışları önce omzumun üzerine, sonra tekrar bana çevrildi. Nöbet yerine döndü fakat öfkeli bakışı bir silah olsaydı, iç organlarım başımızın üzerindeki avizeyi süslüyor olurdu.

Öfkeli yürüyüşümü dışarıda ve giriş merdivenlerinden inerken sürdürdüm. Sabahın serin havası bile derimin altında güçlkle bastırduğım fokur fokur kaynayan öfkeyi yatıştıramadı.

Kalbimde anlamadığım bir sızı vardı. Luther'in benim hakkımda ne düşündüğünü neden umursayacaktım ki? O bir Soydan'dı ve Soydanlar benim düşmanlarımdı. Onları Koruyucular gibi soğukkanlılıkla katletmeye hazır olmamam müttefik olabileceğimiz anlamına gelmiyordu.

Kesinlikle daha fazlası olabileceğimiz anlamına da gelmiyordu.

Bu düşünceyle kapıyı olabildiğince sert bir şekilde kapattım. Oradan uzaklaşmalı ve bir daha asla geri dönmeliydim.

Koşmaya başladım. Saray kapılarından geçtim ve kraliyet arazisinin duvarları boyunca Ölümlüler Şehri'ne doğru uzanan tenha, çakıllı yolda yürüdüm. Luther'in sesi arkamda çınladığında neredeyse ana yola varmak üzereydim.

"Diem, bekle."

Yavaşlamayı reddederek, "Bana böyle hitap edemezsin," diye çıkıştım.

"Lütfen koşmayı bırakır mısın?"

"Git, cehennemde don."

Bir el bileğime dolanıp beni çekti.

Hızımdaki ani değişim beni geriye savurdu ve bedenim Luther'in göğsüne çarptı. Kaslarım eğitim ile içgüdü arasındaki çelişkiyle hareket ediyordu. Bir elim aramızda bıçak kaldırırken, diğeri dengemi kaybedip geriye sendelememle ona tutundu. Luther'in kolu belime dolanıp beni bedenine sıkıca yasladı.

Dilimin ucuna milyonlarca öfkeli sözcük gelse de Luther'in elini omurgama bastırmasıyla hepsi yok oluverdi.

"Beş dakika Diem. Bana bu kadar süre ver."

Nefes nefese kalmıştı. İkimiz de nefes nefeseydik. Göğüslerimiz yükseldikçe birbirine sürtünüyordu.

Öfkemi sert bir bakışla maskeleydim. "Bana böyle hitap edemeyeceğini söylemiştim."

Dudakları kenetlendi. "O zaman sanırım ikimiz de emirlere uyma konusunda kötüyüz." Boynunun yanında duran hançere baktı. "Onu geri çekecek misin?"

"Ah, bence olduğu yerde kalmalı." Sırıtişına aynı şekilde karşılık verdim. Benimki daha soğuktu. "Bir kız ne kadar dikkatli olsa az. Şehrin bu tarafında her türden canavar var."

Gözleri parladı. “Ne demezsin.”

Geri çekilmeye çalıştım ama sırtım yüksek taş duvara dayanana kadar attığım her adıma ayak uydurdu. Meydan okumanın heyecanı yüzünü aydınlatırken, boynunu öne eğerek çenesini bıçağın keskin kenarı boğazının savunmasız etine sürtecek şekilde kaldırdı.

Kaşlarımı çattım ve elimin olduğu yerden kalması için kendimi zorladım. “Eğer bu şekilde özür diliyorsan, tuhaf bir özür şekli bu.”

“Buraya özür dilemeye gelmedim. *Elbette ki* senden şüphelen-
dim. Bunun için beni suçlayabilir misin?”

Hayır, suçlayamazdım, gerçekten. Ben bile kendimden şüphe ederken bunu yapamazdım.

“Seni ciddiye almamak bir hakaret olur ve zaten ben de sana böyle bir saygısızlık yapmaya cesaret edemem. Ben tehdidi gözünden tanırım.” Gözleri bedenimde ağır ağır gezindi. Tartan bakışları bende, üzerimde silah aradığı günkü gibi her yanıma dokunulmuş ve mahremime el uzatılmış hissi uyandırdı. “Ve sen de az tehlikeli değilsin.”

“O zaman neden *buradasın* Luther?”

Gözleri yeniden gözlerime çevrildi. Dudakları aralansa da cevap vermedi.

Bir anda canını alabilirdim. Bileğimin tek bir hareketiyle Fortos çeliğinin üç santimi en önemli atardamarını kesip açabilirdi. Korkunç, kanlı ama hızlı bir ölüm. Soydanlara has iyileşme özelliğinin bile onu kurtaramayacağı kadar hızlı. Çok az kişinin seyahat etmek için bir sebebi olduğu o ıssız yolda cesedi saatlerce, belki de günlerce bulunamayabilirdi. O zamana kadar da benden geriye hiçbir iz kalmazdı.

Yine de...

Beni büyük bir dikkatle inceleyişi, her hareketimden, her nefesimden etkilenişi. Bedeninin kaslı bariyerinin zaten kaçmama engel olmasına rağmen, beni açgözlülükle daha da sıkıca kavraması. Gö-

zümü her kırışımda yüzünün bana biraz daha yakın görünmesi. Daha yakın. *Daha yakın.*

Hayatı ellerimdeyken bile kendimi avcudan çok av gibi hissediyordum.

Boğuk çıkan sesim hislerimi istemediğim kadar belli ederken ona, "Eğer benim bir tehdit olduğumu düşünüyorsan," dedim, "belki de fırsatım varken seni şimdi öldürmeliyim. Sen beni öldürmeden önce."

"Yap," dedi. Sesinde tereddütten eser yoktu.

Başını eğdi ve ben engel olamadan bıçağın bilenmiş ucunu etine gömdü. Ilık bir sıvı damlası parmak uçlarımdan üzerinden kayarken nefesim kesildi.

Luther kılını bile kıpırdatmadı.

"Kendi ölümümünden korktuğumu mu sanıyorsun?" diye fısıldadı kulağıma. "Nefes aldığım her gün, bir armağan olduğu kadar lanet de. Hayal edebileceğinden çok daha uzun süredir ipin ucunda yaşıyorum. Kaderim nihayet senin elinden gerçek olacaksa, bundan daha güzel bir son düşünemiyorum."

Ses tonu meydan okuyan bir sertlikte olsa da sözlerinin altında katıksız bir acı vardı. Fark edilmek için uluyan yaralı bir hayvan gibi.

"Yap şunu," dedi tekrar. "Hak ettiğimi düşündüğün şey buysa öldür beni. Fakat eğer yapacaksan ben ölmeden önce bana bir iyilik yap."

Nabızı kana bulanmış elimde zonkluyor, kalp atışları benimkiyle eşleşecek şekilde hızlanıyordu.

Düşüncelerimi bulandıran sise rağmen güçlkle, "İyilik mi?" diyebildim.

Hançerimden uzaklaşmadan yüzünü çevirdi. Ağzı çenemden aşağı inerken sıcak nefesi yanağıma aktı. Gözleri gözlerime çevrildi. "Bırak, dudaklarımda tadınla öleyim."

Dudaklarımız buluştu ve ben kayboldum.

Yüzümü nazıkçe saran güçlü, sert elinin kavrayışında kayboldum. Sırtımdan aşağı, kalçamın üzerinden, bacağımy boyunca kayan avucun içinde kayboldum. Boğazından yükselen ve parmaklarımı sıvayan kan boyunca titreşerek yayılan uğultunun içinde kayboldum.

Luther beni yavaşça ve bilinçli bir şekilde, yasak bir meyve gibi keyifle, ölmekte olan bir adamın son arzusu gibi tadarken dilinin hareketlerinde kayboldum.

Kalçasının bacaklarımın arasında yuvarlanışında ve aramıza giren sertlikte kayboldum.

O sertlikle buluşmak için açlıkla öne doğru kaykılışında kayboldum.

Ellerim onun üzerinde, vücudunda dolaşıp saçlarına dolanana kadar bıçağı düşürdüğümü fark etmedim bile. Dudaklarımdan soluk soluğa bir inilti döküldü ve bu ses onu daha da tahrik etti. Kollarının beni sarmasıyla sırtım taşa dayandı.

Daha önce *hiç* böyle öpülmemiştim. Bir öpücüğün böyle olabileceğini bile bilmiyordum.

Ve beni boğazıma saplanan bir bıçaktan daha çok korkutuyordu bu.

Adrenalin damarlarımı ateşledi. Zihnimde eğitimimi yoklayıp, karşı koyamadığın bir düşmanla nasıl mücadele edileceğine dair bir ders bulmak için beynimi zorlasam da babamın ortaya çıkan sözleri tamamen yararsız ve dehşet verici derecede çılgıncaydı: *Gerçek şu ki öylece anlayıverdim.*

İtiraf etmeye hazır olduğumdan daha büyük bir çabayla, avuçlarımı Luther'in göğsüne götürüp onu geri ittim.

"Kim olduğumu sandığını bilmiyorum," diye soluk soluğa bağırırken öfkemin dağılmış parçalarını toplayarak bir araya getirmeye çalıştım. "Ölümlüler Şehri'nde zengin bir Soydan talip için bacaklarını seve seve açacak birçok kişi var ama ben onlardan biri değilim."

İstese bile daha fazla tiksiniş görünemezdi. “Sence aramızdaki şey *bu* mu? Beni o kadar mı hakir görüyorsun?”

Yüzünden bir gölge geçti. Dikkatimi zorla göğsünü, kollarını, çenesini kaplayan kanlı el izlerine, yara izinin çizgisini takip eden kırmızı, ince çizgilere yönelttim.

“Nereden bilebilirim ki?” Yaşanan, hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silktim. Sanki o öpücüğün —o lanet *öpücüğün*— hiçbir anlamı yokmuş gibi. “Sen neredeyse bir yabancı sayılırsın. Bana hiçbir zaman gerçek bir yanını göstermedin.”

Doğüstü bir şekilde hareketsiz kaldı. Buzdan maskesinden geriye kalan kırıntılar, yükselen öfkesinin sıcaklığı altında eriyip gitti; alev alev ruhu artık güzel, korkutucu bir kontrolsüzlükle yanıyordu.

Bunun farkına varmamın üzerimdeki etkisi karnıma inen fiziksel bir yumruk gibiydi. Onca zaman Luther’i buz gibi soğuk ve kalpsiz, gerçek bir şeyler hissedemeyecek kadar mesafeli biri olarak görmüştüm.

Oysa Luther hiç de soğuk değildi.

Luther bir *cehennemdi*.

Şimdi ona bakmak bir aynaya en kötü şekilde bakmak gibiydi. Ben sahte kabadayılığın ve iğneleyici şakaların arkasına saklanırken Luther’in kalkanı düşünceli bakışlar ve sıkılmış dişlerle dövülmüştü. Fakat içimizde aynıydık.

İçimizde, bizi seçmediğimiz hayatlara hapseden parmaklıkları sallıyorduk. İçimizde, daha fazlası için doyumsuz bir arzuyla kükrüyorduk. İçimizde volta atıyor, plan yapıyor ve bekliyorduk.

İçimizde, *yanıyorduk*.

Hırlayarak, “Biliyor musun Diem,” dedi Luther, “senin şimdiye kadar tanıdığım yalancıların en iyisi mi yoksa en kötüsü mü olduğunu uzun süre düşündüm. Sanırım artık cevabı biliyorum.” Avuçlarını duvara dayayıp beni kollarının arasına hapsetti. “Yalan söylemekte iyi olduğun tek kişi kendinsin.”

Öfkem cızırtılı bir çatırtıyla yeniden alevlendi. “Buna nasıl cüret...”

“Bana bunu hissetmediğini söyle.” Etrafımızı saran enerji uyumlu bir ritimle titreşirken gözlerinde safır kıvılcımlar alevlendi. “Gözlerimin içine bak ve bana büyümü hissetmediğini söyle.”

Ellerinden hayaletimsi bir ışık ya da ölümcül bir gölgenin izi dökülme de içinde boğuluyor gibiydim. Büyüsünün uğultusu karanlıkta sallanan bir kılıç, henüz göremediğiniz ama rüzgârda mayalandığını hissettiğiniz meşum bir fırtınaydı. Her yerdeydi ve hiçbir yerde değildi, havanın kendisine nüfuz ediyor, beni avucunun içine alıyor ve binlerce el gibi tenimi okşuyordu.

Göğsümdeki ses gücü tanımasıyla mırladı.

“Devam et,” diye fısıldadı Luther. “Yalan söyle bana. Cevabı zaten biliyorum. Gücümü hissettiğini biliyorum.” Çenesi kalktı. Dudaklarımız çok ama çok yakındı. “Çünkü ben de seninkini hissedebiliyorum.”

Hayır.

Hayır.

Sırıttı. “Sen benden daha ölümlü değilsin.”

“Hayır,” diye fısıldadım. Karşı çıktım. Bağırdım. Yalvardım. “Yanıyorsun. Yanıyorsun.”

“Diem, eğer soy yasalarından korkuyorsan...”

“Korkmuyorum. Sadece yanıyorsun. Ben bir şey hissetmiyorum, sen de hissetmiyorsun.”

Panik dolu gözlerimi görebilecek kadar geri çekildi. Hayal kırıklığı o kadar yoğunlu ki neredeyse tadını alabiliyordum. Ekşi ve çoktan bozulmuş. Derin bir iç çekip, çökmüş omuzlarla ellerini iki yanına sarkıtarak uzaklaştı.

“Eğer gerçekten istediğin buysa,” dedi sessizce. Hüzünle.

Gerçekten istediğin...

İstedğim çok şey vardı. Hay tanrılara lanet olsun, hem de ne çok şey. Sevdığım herkesi ve her şeyi riske atmadan sahip olamayacağım çok şey. Kendimi feda etmeden. Fakat Luther gibi biri bunu nasıl anlayabilirdi ki?

“Be-ben... gitmeliyim,” diye kekeledim. “Ailem...”

Başını eğdi. “Annenin anlaşmasını sana dayatmayacağımı bilmelisin. Bu, onunla benim aramda. Senin alman gereken bir sorumluluk değil.”

“Fakat kardeşim...”

“Bu, onun sorumluluğu da değil. Okulunu bitirebilir... Bunun için ne gerekiyorsa yapacağım.”

Göğsümde bir şey sızladı.

Bunları işittiğim için sevinmeliydim. Bunun yerine kafamın karıştığını hissediyordum. Çok ham ve çıplak bırakılmış hissediyordum. Dudaklarıyla emin olduğum her şeyi benden çalmıştı ve artık benden geriye, sadece cevaplayacak kadar güçlü olmadığım sorular kalmıştı.

Kendimi oradan –ve büyüünden– ayrılmaya zorlayamıyordum ve onun büyüü de bunu yapamıyordu. Güçlü varlığının sarmaşıkları uzuvlarıma dolanıyor ve beni daha yakına çekmek istiyor fakat kendisini tutuyormuş gibi havada asılı kalıyordu.

“Sarayın şifacısı ol,” dedi, hırıltılı bir sesle. “Maura’dan o rolü geri al. Annen ya da anlaşma yüzünden değil. Senden bunu istediğim için. Çünkü ihtiyacım olan...”

“Şifacılığı bırakıyorum,” sözleri ağzımdan kaçiverdi.

Bunu yapacağımı mutfak pencereinden patlamaları gördüğüm anda anlamıştım ama şimdiye kadar itiraf etmeye cesaret edememiş-tim. Sözcükleri yüksek sesle söylemek onları gerçek yapmış, kararımı kesinleştirmişti.

Yüz hatlarını ele geçiren ifade, saraydaki o ilk sabah Lily’nin kollarına yığılışını izlediği ana çok benziyordu. “Ne? Neden?”

Kendimin bile tam olarak anlamadığı bir şeyi ona açıklayamazdım. Bozduğum yeminler ve Koruyucuların saldırısındaki rolüm yüzünden pişmanlık duyuyordum ama bundan daha fazlası vardı.

Ruhumda bir şeyler değişmişti. Rüzgâr yön değiştiriyor, yelkenlerimi yeni ve belirsiz bir rotaya itiyordu ve nasıl ya da neden olduğunu bilmesem de kendimi bunu durduramayacak kadar aciz hissediyordum.

Daha da ötesi, bunu durdurmak *istemiyordum*.

“Bu, kendim için yapmam gereken bir şey.”

“O zaman... Seni bir daha görmem mümkün değil.”

“Evet,” dedim. “Mümkün değil.”

Sırtını dikleştirip başını sertçe salladı. Büyüsü geri çekilirken ip-likleri yüzümün üzerinde gezindi ve kirpiklerim şefkatli dokunuşuyla kırpıştı. Sıcak enerjisi tenime yapıştı. Ta ki mümkün olan son anda çekilip gidene kadar.

Bir adım geriledim. Dakikalar sonra ilk kez derin bir nefes alıyor gibiydim.

“Güle güle Prens,” diye mırıldandım.

Gülümsedi. Gördüğüm en hüzünlü gülümsemeydi bu. “Güle güle Bayan Bellator.”

Dönüp uzaklaştım.

Neredeyse gözden kaybolmuştum ki sesi tekrar duyuldu. “Sen de gördün, değil mi?”

Durdum ama arkama bakmadım.

“Dün gece,” dedi, “çatı çökmeden hemen önce. Zihninde beliren o hayal. Savaş alanı.”

Hareket edemiyordum. Bedenim felç olmuş, düşüncelerim donup sessizliğe gömülmüştü.

“Ya hikâyemiz bitmediyse Diem Bellator? Ya daha yeni başlıyorsa?”

Gördüğüm o hayalde olduğu gibi göğsümün sol tarafına şiddetli bir ağrı girdi. Düşünmeden elimi kaldırıp göğsüme bastırdım.

Duraksadım. Sonra geriye bir bakış attım. Luther de avucunu sol omzunun altına bastırıyordu. Gözlerinde bir yakarış vardı.

İstediğini bildiğim yanıtı ona veremezdim. Dünyalarımız çok uzaktı ve amaçlarımız birbirimizin yıkımına odaklıydı. Eğer bir savaş alanında karşılaşacak olursak, kesinlikle müttefik değil, iki düşman olacaktık. Fakat uzatabileceğim bir zeytin dalı vardı. En başından beri hiç kullanmamam gereken bir silah.

“Sarayın bahçesinin dış duvarında bir delik var,” dedim. “Güneydoğu köşesindeki sarmaşıkların altına gizlenmiş. Mümkün olduğunca çabuk onarın, mümkünse bugün.”

Luther başını salladı. Yüzüne yeniden fırtınalı bir ifade yerleşti.

Nihayet arkamı dönüp koşmaya başladım. Ayaklarım Ölümlüler Şehri’ne giden uzun çakıllı yolu dövüyordu. Ardımdaki sessizlikten beni takip etmediğini bilsem de Luther’in delici bakışlarının her adımda sırtıma saplandığı hissinden kurtulamıyordum.

OTUZUNCU BÖLÜM

Maura haberi beklediğimden daha iyi karşıladı. Öfke ya da belki gözyaşı bekliyordum. Bana nutuk çekeceğini, bağırıp çağıracağını ya da annemin ne kadar utanacağını söyleyeceğini düşünmüştüm. Hatta –aklıma geldikçe utanıyordum– dizlerinin üzerine çöküp kalmam için yalvarabileceğini bile düşünmüştüm.

Aksine, rahatlamış görünüyordu.

Rahatlığı beni kaybetmesinden ileri gelmiyordu. Annemin kayboluşunun üzerinden henüz o kadar kısa bir süre geçmişken, bir de benim yokluğum merkezin kaynaklarını zorlayacaktı ve stajyerlerin, eksiksiz şifacılar olmak için daha kısa sürede daha çok çaba göstermeleri gerekecekti. Maura, beni puslu bir bilinmeze götürse bile kalbimin sesini dinlemeyi seçtiğim için rahatlamıştı.

Dumanı tüten bir çaydanlığı aramıza koydu ve arka odada saatlerce oturduk. Merkezdeki çocukluk anılarımı paylaştık; feci şekilde ters giden eski hasta ziyaretlerini hatırlatıp birbirimize takıldık ve annemi yâd edip ağladık.

Bana bundan sonra ne yapmayı planladığımı sormadı. Belki de cevabı henüz bilmediğimi hissetmişti.

Sıcak, karamel rengi gözleri sorularla ışıldasa da yeni öpülmüş şiş dudaklarımı, ellerimi kaplayan kabuk bağlamış kan ya da bir erkeğe ait olduğu belli olan üzerimdeki tunik hakkında hiç soru sormadı.

Çay soğuyup, ikindi yerini akşama bırakmaya başladığında, elimi yüzümü yıkadım ve vedalaştık. O kadar sıkı sarıldık ki nefesim ke-sildi. Gözyaşları içinde birbirimizle temasta kalacağımıza söz verdik.

Merkezden belki de son kez ayrılırken, kalbimin bir parçası son-suza dek o dört taş duvarın içinde kaldı.

HENRI İSE BAMBAŞKA BİR HİKÂYEYDİ.

Yarım saatten uzun süredir evinin çürük, ahşap verandasında dikilmiş kapısına bakıyor, o kapıyı çalmak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum.

Ne zaman söyleyeceklerime, sorabileceğim sorulara ve verebileceğim yanıtlara dair bir planım olduğunu düşünsem yumruğumu kapıya doğru kaldırıyordum. Sonra, parmak eklemlerim çatlamış beyaz boyaya değer değmez, her düşünce zihnimden gelgit gibi akıp gidiyordu.

Herhâlde yirminci denemede, nihayet doğru sözcükleri bulup, doğru şekilde sıraladığımı düşündüm. Omuzlarımı geriye çekerken hızlı bir nefes verdim. Yumruğum göz hizama kadar yükseldi ve...

“Diem?”

Topuğumun üzerinde döndüm. Henri birkaç metre arkamda dikiliyordu. Kucağında zımpara kâğıdına özenle sarılıp, sicimlerle bağlanmış paketlerle ağzına kadar dolu çantalar vardı.

Göz göze geldik.

Boş. Kafamın içi tamamen boştu.

Henri merdivenleri ağır ağır çıktı ve çantalarını ön sahanlığa bıraktı. Kaşlarını çattı, omzunu duvara yasladı ve ellerini ceplerine soktu. Sert ifadesi hislerini ele vermiyordu.

Gözleri bedenimde gezindi ve Luther'in kuzeninin bana giyirdiği pantolonun üzerinde durdu.

“Demek artık Kraliyet Muhafızı üniforması giyiyorsun?”

“Kıyafetlerim yangında zarar gördü.”

Kaşlarını çattı ve hırçın tavrındaki bir çatlaktan endişe sızdı.

“Yaralandın mı?”

“Hayır. Yani, sanmıyorum.”

“Emin değil misin?”

“Bayılmışım.”

“Şimdi yaralı mısın?”

“Hayır. İyiyim.”

Yüz hatları sertleşti. “Yani yaralanmadın ama sarayda uyudun ve Kraliyet Muhafızları ile kıyafet oyunu oynadın, öyle mi?”

İrkilerek gözlerimi yere indirdim. Parmaklarım gergin bir şekilde tuniğin koluyla oynadı. Luther'in tuniği. Derin bir nefes almamla burnuma onun odunsu kokusu geldi.

Henri hissizce, “Kaçmamalıydın,” dedi. “Durumu çok daha kötü hâle getirdin.”

“Belli ki bu bende alışkanlığa döndü,” diye mırıldandım.

“Vance'in yüzüne karşı yalan söyledin. *Bana da*. Bizim tarafımızdaymışsın gibi davrandın ve ben seni serbest bırakır bırakmaz kaçtın. Bunun dışarıdan nasıl görüldüğünün farkında mısın?”

Dişlerimi sıktım. “Ben senin tutsağın değildim. Zaten beni durdurmaya hakkın yoktu.”

“Pişman olacağını bildiğim bir şeyi yapmanı engellemeye çalışıyordum.”

“Pişman olduğum şey Koruyuculara katılmış olmam.”

Henri’nin başı irkilerek geriye çekildi. “Sarayda bir gece geçirdin ve birdenbire *onların* tarafına mı geçtin?”

“Elbette hayır, fakat Koruyucuların kullandıkları yöntemler aşırılığa kaçtı.” Başımı iki yana salladım. “Dün gece insanlar öldü Henri. Korkunç, acı dolu bir şekilde öldüler.”

“Ölümlüler de her gün Soydanların ellerinde korkunç ve acı dolu bir şekilde ölüyorlar.”

“Ve bu da yanlış. Ölümlü ya da Soydan, hiç kimse bunu hak etmiyor.”

“Evrin Benette hak ediyor. O Kral bunu hak ediyor. Onlar kötü insanlar ve yaptıklarının bedelini ödemeyi hak ediyorlar. Onlar bu dünyadan ne kadar çabuk giderlerse her ölümlü o kadar güvende olur.”

“Fakat dün gece ölenler *onlar* değildi. Öldürülen muhafızlar sadece işlerini yapıyorlardı...”

“Ve soy yasaları uyarınca çocukları öldüren cellat da sadece işini yapıyor. Kan Savaşı’nda ölümlüleri katleden askerler de işlerini yapıyorlardı. Bulabildikleri her Koruyucu’yu yakalayıp öldüren ordu suikastçıları da sadece işlerini yapıyorlar. Biz onları bedel ödemeye zorlamadıkça hiçbiri durmayacak.”

“Koruyucular güç elde etmek için masum insanlara zarar veriyorlarsa Soydanlardan daha iyi değiller.”

“*Soydanlardan daha iyi değiller mi?*” Henri tiksintiyle geri çekildi. “Bunu nasıl söylersin? Soydanlar birer canavar Diem. Koruyucular halkımızı korumaya ve onların bizden çaldıklarını geri almaya çalışıyorlar.”

“Onlara güvendiğini biliyorum ama...” Yüzümü buruşturdum ve giderek artarak başımı zonklatan ağrıyı dindirmek için şakaklarımı ovuşturdum. “Henri, sanırım şifacı çağırsınlar diye Benettelerin kızını zehirlemişler.”

Gözlerini kaçırdı. Yüz hatlarına bir gölge oturdu. O bakışı onda daha önce de görmüştüm. Yeniden gördüğümde donakaldım.

“Bana bundan haberin olmadığını söyle.”

Ellerini ceplerinden çıkarıp dik dursa da bakışları hâlâ dalgın, dudakları sıkı sıkıya kenetliydi.

“Henri.”

Cevap vermedi.

“Lanet olası Ölümsüz Ateş adına Henri, beni o eve küçük bir kızın zehirlendiğini bilerek göndermediğini söyle, sırf benim...”

“Kıza bir şey olacağı yoktu,” diye çıkıştı. “Sadece ölüm gölgesi verdik.”

Ona hayretle bakakaldım. Nefesim kesilmişti. “*Biliyordun* yani?”

“Sadece bir gün hastalandı. Kızın rahatsızlığını tedavi edebileceğini ve ciddi bir riskle karşılaşmayacağını biliyorduk.”

“Ölüm gölgesi yenirse öldürücü olabilir. Yiyeceklerine ya da ağzına girmiş olsaydı...”

Henri’nin gözleri öfkeyle parladı. Yanakları kızgın bir kıızıla boyandı. “Binlerce çocuğumuzu öldürdüler. *Binlerce*.”

“Ve bu, Koruyucuların onların çocuklarına zarar vermesini haklı mı çıkarıyor sence?”

“Kız şimdi iyi, değil mi? Bu hesaplanmış bir riskti ve kaç hayat kurtaracağı hakkında hiçbir fikrin yok. Benette’in sevkیاتlarını aylarca geciktirdik. Emarion’daki isyancı hücrelerin yarısını silahlandırmaya yetecek kadar silah ele geçirdik. Binlerce ölümlünün yaşayabilmesi uğruna, şımarık bir Soydan çocuğun bir günlüğüne hafif bir kurdeşen geçirmesi gerekiyorsa bunun ödenmeye değer bir bedel olmadığını nasıl söyleyebilirsin?”

Çenemi sıkarak ona ters ters baktım. “Bana söylemeliydin. Bilsydim o görevi asla almazdım...”

Henri, “Sen Koruyucuların ne yaptıklarını sanıyordun Diem?”

diye çıktı. Boynundaki damarlar gerilmişti. “El ele tutuşup taverna şarkıları söyleyeceğimizi mi sanıyordun? Dostluğun tanrılar lanetleyesice gücüyle mi Soydanları alt edeceğimizi sanıyordun?”

“Daha fazla şiddet doğru çözüm olamaz.”

“*Tek* çözüm bu!” Yumruğunu duvara indirdi. Vurduğu noktadan küçük çatlaklar yayıldı. Sesi ve omuzları öfkeyle titriyordu. “Tüm ölümlü tarihinde şiddet şimdiye kadar işe yarayan tek şey oldu. Sahip olduğumuz her hak için tırmalamak, pençelemek ve öldürmek zorunda kaldık. Gücü ellerinde tutanlar, hiçbir şeyi kalplerinin iyiliğinden vermiyor. Bunu onlara başka seçenek bırakmadığımızda yapıyorlar. Bunu yapmazlarsa onlara ne yapacağımızdan korktukları zaman. Boğazlarına bir bıçak –kanlarını akıtabilecek bir bıçak– dayamadığımız sürece vatanımızı bize geri vermeyecekleri de apaçık ortada.”

Luther gözümün önüne geldi. Bıçağım boynunda, kanı ellerimde. Dudakları ağzımda.

Henri çenemi avucunun içine aldı ve yüzümü ona bakmam için yukarı kaldırdı. Yüz ifadesi ateşliydi. “Bana yanıldığımı söyle Diem. Bu savaşı kan dökmeden kazanabileceğimize gerçekten inandığını söyle.”

Söyleyemezdim.

Bunu yüzümde görebildiğini, üzerine çöken karanlık memnuniyetten anladım.

Beni bıraktı ve bir elini ensesinde gezdirirken titrek bir nefes verdi. Birden gözüme hayat yorgunu ve bitkin göründü.

“Seni seviyorum Diem. Bunun için seni suçlamıyorum ama annen seni Soydanlardan uzak tuttu ve babanın geçmişinden dolayı ailen hiçbir zaman hedef alınmadı. Hayatın boyunca onlardan korrundun. Fakat geri kalanımız korunmadı.”

Yere baktım. Yanaklarım yanıyordu. “Bunu biliyorum.”

Biliyordum. Tüm Lumnos'ta Soydanlar yüzünden bir tür trajedi veya adaletsizlik yaşamamış tek bir aile yoktu.

Ölümlüler Şehri'nde ne zaman gezinsem bunun kanıtlarını görüyordum; birçok pencerede matem bayrakları asılıydı. Yemek için hayatını riske atmak zorunda kalan yoksul bir hastayı her tedavi ettiğimde ya da Kan Savaşı'ndan kalma mezar taşlarıyla dolu toplu mezarların yanından her geçtiğimde bunu görüyordum. Henri'nin annesini kaybetmenin kalıcı bir yara açtığı gözlerine her baktığımda bunu görüyordum.

Bir kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. Bu hareket karşısında bedenim içgüdüsel olarak kaskatı kesildi. Luther'in de aynısını yaptığını ve bedenimin çok farklı bir tepki verdiğini aklıma getirmek için ümitsiz bir çaba verdim.

Kaslarımı gevşemeye zorlayarak omuzlarımı yuvarladım. *Olmam gereken yer burası*, diye hatırlattım kendime. *Ait olduğum yer burası*.

Henri parmağıyla burnumun ucuna hafifçe dokundu. "Kocaman bir yüreğin var D. Kim olursa olsun, herkesin güvende ve mutlu olmasını istiyorsun. Fakat durumun ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Burada, Lumnos'ta her şey yeterince huzurlu ama diğer isyancı hücrelerin uğraştığı meseleler..."

Bir süre onu izledim. Çenesi güçlülük bastırılmış bir öfkenin gerginliğiyle sağa sola hareket ediyordu. "Bilmek istiyorum," dedim.

"Ignios sınırlarını kapattığında ölümlüleri bölgeden nasıl temizlediklerini biliyor musun?"

"Umbros'a gittiklerini duymuştum."

"Şanslı olanlardan birkaçı kaçmayı başardı, evet, fakat Ignios Kralı Umbros Kraliçesi'ne güvenmiyor. Ignios ölümlülerinin Kral'a savunma önlemleri hakkında bilgi vermesini istemedi. Muhafızlarına onları kum tepelerinin içine attırdı ve..." Gözlerindeki cinai öfkeyi görmemle omurgamdan aşağı bir ürperti indi. "Ölümlüler

güneşin altında pişerek ölürken muhafızları bir hafta boyunca orada dikildiler. Hayatta kalmak için yalvardılar ama Kral onlara çabuk bir ölüm bahşetmek için ateş büyüsünü bile kullanmadı. Buna Kan Savaşı'nın cezası diyordu."

"Hayır," diye fısıldadım, bu korkunç zalimlik karşısında başımı iki yana sallayarak.

"Bu bile Sophos ölümlülerinin başına gelenlerden daha insafı bir son. Enstitülerinde araştırma yapmak üzere 'davet edilen' ölümlülere ne olduğunu biliyor musun?"

"Orada eğitim alamadıklarını mı söylüyorsun?"

"Alıyorlar. Bir süreliğine." Sesi ekşidi. "Hiç Sophos'ta eğitim almış bir ölümlüyle tanıştın mı? Hatta bir ölümlünün şehri ziyaret ettikten sonra kendi diyarına döndüğünü hiç işittin mi?"

Kaşlarımı çattım. "Şey, hayır, ama..."

"Çünkü asla dönmüyorlar. Her zaman bir nedeni oluyor; bir hastalık, trajik bir kaza ya da evdeki aileleri gizemli bir şekilde ölünce geri dönmeleri için bir neden kalmıyor. Sophos'a giden hiçbir ölümlü geri gelmez."

"Ama bunu neden yapsınlar ki? Ölümlüleri orada istemiyorlarsa neden onları davet etsinler?"

Henri yanağının içini çiğneyip yüzümü süzdü. Neyi ne kadar açıklayacağını tartar gibiydi. "Ölümlüler araştırma yapmaktaki yararlılıklarını yitirdiklerinde, onlar araştırmanın *kendisi* oluyorlar."

Midemde rahatsız edici bir ağırlık hissettim. "Anlamıyorum."

"Soydanlar onların üzerinde deneyler yapıyorlar. Onları kafeslere koyup üzerlerinde testler yapıyorlar. Bazen ilaçlarla, bazen de büyü ya da silahlarla."

Akciğerlerime hava çekmekte zorlanıyordum. Teller'in oraya gideceğini düşünmek... Davet aldığı için ne kadar heyecanlıydı. Seçilmiş parlak zekâlı azınlığın arasında olduğu için ne kadar gurur duyardım.

Tanrılar adına, *yıllardır* bunun için dua ediyordum.

Nasıl oluyordu da yapılan onca kötülükten ben bu kadar az haberdar oluyordum? O sabah, sarayda Luther'e, hatta Kral'a sempati duymuştum. Onlara *acımıştım*. Ellerini tutmuştum. Gerçekten bu kadar kör müydüm? Dosdoğru yüzüme bakan kötülüğün yüzünü görmemiş miydim?

Uzaklaştım ve bir aşağı bir yukarı yürürken el ayalarımı gözlerime bastırdım. Başım dönüyor, midem bulanıyordu. "Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Uzun bir gün oldu."

Henri alaycı bir tonda, "Bana mı söylüyorsun?" dedi. "Bütün günümü Koruyucuları sen bize ihanet etmeden önce sırtına bir bıçak saplamamaları için ikna etmeye çalışarak geçirdim. Onlara sadece bir şifacı olarak işini yapmaya çalıştığımı söyledim ama tatmin olmadılar."

"Benim de onlara bayıldığım söylenemez," diye mırıldandım.

"Bunu ciddiye almalısın Diem. Kışkırtıldıklarında çok tehlikeli olabileceklerini hatırlatmama gerek yok."

"Yani Koruyucular şimdi de benim peşimdeler, öyle mi?"

Duraksadı. "Hiçbir şeyi ifşa etmeyeceğine dair bir tür güvence isteyeceklerdir."

"Eh, hiçbir şeyi ifşa edeceğim yok. Vance ve *Kardeşlere* söyle, benim yüzümden başka kimsenin ölmesini istemiyorum. Orada öğrendiğim her şeyi unuttum say."

"O kadar basit değil. Senin sözün tek başına yeterli olmayabilir."

Başımı yana eğip gözlerimi kısıtım. "Ne demek istiyorsun Henri?"

Ağzını açtı. Sonra durakladı. Yüzündeki kasvetli ifade bir kez daha ortaya çıkarmak istemediği bazı gerçekler olduğunu ele veriyordu. "Şimdilik ortalıkta görünme, tamam mı? Soydanlardan uzak dur. Lumnos Şehri'ne gitme ve ne yaparsan yap, sarayın yanından bile geçme."

Umursamaz bir hareketle ona doğru elimi salladım. “Peki. Zaten oraya bir daha dönmek için hiçbir nedenim yok.”

Belli belirsiz bir hüznün göğsüme saplandı.

Birkaç acı dolu dakika boyunca sessizce dikildik. Birbirimizin gözlerinden kaçınarak, son aylarda aramızda geçen her şeyin rahatsız edici sıcaklığında ağır ağır, canlı canlı kaynadık.

Bir zamanlar paylaştığımız çocukluk aşkı basit ve saftı. Ormanlarda birbirimizi kovalamış, yabani meyveler toplamış, denizde çıplak yüzmüş, birbirimizle dalga geçmiş ve bir gün birlikte çıkabileceğimiz büyük yolculukları hayal etmiştik. O zahmetsiz neşeye geri dönmeyi her şeyden çok istesem de ona ne kadar çok uzanırsam daha da uzaklaşıyor, gün batımı ufkunda küçülen bir noktaya dönüyordu sanki.

Şifacı olmasaydım ve Henri olmasaydı, benden geriye ne kalırdı? Kime dönüşürdüm?

“Henri, ya...” Bir kez yutkundum, sonra iki kez. “Ölümlüler Şehri’nden ayrılacak nasıl olur? Bu karmaşadan uzakta, yeni bir yerde, her şeye yeniden başlayabiliriz.”

İri, kahverengi gözleri şaşkınlıkla kırıştı.

“Umbros’a gidebiliriz,” dedim, “hatta belki Emarion’dan ayrılmak için biraz para biriktirebiliriz. Başka bir yerde her şey daha iyi olabilir, olmalı.”

Henri kaşlarını çatıp, “Kaçmak mı istiyorsun?” diye sordu.

“Kaçmak değil bu,” dedim savunmacı bir tavırla. “Nihayet senin de istediğin gibi hayatımızı kurmak. Sadece bize ait olan bir hayat. Koruyuculardan uzak, Soydanlardan uzak ve...”

Ve Prens Luther’dan.

Birden sustum. “Eskiden hep bunu yapmaktan bahsederdik, hatırlıyor musun? Buradan ayrılıp, birlikte büyük bir maceraya atılmaktan...”

“Tabii, *çocukken*.”

“Artık yetişkiniz ve bu konuda konuşmaktan fazlasını yapabiliriz.”

Artık hepten saçmalıyordum. Sözcüklerim, yeterince hızlı konuşsam gerçeklerden kaçabilecekmişim gibi hızlanıyordu. Öne atılıp ellerimi gömleğinin içine soktum. “Deniz kenarında şirin bir ev ya da büyük şehirlerden birinde bir şehir evi bulabiliriz. Kurye olarak iş bulabilirsin. Ben... Ben de şifacıları eğitebilirim.”

Kendi kendime başımı salladım. Evet... En azından bunu yapabiliirdim. Bilgilerimi aktarabilir, stajyerlere iyi, dürüst ve sadık olmayı öğretebilirdim. Olmayı başaramadığım her şey olmayı.

“Benim burada bir hayatım var Diem. Babam var, postanedeki işim var. Senin de öyle. Sana söylediklerimden sonra Teller’ı gerçekten burada yalnız bırakmak istiyor musun?”

“Ona Sophos’tan bahsedeceğim ve her zaman bizi ziyarete gelebilir. Ayrıca, Teller yalnız olmayacak, babam burada onunla birlikte olacak.”

Henri’nin gırtlığı yukarı aşağı hareket etti ve gözleri yana kayd. Donakaldım.

Bir başka sır. Bir başka yalan.

“Henri?” Bana bakmadı. “Bana söylemediğin şey nedir?”

Parmaklarımı göğsünden nazikçe ayırıp ellerimi uzaklaştırdı. “Babanı sandığın kadar iyi tanımıyor olabilirsin. O düşündüğün gibi bir kahraman değil.”

Sesindeki sert ton gururumu incitmişti. “Orduda yaptıklarını onaylamadığını biliyorum ama kendi yöntemleriyle ölümlüler için Soydanlara karşı savaştı o.”

“Onun Soydanlara karşı olduğuna gerçekten inanıyor olamazsın.” Bana bıkkın bir bakış attı ve sadece kaşlarını çatarak karşılık verdiğimde kollarını havaya kaldırdı. “Baban onlara ait Diem. O bir Soydan kuklası. Onlar ne derse onu yapıyor.”

“*Kukla* mı?” Bir adım geri çekildim. “Buna nasıl cüret edersin Henri, benim babam iyi bir adam.”

“Nasıl cüret ederim mi?” Haşın bir kahkaha attı. “Sana orduya geri çağrıldığını söyledi mi?”

“Ne... nasıl?”

“Emir geçen hafta geldi. Onu Meros’taki asi hüccresine karşı bir birliğe liderlik etmesi için görevlendiriyorlar. Benim gibi ölümlüleri öldürecek. *Senin gibi* ölümlüleri.”

Başımı yavaşça iki yana salladım. Önce yavaşça, sonra ümitsizce. “Babam emekli oldu, onu tekrar orduya katılmaya zorlayamazlar. Belki istemişlerdir ama o reddetmiş olmalı. Gidecek olsa bana söylerdi.”

“Kabul belgesini çoktan geri gönderdi. Brecke bizzat teslim etti. Baban ay sonuna kadar oraya rapor vereceğini söyledi.”

“Yanıyorsun. *Hem de çok* yanıyorsun.” Dizlerim sıvıya dönerken verandanın korkuluklarına tutundum. “Bunu bize yapmaz. Annemi kaybettikten sonra yapmaz.”

“Andrei *onları* seçti Diem. Soydanları sana, Teller’a, annene ve kendi halkına tercih etti. Eğer bana inanmıyorsan, gidip ona sor. Zaten bunu senden daha fazla saklayamaz.”

Çaresizce yüz hatlarında herhangi bir şüphe kırıntısı aradım. “Belki de yanıyorsundur. Belki de bir iletişim sorunu olmuştur. Pekâlâ öyle de olabilir, değil mi?”

Bana gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Elbette. Belki. Eve gidip ona sor.” Fakat son derece temkinli ve acıma dolu gözleri bana hangi gerçeği bulacağımı zaten bildiğini söylüyordu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Hayatım boyunca ailemin evine giden yolda binlerce kez yürümüştüm ve o yürüyüşlerin her biri beni rahatlatmıştı.

Elbette Teller'la tartıştığım ya da annemle ya da babamla yüzleşmekten kaçtığım zamanlar olmuştu ama bataklıkta küçük kulübemiz her zaman benim güvenli limanım, sevildiğim ve gerçekten kabul gördüğüm tek yer olmuştu.

Annemin kayboluşundan sonra bile, boş sandalyesi yokluğunun sürekli ve korkunç derecede acı verici bir yadigârı olduğunda bile, evimiz bir umut yuvası olarak kalmıştı. Karanlık, fırtınalı denizde bir gün onu güvenli bir şekilde eve geri çekebilecek bir deniz feneri.

Ta ki bugüne kadar.

O gün, bana ilk kez her adım cehennemin donmuş tundrasına doğru istikrarlı bir yürüyüş gibi geldi.

Her şey tersti. *Her şey.*

Kariyerim bitmişti. Yerini dolduracak hiçbir fırsatım yoktu ve merkezin en muhtaç hastalarının sorumluluğunu üstlenme eğiliminden dolayı birikimim de yoktu.

Koruyucular artık beni düşman olarak görüyordu. Henri'nin uyarılarını kulak ardı etmiş olsam da korktuğumu itiraf etmeliydim. Tehdit olarak gördükleri herkesi durdurmak için ne kadar ileri gidebileceklerini çok iyi biliyordum.

Soydanları alaşağı etme hedefimden vazgeçmeye hazır değildim. Cennet Sokağı'nda tanık olduğum cinayet içimde söndürülemez bir kibrit çakmıştı. Ruhumun en derin çukurlarından bir çağrının yükseldiğini hissediyordum; bu, benim vermem gereken bir savaştı, ödemek için doğduğum bir kan borcuydu ama bunu yapmak için Koruyucuların seviyesine inmeyi reddediyordum. Emarion'a adaleti getirmek için kendi yolumu bulacaktım. Bunu tek başıma yapmak zorunda kalsam bile.

Beni endişelendiren sadece *kendi* geleceğim değildi.

Teller'ın hayali ölmüştü ve o bunu bilmiyordu bile. Hayatını en iyi, en parlak öğrenci olmak için çalışmakla geçirmişti ve bunun karşılığında Sophos'a davet edilmeyi ümit etmişti. Lily'den uzaklaşmanın acısına değecek tek sonuç buydu. Şimdi gerçeği öğrenmek onu mahvedebilirdi.

Babam savaşa gitmek üzereydi. Büyürken, onun heyecan verici savaş hikâyelerinin her kırıntısını hevesle dinlemiştim ama o hikâyelerdeki tehditler sadece onun anılarında ve benim hayal gücümde var olmuştu. Fakat şimdi karşılaştığı düşmanlar çok gerçektir ve benim sayemde çok iyi silahlanmışlardı.

Annem hâlâ kayıptı ve hâlâ onu bulmaktan uzaktım. Saraya giriş kapım kapanmışken cevapları bulma umudum en iyi olasılıkla zayıftı.

Ve Luther...

Söyledikleri. Yaptıkları.

Hissettiklerim.

Kapıdan içeri girerken onunla ilgili zor ve karmaşık düşünceler-

rimin arasından sıyrıldım. Tek istediğim, en yakın koltuğa yığılıp yorgunluğa ve bir türlü geçmeyen baş ağrısına teslim olmaktı ama mutfak masasında ellerini kavuşturmuş, alnında sert çizgilerle oturan babama bir bakışım beni olduğum yere çakmaya yetti.

“Otur.”

Bu ses tonunu tanıyordum. Gözlerindeki o sert bakışı, omuzlarının o kaskatı duruşunu.

Komutan’ın sesiydi bu.

O böyleyken karşı koymamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Şu ya da bu şekilde ona itaat edilecekti.

Tek kelime etmeden karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum.

“Bugün bazı ilginç şeyler öğrendim.”

Ben de öyle, diye düşündüm, dudaklarım sıkıca kapalı kalsa da.

“Dün gece seni bulmak için Lumnos Şehri’ne gittim ama hiçbir ölümlünün geçmesine izin verilmiyordu. Sonra şifacıların merkezine gittim; orada çağrılmayı bekleyeceğini düşünmüştüm ama geri dönmedin. Bu yüzden eve döndüğünü düşündüm ama burada da yoktun.”

Koltuğumda huzursuzca kıpırdandım.

“Bu, bana ailemizin bir başka kayıp üyesini aramak için bu şehri didik didik ettiğim bir başka günü hatırlattı.”

Gözlerimi suçlulukla yere indirdim. “Seni endişelendirmek istememişim.”

“Anlaşılan endişem yersizmiş çünkü sarayda emin ellerdeymişsin.”

Dikkatimi babam hariç herhangi bir yere odaklamayı tercih ederek, masaya ilk kez görmüşüm gibi hayranlıkla baktım.

“Sen bunu bilmiyor olabilirsin Diem fakat kraliyet ailesiyle epey deneyimim oldu. Kral Ulther, Soydanlar ile ölümlüler arasında gerginlikler çıktığında beni sık sık çağırırdı.”

Kaşlarımı hafifçe çattım. Bunu bilmiyordum. Ne o ne de annem bundan bahsetmişti ve Luther babamın adını hiç anmamıştı.

“Neredeyse yirmi yıldır, Kral ve danışmanlarıyla birlikte Lumno’da barışı korumak için çalışıyorum. İsyancılara karşı birçok ayaklanmayı durdurmasına yardım ettim ve Ölümlüler Şehri’nde hoşnutsuzluk olduğunda onun lehine konuştum.”

Baban onlara ait Diem. O bir Soydan kuklası. Onlar ne derse onu yapıyor.

“Ve tüm bu süre boyunca sarayın bir oturma odasından daha fazlasına girmeme asla izin verilmedi. Ne yemeğe davet edildim ne de çalışanlarının hizmetlerinden yararlandırıldım. Ayrıca asla *yatılı misafir* olarak kabul edilmedim.”

Ben konuşmaya kalkınca, elini kaldırarak sözümü kesti ve gömleğinin cebinden bir zarf çıkardı.

Sesi her sözcükte daha da yüksek ve öfkeli çıkan babam, “Bu yüzden,” dedi, “Prens Luther’in kendi el yazısıyla yazdığı, kızımın onun kişisel bakımında iyileşmekte olduğunu söyleyen ve ‘Emarion’un sunabileceği en iyi tedaviyi’ almasını sağlayacağını garanti eden bir mektup aldığımda yaşadığım şaşkınlığı bir hayal et.”

“Sadece nezaket gösteriyordu ve...”

“Luther Corbois’in birçok vasfı vardır fakat nezaket bunlardan biri değildir.”

Luther’i savunmak için içimde mantıksız bir dürtü uyandı ve kendimi tutmak için dilimi ısırarak zorunda kaldım. “Belki de kraliyet ailesi sadece hizmetinin karşılığını ödemek istemiş ola...”

Babam, “Lafım bitmedi,” diye çıkıştı.

Dudaklarımı sıkıca kenetledim.

Mektubu okumak için zarftan çıkardı ve yukarı kaldırdı. “Prens, kendi ifadesiyle, *iki muhafızın hayatını kurtarmak için çökmesine saniyeler kalan, yanan bir binanın içine koşacak kadar cesur ve özverili*”

bir kız yetiştirdiğim için beni övmüş.” Kâğıdı yere bırakıp öne eğildi. Ellerini yumruk yaptı. “Bana oraya yaralıları iyileştirmek için gittiğini söylemiştin.”

“Ben, evet...”

“Ne zamandan beri yanan binalara girmek şifacılığın görevleri içinde?”

Ona gerçeği söyleyemezdim... O muhafızları cesaretim yüzünden değil, suçluluğumdan dolayı kurtardığımı. Aynı nedenle neredeyse onlarla birlikte benim de yanarak öleceğimi.

“Muhafızlar yaralıydı,” dedim aceleyle. “Dışarı çıkmak için yardıma ihtiyaçları vardı.”

“Ve onlara yardım edebilecek tek kişi *sen* miydin? Binlerce farklı şekilde ölebilecek bir ölümlü mü?”

“Fakat bana bir şey olamadı, değil mi?”

Koyu, ceviz rengi gözlerini bana dikti. “Keşke mektup bunlardan ibaret olsaydı.”

İçimde korku kök salmaya başladı. Boğazımı temizleyip sandalyemde huzursuzca kıpırdandım.

“Prens sana ne kadar büyük bir borcu olduğundan da bahsediyor...” Gözlerimi kapattım; sıradaki çarpıcı sözleri tahmin edebiliyordum, “sarayın yeni şifacısı olarak Lilian’ın hayatını kurtardığın için.”

Başım geriye düşüp sandalyenin sert, ahşap omurgasına yaslandı. *Luther, seni aptal.*

“Alevler alasıca aklını mı kaçırdın sen? Sana en çok ne için kızacağımı bile bilmiyorum!”

“Hepsini bir şapkaya koyabiliriz, sen de birini seçersin,” diye mırıldandım.

Elinin masaya çarpma sesiyle irkildim. “Bu bir şaka değil Diem.”

Gözlerim fal taşı gibi açılırken sırtım dikleşti. “Hayır baba, bu bir şaka değil. Bu benim hayatım. *Benim* hayatım, senin değil.”

“Annen ve ben, bunca yıl seni o insanlardan korumak için büyük fedakârlıklar yaptık ve sen hepsini çöpe attın.”

“Asla korunmamalıydım. Krallıktaki diğer tüm ölümlüler acı çekerken neden ben ayrı tutulayım ki?”

“Yani artık acı çekmek mi istiyorsun?”

“Benim *istediğim*,” diye tısladım, “kendi hayatımı kendi seçimle-
rimle yaşamak. Benim için neyin en iyisi olduğuna karar verebilece-
ğime güvenmeye başlamanın zamanı geldi.”

Parmak eklemleri yumruklarını sıkmasıyla ağardı. “Ne zamandır sarayda çalışıyorsun?”

“Birkaç haftadır.”

“Neden bana söylemedin?”

Dişlerimi sıktım. “Eh, şu anda o kadar sakın tepki veriyorsun ki kızacağını aklımdan bile geçirmekle ne kadar...”

“Annemin saray şifacısı görevini mi üstlendin?”

“Evet.”

“Neden? O işe Maura’nın baktığını sanıyordum.”

“O zamanlar, bir Bellator anlaşmayı yerine getirmezse Teller’ın Soydanlar okulundaki yerini kaybedeceğini düşünüyordum.”

“Ne anlaşması?”

“Annemin Teller’ın akademiye kabulü karşılığında saraya hizmet etmek için yaptığı anlaşma.”

Babamın yüzünde çeşitli duygular belirip kaybolursa da içlerinde en belirgin olanı şaşkınlıktı. Daha dik oturdum ve kaşlarımı çatarak ona baktım. Annemin anlaşmasından gerçekten haberi yok muydu?

“‘O zamanlar’ dedin... Ne anlama geliyor bu? Ne değişti?”

“Luther bu sabah anlaşmadan feragat etmemi kabul etti. Sarayda çalışsam bile Teller okulunu bitirebilecek.”

“Bunu neden yapsın ki?”

Cevaplaması zor bir soruydu.

Eski, meşe masaya bakıp parmak ucumu oluklarında gezdirdim.
“Bilmiyorum.”

“Kraliyet ailesi kendi çıkarlarına hizmet etmeyen hiçbir işi yapmaz. Prens karşılığında ne kazandı?”

“Mektubu gördün. Bana borcu olduğunu düşünüyor.”

“Ölümlülere olan borçlar onların umurlarında olmaz. Hizmetlerimizi hakları olarak görüyorlar. Sen neden ayrıcalıklı olasan ki?”

Alçak sesle, “Luther konusunda uzman olan sensin,” diye homurdandım, “neden cevabı sen söylemiyorsun?”

Yumruklarını tekrar masaya indirmesiyle irkilip gözlerimi tekrar gözlerine çevirdim.

“Lilian kim?”

“Luther’in kız kardeşi, Prensese.”

“Ona ne oldu?”

“Sarayda bir olay olmuş, bazı çocuklar yaralanmıştı. Maura’yla ikimizi yardıma çağırdılar. Lily’yi tedavi ettim...”

Babam kaskatı kesildi.

Çok ama çok büyük bir hata yaptığımı hemen anladım.

“Bu Lily kaç yaşında?” diye sordu usulca.

Yüzümü buruşturdum. “On altı.”

Yüzü kıpkırmızı kesildi.

“*Teller*,” diye bağırdı. “Buraya gel.”

Teller bir çırpıda koridordan geldi. Öyle çabuk gelmişti ki sohbetimize kulak kabarttığını anladım. Yüzünden paniği ve ihanete uğradığını düşündüğü okunan kardeşim kaşlarını çatarak bana baktı.

Babamız titreyen parmağıyla ona işaret etti. “Bana bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu söyle oğlum. Bana tanrılar lanetleyesice Lumnos Kraliyet Prensese’yle flört etmediğini söyle.”

“Onunla flört etmi...”

Babam bana öfkeyle, “Kardeşinle konuşuyorum,” dedi. “Seninle ve *seçimlerinle* birazdan ilgileneceğim.”

Mücadele et.

Hayır. *Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.*

Masadan kalkıp, doğrulurken *sesi* bastırmaya çalışsam da başaramadım.

“Teller’ı rahat bırak,” dedim. “Geçen gece ona sadece takılıyordum. Onlar sadece sınıf arkadaşı, o yanlış bir şey yapmadı.”

“Onu evimize davet ettiğini söylemiştin.”

“Evet çünkü arkadaşlarını evine davet edersin.”

“Lumnos Prensesi’yle *arkadaş* olmayacak.”

Gözlerim kısıldı. “Kiminle arkadaş olmak istiyorsa onunla arkadaş olacak.”

“Diem,” diye araya girdi Teller. “Bunu ben halledebilirim.”

Babam masanın kenarından dolanıp benimle yüzleşti. “Bu çalgınlığı teşvik mi ediyordun? Oysa senin ona örnek olman gerekiyordu.”

Mücadele et.

“Senin de öyle,” diye çıktım. Öfkem canlı bir şeye dönüşmüştü; sesle kaynaşıp bir yılan gibi kıvrılıyor, büyüyordu. “Söylesene baba. Orduya geri döneceğini bize ne zaman söyleyecektin? Bugün mü? Gelecek hafta mı? Gelecek ay kapıdan çıkıp giderken mi?”

Teller geriye sendeledi. Şaşkın gözleri bir bana bir babama çevriliyordu.

Babamın sesi ölüm kadar yumuşaktı. “Bunu sana kim söyledi?”

“Asıl soru, bunu neden başka birinden duymak zorunda kalıyorum?”

“Bu doğru mu?” diye fısıldadı Teller.

Suçluluk duygusu babamın yüz ifadesini gölgeledi. “Dün gece bu konuyu ikinizle tartışmak istiyordum ama araya patlamalar girdi.”

“Tartışmak mı?” Haşın bir kahkaha attım. “Kabul belgeni *geçen hafta* gönderdin. Ne tür bir tartışma olabilirdi ki?”

Babamın seyrelmiş sakalının altındaki kaslar seğirdi. “Kabul, bir formaliteydi. Bu emirler reddedilebilecek türden değildir.”

“Emirlerin canı cehenneme,” diye bağırdı Teller. Başımı hızla ona doğru çevirdim. Ömrüm boyunca babamıza bağırdığını, hatta sesini yükselttiğini bile işitmemiştim. “Annem gitti ve şimdi de sen mi gidiyorsun? Bunu bize nasıl yaparsın?”

Teller’ın yüzündeki ıstırap kalbimi dağladı. Her zaman içimizde en dengelisi o olmuştu. Annemin kaybolmasından sonra babam içine kapandığında ve ben kendimi yıkıcı kararlar denizinde boğarken Teller yoldan sapmamıştı. Olumlu tavrı, nezaketi, eğitimine olan bağlılığı; bunların hiçbiri acı günlerde bile sarsılmamıştı.

“Oğlum,” diye söze girdi babam. Sesi titriyordu. “Başka seçeneğim yok.”

“Onlara hayır de.” Gözleri yaşaran Teller başını iki yana salladı. “Onlara gidemeyeceğini söyle. Onlara evde bakman gereken bir çocuğun olduğunu söyle.”

“Bir ölümlü için erişkin yaştasın. Hâlâ okulda olman ordunun umurunda olmaz.”

“O zaman gitme,” diyerek araya girdim. “Savaş ilan edilmediği sürece seni askere alamazlar.”

“Savaş *ilan edildi*.” Babamın gözleri yeniden bana çevrildiğinde öfkeyle parladı. “Dün geceki saldırı münferit bir olay değildi. Birçok diyarda bombalamalar oldu. Krallıklar durum daha da kötü bir hâl almadan önce bunun kökünü kazımak istiyor.”

Mücadele et.

Sesimdeki alaycı ve yargılayıcı tonu gizleyemedim, öfkeyle “Yani onları öldürecek misin?” diye sordum. “Soydanlar emrettiler diye kendi insanlarımızı mı öldüreceksin?”

“Ben barışı korumaya çalışıyorum. Eğer bu durum daha fazla devam ederse diyarların çoğu ölümlüleri sınırları içinde yaşamaktan menedebilir. Binlerce kişi ölecek ve yaşadığımız kısıtlamalar daha da

kötüye gidecek. Halkımızın tamamen yok olmasını engellemek için bir avuç isyancıyı durdurmak gerekiyorsa bunu seve seve yaparım.”

Sözleri Henri’ninkilere o kadar benziyordu ki midem bulandı. Her iki taraf da iyilik için savaştıklarına ikna olmuş, işledikleri cinayetlerin masumların ölümünü engellemek adına doğru ve meşru eylemler olduğuna inanıyordu. Bu savaşın her iki tarafındaki insanları bu kadar derinden sevmem nasıl mümkün olabilirdi?

Ve her şey sona ermeden önce her birimiz ne gibi seçimler yapmak zorunda kalacaktık?

Babam uzunca bir iç çekti ve direncini yitirmesiyle omuzları çöktü. Bir eliyle Teller’ın omzunu sıktı. Sonra aynısını bana yaptı.

“İkinizin de endişelendiğini biliyorum ama beni orada istemelerinin tek nedeni, emirlerinin ölümlü bir komutan tarafından dilendirilmesinin daha olumlu bir izlenim yaratacak olması. Gerçek tehlikelerden uzak olacağım.”

Teller kaşlarını kaldırarak bana baktı. Babama inanmak için benden izin ister gibiydi ama kafamın içi güvence sunamayacak kadar meşguldü ve *sesin* çağrısı artık düşüncelerimin arasında sürekli, talepkâr bir gümbürtüye dönüşmüştü.

Mücadele et.

Babam Teller’ı babacan bir tavırla sarstı. “Okuluna odaklan evlat. Sen gittiğimin farkına bile varmadan dönmüş olacağım. Sana gelince...” Bana bakıp avucunu yanağıma yasladı. “Sana güvenmediğimi düşündüğünü biliyorum Diem’im, fakat hiçbir şey gerçekten bu denli uzak olamaz. Ben yokken kardeşine çok iyi bakacağını biliyorum. Benim yokluğumda geçinebilmek için şifacılar merkezinde daha fazla iş üstlenmen gerekecek ama bir kez...”

Donup kaldım. Yüz hatlarımı dizginlemeye çalışsam da gözlerindeki parıltıdan telaşımı anladığını fark ettim.

“Ne oldu?” diye sordu.

Eli yüzümden düşene kadar geri çekildim. Kaşları keskin bir eğimle aşağı kıvrıldı.

“Diem...”

“Şifacılar merkezinden ayrıldım.”

Teller’ın ağzı açık kaldı ve o bile geri çekilip babamın elinden kurtuldu.

Babam gözlerini kapattı. Göğsü yavaş ve kontrollü bir nefesle genişledi. Kaslarım bir darbe beklercesine gerildi.

Babam, “O zaman geri döneceksin,” dedi sessizce, “ve Maura’ya seni tekrar işe almasını söyleyeceksin.”

Mücadele et.

Çenemi meydan okuyan bir tavırla kaldırdım.

“Hayır.”

Göz kapakları açıldı. “Evet.”

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü artık şifacılık yapamam. *Yapmayacağım.* Annem için yaptım çünkü benden beklenen buydu fakat... Fakat yapamam. Artık yapamam.”

Öfkesini kontrol altına almak için gözle görülür bir şekilde mücadele eden babamın yumruklarındaki titreme omuzlarına yayıldı. Dişlerinin arasından, “O zaman Henri’yle evleneceksin,” dedi. “Ailesi ikinizin de geçimini sağlayabilir.”

Ağzımdan bir hayret nidası çıktı. Ya da belki Teller’ın ağzından. Karşımda olup bitenleri içimde kopan kargaşadan ayırmak giderek zorlaşıyordu.

Mücadele et.

O ses —o sefil, öfkeli şey— çıldırmış gibi volta atıyor, ellerini ovuşturuyor, derimin içini tırmalıyor, daha önce defalarca yaptığı gibi serbest bırakılmak için çığlık atıyordu.

Ve bu sefer onda ürkütücü bir farklılık seziyordum.

Sesi hiçbir zaman öngörülebilir bir şekilde kontrol edememiştim ama en azından kendimi kontrol edebilmişim. En kötü, en şiddetli çağrılar sırasında öfkem yatışana ve ses *uykusuna* dönene kadar yalnızlığın güvenli kucağına kaçabilmişim.

Gelgelelim o gece, kendimi kendi öfkemin yolcusu gibi hissediyordum.

Tüm içgüdülerim ve sağduyumun cılız çabaları beni gitmem, kendimi odama kilitlemem ya da sakinleşene kadar evden kaçmam için uyarıyordu. Fakat kaçamadım. Hareket bile edemiyordum.

Hiçbir şey yapamadım...

Mücadele etmek dışında.

Babama, “Henri’yle evlenip evlenmemek benim seçimim,” diye karşılık verdim. “Senin değil.”

“Şifacı olmayı bıraktığında bu seçimden vazgeçtin.”

“Sen öyle san. Annem burada olsa bana bunu söylemene asla izin vermezdi.”

“Ama o burada değil,” diye homurdandı babam, “ve hepimiz fedakârlık yapıyoruz.”

“Lütfen durun, ikiniz de,” diye yakardı Teller.

“O zaman ben de başka bir fedakârlık yaparım. Cennet Sokakı’nda bir iş bulabilirim.”

“Benim kızım barmen ya da fahişe olarak çalışamaz. Bu konu tartışmaya açık değil.”

Mücadele et.

“Bu, senin seçimin değil.” Yüzüm alev alev yanıyor, etrafımdaki hava sanki dün geceki cehenneme geri dönmüşüm gibi cızırdıyordu. “Ben yetişkin bir kadını, artık çocuk değilim.”

“O zaman çocuk gibi davranmayı bırak.”

“Sen nasıl...”

“Yeter,” diye bağırdı. Mutfak konsolunun üzerinde duran çatal bıçak takımı bile onun gürleyen sesinin şiddetiyle hafifçe tıkırdadı. “Ben senin babanım ve bana itaat edeceksin.”

MÜCADELE ET.

“*Sen benim babam değilsin!*”

Sözcükler havayı kötü bir koku gibi zehirledi. Ağır bir koku. Midedi bulandıran.

“Her ne olursa olsun,” dedi, hırıltılı ve titrek bir sesle, “bulup bulabileceğin, babaya en yakın şey benim.”

MÜCADELE ET.

“İyi o zaman,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. “Söyle bana sevgili *babacığım*, annemiz nerede?”

Bocaladı. Birazcık, neredeyse fark edilmeyen bir şekilde. “Bilmiyorum.”

Yalancı.

“Sana inanmıyorum.” Kısılan gözlerim ince iki çizgiye döndü. Arkalarında gümüşü bir ateş fırtınası parlıyordu. “Onu aramayı neden bıraktın *baba*? Kaybolduğu günden beri neden parmağını bile kıpırdatmadın?”

Daha önce bana hiç o kadar öfkeli baktığını görmemiştim. *Hem de hiç*. Dehşete kapılmalıydım ama onun öfkesi benim öfkemi besliyordu. Ellerim buz ve ateşin titreşen hisleriyle karıncalandı.

Mücadele et. Mücadele et. Mücadele et.

“Neden onun kaybına üzülmedin *baba*? Neden her an kapıdan girecekmiş gibi konuşuyorsun? Bizim bilmediğimiz ne biliyorsun?”

Karıncalanma kollarımdan yukarı doğru akıp göğsümü kavurdu. Kulaklarımda bir şeyler çıtırdadı ve evin duvarları gözden kaybolurken gözlerim karardı. Geriye sadece önümdeki öfkeli adam ve sonsuz, öfke dolu bir karanlık kaldı.

Mücadele et.

Yok et.

Tıpkı haftalar önce Fortos'ta Henri'yle kavga ettiğim zaman olduğu gibi onu incitmek, bedenini ve ruhunu ezmek, onda asla iyileşemeyeceği kadar kötü bir yara açmak için karşı konulmaz bir dürtüyle dolup taşıyordum.

Öyle de yaptım; silahla olmasa da sözcüklerle.

“Belki de umursamadığın için aramıyorsun. Belki de onun gitmesinin asıl sebebi *sensin*.”

Teller hayretle, “Diem,” dedi.

Babam patladı. Masayı devirmesiyle tabaklar, sandalyeler yere saçıldı. “*Çık git*,” diye kükredi. “*Git evimden!*”

Dişlerimi göstererek, “Memnuniyetle,” diye homurdandım. Teller'ı itip eşikten geçtim ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Evin etrafını çevreleyen arazi parçasını hissimla geçip sulu bataklıkta doğru ilerledim. Karanlığın çökmesine, orman ayın zayıf ışığı altında zar zor görülebiliyor olmasına rağmen, toprak gümüşü ışığıyla ayaklarımın altında parlıyor gibiydi. Hâlâ düşünmekte, *nefes almakta* zorlanıyordum.

Arkamda, Teller'in uzaktan gelen sesi adımı haykırsa da duramıyordum.

Öfkem yatışmıyor, büyüyordu. Mutasyona uğruyordu. Kontrolümü tamamen kaybetmiştim ve neler yapabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Ağaçların arasında koştum. Yüzüme çarpan dalların acısını güç bela hissediyordum. Bir kök ayağıma takıldı ve kıyıya yakın bir açıklıkta dizlerimin üzerine çökmeme sebep oldu.

Yanıyordum... Neden o kadar *sıcaklamıştım* ki?

Çok fazla ses vardı.

Kesik kesik ve sesli nefeslerim. Teller'in boğuk sesi. Avuçlarımın altında cızırdayan bir şey.

Ve ses. Artık sadece mırıldanmıyor; benimle alay ediyor, bana şarkı söylüyor, yalvarıyor, haykırıyordu. Tüm bunları susturmak için kulaklarımı ellerimle kapattım ama ses daha da yükseldi. Ta ki diğer her şeyi bastırana dek.

Özgür bırak beni Unutulmuşların Kızı.

“Diem, iyi misin?” Kakofoninin arasında dikkatlice bana yaklaşan Teller’in sesini işittim.

Onu göremiyordum. Işık kör ediciydi. Gecenin karanlık örtüsü altında bile güneş sanki tepemde dikilmiş, başını hayal kırıklığıyla iki yana sallıyordu.

“Bana neler oluyor?” diye inledim. Parmaklarım nemli, turbalı toprağı tırmaladı ve buharın tıslamasını işittim. Avuçlarımın altındaki zemin büsbütün bir karanlık battaniyesine dönüşmüştü ve bir an için akşam göğünde bir daha asla yere inmemek üzere serbest düşüşe geçtiğim hissine kapıldım.

Uzaklarda, tiz ve bana insana ait gibi gelmeyen bir çığlık geceyi böldü. Kadim bir ses.

Bir yas, bir çağrı.

Özgür bırak beni.

Başımın tepesi bir hafifleyip, bir şiddetlenen basınç ve acı dalgalarıyla zonkluyordu. Yerini dayanılmaz bir ağrı alırken, ağrı yavaş yavaş yoğunlaşmaya ve cisimleşmeye başladı. Bir de bir ağırlık vardı; bana kemiklerimi yıldız tozuna çevirecek gibi gelen devasa bir yük.

Teller haykırdı. “Diem, sen... sen... ah, tanrılar adına... *tanrılar adına!..*”

Birden çığlık atmaya başladım. Boğazım kaşınıyor, acıyordu. Belki de başından beri çığlık atıyordum. Gerçeklikle bağlantım zayıflamıştı ve birbirleriyle savaşan hisler yüzünden bedenim gerçekte hayali birbirinden ayıramayacak kadar zorlanıyordu.

Beni sahiplen. Ben senin doğuştan gelen hakkın ve kaderinim.

Daha fazla dayanamadım.

Acı, sıcak, ağırlık, ses.

Bunlar beni öldürecekti. Tüm bunları durdurmak için ölmeye razıydım.

Avuçlarımdan göklere doğru büyük bir ışık huzmesi yükselirken ellerimi tanrılara doğru kaldırdım.

Alın beni, diye fısıldadım sese. Teslim oluyorum.

Tüm duyularım başımın üzerinde toplanan sıcaklığa odaklandı ve bir an için varoluşa dair her şey olağanüstü bir şekilde durgunlaştı.

Işık azaldı.

Ses sustu.

Karınçalanma hissi azalarak kayboldu.

Başımı kaldırıp kardeşime baktım. Bulanık silüeti sular altındaydı. Biri ağlıyordu... Ağlayanın kendim olduğunu fark ettim. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülene ve görüşüm netleşene kadar gözlerimi kırptım.

Teller fal taşı gibi açılmış gözleri ve korku dolu bakışlarıyla hayatımı sonsuza dek değiştirecek sözleri fısıldadı.

“Diem, Taç sende. Sen seçildin. Sen Lumnos’un yeni kraliçesisin.”

SON SÖZ

EMARION'UN BAŞKA BİR YERİNDE...

Altı ay, iki hafta ve dört gün.
Kadın tanrı taşından duvara kazınmış, dizi dizi zikzaklı çizgileri sayarken, elindeki tebeşiri andıran beyaz taşı döndürüyordu.

Günlerin hesabını ne çabuk karıştırabileceğini geçen sefer öğrenmişti. Bir hafta bir yıl gibi ya da bir ay bir gün gibi gelebiliyordu. Yirmi yıl önce askerler onu o yerden alıp eve götürmeye geldiklerinde, kucağındaki yeni doğmuş bebek olmasa onu aradan yıllar geçtiğine kolayca ikna edebilirlerdi.

Bu sefer daha dikkatli davranmıştı. Her gün batımını tek bir beyaz çizgiyle işaretlemiş, yedişerli gruplar oluşturup geçen günleri saymıştı.

Altı ay, iki hafta ve dört gün.

Ayrıldığında Kral'ın durumu çoktan kötüleşmişti; zihni bulanıktı ve gücü sönüp kor hâline gelmişti. Kadın hazırlıklıydı... Hem zihinsel hem de daha pratik açılardan... Kral'ın sonunun gelmesini birkaç hafta, belki de en fazla bir ya da iki ay boyunca yalnızlık içinde beklemeye hazırlıklıydı.

Kral'ın altı aydan daha uzun bir süre dayanabileceğine ihtimal vermemişti.

O aralar sık sık olduğu gibi, şüphe peşini bırakmıyordu. Ya Kral tamamen iyileşirse ne olacaktı? Ya işaretleri yanlış okumuşsa ve Kral sadece geçici bir hastalığa yakalanmışsa?

Öylesine tehlikeli bir görevde, planını sadece üç kişiye, bulunduğu yeri ise sadece iki kişiye söyleyebilmişti. İçlerinden biri onu kurtarmak için hayatını tehlikeye atmaya razı olsa bile, o yere geri dönmenin bir yolunu bulması yirmi yılını almıştı. Onlar için bir sonraki fırsat ne zaman doğacaktı?

Yıllarca orada kısıp kalabilirdi. Onlarca yıl boyunca. Yüzyıllar boyunca. Bedeni başka bir ölümlü ruh o topraklara ayak basmadan rüzgârda toz olabilirdi.

Tebeşir parçasını çantasına tıktırdı ve yapraklardan oluşan örtüyü derme çatma takviminin üzerine geri sardı. Olasılıklara takılıp kalmanın anlamı yoktu. Oraya gelirken riskleri biliyordu. Orası ebedî istirahat yeri olacaksa varsın olsun.

Günlük rutinine, daha doğrusu gece rutinine başlarken zihnini rahatlatmak için ıslıkla bir melodi tutturdı. Gün ışığında dolaşmak ve fark edilme riskini göze almak çok tehlikeliydi. Bu yüzden sadece karanlıkta hayatta kalmayı öğrenmişti. Yıldızların altında uzanabildiği sıcak yaz akşamları o kadar da kötü değildi ama kış hızla yaklaşıyordu. Geceler giderek soğuyor ve yiyecek kıtlığı baş gösteriyordu. Yakında saklanmak ve hayatta kalmak arasında bazı zor kararlar vermesi gerekecekti.

Fakat henüz değil, diye kendi kendini azarladı. *Yakında ama henüz değil.*

Araziyi boydan boya kesen patikaları dolaştı ve planının son aşaması için belirlediği yerleri tek tek gözden geçirdi. Yürüyüş yollarındaki molozları temizledi ve stoklarının her birini –temiz su, yiyecek

depoları, silahlar ve mucizevi bir şekilde gizlice sokmayı başardığı değerli *sürprizler*— kontrol etti. Giriş kapılarının her birine cesaret edebildiği kadar yaklaştı ve doğa olaylarının hazırlıklarının yerlerini değiştirdiği noktalarda küçük ayarlamalar yaptı.

Hatta biraz avlanmayı bile başardı ve oradaki beklenmedik varlıklarını ancak Eski Tanrıların lütfuna bağlayabileceği bir tavşan sürüsünden nadiren erişebildiği sıcak bir akşam yemeği çıkardı. Bolca yemek bulmak onu öylesine neşelendirmişti ki kendisini ısıltılı siyah taştan kapıya yaklaşmaya bile ikna etti.

Bu korkunç yere döndüğünde, ilk ziyaret ettiği yer orası olmuştu. Acı dolu yolculuk boyunca aklına gelen tek şey buydu. Burada ne bulacaktı? Burada *kimi* bulacaktı?

Kapıda durup onun adını haykırdığında, nihai yanıt *hiçbir şey* ve *hiç kimse* olmuştu.

Yine de o karanlık, helezoni merdivenlerden aşağıya inmeyi henüz başaramamıştı. Haftada bir kez tanrı taşı hançerini göğsüne sıkıca yaslayıp, farelerin istila ettiği o odada onu neyin beklediğini merak ederek kendisini geri dönmeye zorluyordu.

Orası bir zamanlar onun eviydi. Uzun zaman önce. O zamanlar çok farklı hedefleri olan bambaşka bir kadındı.

“Merhaba?” diye seslendi, ilk birkaç basamaktan inmek için kendini zorlayarak. “Sen... sen hâlâ orada mısın?”

Kulak kesildi. Her sıçrama ve hışırtı kalbinin teklemesine neden oluyordu. Bir adım daha attı. Sonra bir adım daha. Ayak parmakları, ayın gümüşü ışığının yerini uğursuz karanlığa bıraktığı çizgiye değdi. Elini çantasına atıp küçük bir kibrit kutusu çıkardı. Dikkatlice pay etmesine rağmen kibritlerin sayısı tehlikeli bir şekilde azalıyordu. Bir tanesini bile ziyan etmek fark yaratabilirdi; özellikle de planları düşünüldüğünde.

Yine de, bilmek zorundaydı.

Kibriti çaktı. Kibritin ucu tıslarken turuncu ışık duvarları aşır fazladan birkaç metreyi aydınlattı. Her birini saydığı birkaç adım daha attı. *Dokuz, on, on bir...*

On beş adım. On beş adım içinde kaldığı sürece güvendeydi. Ulaşılamazdı. O zamanlar bunu zor yoldan öğrenmişti.

O gece on ikinci adımda durdu.

Dipsiz gölgelere baktı. “Benim. Senin için geri geldim.”

Ona sadece sessizlik yanıt verdi.

Kibriti ileri fırlattı. Küçük alev yere düşerken nefesini tuttu. Yere çarpan kibrit, talihsiz bir şekilde geriye sekince odadaki gölgeleri dolduramayacak kadar yakına düştü.

Her şeye rağmen yerdeki eski, kararmış bir lekenin kenarını görebileceği kadar da uzağa. *Kan.*

Dönüp, koşarak merdivenlerden yukarı çıktı; ferahlama hissi kötü bir şeyler olacağı endişesiyle savaşıırken kalbinin atışları kulaklarında gümbürdüyordu.

Adam gitti, diye hatırlattı kendine. *Öldü. Onu sen öldürdün. Güvendesin, kız da güvende.*

Gece ayazına çıktığında ortamdaki bir şey ona farklı geldi.

Havadaki uğultu ona fününin ateşlenmesiyle bombanın patlaması arasındaki o hassas anları –artık geri dönüşün olmadığı ve yapabileceğiniz tek şeyin nefesinizi tutup, serpentinin başlamasını beklemek olduğu o değerli saniyeleri– hatırlattı.

İçinden gelen bir his, onu henüz ziyaret etmediği diğer yere doğru çekiyordu. O ana dek, oradan uzak durmak için hep bir bahane bulmuştu ama o gece, sonbahar esintisinde adını fısıldadığını hissetmişti.

Geniş taş kürsüye uzanan patikadan çıkarken bıçağı elinde tutmaya devam etti. Alanı çevreleyen kemerlerden geçmekten kaçındı; bunun yerine kuzey kenarındaki sınırdaki bulunan geniş boşluktan girdi.

Ayağı kenarı aşır siyah karo zemine indiğinde, içinde doğaüstü bir titreme hissetti. Ay ışığı pürüzsüz taştan yansıyıp ayaklarının altına kazınmış sembolü ortaya çıkardı: on köşeli bir yıldız.

Orada olmak, ona sanki doğuştan gelen bir içgüdüyle *yanlış* geliyordu; derisinin altında akan kan oraya ait olmadığını bilir gibiydi.

Bu his onu sadece öfkeliendirdi. Bu yapay bir yanlışlık hissiydi; inşa edenlerin üzerinde hak iddia edemeyeceği, çalınmış bir kutsallıktı. Bu duygu içindeki meydan okumayı harekete geçirdi ve onu merkeze doğru ilerlemeye itti.

Gözleri çemberin öbür yanındaki kemerlerden birine takıldı. Diğerleri gibi, kemerin tepesinden uzun bir dikili taş yükseliyor, tepesinde derin olmayan bir kazan duruyor, kenarlarında buz mavisi alevler dans ediyordu. Parıldayan oniks sütunun ortasına kazınmış bir başka sembol daha vardı: kızgın bir güneşin içinden çıkan bir hilal. Yumuşak ışık sembolün kenarlarından akıp kadının yüzünü soluk safir rengine boyuyordu.

Sessizce durdu ve alevlerin havayı yalamasını izledi. Akşam sessizliğini sadece etrafını saran dokuz ateşin çıtırtısı bozuyordu.

Altındaki toprak gürlemeye başladı ve bu ani hareketlilik yüzünden öne sendeledi. Dengesini sağlamak için uzattığı eli, üzerinde parlak, duman rengi bir kaya parçası olan çemberin merkezindeki küçük kaidenin üzerine indi. Eli kayanın kabaca yontulmuş kenarına değer değmez damarlarına yakıcı bir acı yayıldı.

Dizlerinin üzerine çöküp zonklayan elini göğsüne bastırdı ve acı dalgaları bedenini sarsarken nefes almaya çalıştı. Derisinin temas ettiği yerde kızarıklıklar oluşmaya başlamıştı bile. Kızarıklıkların şişip kabararak doğal olmayan bir gri tonuna dönüşmesini dehşet içinde izledi.

Çok uzaklarda bir dizi uzun, kulak tırmalayan çığlık duydu; bu çığlıkların *insani olmayan* doğası kadının acı sisini aştı.

Gözlerini sesin geldiği yöne doğru kaldırdı. Fakat gözüne başka bir şey takıldı.

Birkaç dakika önce baktığı dikili taş kararmış, ortasındaki sembol gölgeye dönüşmüştü. Tepesindeki kazandan şimdi sadece dumanlar yükseliyordu.

Ötede, gökyüzünde ormanın içinden yükselip bulutların arasında kaybolan bir ışık huzmesi seçti. İkiz bir ışın sanki cevap verircesine gökyüzünden tam başının üzerine düştü. Yanındaki cam gibi kayanın üzerine inip kayayı safir bir ışıkla doldurdu.

Eli hâlâ acısa da kadının yüzüne sevinçli bir gülümseme yayıldı.

Kral ölmüştü.

Altı ay, iki hafta ve dört gün beklemesinin, ailesinden ayrı kalmasının, kendisini hep huzursuz eden yoldan geri gitmesinin ardından Lumnos Kralı nihayet, *nihayet* ölmüştü.

Bunun da bir tek anlamı olabilirdi...

Auralie Bellator otuz gün içinde evine dönecekti.

*Devam edecek...**

TEŞEKKÜR

Sözcükler, ilk kitabınızı dünyaya sunmanın verdiği duyguyu tarif etmekte yetersiz kalıyor. Heyecan verici, ürkütücü, acı verici, sinir bozucu, ilham verici, cesaret kırıcı, şaşırtıcı; ama benim için en önemlisi tatmin edici oldu, uzun zamandır tuttuğum en büyük dileğim nihayet gerçek oldu.

Bunun için öncelikle *sana* teşekkür etmeliyim sevgili okur. Bu dünyadaki saatlerimiz o kadar sınırlı ve o kadar değerli ki birkaç saatinizi Diem'e ve onun yolculuğuna ayırmış olmanız benim için çok anlamlı. Umarım bu kitap sizin ona verdiğiniz kadarını size geri vermiştir.

Bu kitabın gerçekleşmesi için çok büyük fedakârlıklar yapan kocama teşekkür ederim. Sen aynı anda hem kitabın alfa okuru, hem benim amigom, hem beyin fırtınası partnerim, hem yatırımcım hem de terapistim oldun. Bir keresinde bana *hayalinin* benim *hayallerimin* gerçekleşmesini sağlamak olduğunu söylemiştin ve sevgilim, sen bunu milyonlarca kez yaptın. Seninle evlenmek sonsuza dek en

doğru kararım olarak kalacak. Sevgi, sana karşı hissettiklerim için ne yazık ki yetersiz bir kelime ama yine de seni seviyorum.

Aklımı başımda tutan ve sahtekârlık sendromu beni her pençesine aldığı anda desteğini esirgemeyen, beta okurumken yazar olan kankam Ivy'ye teşekkür ederim. Arkadaşlığın bu süreçte yol gösterici bir ışık oldu ve bu macera bana sadece seni kazandırdıysa bile her şeye değer. Bu yolculuğun ikimizi de nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum!

Beta okurlarıma teşekkür ederim: Ivy, Kaela, Céline, Kiki, Tasha, Aditya, Ella, Ellie, Tiffany, Bianca C., Bianca M., Joy, Anase, Hannah, Helen, Autumn, Summer, Lina, Adrienne, Anuschka, Aleixa ve Elise. Hiç tanımadığınız birine şans verdiniz ve bunun için size çok ama çok minnettarım. Bu kitap hepinizin geribildirimleri sayesinde çok daha iyi oldu.

Bu serinin bu hâle gelmesinde geri bildirimleri çok önemli olan editörüm Kelly'ye teşekkür ederim. Desteğin, nezaketin ve rehberliğin bu süreç boyunca çok değerliydi ve seni bulduğum için çok şanslıyım.

Güzel kapaklar için Maria'ya teşekkür ederim. Çok yeteneklisin ve seninle birlikte çalışmak çok zahmetsiz ve eğlenceli.

Bu seriyi yazmak için derin ve karanlık bir deliğe girdiğimde bir yıldan fazla bir süre beni kaybeden ve çıktığımda hâlâ beni bekleyen arkadaşlarıma ve aileme teşekkür ederim. Diem ve asi arkadaşları bunu takdir ediyor, ben de öyle.

Ve son olarak, madem kendimizle en iyi arkadaşlarımızla konuştuğumuz gibi konuşmamız gerektiği tavsiyesini her zaman duyuyoruz, o zaman başlayalım: Kendim, neredeyse başaramıyorduk! Bazen birbirimizin en büyük düşmanı olsak da kalbimizin anlatmak istediği öyküye inandık ve bunu başaracak gücü bulduk. Seninle çok ama çok gurur duyuyorum. Kendine inanmaktan asla vazgeçme. Çalışmaya istekli olduğun sürece büyük işler başarabilirsin.

Bunu okuyan her kimse, ona... Parlamaya devam et küçük alev. Yanıp verebileceğin ışığın bir sınırı yok.

YAZAR HAKKINDA

Penn'in hayatı inişlerle ve çıkışlarla geçse de edebiyata olan aşkı her zaman onun gerçek pusulası oldu. Çocukluğundan beri dağ gibi defterleri, özenle hazırlanmış dünyalar, cesur kadınlar ve öfkeli aşklarla dolduruyor.

Sanatçı, avukat ve küçük işletme sahibi olarak dolambaçlı yollardan geçtikten sonra, hayatı boyunca kurduğu yazar olma hayalini nihayet gerçekleştirdiği için çok heyecanlı.

Penn doğma büyüme bir Teksas kızı olmasına rağmen, şu anda kocasıyla birlikte Fransa'da yaşıyor. Orada onu genellikle şarabım yudumlarken ve bolca hamur işi yerken görebilirsiniz.

[instagram.com/AuthorPennCole](https://www.instagram.com/AuthorPennCole)

twitter.com/AuthorPennCole

[tiktok.com/@AuthorPennCole](https://www.tiktok.com/@AuthorPennCole)

[goodreads.com/penncole](https://www.goodreads.com/penncole)

[amazon.com/author/penncole](https://www.amazon.com/author/penncole)

[facebook.com/authorpenncole](https://www.facebook.com/authorpenncole)